

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
of *Archangel's Ascension*

NALINI SINGH

A
Guild Hunter
Novel

ARCHANGEL'S ETERNITY

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

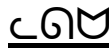
<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

ÖVGÜLER

“Archangel’s Ascension”

“*Archangel’s Ascension*, arkadaşlıktan aşka dönüşen ve şimdi de binlerce yıl boyunca sağlam ve gerçek kalacak daha da ötesine geçen bir ilişkiye doğru ilerleyen iki kişinin nefes kesici romantik hikayesidir. Nalini Singh, Aodhan ve Illium’un aşk hikayesini, hassas ve yürek burkan güzellikte bir romantizmle tamamlıyor.”

—Wit and Sin

“Illium ve Aodhan! Blue ve Adi, Bluebell ve Sparkle, onların dostluğu efsanevidir... Sonunda onların aşk hikayesini okuyoruz ve ne muhteşem bir aşk hikayesi bu.”

—The Good, the Bad, and the Unread

“*Archangel’s Light*’ın bu devamı, okuyucuların beklediği şey: Illium ve Aodhan’ın hikayesinin sonu.”

—BookWorm Reader

“Serinin hayranları, Bluebell ve Sparkle’ı derinlemesine inceleyen bu tatmin edici kitapla sevinçten havalara uçacak.”

—Caffeinated Reviewer

“Ağlarken bile kalbim gülümsüyor... Hem yüreği parçalayan hem de yüreği güçlendiren bir hikâyeydi.”

—Somewhere Lost in Books

“Bu olayların gelişmesinde mutluluk ve hüznün var, ama en çok da harika bir hikaye anlatımı var... Eğer birinin

yükselmeyi hak eden biri varsa, o da Illium'dur, ama New York'taki maceralarını kesinlikle özleyeceğiz.”

—EBookObsessed

Nalini Singh'in Berkley kitapları

Psy-Changeling Serisi

DUYGULARA KÖLE
ATEŞİN VİZYONLARI
BUZUN OKŞAMASI
SAHİP OLMAK İÇİN
MADEN
ZEVKİN REHİNESİ
ATEŞİN İZİ HATIRALARIN
ALEVİ ADALETİN
BAĞLARI TUTKUNUN
OYUNU
KARIN ÖPÜCÜĞÜ
İHTİYACIN DÖĞÜŞÜ
OBSİDİYAN KALP
KIŞIN KALKAN UMAIN
PARÇALARI
ONURUN BAĞLILIĞI

Psy-Changeling Trinity Serisi

GÜMÜŞ SESSİZLİK
OKYANUS IŞIĞI
KURT YAĞMURU
ALFA GECESİ SON
MUHAFİZ FIRTINA
YANKISI
YANKININ DALGASI İLK
AYNA KEFFARET
GÖKYÜZÜ

Lonca Avcısı Serisi

MELEKLERİN KANI BAŞMELEKİN
ÖPÜCÜĞÜ BAŞMELEKİN EŞİ
BAŞMELEKİN KILIÇI
BAŞMELEKİN FIRTINASI
BAŞMELEKİN LEJYONU
BAŞMELEKİN GÖLGELERİ
BAŞMELEKİN'İN BİLMECESİ
BAŞMELEK'İN KALBI
BAŞMELEK'İN ENGEREĞİ
BAŞMELEK'İN KEHANETİ
BAŞMELEK'İN SAVAŞI
BAŞMELEK'İN GÜNEŞİ
BAŞMELEK'İN IŞIĞI
BAŞMELEK'İN DİRİLİŞİ
BAŞMELEK'İN SOYU
BAŞMELEK'İN YÜKSELİŞİ
BAŞMELEK'İN SONSUZLUĞU

Gerilim Romanları

GÜNEŞİN ÇILGINLIĞI
KEMİKLERİNDEKİ SESSİZLİK
SEKİZ OLMALIYDI BÖYLE MÜKEMMEL
BİR AİLE

Antolojiler

BÜYÜLÜ MEVSİM
(Maggie Shayne, Erin McCarthy ve Jean Johnson ile)
SİHİRLİ NOEL KEDİSİ
(Lora Leigh, Erin McCarthy ve Linda Winstead Jones ile birlikte)
CEHENNEM KÖPEKLERİNİ SEVMELİSİN
(Charlaine Harris, Ilona Andrews ve Meljean Brook ile birlikte)

YANMAK

(Angela Knight, Virginia Kantra ve Meljean Brook ile birlikte)

KARANLIĞIN MELEKLERİ

(Ilona Andrews, Meljean Brook ve Sharon Shinn ile birlikte)

MELEKLERİN

UÇUŞU VAHŞİ

DAVET GECE

VARDİYASI

(Ilona Andrews, Lisa Shearin ve Milla Vane ile birlikte)

VAHŞİ KUCAKLAMA

Özel

MELEKLERİN PİYONU

MELEKLERİN DANSI

SAMİMİYETİN DOKUSU

KUR YAPMA BEYANI GÜNAHIN

FISILTISI

GECE YARISI SIRLARI

Archangel's Eternity

A G u i l Avcı Veteriner yok

N«1i»i Si»q1

BERKLEY ROMANS
New York

BERKLEY ROMANTİK

Yayıncı: Berkley

Penguin Random House LLC'nin bir imtiyazı

1745 Broadway, New York, NY 10019

penguinrandomhouse.com

Telif hakkı © 2026 Nalini Singh

Penguin Random House, telif haklarına değer verir ve bunları destekler. Telif hakları yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve izinsiz olarak kitabın herhangi bir bölümünü herhangi bir biçimde çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakları yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

Bu kitabın hiçbir bölümünün yapay zeka teknolojileri veya sistemlerini eğitmek amacıyla herhangi bir şekilde kullanılamayacağını veya çoğaltılamayacağını lütfen unutmayın.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu, Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

ISBN 9780593550052

E-kitap ISBN 9780593550069

Kapak tasarımı: Tony Mauro E-
kitap için uyarlanmış iç tasarım

AB'de ürün güvenliği ve mevzuata uygunluk konusunda yetkili temsilci, Penguin Random House Ireland, Morrison Chambers, 32 Nassau Street, Dublin D02 YH68, İrlanda, <https://eu-contact.penguin.ie>'dur.

ep_prh_7.3a_155977298_c0_r0

İçindekiler

İthaf

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

[Bölüm 22](#)
[Bölüm 23](#)
[Bölüm 24](#)
[Bölüm 25](#)
[Bölüm 26](#)
[Bölüm 27](#)
[Bölüm 28](#)
[Bölüm 29](#)
[Bölüm 30](#)
[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)

[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)
[Bölüm 72](#)
[Bölüm 73](#)
[Bölüm 74](#)
[Bölüm 75](#)
[Bölüm 76](#)
[Bölüm 77](#)

Yazarın Notu

Yazar Hakkında

*Her zaman kocaman, sıcak bir kucaklaşmaya hazır
olan, sevgili Fiji'sinin her köşesini ve
, bir bilgisayarın bütün bir odayı kapladığı bir
dönemde bilgisayar programları yazmaya
başlayan ve gülümsemesi bulaşıcı olduğu kadar
yaramaz olan Bay Singh için.
Seni her zaman seveceğim baba. Öbür dünyada görüşürüz.*

1

...Seni öldürmeye niyetim yok. Bugün değil.

—*Başmelek Raphael, GuildHunter Elena Deveraux'ya (Bir zamanlar, bir Kule çatısında)*

Bin yaşında.

Elena'nın beyni, gerçeğin büyüklüğünü kavramaya çalışıyordu; bu gerçek, önündeki şehirde büyük harflerle yazılmıştı. Raphael ile birlikte kaldıkları Kule süitinin dışındaki korkusuz balkondan, bir başmelekle ilk kez bir toplantıya girdiğinden beri dramatik bir şekilde değişen Manhattan'ı kuşbakışı görebiliyordu... ve kaderine.

Illium'un yükselişinden bu yana geçen üç yüzyıl içinde Atlantik suları sessizce manzaraya dalmış, kıyı sınırını yavaşça aşındırmış ve şehrin bir kısmı artık su üzerinde kalmış, binalar ve parklar okyanus dalgaları üzerinde nazikçe süzülüyordu.

Sadece acil durumlarda yere demirleyen hava habitatlarının aksine, su habitatları kalıcı olarak demirlemiş ve sağlam zemine bağlıydı; köprüler, mavi-yeşil suların üzerinden Manhattan'ın içine doğru uzanıyordu.

Bu, Elena'ya her zaman doğru gelmişti; evi, başından beri köprülerin ve suyun ülkesiydi, ancak Hudson ve East Nehirleri bu günlerde uykulu bir şekilde uyuyordu.

dört yüz yıl önce yeni akışlarına yerleşmelerinden günler sonra. Suları, onun ölümlü olduğu yıllarda olduğundan daha berrak akıyordu ve bugün güneş, Hudson Nehri'ni neredeyse gözleri kamaştıran bir kıvılcım tabakasına dönüştürmüştü.

Ölümlü yaşamı boyunca New York'un simgesi olan metal, cam ve yükselen gökdelenler hâlâ oradaydı, ancak bir zamanlar şehri düzgün bir ızgara gibi bölen yolların yerine, artık bu işlevi gören kalın, canlı yeşil koridorlar vardı.

Bu yeşil kalp sadece yolları etkilememişti; kısmen Lejyon'un kalıcı mirasından doğan biyoteknoloji, New York'un gökdelenleri yarı organik bir şekilde yerden yükselene kadar dışa doğru yayılmıştı. Kule bile kısmen organikti, dış duvarları gece mavisi-siyahı bir parıltı yayıyordu.

O canlı "metale" avucunu her koyduğunda, elinin etrafındaki alan o kadar belirgin bir yakıcı maviye bürünürdü ki, onu tanımlamak için bir isme gerek kalmazdı. *Hbeebti*, diyor gibiydi. *Benim avcım*.

Kule başka hiç kimseye bu şekilde tepki vermiyordu... ama sonuçta, Kule'nin organik derisinin planını sağlayan Raphael'in kanıydı. Savaşta Kule artık başmelekinin bir uzantısı, onun adıyla şarkı söyleyen şiddetli bir gücün deposuydu.

Manhattan'ın caddelerini ve bulvarlarını süsleyen devasa ağaçların tepesinden sarı ışıklar sızıyordu.

Elena gülümsedi, kalbindeki acı biraz olsun hafiflemişti. Çünkü sarı taksiler, savaşları, değişimleri ve dünyanın ve teknolojinin geçirdiği sayısız dönüşümü göğüslemişlerdi.

Bugünlerde New York'taki tüm araçlar gibi, bu araçların da sessizce vızıldayarak ilerledikleri belirlenmiş yollar dışında yollara ihtiyacı yoktu. Geçişleri o kadar yumuşaktı ki, üzerlerinden vızıldayarak geçtikleri yeşilliklere hiçbir zarar vermediler—ama

sürücüler, oyalanıyor olduğunu düşündükleri diğerlerine korna çalmaya ve yumruk sallamaya devam ediyordu.

Çünkü sürücüler de zamanın ve değişimin içinden geçmişti; ayrıca tamamen otonom sürüş teknolojisinin başarısızlığını da yaşamışlardı. Bu teknoloji, araçların ağızlarından köpükler saçan vampir “yayalar” için durdukları ve böylece yolcularını korkunç bir ziyafet sofrasına dönüştürdükleri olaylardan hiçbir zaman tam olarak toparlanamamıştı.

Son taksinin solunda, özel bir araç sokağın “üçüncü katında”, hava parkı için ayrılmış son seviyede durdu. Elena’nın görme yeteneği, ölümsüzlüğün her yeni yüzyılıyla giderek keskinleşmiş, bir yırtıcı kuşun görüşüne yaklaşmıştı; bu yüzden bu mesafeden bile ayrıntıları görmekte hiç zorlanmadı.

Arabadan inip, onu yere taşıyan ve ardından araca geri dönen küçük bir yerçekimi yüzüne binen siyah giysili kadının saçı, tanıdık bir parlak abanoz tabakası gibiydi; bu saçta, bu on yılda moda olan renkli bir dizi minik mekanik kuş uçuyordu.

Holly, üç yüzyıl önce kurduğu tasarım stüdyosuna bakmaya gidiyordu; mekanik saç aksesuarları modasını başlatan stüdyo. Her parça, geçmişle bugünü kusursuz bir şekilde harmanlayarak yirminci yüzyılın başlarındaki estetiğe göre tasarlanmıştı. Holly sadece ilk konsepti ortaya atmakla kalmamış, onu ölümsüzler kulüplerine ve balo salonlarına da taşımıştı.

Elena’nın arkasında bir rüzgar esintisi, ardından bu şehrin havası kadar ona aşına olduğu kanat sesleri geldi. Kendi kanatlarını sırtına daha sıkı katlayan Elena, arkasına gelen Raphael’e yaslandı; Raphael kollarını omuzlarına dolayarak onu kaslı vücudunun sıcaklığına doğru çekti.

Raphael’in deri ceketinin kolları yoktu, pazıları çıplaktı.

“*Hbeebti.*” Saçlarının yan tarafına bir öpücük kondurdu; saçlarını poposuna kadar uzamaya bırakmıştı ama bugün örgü yapmıştı. “Düşüncelere dalmışsın.”

Sağ elini kaldırıp, onun ön kolunu kavradı. Bunu yaparken bileziği bileğinden kayd; ince metal halkaların her birinde, onun için çok değerli olan isimler yazılıydı.

Annesi. Kız kardeşleri. Yeğenleri. Yeğeni. Babası. *Sara.*

Kalbi sıkışarak, “Yarımdan itibaren tam bir milenyum yaşamış olacağımı kabullenmekte zorlanıyorum,” dedi. Belli bir yaşı geçen çoğu ölümsüz, doğum tarihlerini hatırlamaya zahmet etmezdi ya da hatırlayamazdı, ama Elena tamamen insani olan bu yanını sıkı sıkıya tutmuştu.

Zamanın geçişini titizlikle takip ettiği bir günlük tutuyordu; sonsuz bir varoluşun akıntısında asla yorgun düşmemeye ya da kendini kaybetmemeye kararlıydı. “Arada geçen her şeyi kendime hatırlatsam bile, bu imkansız görünüyor.” Onu sonsuza dek etkileyecek kayıplar değil, savaş, zor kazanılmış barış, sürekli büyüme ve sevgili New York’un temellerinden itibaren geçirdiği dönüşüm de buna dahildi.

“Bin yıllık gün doğumu ve gün batımı. Bin yıllık uçuş. *Bin yıl, Raphael.*” Kanında başmelekinin kokusu, ona dalarken gözleri kapanıyordu.

“Beni hayrete düşüren şey, tüm bunlara rağmen nasıl bu kadar inatla benim Elena’m olmayı başardığın.” Raphael’in sesi ona karşı gürledi, ilk tanıştıkları günden bile daha ölümcül bir güç barındırıyordu — o gün, elini kılıcının üzerine kapatmasını sağlamış ve o da boyun eğmektense ölmeyi tercih etmişti.

Gözlerini açtı. “Ne uzun bir yolculuk geçirdik, Başmelek.” O, bir zamanlar korkunç bir tehditken,

varlığının ayrılmaz bir parçası haline gelmişti; onu kaybederse hiçbir şey bir daha eskisi gibi hissettirmeyecekti. Bunu düşünmek bile midesini altüst etti, damarlarında soğuk bir ürperti hissetmeye başladı.

O kanatlarını açtı; kanatların muhteşem genişliği, Elena'nın yan görüş alanında görünüyordu. "Hepsi senin vahşi ruhun ve o güzel, inatçı ölümlü kalbin yüzünden."

Bunun ironisi, Elena'nın kalbinin fiziksel olarak ölümlü *olmaması*, hatta sıradan meleklerin kalbi gibi bile olmamasıydı. Vücudu, kalbi, başmelek hücrelerini taşıyordu. Ama fiziksel olan hiçbir zaman önemli olmamıştı, en azından bu konuda. "Eğer onu kaybedersem, Başmelek, Uykuya girmek zorunda kalacağız."

Eğer o giderse, onun da gideceğinden hiç şüphe duymuyordu.

"Bunun yakın zamanda olacağından hiç korkmuyorum." Bir kolu hâlâ boynuna ve omuzlarına dolanmışken, Raphael diğer elini kalçasına kaydırıp ve boynunun kıvrımını öpmek için eğildi.

O titredi. "Bu çok saçma. Yaşımıza uygun davranmalıyız."

Kıkırdayarak, tahrik olmuş vücudu kadının beline sertçe bastırdı. "Marduk'a göre, biz sadece gençleriz. Son görüşmemizde bize 'çocuklar' dememiş miydi?"

Raphael'in elini tutmak için dönüp, onun kendisini sütlerinin kapılarına doğru çekmesine izin verirken bile içinden bir kahkaha fışkırdı. "Bence o sadece bizimle dalga geçmekten hoşlanıyor." Raphael'in atası — kelimenin tam anlamıyla — kurnaz bir mizah anlayışına sahipti ve bu sefer ayrıldığında onu özleyecekti. Ama Marduk'un uyanışından bir asır sonra son derece sinirli bir ruh haliyle ortaya çıkan eşine gelince, kaybı daha da keskin hissedecekti.

Üç gün boyunca dünya çapında fırtınalar kopmuş, gökyüzü kara bulutlarla kaplanmış ve yağmurlar dinmek bilmemişti, ama fırtınalar dindiğinde ve güneş bir kez daha bulutları delip geçtiğinde

, dünya, Kadim'in ötesinde kadar eski bir varlık daha kazanmıştı.

Elena'nın tanıştığı tüm ölümsüzler arasında, Çağların Avcısı Tiamat-Neith — arkadaşlarına Tiamat, Marduk'a ise Tia — Elena'ya en çok benzeyeniydi. Yüzünü buruşturmuş ve bu kadar yaşlı bir varlık hakkında böyle düşünmenin bile kibirli bir davranış olduğunu kendine söylemişti; bunu Raphael'den başka kimseye dile getirmemi.

Sonra Tiamat — çarpıcı ve tehlikeli — bir gün, siyah opal gibi rengi değişen gözleriyle ona bakmış ve şöyle demişti: “Görünüşe göre Marduk, erkek torunlarımıza kadınlar konusunda çok özel bir zevk aşılama'yı başarmış.” Medeniyetten eser olmayan bir sırıtış. “Sanırım biz yakın arkadaş olacağız, Elena.”

Yüzyıllar boyunca tam da öyle oldular; yaş ve güç açısından tuhaf ve dengesiz bir dostluktan bu, ama önemli olan konularda dengeliydi. Mizahlarında, sohbetlerinde, Çağların Avcısı ilk kez uyandığında Tiamat'ın Elena'nın kılıç koleksiyonuna imrenmesinde.

“Hiçbirini toplamamalıyım,” demişti, Elena'nın ona hediye ettiği, kusursuz bir dengeye sahip kılıcı hayranlıkla incelerken bile. “Marduk ve ben uyanık kalmayacağız.”

Ancak sonuçta çift, ikisinin de başlangıçta tahmin ettiğinden çok daha uzun süre kalmıştı. Illium'un yükselişinden sonra orada kalarak Marduk, Kadro'yu tam on kişilik kadrosuna ulaştırmış ve sırf varlığıyla dünyanın istikrarını sağlayan parça haline gelmişti. Çünkü dokuz kişi yetersiz, sekiz kişi ise başmelekleri tükenme noktasına getirecek kadar zorlayıcıydı.

Ancak on... on, sakinlik ve rahatlıktı. On, imparatorlukların yükselmesine, yeniliklerin gelişmesine, hayallerin kanatlanmasına ve dostlukların kök salmasına zaman tanıyordu.

Ve böylece Tiamat-Neith, artık Elena'ninkine rakip olacak bir kılıç koleksiyonuna sahipti.

Raphael yatağa yuvarlandı ve onu da kendisiyle birlikte çekti. Başmelekinin üzerine düşerken, kanatları gece yarısı ve şafak vakti gökyüzünde gölge oluşturacak şekilde açıldı ve zihni, şehre çarpan okyanus dalgaları kadar vahşi bir sevgi dalgasıyla doldu.

Tuz, çelik ve güç, işte bu onun Raphael'iydi. “*Knhebek,*” dedi

dudakları, daha sonra o, kızın örgüsünü yumruğuna doladı ve ikisi, kendi nefesleri kadar tanıdık—ve evrene dağılmış sonsuz yıldızlar kadar olağanüstü—bir öpücüğe daldılar.

Seni her gün yeniden keşfediyorum, Guild Hunter. Kafasındaki Raphael'in sesi, zihnindeki kokusu avcı duyularını sarhoş ediyordu.

Sonra artık söz yoktu, sadece uzuvların, kanatların ve sevginin bir karışımı vardı.

Güçlü eller onun teninde kayarken, dudakları onun sıcaklığını tadarken, parmakları sadece kendisinin sahip olabileceği bir samimiyetle onun iç tüylerine yayılıyordu. Tıpkı onun, ayak parmaklarını kıvrandırıp uyluklarını sıkılaştıran, kendi kanatlarının kavisini okşama şekli gibi; bu da her zaman sadece ona aitti.

O teslim oldu, çünkü bunca yıl sonra mesele boyun eğme ya da kontrol değildi.

Mesele güvendi.

Sınırsız, sonsuz, değerli.

Aşkları her geçen mevsimde ağırlık ve derinlik kazanmıştı... Elena'dan kendini feda etmesini hiç istemeden. Onlar tek bir varlık değillerdi; hayır, onlar Elena ve Raphael'di ve öfkeli ve sonsuz bir sadakatten oluşan bir bütünlük oluşturunlardı.

"Sev beni, Başmelek. Bugün zaman beni yakaladı." Melankolinin ağırlığı eski kederin etrafına dolanıp, kalbini boğan bir sarmaşık haline geldi.

Öpücüğünde şefkat vardı, elleriyle yüzünü kavrayıp onu kendine doğru çekti, zevke doğru.

* * *

Daha sonra, gözleri ağırlaşınca, onu kollarına sardı; o anda, tüm geçmişi göğsünde bir kaya gibi dururken, onu anlayan kollarına sardı.

Bin yıl. On yüzyıl. O kadar çok ölümlü ömür.

"Uyu, benim avcım." Kanadı onu sardı. "Sen benimsin."

Güvende, evinde dinleniyordu.

Ve uzaklardan gelen bir fısıltıyı duymaya çalışırken, etrafında uçan, gözleri kocaman altın küreler gibi olan, bu dünyadan olmayan beyaz baykuşları hayal etti.

2

Ne kadar da görkemlisin, benim kehanetim. Sen dünyayı bir sonraki kez değiştirdiğinde tekrar uyanacağım...

—*Başmelek Cassandra (Ölüm şelalesi zamanında Savaşın Sonu)*

Elena, balkon kapılarının ötesinde turuncu tonlu pembe bir dalga gibi yayılan **şafak** vakti **uyandı**, ama dikkatini çeken başmelekinin delici mavi gözleri dikkatini çekti.

Saçları alnına dökülmüştü, cildi sabah ışığında parıldıyordu ve kanatları beyaz altın renginde ışıldıyordu.

New York Başmeleği, onun şimdiye kadar tanıştığı en güzel varlık olmaya devam ediyordu.

"Doğum günün kutlu olsun." Dirseğine yaslanarak avucunu uzattı; avucunda, mor ile mavi arasında zengin bir tonu olan tül bir kurdeleyle bağlanmış, yemyeşil bir kutu duruyordu.

Cevap verdiğinde sesi uykudan boğuktu. "Bir kadının isteyebileceği her şeye zaten sahibim." Uzun zaman önce belirli günlerde birbirlerine maddi hediyeler vermeyi bırakmışlardı; bunun yerine, diğerinin hoşuna gideceğini düşündükleri bir şey gördüklerinde hediye vermeyi tercih ediyorlardı.

Ancak sözlerine rağmen, kutuyu onun avucundan alırken gülümsüyordu. Başını yana eğip, kulağının yanında hafifçe salladı. "Hmm, mücevher mi?" O,

—çoğunlukla onun kehribar takıları ve Beth'in ona hediye ettiği bilezik gibi manevi değeri olan eşyaları takardı.

"Gittikten sonra bizi özleyeceğini biliyorum," demişti küçük kız kardeşi, yüzü neşeyle yaşanmış bir hayatın izlerini taşıyor, ruhu o anda Elena'dan çok daha yaşlı gösterecek kadar huzurluydu. "Eğer kimseyi unutmuşsam, daha fazla halka ekleyebileceğin yer var."

Beth'in hediyesi hiç eskimezdi. Hiçbir halka kırılmazdı. Çünkü Raphael, hasar belirtileri göstermeye başladığı her seferinde onu sessizce tamir ettirirdi.

Sara ve Deacon'ın ona verdiği kılıçları ve eldivenleri, zaman ve kullanımın onları yıpratmaya başladığını fark ettiğinde Elena bir hatıra kutusunda saklamıştı. Onları saklamak için değil, her on yılda bir falan onları çıkarıp, dünyadaki en iyi arkadaşının ve Sara'nın sevdiği adamın ona sevgiyle verdiği deri ve metale dokunabilmek için.

Beş yüz yıl önce Zoe, anı kutusunu görmüş, içindekilerin Elena için ne kadar değerli olduğunu anlamış... ve bir yıl sonra hem eldivenlerin hem de kılıçların birebir kopyalarıyla ortaya çıkmıştı. "Aynı şey olmadığını biliyorum," demişti Sara ve Deacon'ın sevgili tek çocuğu, "ama bunları kullanmaktan hoşlanabileceğinizi düşündüm... ve bu sayede annemi ve babamı hatırlamak beni mutlu ediyor."

O gün tereddüt etmişti, Sara'nın küçük kızı, sert ve kendine güvenen bir kadına dönüşmüştü. Koyu renk gözleri, o zamanlar bronz ve siyah çizgili bukleleri, uzun uzuvları ve sıcak kahverengi teni olan Zoe, kolsuz deri yelek ve deri pantolon giymişti, tek takısı bir kulağından sarkan minyatür bir hançer ve ebeveynlerinin anısı olan dövme metal bileziklerdi.

Tam da olduğu gibi, sert bir kadına benziyordu.

O sert kız, Elena'yı gözyaşlarına boğmuştu ve Elena, orijinalleri kadar sevgi dolu olan eşyalara "Mükemmel" diye fısıldarken, onunla birlikte ağlamıştı.

Böylece Zoe, Elena'nın hediyeleri yıprattığını her gördüğünde, hem bıçakları hem de eldivenleri yeniledi; bu, Elena'nın ölümlü hayatından gelen sevgi ve dostluğun kesintisiz bir devamıydı.

En son seferinde Zoe gülümsemiş ve şöyle demişti: “Babam, bunları her seferinde onun standartlarına göre yapabildiğim için çok gurur duyardı. Biliyorsun, o çıraklık yapmak için zorlu bir silah ustasıydı. Düzgün yapamadığımda yüzde beş indirim yeterli olmazdı.”

Sevgi dolu bir gülümseme. “Ama doğru yaptığımda, ‘benim kızım’ derdi ve ben de sevinçten ışııldardım — çünkü babamın bunu asla, asla öylesine söylemediğini bilirdim. O bunu içtenlikle söylerdi.”

“Hâlâ onun gurur kaynağısın, Zoe.”

"Biliyorum, Ellie Teyze." Eskiden olduğu küçük kızın izlerini taşıyan küstah bir gülümseme — çoğu insanın asla göremeyeceği Zoe'nin sevimli bir yanı, çünkü onu sadece tehlikeli derecede yetkin bir yetişkin olarak tanıyorlardı.

"Tıpkı annemin, hâlâ bu kadar yakın olduğumuz için çok mutlu olacağını bildiğim gibi," diye eklemişti Zoe. "O her zaman, sen hayatta olduğun sürece, ne olursa olsun, yardım isteyebileceğim bir ailem olacağını söylerdi."

Elena ve Sara, Zoe'ye en sıkı tedavi ile bile hayatta kalma şansı çok az olan agresif bir kanser teşhisi konduktan sonra, Zoe'nin geleceği hakkında birçok gece konuşmuşlardı. En fazla bir yıl daha yaşamak istiyorsa, vampirlik onun tek seçeneği idi.

Bu dönüşüm, o hala sağlığı yerindeyken onu kehribar içinde koruyacaktı; içindeki hastalık ise gizli bir avcıydı. Zoe'ye teşhis konmasının tek nedeni, dünya turu yapan bir yatta denizci olarak işe girmeden önce tam bir sağlık muayenesinden geçmek zorunda kalmasıydı.

Bu, onun ilk büyük yetişkinlik macerası olacaktı.

Sara, Zoe'yi vampir olmayı seçmesi için asla zorlamamıştı; kızının kararında, anne babasının yasından duyduğu suçluluk duygusunun rol oynamasını hiç istememişti. Ama Elena'ya karşı dayanamayıp yıkılmıştı. "Bebeğimin ölmesini izlemek istemiyorum, Ellie." Gözyaşlarıyla boğuklaşmış bir ses. "Onun, kaderinde yazılı olan muhteşem yaratığa dönüşme şansını yakalamasını istiyorum."

"Eğer dönüşmeye karar verirse, ona ben bakarım." Kendi kalbi de kırılan Elena, Sara'nın elini sıkıca tutmuştu. "Onu kendi kızım gibi bakacağım."

"Biliyorum." Sara'nın el sıkışması o kadar güçlüydü ki, iz bırakmıştı. "Sen oradayken asla yalnız kalmayacak."

Elena, Zoe'ye bunların hiçbirini anlatmamıştı; bu, Elena ile en yakın arkadaşı arasında kalmış ve her zaman öyle kalacaktı. Zoe'ye ise sadece, "Sara, sana göz kulak olmazsam beni rahat bırakmayacağını söyledi," diye mırıldanmıştı.

Zoe'nin kahkahası saf neşeden ibaretti. "Keşke senin aşırı koruyucu gözlerinden kurtulmak için New York'tan kaçmak zorunda kaldığımı bilseydi!" Yanından gelen kocaman bir kucaklaşma, sözlerin acısını dindirdi. "Seni seviyorum, Ellie Teyze. Her fırtınada benim limanım olduğun için teşekkürler."

"Sara'nın hayaletinin beni rahatsız etmesini çok ciddiye alıyorum." Aslında, en iyi arkadaşını hayalet olarak bile görse sevinirdi.

"Yok canım, güvendesin. O, babamla vakit geçirmekle çok meşgul." Zoe, kederiyle Elena'dan çok daha iyi başa çıkmıştı — ve bunu yaparken, Sara'nın kızı — Elena'nın vaftiz kızı — Elena'ya ilerlemesi gereken yolu göstermişti.

"Onlar öbür dünyada mutlular." Zoe'nin ses tonunda sıcak bir kabullenme vardı. "Onlar asla ölümsüzlük istemediler; ruhlarının bir sonraki varoluş düzleminde buluşacağına inanıyorlardı, ben de öyle inanıyorum. Benim zamanım geldiğinde onlarla tekrar görüşeceğim."

Elena bunu içselleştirmiş, kabullenmişti. Bu, Sara'yı özlemediği, Beth'i özlemediği, hepsini özlemediği anlamına gelmiyordu.

Raphael'in başparmağı yanağında, bir gözyaşını sildi—ve ancak o zaman ağladığını fark etti. "Bugün çok mu zor?"

"Neden bilmiyorum." Sesi boğuk çıkmıştı, gözyaşları boğazını zımparalamış gibiydi. "Diğer tüm dönüm noktalarını atlattım, ama binlerce..." Uzun bir nefes. "Vay canına." Duyguları çok yoğun ve yüzeye çıkmıştı, ta ki Raphael'e sarılıp o günle yüzleşmek istememeye başlayana kadar.

Ama o böyle biri değildi; ve bu bölgenin ondan beklediği kişi de bu değildi. O, Elena Parker Deveraux'du, Guild Hunter ve New York Başmelekinin eşi. Ona, filigran bir kurdeleyle bağlanmış küçük bir kutuda bir doğum günü hediyesi vermişti.

Raphael, uzun hayatının tüm mevsimlerinde yanında olmuş bir erkeğin sevgisiyle yüzündeki saçlarını okşarken, o da Raphael'in göğsünün sıcaklığına sokuldu, kurdeleyi çözdü, kutunun üst kısmını kaldırdı... ve yanakları çatlayacakmış gibi hissedecek kadar kocaman gülümsedi.

İçinde var olan en küçük jakaranda ağacının büyüdüğü, büyük bir bezelye büyüklüğünde tek bir kristal boncuktu. *Canlı* bir ağaç. "Bunları duymuştum!" Göğüslerinden kayan çarşafı umursamadan oturdu ve dikkatli parmaklarıyla onu aldı. "Ama bunların hala laboratuvarda olduğunu sanıyordum!"

Camın içine hapsedilmiş canlı ağaçlar onu heyecanlandırmazdı, ama bu kristal ağaçlar *yetiştirilebilirdi*. Bunlar aslında *tohumlardı*.

"Çalışıyor mu?" diye sordu başmelekine, ki o da bu hediyeyle tam isabet kaydettiği için kendinden çok memnun olduğunu gösteren bir gülümsemeyle ona bakıyordu. "Boncukları belirli bir gübre karışımıyla toprağa koyuyoruz—ve minyatür

“Bu ay içinde, çiçekleriyle birlikte canlı bir ağaç ortaya çıkacak ve bir yıl içinde doğal boyuna ulaşacak mı?”

Raphael omuz silkti. “Hiçbir fikrim yok, Elena'm. Ama bunu öğrenebilmen için prototiplerden birini elde etmek için bir başmelek böbreğini feda etmek zorunda kaldım.”

“Seni seviyorum, seni seviyorum!” Boncuğu büyük bir özenle tutarak, eğilip yüzünü öpücüklerle kapladı; ruh hali kederden coşkulu bir mutluluğa dönüştü. “Hadi gidip dikelim! Gel!”

* * *

İki gün sonra, Raphael şafak vakti Enclave'in çimlerine **indi**; çimlerde çiğ parıldıyordu ve gece hâlâ soluk gri bir ışıqla kaplıyken, eşini boncukları diktği yerin yanında otururken buldu.

Elena hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

"Elena!" Raphael, onun yanına diz çöktü. "Ne oldu?" Avcısı nadiren bu şekilde ağlardı; en son, en yakın arkadaşını toprağa verdiği gecenin ertesi günü ağlamıştı.

Beth'in ölümünü daha iyi atlatmıştı, belki de Sara daha önce ölmüş olduğu için, kederin izleri Elena'nın kalbinde çoktan kazınmıştı. "Konuş benimle," dedi, kanatları parıldarken, Elena'nın acısına tepki olarak gücü dalgalanıyordu.

“Bu... o-o kadar güzel ki,” dedi Elena, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış halde, kayalarla çevrili şu anda çorak olan toprak parçayı işaret ederek. “Bir boncukta saklı hayat.” Yine hıçkırarak ağladı. Raphael’in beyni kısa devre yaptı; imkansız bir ihtimal, hiçbir uyarı olmadan zihninin ön saflarına fırladı. Hayır, diye düşündü, kesinlikle olamaz. Sadece Elena—onun sert avcısı—kanlar içinde ve kırık bir halde kollarında yatarken bile ağlamamıştı

yere düşerken bile ağlamamıştı—kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey için hıçkırıyordu.

En son bir kadının bunu yaptığını gördüğünde...

Siktir.

3

Sen her zaman en ilginç hastamsın.

—*Şifacıların Şifacısı, Keir (Kozadan Sonra)*

Kendi beyni bozulmuştu — çünkü bu *kesinlikle* sadece biraz
garip hormonal dengesizliği olmalıydı vurdu
Elena'yı

Elena'yı, bin yıl yaşamış olmanın getirdiği mücadelenin bir parçası olarak

—Raphael, eşi gömülü bir ağaç tohumunun başında ağlarken onu kucakladı, sonra onu içeriye götürüp ısıttı.

Ancak o sırada, o kadar anlamsız bir şey yüzünden ağlayan son kadını düşündü: annesinin çok eski sarayındaki kıdemli bir bilgin. Duygusal olmasıyla tanınmayan, büyük zeka ve duruşa sahip bir kadın.

Yüz yaşlarında bir genç olan Raphael, bir sabah bir köşeyi dönmüştü... ve kadını, parçalanmış bir vazonun güzelliği yüzünden histerik bir şekilde ağlarken bulmuştu. Vazo, yeri doldurulamaz bir sanat eseri değildi. Aslında, kaleden geçmek için mum tutmak amacıyla kullanılan, kelimenin tam anlamıyla yüzlerce diğer pişmiş kil vazodan hiçbir şekilde farklı değildi.

Anlamayan Raphael, eline bir vazo alıp ona vermek istemişti.

Kızın ihanete uğramış gibi bakan gözleri, Raphael'in kalbini delip geçmişti.

Böylece çocukluğundan beri aralarında olan zihinsel bağ aracılığıyla annesine haber vermiş, sonra da

. Bu sırada Caliane, perişan haldeki öğrencisine bir bakış attı ve gülümsedi. “Ah, oğlum. Sanırım yakında iyi bir haberi kutlayacağız.”

Bu olasılığı Elena'ya açıp açmama konusunda tereddüt etti, her ne kadar olasılık düşük olsa da.

Şu anda, yumuşak bir bornoza sarılmış eşi, kütüphanelerindeki güneş ışığı alan masada oturmuş, mutlu bir şekilde kahvaltısını yapıyordu. Üzerine tereyağı sürülmüş üçgen bir tost bitirdikten sonra, koltuğunda küçük bir dans bile yaptı.

Gözünde tek bir damla gözyaşı bile yoktu. Muhtemelen konuyu açmak için uygun bir zamandı.

Montgomery'e rahatsız edilmemeleri gerektiğini belirtmek için kütüphanenin kapılarını çoktan kapatmıştı ve şimdi, hayatının gidişatını sonsuza dek değiştiren kadının yanına oturdu.

"Açlıktan ölüyorum." Elena, önündeki mini hamur işleri tabağını işaret etti. "Bana bir tane uzatır mısın?" O tabağa doğru dönerken, çenesine bir öpücük kondu. "O kadar güzelsin ki, seni ısırmak istiyorum."

Gülümsemeden edemedi, ona pastayı uzattı, sonra o pastayı ısırırken elini sırtında gezdirdi. "*Hbeebti?*" Kalbi staccato davul ritmi gibi atıyordu.

"Hmm?" Elena hamur işini bitirdi, bir an durakladı, sonra bir yığın krepe saldırmaya karar verdi.

Misafirleri olmadığı sürece masaları genellikle bu kadar zengin bir sofrayla dolmazdı — ikisi de kahvaltı konusunda oldukça sade zevklere sahipti — ama Elena ağlamayı kestikten sonra bu yiyeceklerden özlemle bahsetmişti, bu yüzden o da Sivya'ya özür dilercesine bir sipariş vermişti.

"Bu kadar geç haber verdiğim için çok özür dilerim," demişti, başını mutfaka uzatarak.

Aşçıları olan nazik melek eliyle onu uzaklaştırdı. "Sonunda büyük bir kahvaltı hazırlayabileceğim. İkiniz

sıkı antrenman yapmış olmalısınız. Yumurta da yapacağım. Ben geri kalanını hazırlarken siz meyve ve tostla başlayabilirsiniz.”

Elena söz konusu yumurtaları ve tostları çoktan silip süpürmüştü.

"Al." İhtiyatlı davranmanın en iyisi olduğuna karar vererek, taze meyve salatasını bir kaseye doldurup ona uzattı. "Papaya ile bu karışımı seviyorsun."

"Oooh, evet." Elena bir eliyle bir parça meyveye çatal batırırken, diğer eliyle bir smoothie aldı.

Raphael, Elena'nın her şeyden yeterince yediğinden emin oldu, ta ki Elena sonunda bir elini karnına koyup arkasına yaslanana kadar. "Vay canına, Chrysalis günlerimden beri bu kadar aç olmamıştım. Sanırım ölümsüz tenya geri dönmüş." Elena gülmeye başladı. "Nisia'nın parazitler konusunda benimle nasıl dalga geçtiğini hatırlıyor musun..."

Gözleri kocaman açıldı, dik bir şekilde oturdu ve Raphael'e baktı. "*Hayır.*"

Yüzünü buruşturdu. "Tüm işaretler tek bir sonuca işaret ediyor." "Ama ben o yaprağı alıyorum!" Elena . "Günde bir yaprak, malum şeyi uzak tutar!"

"Geçen ay bir gün atladın, hatırladın mı?" Raphael bunu sadece, ateşle oynamakla ilgili şaka yaptığı için yapmıştı. "Jason ve Mahiya'yı ziyaret etmek için uçtuğumuzda, onu yanına almayı unutmuşun."

"Dikkatli olsak iyi olur," demişti Elena, Raphael'in onu yukarı çekmesine izin verirken bile sırtarak, çıplak uylukları Raphael'in aynı şekilde çıplak belini sarmışken. "Nisia bize süper parazit konusunda uyarmıştı sonuçta."

Elena ona bakarak, boğazını yuttu. "*Sadece bir gün*."

"Süper parazit," dedi cesaret dedi. "Biz çok uyumluyuz."

Elena'dan boğuk bir ses çıktı, eli yine karnına kaydı. Ona baktığında, gözlerinde

büyük bir korku vardı, bu da onun için acı çekmesine neden oldu.

“Her şey yoluna girecek, *hbeebti*.” Bir eliyle Elena’nın yanağını avuçladı, alnını onun alınına dayadı. “Ne olursa olsun, bu işte birlikteyiz.”

Derin bir nefes. “Nisia’yı görmeye gitmeliyiz.” Titrek bir sesle. “Bilmem gerek.”

"Hadi gidelim."

“Kadro toplantın var,” diye söze başladı.

“İptal edeceğim. Bu daha önemli.” Şüphesiz diğerleri rahatsız olacaktı—ama olsun. Sanki savaş ya da belirsizlik dönemindeymişler gibi değildi.

Elena ayağa kalktı, derin bir nefes aldı ve “Ben iyiyim. Sorun yok. Hadi gidelim,” dedi. Çıkarken bir hamur işi aldı ve iç geçirdi.

Yine de ikisi de havada asılı duran olasılığı sesli olarak dile getirmedi, kaderi kışkırtmaya cesaret edemediler.

Raphael, hâlâ uçarken Nisia’yla zihin zihine konuşarak, özel Kule sütlerinde buluşmasını istedi. Nisia da onlarla aynı anda geldi ve onlara bir bakış attıktan sonra, yanında getirdiği küçük çantayı yere bıraktı. “Ne oldu?” diye sordu, yüzünde açık bir endişe vardı.

Minyon, yumuşak kahverengi gözlü ve beyaz benekli koyu bulut grisi kanatlı Nisia’nın sorusunda, onları defalarca azarladığı o keskin sertlikten eser yoktu.

Elena, kapalı balkon kapılarının önündeki oturma odasında dururken, elini onun eline sıkıca tuttu. "Bir yaprağı kaçırdım ve beş günlük kahvaltıyı bir kerede yedim ama *hala* açım." Bu sözler ağzından bir anda döküldü.

Nisia, hakkını vermek gerekirse, sadece "Şu sandalyeye otur" dedi. Sonra çantasından küçük bir cihaz çıkardı. "İyileştirme yeteneklerimi kullanabilirim, ama bu çok daha etkili, özellikle de erken aşamalarda."

Elena oturdu.

"Elini uzat." Nisia o eli tuttu ve tıbbi cihazı Elena'nın işaret parmağının ucuna dokundurdu. Cihazı çalıştırmadan önce, "Kan örneği alacak. Bir iğne batması bile hissetmeyeceksin," dedi.

Nisia cihazı kaldırdığında Elena'nın parmağında minik bir kırmızı damla belirdi ve Elena sanki onun sırlarını çözebilecekmişçesine ona bakakaldı. Altındaki yara çoktan kaybolmuş, Elena'nın ölümsüz hücreleri tarafından iyileştirilmiş olacaktı.

"Ne kadar sürer?" diye sordu Raphael, ensesinde ter damlaları belirmişti.

Elini Elena'nın omzuna koyduğunda, Elena şaşkınlığından sıyrıldı ve kendi elini kaldırarak Raphael'in bileğine tutundu.

"Bitti." Nisia, küçük, dar ekranı onlara doğru çevirdi.

Ekran parlak yeşil renkteydi ve üzerinde siyah harflerle "Tebrikler" yazıyordu. Şifacı cihazı çantasına koydu. "Küçük bir süper parazit, birkaç hafta farkla otuz dört hafta sonra gezegene varacak. Ölümsüz ya da ölümlü, doğum zamanı geldiğinde gelir."

Çantayı eline alarak, "Bu haberi sindirme fırsatı bulduğunuzda daha fazla konuşuruz," dedi. Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. "Keşke Aodhan olsaydım da yüzlerinizdeki ifadeleri resmedebilseydim, ama—şaka bir yana—bunun bir şok olduğunu anlıyorum." Sesi yumuşadı, yakındaki ve uzaktaki şifacılarınkine benzer şekilde son derece nazik bir hal aldı. "Her türlü sorunuzla bana gelin; şimdilik, bu aşamada ölçümlerin beklendiği gibi olduğunu söyleyebilirim."

Şifacı odadan çıktı.

Bacakları titreyen Raphael, balkon kapılarına sırtını dayayarak yere oturdu ve Elena sandalyeden eğilerek elini onun eline tuttu. Sonra kayarak

yanına oturdu, Raphael kolunu onun omzuna doladı ve ikisi karşıdaki duvara bakakaldılar. Duvarda, bıçaklarını çekmiş, uçan Elena'nın nefes kesici bir resmi asılıydı.

Bu, Kolibri Leydi Sharine'den bir hediye idi.

Yavaş yavaş, omurgasındaki titremeyi, elini kalbinin üzerine bastırışını fark etti. “Elena-benim?” Başının tepesine burnunu sürttü. “Nasılsın?” En basit ve en önemli soru.

Çünkü meleklerin doğum kontrolü kullanmasının son derece nadir olduğu bir dönemde Elena'nın bunu kullanmasının bir nedeni vardı: Onların ırkının doğum oranı o kadar düşüktü ki, on yıllar, hatta nadir durumlarda *yüzyıllar* geçse bile tek bir çocuk bile doğmayabilirdi. Eğer doğru hatırlıyorsa, son melek doğumunun üzerinden seksen yıl geçmişti.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Elena. “Kafam çok karışık.”

Adam onu kendine sıkıca sarıp kanatlarını onun etrafına doladı.

"Eve'den New York'a gelmesini isteyeyim mi?" Elena ve kız kardeşi, Eve dünyanın diğer ucundaki Illium'un ekibine bağlı olmasına rağmen, inanılmaz derecede yakın kalmışlardı. "Yoksa Keir'i mi çağırayım?" Nisia harika bir şifacıydı, ama Keir, Elena'nın ölümlüden ölümsüze geçiş sürecinde ona göz kulak olmuş, yeni vücudunu anlamasına yardım etmişti; ikisi arasındaki bağ bambaşka bir boyuttaydı.

Ama Elena başını salladı. “Hayır... Bu haberi başkalarıyla paylaşmadan önce bir süre kendime saklamak istiyorum.” Parmakları, Raphael'in kalbine dokunup çekildi. “Şu anda, bu bana gerçek gibi gelmiyor bile.”

“Hayır,” diye kabul etti Raphael, “gerçek gelmiyor.”

Orada oturup birbirlerine sarıldılar, güneş sırtlarını ısıtırken... ve Elena'nın rahminde inatçı ve güçlü bir çocuk büyüyordu.

* * *

Elena o gece kanla kaplı **bir oda gördü rüyasında** ve rüyada bile bunun yanlış olduğunu biliyordu.

Cehenneme düşeli yüzyıllar olmuştu, ama bugün oradan kaçamıyordu.

Daml

a.

Daml

a.

Daml

a.

Belle'in vahşice katledilmiş bedenine ait bir parmak ucunda kan damlacıkları birikiyordu, sonra da gürültülü bir sesle yere damlıyordu.

O ses canımı yaktı. Hiç dinmeyen bir yankı.

Kulaklarını elleriyle kapattı, ama elleri ıslaktı ve ellerini indirdiğinde, ablasının kanıyla sıırılsıklam olduklarını gördü.

"Hayır, hayır."

Silmeye çalıştı, ama mutfağın her duvarını ve tezgahını kırmızı lekeler kaplamıştı; kırmızı, ayak bileklerine ulaşana kadar aşağıya damlıyor, sonra bacaklarından yukarı doğru yayılmaya başlıyordu.

Elena çığlık attı ve geriye doğru sürünerek kaçmaya çalıştı, ama biri omuzlarını sıkıca tutuyordu, kulağına iğrenç bir nefes üflüyordu. "İşte buradasın, tatlı küçük avcı. Dönmeni çok uzun zamandır bekliyordum."

Elena!

Fırtınanın hırpaladığı okyanus zihnine çarptı, gözlerini açtığında her nefesinde çelik ve tuz kokusu vardı.

"Seni yakaladım." Raphael onu sert ve sıcak göğsüne sıkıca bastırdı. "Güvendesin, evindesin."

Boğazı kemiklerine kadar yırtılmış gibi hissediyordu ve çığlık attığını biliyordu. "Geri döndüm. Belle'e, Ari'ye ve anneme. O güne."

4

Bir gölge olarak yaşamaktansa, Elena olarak ölmeyi tercih ederim.

—*Elena Deveraux, Başmelek Raphael'e (Bir zamanlar,*
)

Bir el avuç kavradı eşini eşinin başını diğer kolunu sıkıca ona doladı, Raphael kesik kesik derin bir nefes verdi. Elena'nın acısı onu mahvetmişti. “Kimse çocuğumuza zarar veremez,” dedi, çünkü kabusunun merkezinde yatanın bu korku olduğunu biliyordu.

Bir canavardan kurtulmuştu, ama o aynı canavar iki ablasının hayatlarını elinden almıştı — ve nihayetinde annesinin hayatını da. Marguerite Deveraux, kızlarının öldürülmesinin ardından intihar etmiş olabilir, ancak intiharının asıl nedeni, Slater Patalis'in Elena'ya işkence ederken ve Belle ile Ari'yi öldürürken onu dinlemeye zorladığı gün ruhunda oluşan onarılamaz hasardır.

Bu ruhsal yara hiçbir zaman iyileşmemiştir.

Elena, tarihin tekerrür etmesinden, hayran olduğu kız kardeşlerini koruyamadığı gibi çocuğunu da koruyamayacağından korkuyordu. “Bebeğimize zarar vermek isteyen hiç kimse, onlara bir blok mesafeden bile yaklaşamayacak.” Şakaklarına bir öpücük kondurdu. “Tüm halkımız ve tüm Loncamız tarafından sevilecek ve değer verilecekler.”

Elena, Avcı Loncası'ndaki lisans süresini aştığını şaka olarak söyleme alışkanlığı vardı, ama o, bu bağın sadece avcı doğuştan gelen içgüdülerini kullanmakla kalmayıp, ölümsüzlüğe ve kendi gücüne daha da derinlemesine dalarken insanlığına bağlı kalmasına da yardımcı olduğunu biliyordu. Son zamanlarda, sadece en tehlikeli avları üstleniyordu — bir ölümlü için ölümcül olabilecek avları — ama aynı zamanda Loncada birçok ders veriyor ve ailesi olmayan yeni üyelere rehberlik ediyordu.

Arkasındaki nesiller boyu avcıların sadakati vardı.

“O kadar çok kan vardı ki.” Sesi titriyordu. “Bunca yıl sonra unutmuştum... unuttuğumu sanıyordum. *Sesi*, o kadar canlıydı ki. Belle’in sesine, Ari’nin sesine dair anılarımdan bile daha canlıydı ve bundan *nefret ediyorum*.”

Raphael çoktan bu anıları onun için silmeyi teklif edebilirdi; ancak böyle bir müdahalenin Elena için çok daha kötü bir kabusla dönüşeceğini biliyordu. Elena bir keresinde ona, anılarını feda etmektense hayatından vazgeçmeyi tercih edeceğini söylemişti.

Çünkü onu o yapan şey anılarıydı.

“Aileni bu kadar iyi hatırlaman ve yas tutman,” diye mırıldandı, “kalbinin bir kanıtıdır.”

Gözyaşları göğsüne ıslaklık bırakıyordu. “Aynı şey olmadığını biliyorum,” dedi. “*Biliyorum*. Bebeğimiz, savunmasız kalabileceği her durumda etrafında bir koruma olacak... ama...” Yutkunması zor oldu.

"Anlıyorum, Elena'm." Onu kendine doğru çekti ve sonra kendi acımasız korkusunu itiraf etti. "Annem delirdi, beni mahvetti. Babam ondan önce delirdi. Ben de korkumu geride bıraktığımı sanıyordum... ama bu gece o unutulmuş tarlayı rüyamda gördüm, onun uzaklaşmasını izlerken kan damlalarıyla kaplı yabani çiçekleri rüyamda gördüm."

Rüyasında tarlanın tabanı parlak kırmızıydı, zihni o kadar canlı görüntüler yaratıyordu ki, sanki yine o tarlada yatıyormuş gibiydi, kemikleri genç vücudunun hızla iyileşebilme yeteneğinin çok ötesinde parçalanmıştı.

“Başmelek.” Şimdi Elena’nın onu sıkıca kucaklama, tenini öpme ve omurgasını okşama sırasıydı.

Şafak ışığı perdelerden sızmaya başlayana kadar birbirlerine sarılıp kaldılar. Raphael, yaşına göre çok az uykuya ihtiyaç duyuyordu, ama Elena da artık bir ölümlü olduğu zamanki kadar uykuya ihtiyaç duymasa da, bir başmelekten daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Raphael, o saatlerde her zaman onunla yatmaya özen gösterirdi. Bu, kabusların onu gece gece rahatsız ettiği ilk yıllarda bir alışkanlık haline gelmişti, ama şimdi sadece birlikte olmak içindi.

Onu kollarında tutmayı, kanatlarını onun üzerine sermeyi, zamanı geldiğinde burnunu sürterek onu uyandırmayı çok seviyordu. Çoğu zaman, uykunun verdiği sıcaklık ve tembellikle, kanatları ve uzuvları birbirine dolanmış halde tutkuya kapılırlardı; ama bugün, sekiz kısa ay sonra minik, çaresiz ve sonsuz derecede değerli bir varlığın güvenliğinden sorumlu olacaklarını bilen iki insanın sessiz çaresizliğiyle birbirlerine sarıldılar.

Titredi, nefes verdi.

Savaş yok, çekişme yok, diye kendi kendine söyledi. Hakimiyet peşinde olan düşmanlar yok. Masumları takip eden kötülük yok. Çocuğumuz güvende olacak.

Ama bu Elena’nın kabusuydu, onun değil.

O, çocuğunun en büyük düşmanı, en korkunç kabusu olabilirdi.

Raphael’in kalbi parçalandı, yırtık çizgi daha önce hiç hissetmediği bir acıyla doldu.

5

Efendim, çağrınız üzerine geldik.

—*Ñte Gri Melek (Kazanılan Bir Savaşın
Ardından)*

Okyanusun derinliklerinde, ölümlü gözlerin bilmediği sessiz bir obsidiyen karanlıkta, yedi yüz yetmiş yedi tek bir bütün olan zihin, yüzlerce yıl sonra uykuya dalmış bir bilince doğru iç çekti. Tam anlamıyla uyanık değillerdi, daha çok bilinç ile rüya alemi arasındaki alacakaranlık sınırında süzülüyorlardı.

Aeclari.

Bu kelime, yakıcı mavi ve parıldayan yaban ateşi şeritleri eşliğinde rüya alemine fısıldandı.

Rüyalarında, yavaş yeniden doğuşlarından ve uzun uykularından onları uyandıran tehlikeyi aradılar, ama hiçbir şey bulamadılar... ama yine de, her şeyden çok sevdikleri varlıkların kalplerini donduran soğuk korkuyu hissettiler. Başka *aeclari*'ler de olmuştu, sadakatlerini koruyan başkaları da, ama hiçbiri böyle değildi. Kendilerinden daha fazlası olana kadar asla. *Sevene* kadar asla.

Aeclari mi?

Rüya aleminde tedirgin bir parıltı. Çünkü bu imkansızdı. İki *aeclari* aynı zamanda ve aynı yerde var olamazdı. Nasıl ikisine de hizmet edebilirdi? Ve yine de... iki tane vardı.

İlk aeclari... çok yaşlı, çok, çok yorgun.

Bu bilginin ağırlığı altında rüya alemi sessizleşti; onları yaratan *aeclari'lerin* çağı hücrelerinin derinliklerine işleyip onları dibe çekti. Ancak bu kısmi uyanıştan önceki kadar derin bir uykuda değillerdi; zihinleri dünyanın yüzeyinin hemen altında süzülüyordu.

Dinlediler.

Beklediler.

6

Küçük kızımdan ne öğrendim biliyor musun? Şimdinin tadını çıkarmayı. Yakında geçip gidecek ve kimse bir saat sonra, bırakın yarını, ne getireceğini bilmiyor.

—Sara Haziz, *Elena Deveraux'ya (Bir zamanlar, New York'ta bir çatı katında)*

Nisia hamileliğini **doğruladıktan** bir **hafta sonra**, Elena Kule'nin çatısında oturuyordu, bacakları bulutların bulutların üzerinde sarkmış, “Sara, seni ne kadar özlediğimi bilemezsin” dedi. Zamanla başka arkadaşlar edinmişti, güvendiği pek çok insan vardı, hayatındaki insanlara gelince son derece şanslı olduğunu biliyordu, ama Sara ile olan dostluğu... onu tanımlamış, onu o yapmıştı.

Birlikte gençliklerini yaşamış, birlikte olgunlaşmışlardı; Elena'nın vücudu yaşlanmayı durdurduktan sonra bile, Sara'nınki zamanın izlerini taşıırken, birbirlerinden asla uzaklaşmamışlardı. Zihinlerinde ve kalplerinde —önemli olan yerlerde— hâlâ aynı zaman çizgisindeydiler. Sırayla birbirlerine öğüt veren arkadaşlar.

Sara'nın vefatından sadece bir hafta önce ona öğüt verdiği gibi. En iyi arkadaşı kaderci değildi, ama zamanının geldiğini biliyordu, özellikle de Deacon'ı kaybettikten sonra. Koca, baba, avcı, silah ustası... Deacon'ın kaybı, ölümlü bir varoluşu seçmesinden yüzyıllar sonra bile ölümsüzler tarafından hâlâ yas tutuluyordu.

“Bana ideal bir versiyonumu anmayacağına söz ver,” demişti Sara, kendine özgü doğrudanlığıyla, “beni kimsenin boy ölçüşemeyeceği bir tür azize dönüştürme. Yeni bir en iyi arkadaş edin, Ellie, ve ona benim ne kadar sert biri olduğumu anlat—ama yine de sevdiğin bir sertlik.”

“Gerçekten yakın bir arkadaş edindim—en iyi arkadaşım değil, henüz değil, ama o yolda ilerliyoruz,” dedi Elena, boğazı düğümlenmiş bir halde Sara’nın anısına. “Ama seni kaybettikten sonra bir ölümlü arkadaş edinemedim.” O dayanılmaz acıyı bir kez daha yaşamak düşüncesi ona çok ağır gelmişti. “Illium’un bunca yıl boyunca nasıl başardığını bilmiyorum, birbiri ardına ölümlü arkadaşlar edinerek.”

Ama Sara’nın bu yüzden ona kızacağını bildiği halde, Elena en iyi arkadaşını ve ruh ikizini kaybettikten sonra yüzyıllar boyunca yeni arkadaşlıklar kurmak için hiçbir çaba sarf etmemişti. Yalnız kalmış değildi; Eve, Illium, Ashwini, Vivek, Honor, Jessamy ve daha pek çok arkadaşı vardı.

Bu yeterliydi, Sara’yı kaybetmenin acısı başka hiçbir şeye yer bırakmayacak kadar derindi.

“İşte buradasın.” Keskin, sert bir ses. “Bu yerin saçma olduğunu söylemiştim, ama yine de lanet bir böcek gibi burada tünemeye ısrar ediyorsun.” Siyah giyinmiş uzun bacaklar, ayakları koyu yeşil ayak bileği botlarıyla kaplı, onun yanına indi; Greta, çok hoşnutsuz bir “yaşlı insan” homurtusuyla kenara oturdu.

"Bu benim itibarım için çok kötü," diye ekledi Kule'nin baş idarecisi ve Aodhan'ı hâlâ dehşete düşüren kadın, her ne kadar Aodhan bugünlerde bir başmelek eşi ve yardımcısı olsa da.

Elena’nın melankolisi, ilk tanışmalarından tam anlamıyla yüzyıllar sonra en beklenmedik arkadaşı haline gelen kadına bakarken keskin bir sırtışa dönüştü.

Sara gibi bir arkadaş için kalbinde ayrılmış o boşluğu doldurmaya en çok yaklaşan tek kişi.

Greta, Sara gibi aileye düşkün bir kadın değildi. Elena, Greta'nın bir bebeği kucağında salladığını hayal edemiyordu; Greta muhtemelen bebeği kol mesafesinde tutar, başını başka yöne çevirirdi, sanki bebek yabancı bir nesneymiş gibi. Ancak o bebek alınmasın—Greta çoğu zaman genel olarak insanlardan hoşlanmazdı. Ama Greta ve Sara'nın iki ortak özelliği vardı: sarsılmaz bir irade ve sadakat göstermeye karar verdiklerinde hiç taviz vermeyen bir sadakat.

Greta, Sara ile "samimi" bir ilişkisi olduğunu söylediğinde bu onu hiç şaşırtmamıştı. Bu, Greta'dan büyük bir övgüydü. "Arkadaşın işini *iyi* yapıyordu," demişti.

"Hassas konularda da lafı dolandırmazdı. Raphael'in kollarına düştükten sonra ortadan kaybolduğunda, bana Loncadan gelen grev bildirimini gönderdi; Kule senin yerini ve durumunu *açıklayıp* Sara'yı sana götürerek bunu kanıtlayana kadar avlanmayacaktık. Ona bir başmelekle karşı karşıya gelirse öleceğini söyledim. O da bana cevap olarak Loncadan bir hançer gönderdi."

Başını salladı. "Çok az kişiyi takdir ederim, Elena, ama Sara Haziz'i takdir ediyordum. Hançeri sakladım, biliyorsun, grev bildirimini de. Sara o savaşı kazandıktan sonra ikisini de Dmitri'nin ofisinden aldım. Görmek ister misin?"

Diğer ölümsüzlerin de anılarında Sara'dan parçalar taşıdığını bilmek, Elena'nın kırık kalbinin küçük bir parçasını iyileştirmişti. Çünkü o ve Greta, bu konuşmayı Sara'nın vefatından yaklaşık beş yüz yıl sonra yapmışlardı. Greta, hem fiziksel nesneleri hem de anıları saklamaya *özen* göstermişti.

Bugün Elena, "Gerçekten de ensende ve kafanın üstünde gözlerin var.

psişik radardan bahsetmiyorum bile.”

Yarı gözlüklerin arkasındaki delici yeşil gözleri ve hiçbir ölümlünün sahip olamayacağı saydam tenine karşı kusursuz kesimli kırmızı bob saçlarıyla Greta, dudaklarını büzştürdü. “Bu hafta her sabah burada oturup bulutlara dalmışken bunlara hiç ihtiyacım yok. Efendiye söylemeliyim.”

Elena somurarak baktı. “Hey, ispiyonculuk yok.” Sanki Raphael, onun hâlâ süren şokunu... ve korkusunu zaten bilmiyor da...

O kadar sert, o kadar acımasız bir korkuydu ki, nefesini kesiyordu.

O anda onun yanında olmamasının tek nedeni, Nimra'nın topraklarındaki bir durumu halletmek için oraya uçmak zorunda kalmasıydı. Felaket sayılabilecek bir durum değildi, ama bazı vampir öpücüklerinin ara sıra başmeleklerinin gazabını hissetmesi öğretici olacaktı. Özellikle de, "Bu bizim neredeyse ölümsüzler olarak hakkımız. İnsanlar kesilecek sığırlardır." diyerek, istemeyenlerden kan alabileceklerine inanan karizmatik vampirlerin önderlik ettiği genç öpücükler.

Nimra, lideri sorunsuzca infaz edebilirdi, ama onun zehirli “öğretileri”, dikkatini çekmeden önce çok fazla etkilenebilir kulağa ulaşmıştı. “Sanırım, efendim,” demişti Louisiana meleği Raphael’e, “bu düşünce tarzı daha da kök salmadan ortadan kaldırmak için yeterince dehşet uyandıran bir ceza verme zamanı gelmiş olabilir.”

Kulağa acımasız geliyordu, ama Elena bir avcıydı. Greta ve Dmitri gibi, ölümcül dürtülerini demir bir disiplinle kontrol altında tutan vampirlerin, çok daha az disiplinli muadilleri olduğunu anlıyordu. Öfkeye kapılmış vampirlerin neler yapabileceğini ilk elden görmüş, boğazları parçalanmış ve uzuvları koparılmış cesetlere tanık olmuş, bir kadının kesilmiş uyluk arterini durdurmaya çalışırken, hayatının bir vampirin ağzına akıp giderken çıkardığı çaresiz, ıslak sesi duymuştu.

Elena, vampirin kalbine bir tatar yayı okunu saplamıştı, ama kurbanını kurtarmak için çok geç kalmıştı.

O kadar ileri gitmeden bu katliamı durdurmak çok daha iyi olur. Greta, omzuyla Elena'nın omzuna hafifçe dokundu. "Greta zamansız bir isim. Gerçi erkek çocuğun olursa Gretan, cinsiyet ayrımı gözetmeyen bir seçim için de Grentany diyebilirsiniz.

Gretana. Gretalika. Gretam. Seçenekler
seçenek sonsuzdur

sonsuz."

Greta'nın ifadesiz ses tonuyla dile getirdiği bu saçmalık, Elena'yı karanlık düşüncelerinden sıyrılmaya zorladı ve Elena burnundan bir kahkaha attı.

Arkadaşından bir kahkaha gelmedi. Kesinlikle ihtiyacı olmayan o gözlüğü aşağı iterek, "Kırıldım," dedi.

Elena'nın kahkahası o kadar şiddetlendi ki, Greta'nın dudakları bile seğirdi.

"Keşke Aodhan seni şu anda görebilse ve duyabilse," diye mırıldandı Elena. Çok az kişi, bu kadının göz kamaştırıcı derecede kuru mizah anlayışını deneyimlemişti — ironik bir şekilde, Aodhan da bu mizah anlayışına sahipti.

Elena, idareciyle ilk kez *gerçekten* konuşmuş olduğunda, bir şeyi anlamıştı. "Sıkıldın," demişti, izole edilmiş Kule ofisinde uzak ve mesafeli bir şekilde oturan kadına; o kadar ki, Elena komadan çıktıktan sonra şehre döndüğünde bir yıl boyunca onun varlığından bile haberdar olmamıştı. Utanmıştı; ancak bunun kasıtlı olduğunu fark etmişti.

Greta'nın en büyük kabusu, insanlarla kaynaşmak zorunda kalmaktı.

Ama o gün Elena'ya karşı nazik davranmıştı, Elena, "İşinde sıkılmıyorsun. Bundan hoşlanıyorsun," demişti. Greta'nın hâlâ Kule'de olmasının sebebi buydu; çünkü Dmitri ve Venom ona vücudun bir uzvu gibi davranıyordu, bu da onun

karmaşık meselelerle doğal bir şekilde başa çıkıyordu. “Ama varoluşun geri kalanı seni sıkıyor.”

Düz bir bakış. “Kule’den kat kat daha yaşlıyım. Görmediğim ve yapmadığım pek bir şey kalmadı. Burada kalmamın tek nedeni, Dmitri ve kendi iyiliği için fazla kurnaz olan Venom’un beynimi meşgul etmeyi başarması—yaşlı ve yorgun olduklarında benim gibilerin yaptığı gibi kendimi yalnızlık ve sessizliğe hapsedme fikri bana korkunç geliyor.

“Yeterince doydum diye dost canlısı bir savaşçı bulup kafamın kesilmesini tercih ederim. Dmitri’ye uygun bir bildirimde bulunursam muhtemelen bunu yapar.” Dolma kalemini kararlı bir tıkırtıyla kapattı. “Son. Güzel ve temiz.”

Elena, bugüne kadar neden o pek de ince olmayan imayı anlamamış ve konuşmayı orada bitirmemişti, hâlâ emin değildi. Greta’nın sivri kulaklarının arkasındaki yeni siyah yavru kedisini okşamak için çömelerek, bunun yerine şöyle demişti: “Bu gece benimle gel. Sana yeni bir deneyim vaat ediyorum.”

Kaşlarını kaldırdı. “Toplu seks partileri, rave partileri, uyuşturucular... Hepsini denedim, Prenses. Ama teklifin için teşekkür ederim.” Oldukça samimi bir sözdü. “Gerçekten, lütfen benim için endişelenme. Yaşım göz önüne alındığında olabildiğince mutluyum.”

Elena başka bir gün olsaydı, haddini aşmaktan çekinerek bu konuyu bırakırdı, ama sonra kedi yavrusu avucuna kafa attı ve o da bunu bir cesaretlendirme olarak kabul etmeye karar verdi. “Bana uy,” dedi. “Açıkçası bu bir emir değil. Sadece bundan hoşlanabileceğini düşünüyorum. Neden gelmiyorsun? Sıkıldığın anda inine, yani ofisine geri çekilebilirsin.”

Greta, sanki dişleri çekilecekmiş gibi heyecanlı görünüyordu. Penseyle. Anestezi olmadan. “Tabii ki. Genelde canımı sıkıyorsun, o yüzden sana bir saat vereceğim.”

“Hiç korkmuyorsun, değil mi Greta?”

“Topraktan bile eskiyim,” diye cevaplamıştı. “Ne yapacaksın? Beni yok mu edeceksin? Hadi bakalım. En azından yeni bir şey olur.”

Böylece Elena ve Greta o gece dışarı çıkmışlardı. Guild HQ’da saat üçte başlayan bir partiye.

7

Melekler bizi korkutabilir, ama avcılar diğer çoğu insanı korkutur — pek çok vampir dahil. Onları sakinleştir. Onları bizim medeni olduğumuza ikna et.

—*Emekli Loncadan Yeni Loncaya (Bir Zamanlar, bir Avcıya Aşık Olduğunda)*

Elena ve Greta gelmişti gelmişlerdi
gelmişlerdi gelmişti merkeze bulunuyordu
bir tavana

yüzyıllar boyunca pek değişmemiş bir eğitim salonunun tavanına gerilmiş bir ip üzerinde sallanarak ilerleyen bir avcı buldu... sarhoş arkadaşları ise ona bıçaklar fırlatıyordu; o da düşmeden bunlardan kaçınmaya çalışıyordu.

“Ne!” Elena böyle bir eylemin akıl sağlığını sorguladığında tırmanan adam bağırmıştı. “Bıçak geçirmez yelek ve pantolon giyiyorum!”

“Ölümlülerin ve ölümsüzlerin aptal olması, ne yazık ki aşına olduğum bir gerçek,” demişti Greta her zamanki düz tonuyla. “Bazı meleklerin bir zamanlar birbirlerine kaynar lavın içine atlamaya cesaret ettiklerini biliyor muydun? Aptallara mantık öğretilemez.”

Omuzlarını silkerek Elena, “Hayır, o değil. Hadi” demişti. Sarhoş ahmakları kendi saçmalıklarına bırakarak, Greta’yı puro dumanıyla dolu bir bodrum odasına götürmüştü.

“Ellie, geç kaldın!” Uzun bacakları, mükemmel kemik yapısı ve bronz tenine karşı sıkı kıvrımlı saçlarıyla Malik,

konusurken bile ona bir sandalye çekmişti. “Bu ateşli kız kim?”

"Greta." Başka açıklama yoktu. "Ona da dağıt."

Kart mı? Cidden mi, Consort? Greta'nın zihnindeki sesin kristal berraklığında olması şaşırtıcı değildi; en yakın meslektaşları göz önüne alındığında, bu kadının bir güç olması gerekiyordu. Kafanın içinde düzenli olarak Dmitri ve Venom'un olması zayıflar için değildi.

Hiçbir duygu göstermiyorum, hiçbir ipucu vermiyorum, diye eklemişti diğer kadın. *Bu grubu ne kadar çabuk yok edeceğimi görmek utanç verici olacak—bundan sonra da eve gideceğim. Senin için bile kendimi ancak bu kadar zorlayabilirim.*

Devam et, demişti Elena, *bakalım bizi ne kadar çabuk ortadan kaldıracılabileceksin.*

Şafak sökerken Loncaya ait merkezden sendeleyerek çıkmışlardı; mecazi anlamda cepleri iyice boşalmıştı ve Greta o kadar şaşkıındı ki son bir saattir tek kelime etmemişti. “Nasıl?” diye mırıldanmıştı, sabah ışığına gözlerini kırptırırken. “O saçma sapan limon yeşili yeleği ve en az o kadar saçma sapan yakışıklılığıyla o ölümlü, bizi nasıl bu kadar kolay kandırabildi? Hiçbir ipucu vermediğimi *biliyorum!*”

Elena omuz silkti. “O lanet olası bir köpekbalığı—ve onunla oynamak çok eğlenceli.” Malik, çekici gülümsemesi ve şakacı gözleriyle, ona ilk karşılaşmalarındaki Demarco'yu hatırlatmıştı. Büyük olasılıkla o da bir soyundan geliyordu. Ne de olsa, adam son nefesine kadar sevdiği dövmeceyle *yedi* çocuk yapıp bir hanedan bırakmıştı.

“Bu kadar çok sapkını nereden tanıyorsun?” Greta, saçlarını düzeltip siyah pantolonlu takım elbisesinin dar kolunu koklarken mırıldanmıştı. “İyy, puro kokusundan nefret ediyorum.”

Yine de Malik ve arkadaşlarıyla kart oyunlarına katılmaya devam etmişti; ta ki bir sabah, Greta eve dönmeyip

Greta ve Malik'in ilişkisi, Malik'in tüm ölümlü yaşamı boyunca sürmüştü. Avcı, Greta'ya karşı çıkmış birkaç kişiden biriydi. Ayrıca onu kocaman kalbiyle sevmiştir ve Malik öldüğünde, Greta kendi kalbinin üzerine onun adını dövme yaptırmıştı; bu işlem son derece acı vericiydi ve vampir iyileşme yeteneği nedeniyle her yıl yenilenmesi gerekiyordu.

"Acımı hissetmek istiyorum," demiştir. "Malik benim acımı, anılarımı hak ediyor. Onu sonsuza dek bekledim ve altı değerli on yıl boyunca yanımda oldu. Birlikte olduğumuz anılar—ve onunla birlikteyken kim olduğum—beni varlığımın sonuna kadar taşıyacak."

Elena, Greta'yı hiç ağlarken görmemiştir, bir kez bile, ama diğer kadın Malik'in en sevdiği puroyu içerken birçok gece sessizce yanında oturmuştu; ikisinin de farkında olmadığı bir anda aralarında bir dostluk oluşmuştu.

Şimdi Greta, çatının kenarını kavradı ve bulutlara bakakaldı. "Hiç çocuk sahibi olmak istemedim, ölümlü olduğum zamanlarda bile. O günlerde bundan kaçınmak zordu, anlarsın ya, ama başardım."

"Nasıl anladın?" Elena bir elini karnının üzerine koydu.

"Bir kadının hamile olup olmadığını hep anlayabilmişimdir—belki de bir zamanlar söylendiği gibi bende biraz cadı kanı *vardır*." Omuz silkti. "Ya da belki de bir saat önce beş tane ahududu-çikolatalı tart yediğini, ardından da turşulu sandviç yediğini gördüğüm içindir. Sonra da *turşu suyunu içtin*." Titredi. "Üzerinde yanıp sönen bir tabela taşıyor olsan da fark etmezdi."

İnleyerek, Elena gözünün önündeki her şeyi yutma dürtüsünü durdurmaya karar verdi... turşu sözü geçince ağzı sulanmış olsa da.

“Dediğim gibi,” Elena cevap veremedi Greta devam etti. “Çocukları pek sevmem ve bunun bir nedeni de minik bir canlının hayatından sorumlu olmayı hayal edememem.”

“Kedilerini hayatta tutmayı başarıyorsun.” Greta’nın ilk kedisi, Illium’un sevgili Smoke’un soyundan gelen Roar’dı.

Illium, Smoke’un tek yavrusundan bir kedi yavrusu hediye etmişti Greta’ya — meğer Illium’a göre, Smoke’un New York’a gitmeden önce “gizli bir erkek arkadaşı” varmış. Illium, Çin’de o dönemde yaşanan yıkım nedeniyle yapamadığı rutin muayeneler için onu veterinerine götürdüğünde bunu keşfetmişti.

Greta o günden sonra bir daha kedi almamıştı.

"Kediler bebeklerden çok daha bağımsızdır." Diğer kadın Elena'nın elini sıktı. "Korkunu anlıyorum demek istiyorum."

Bu dostluk, Sara ile olan dostluğundan çok daha uzun sürmüş olsa da, pek çok açıdan hâlâ yeniydi. Greta, Ari, Belle ve Marguerite'i tanıyordu, ama Elena'yı çılgılık attığı kabuslardan uyandırmamış, Jeffrey onu evden attığında yanında olmamış, annesi ve kız kardeşlerine son vedasını ederken yanında durmamıştı.

O yeni en iyi arkadaşını da karanlıkta bırakma, seni inatçı aptal. Onları hayatına al. Senin için olmaları gereken kişi olmalarına izin ver.

Yine Sara’nın sesi; Elena’nın hiç bitmemesini, hiç solmamasını umduğu, içini kemiren bir anı. Sara’nın tavsiyesine gelince... *Yapamam, Sara. Henüz değil.*

Kabuslar hâlâ çok taze; dün gece bir tane daha görmüştü ve bu sefer Raphael onu uyandırmayı başarana kadar kız kardeşlerinin kanında boğulmuştu. “Korkumu

korkumu anladığımı bile bilmiyorum," dedi; sıkı tutuşunun altında Kule'nin yüzeyi pürüzsüz ve mavi parıldıyordu.

"Bizim bebeğimizin babası şudur bir babasından on on güçlü varlık. Ve kimse, meleklik hayatımın ilk on yıllarında olduğu gibi megalomaniye kapılma tehlikesiyle karşı karşıya değil." Zhou Lijuan adı, melek tarihinden neredeyse tamamen silinmişti. Suçları değil, çünkü bunlar bilinmeli, hatırlanmalı ve kınanmalıydı. Sadece kimliği— kayıtlarda, "*En çok*

Unutulacak

Ölümsüzler acımasız olabilirdi.

"Korkumun mantıklı bir nedeni yok."

"*Elena.*" Greta başını salladı. "Sen, ölümlü bir kalbi olan dostum, duyguların mantıklı olmadığını ilk fark eden kişi olmalısın. En çok da korkuyu."

Elena alt dudağını ısırdı, ama Greta henüz bitirmemişti. "Al," dedi ve pantolonlu takım elbisesinin cebinden çıkardığı düzgünce katlanmış bir çıktıyı Elena'ya uzattı—teknoloji ve moda ilerliyor olabilir, ama Greta iyice öldüğünde hem yazıcısını hem de en sevdiği giyim tarzını bırakacaktı.

"White Plains'te bir vampir kan arzusuna kapıldı. İki kişiyi öldürdü ve en son görüldüğünde bir okula doğru ilerliyordu. Güvenlik görevlileri çoktan olay yerine ulaştı, okul sessizce kapatıldı, ancak vampir o kadar yaşlı ve ölümcül ki kimse rehavete kapılamaz. Git ve o canavarla savaş, Ellie."

Elena'nın göğsü sıkıştı, içi gergin ve sıcak oldu. "Teşekkür ederim."

Sonra, başka bir şey söylemeden çatıdan atladı ve gidip bir canavarla savaştı. Kanlı savaşın ardından, bıçaklarından kan damlarken, çocuklarla dolu okulda herkes güvende ve masum bir şekilde otururken, içinden küçük bir huzur buldu.

8

O iyi bir hükümdardı. Delilik başlamadan önce, bir başmelek olması gerektiği gibiydi.

—*Raphael'den Elena'ya (Bir zamanlar, Amanat'ın Başmelek'i Caliane, henüz uyurken)*

Vücudunu saran serin ipekten yapılmış **bol siyah** pantolon giymiş olan Raphael, şehrinin ısıltılı şehrinin parıldayan gecesine bakıyordu.

Üç saat önce eve dönmüştü, tüm varlığı burada olma ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordu. Elena uyanıktı ve onu bekliyordu, onun ihtiyacı da en az Raphael'inki kadar içgüdüsel. Şimdi, nihayet, her yönüyle kalbini ele geçirmiş olan kadın derin bir uykudaydı, bu gece uykusu daha huzurluydu.

Eğer yapabilseydi, Elena'ya artık korkmuş küçük bir kız değil, bilenmiş ve ölümcül bir savaşçı olduğunu hatırlattığı için Greta'ya teşekkür ederdi. Ancak vampir, onun sözlerini takdir etmezdi; zira Greta övgü bekleyen ya da isteyen biri değildi. Raphael'den tek istediği şey, onu asla resmi üst düzey ekibine eklememesiydi.

“Halka açık bir rol üstlenmek istemiyorum, efendim. Enclave'deki akşam yemekleri dahil olmak üzere resmi ya da gayri resmi etkinliklere katılmak da hiç istemiyorum. Sadece en iyi yaptığım şeyi yapmak için rahat bırakılmak istiyorum.”

Asla tahmin edemezdi ki, ekibinin en içine kapanık üyesi, eşine

Eşi uykuya daldıktan sonra da uzun süre yanında kalmış, uyanıklığıyla onu rahatsız edeceğinden endişelenmeye başladığında ancak yataktan kalkmıştı. Tüm vücudu gergindi, kasları kaskatı kesilmişti ve nefesi göğsünde sivri uçlu bir silah gibiydi.

Böyle şeyler hissetmeyeli çok, çok uzun zaman olmuştu. En son, Elena ölümcül şekilde yaralandığında, hayatı ipin ucunda olduğunda hissetmişti. İçindeki her şey ters gitmiş, tam olarak düzgün çalışmıyor gibi görünmüştü.

Geceye bakarken, iki melek Kule'nin yanından yukarı doğru uçarak yüksek irtifalara doğru yol aldı. Onu fark edemezlerdi; Kule'nin tüm özel alanları, Illium tarafından icat edilen teknoloji kullanılarak dışarıdan gözlemcilerden korunuyordu. Çünkü Elena'nın Bluebell'i, Kadro'nun saflarına yükselmiş olsa da, kendisi olma kararlılığından ödün vermemiştir.

Illium'un, Cadre'nin yaşlı üyelerinin bekledikleri gibi davranmayı reddetmesinin, o başmelekleri nasıl şaşırttığını, kızdırdığını ve bazen de ilham verdiğini görmek, Raphael'i her gün eğlendiriyordu.

Biliyor musun, bir başmelekten beklenenin dışında bir şey olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Belki de değişmek için asla geç değildir.

Şimdiye kadarki en şaşırtıcı söz.

Çünkü bu sözler Alexander'dan gelmişti. Pers Başmelek, Raphael daha gençken bile kendi yolunda kararlıydı.

"Vay canına." Alexander'ın yorumunu Elena'ya aktardığında, Elena ıslık çalmıştı. "Illium'un yükselişinden bu yana Cadre toplantıları açıkça çok daha eğlenceli hale gelmiş. Caliane geçen yıl onu boğazlayacağını söylememiş miydi?"

Ancak bu gece, sağ şakağında hafif bir zonklama hissettiğinde içinden gülmek gelmiyordu; her ne kadar Lejyon işareti derisinde çoktan silinip neredeyse görünmez hale gelmiş olsa da, ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiği tek kişi olan Elena'nın bile zorlukla görebileceği halde.

Izar'ın meraklı minik parmaklarının şakağına dokunduğu anı hâlâ hatırlıyordu. “Ejderha mı?”

Izar sevinçle bu bilgiyi hemen kardeşleriyle paylaşmış, ikisi de Raphael'in tahminine göre ejderha kükremesini taklit ederek onunla birlikte kükremişti. Raphael, bugüne kadar çocuklardan içinde ejderha hatıraları olan rastgele paketler almaya devam ediyordu. En sonuncusu içinde olmuşt

Nasien'in onu nasıl ve nerede bulduğunu bilmiyordu, ama heykelcik ofisindeki rafta en göze çarpan yerde duruyordu.

Diğer herkes için Lejyon işareti sonsuza dek yok olmuştu; bir zamanlar Central Park'ta çatıların üzerinde çömelmiş, binalardan sarkmış ya da ağaçlara tünemiş olan o tuhaf varlıkların çoğu insanın hafızasından silinip gitmişti.

Raphael'in kafasında yedi yüz yetmiş yedi ses —ve tek bir tutarlı ses— oluşturmıştu.

Hâfızamızdasın. Ölüm Şelalesi'nin aeclari'si. Bizi... seven aeclari.

Lejyonun söylediği son sözlerin yankısı üzerine elini kaldırarak, zonklayan yeri ovuşturdu. Bu, rahatsızlığı hafifletmeye hiç yaramadı. Küfür etmeyi zorla engelleyerek, bir şey görünüp görünmediğini kontrol etmek için banyoya gitti.

İz, bir gölgeden bile daha azdı.

Acının *kendisinden* kaynaklandığını fark etti. Elena'yı yatakta yalnız bırakmasına neden olan aynı kıvrımlı ıstıraptan doğmuştu.

Bilinçli iradesiyle kendini sakinleştirmeye başlamadan önce, soğukkanlı ve sakin bir zihin zihnine dokundu; temas o kadar sessizdi ki, uyuyor olsaydı onu uyandırmazdı.

Efendim?

Uyanığım, Venom.

Bin yıldan fazladır onun yanında olan vampir, zihinsel sesini normal bir tona çevirdi. *Leydi Caliane hatta.*

Dünyaları, uzun mesafeli iletişimi ilk kez mümkün kılan görünür hatlardan ve kablolardan çoktan uzaklaşmış olsa da, bu dil hala kullanılıyordu. Varlığının büyük bir kısmını dilin karmaşıklığını ve evrimini inceleyerek geçirmiş olan Jessamy, ona bazen belirli unsurların taşa kazındığını, ne olursa olsun asla değişmeyeceğini söylemişti.

"Örneğin," iki yüz yıl önce bir öğleden sonra ikisi Sığınak'ta yürürken demişti, "insanlar sabah kahvaltısında yedikleri mısır gevreğinden bahsederken, aslında

hasatlarıyla tanınan ve asırlardır Uyuyan Başmelek Ceres'e atıfta bulunduklarının farkında değiller. Dil, en büyüleyici gizemlerden biridir."

"Onunla konuşacağım," dedi Raphael, "Venom, aramayı süite aktar."

Gevşek krem rengi bir tunik giyerek yatak odasından çıktı. Bekleyen arama, yan sehpa da cilalı taş bir yuvada duran kesme kristalde yanıp sönüyordu. O kristali her yere taşıyabilirdi, ama kabuslar Elena'yı avlamaya başlarsa araya girebilmek için yeterince yakın olmak istedi, bu yüzden parmağını kristale dokundurdu ve menü açıldığında bulunduğu yerden cevaplamayı seçti.

Annesinin üç boyutlu görüntüsü, sanki odada onunla birlikteymiş gibi belirdi. Amanat'ın içindeki mikro iklimin parlak güneş ışığı altında taş bir bankta oturuyordu, uzun siyah saçlarında çiçekler vardı ve elbisesi dalgalanan beyazdı. Bu onun gençlik avatarıydı, ama o içindeki savaşçıyı gördü, gözlerinde kayıp ve keder, sevgi ve zamanın izleri vardı.

"Anne." Annesinin üzerine eğilmiş gibi görünmemek için yakındaki bir sandalyeye oturdu. "Amanat'taki kalışını uzatıyorsun." O topraklara hükmeden başmelek olduğundan beri Hindistan'da uzun süreler geçirmiş olsa da, burası her zaman kalbinin yuvası olmuştu.

"Oğlum." Ona elini uzattı ve o elini tuttuğunda, annesinin derisini ve kemiklerini neredeyse hissedebiliyordu; bu tür bir iletişimi mümkün kılan teknoloji, geçen her yıl ile birlikte olağanüstü bir hızla geliyordu.

Ölümlüler, yine zamanla yarışıyorlardı. Dünyada izlerini bırakıyorlardı.

“Evet,” dedi, tuhaf el sıkışmalarını bitirdikten sonra. “Evimi özlüyorum.” Gözleri onu sarmalarken sıcak bir ifade vardı. “Uyumadığımı ummuştum. Artık nadiren uyuyorum. Eski’ye dönüşmekle ilgili kimse sana bunu söylemez—uyku dürtüsü belli bir noktada yok olur.”

Raphael kaşlarını çatı; dünyanın şu anki yapısı sayesinde, bir dizi Kadim tanıyordu. Ve onların uyuduğunu fark etmişti. Daha da önemlisi, “Marduk bile uyur, Anne, o da *senin* atandır.”

Elbette, ölümlülerin ya da genç meleklerin ihtiyaçlarıyla karşılaştırıldığında çok da fazla sayılmazdı, ama yine de bir ihtiyaç *vardı*. Ölümlü bilim insanlarına göre, uyku, beyinlerinin çalışabilmesi çalışabilmesi çalışabilmesi çalışabilmesi olayları olayları günün günün hatıralar yaratın, ve aksi takdirde kendilerini . Melek bilim adamları, bunun melekler arasında da hemen hemen aynı şekilde işlediğine inanıyorlardı — aradaki fark sadece derecenin farklılığıydı. “Hmm.”

Caliane uzanıp çiçekleri saçlarından saçından
“Belki ben sadece bir uzun uzun
bir uyanıklık dönemi yaşıyorum o zaman.” Sessiz bir gülümseme. “Şüphesiz uyuyacağım.”

Raphael'in midesi burkuldu. "Hiçbir şeyin yolunda olmadığına emin misin?" diye sordu. "Kendini iyi hissediyor musun?"

Sevinçli bir kahkaha, gözlerinin yoğun mavisi parladı. “Nasıl da endişeleniyorsun, benim Rafe’im, sevgilim Nadiel’den olan oğlum.” Çiçekleri taş bankın üzerine düzgünce yerleştirdikten sonra, koyu siyah saçlarını örmeye başladı. “Oldukça iyiyim. Sanırım sadece rüyalar beni rahatsız ediyor, o yüzden uyumaktan kaçınıyorum.” Bir iç çekiş, gülümsemesi soldu. “Bunu itiraf etmek istemedim, ama elbette tahmin etmişsindir.”

Keder, kusursuz yüz hatlarına ağır bir gölge düşürdü. “Ölümsüzlüğün hafızayı karıştırdığını söylerler, ama baban söz konusu olduğunda benimkini hiç karıştırmadı. Onu, hayatına son vermek zorunda kaldığım günkü kadar bugün de özlüyorum.”

Bu kez Raphael'in elini tutma sırası gelmişti.

Tereddüt etmeden örgüsünü çözerek, Caliane onun sessiz teselli teklifini kabul etti. "Bana şehrinden bahset. En son ziyaretimden bu yana çok uzun zaman geçti. Bluebell'in nasıl gidiyor?"

"Onu son Cadre toplantısında gördün, Anne."

Dışarıya dalgın bir bakış atan Caliane'nin dikkati, bankta bıraktığı çiçeklerin üzerine konmak için etrafında dönen bir kelebeğe takıldı. "Dünyada ne kadar da harika şeyler var, değil mi Raphael? Bunları görüyorum ve kederim içinde bile hayatta olduğum için minnettarım." Parmaklarını uzattı, ama o, bu narin yaratıklara karşı bir yakınlık duyan Aodhan değildi.

Kelebek uçup gitti, gözden kayboldu.

Elini indirip onun elini bırakan Caliane, "Sanırım haklısın oğlum. Dinleneceğim. Çok yorgunum." dedi. Ayağa kalktı ve ona doğru yürüdü, dudaklarını onun şakağına değdirdi; annelik öpücüğü, teknoloji sayesinde hayalet gibi bir dokunuş oldu.

Sonra gitti, görüntüsü ortadan kayboldu.

Raphael, sesli bir arama yapmadan önce, yarım saat kadar kıpırdamadan oturdu; önceki gerginliği yerini başka bir gerginliğe bırakmıştı. Annesinin en yakın danışmanlarından biri olan kadın cevap verdiğinde, "Jelena," dedi. "Annem uyuyor mu?"

Jelena'nın cevabı uzun sürdü. "Ben başmelekime sadığım."

Parmakları uyluğuna sertçe bastırdı. "Bu son derece önemli, Jelena. Eğer uyuyamaya devam ederse, beni aramalısın. Başka kimseyi değil. Ben onun oğluyum, bundan yararlanmayacağım. Bunu biliyorsun." Jelena ve hayat arkadaşı Avi, onu çocukluğundan beri tanıyorlardı, onu görmüşlerdi ve Caliane

zamanın kargaşasını ve delilik içinde ve delilik yüzünden yapılan seçimlerin acısını atlatmak.

Bir duraklama daha. “Seni ararım.” Hiçbir nezaket göstermeye çalışmadan telefonu kapattı, ama o bunu hiç umursamadı. Çünkü o kısa konuşmada, ona hayati bir bilgi vermişti. Ve bu bir tesadüf değildi—Jelena hata yapacak kadar deneyimsiz değildi.

Bu, durumun onun düşündüğünden de daha kötü olduğu anlamına geliyordu.

Elena’ya ihtiyaç duyan adam, çıplak ayakla yatak odasına geri döndü, soyundu, sonra yanına uzandı ve kanadını nazikçe kadının vücuduna sardı.

"Raphael?" diye mırıldandı, uykuyla ısınmış ve yumuşamış teni onun tenine değiyordu.

"Uyu, *hbeebti*. Ben de seninle uyuyacağım." Çenesini öptü, bunu yaparken onun uykuya daldığını görebiliyordu.

Sadece ona karşı bu kadar güveniyordu. Başka biri olsaydı, birkaç saniye içinde elinde bir bıçakla yataktan kalkmış olurdu. Ayrıca, hamile olduğunu anladıktan sonra yastığının altına bir hançer koyduğunu da biliyordu. Bunun kendisiyle ya da onu koruma ve kollama yeteneğine olan inancıyla hiçbir ilgisi olmadığını anlıyordu.

Kanatları hışırdadı, uykulu bir fısıltıyla, “Seni seviyorum, Başmelek,” dedi. Yüzünü ona sürttü. “Şimdi dinlen.”

Uyuyordu, ama dinlenmiyordu. Hayır, saçlarında çiçekler olan bir kadını rüyasında görüyordu; kadın, zümrüt kadar yeşil çimlerin üzerinde yürüyordu; güneş ışığında yakut kırmızısı parıldaayan kan damlalarının üzerine basarken, elbisesinin beyaz etekleri ayak bileklerinin etrafında dans ediyordu.

"Şşş, *sevgilim*, şşş."

Ne kadar şiirsel, ne kadar unutulmaz bir ses. Çocukluğunu,
'un 'da 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de
2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de
2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de
2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de
2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de 2000'de
2000'de 2000'de 2000'de

İki savaşan şehrin yetişkin nüfusunu okyanusa çekecek kadar etkileyici.

Ve... onu acımasız bir hızla yere fırlattığı o gün, o ayaklarının dibinde paramparça yatarken, saçlarını okşayarak ona karşı çok nazikti. "Sevgili oğlum." Şakaklarına yumuşak ve anne şefkatiyle bir öpücük kondurdu, başını kaldırdığında dudakları onun kanıyla lekelenmişti ve arkasında gökyüzü masmavi bir berraklıkla parlıyordu.

O anda, nefesini çiçeklerin ve kendi kanının kokusu doldururken, annesi onun gördüğü en güzel... ve en çılgın varlıktı.

9

Benim kanımdan. Oğlumun oğlu.

—*Başmelek Marduk (As the Mantle Fell)*

Davet bir hafta sonra geldi.

“Marduk ve Tiamat bir baloya katılmamızı istiyor,” dedi Elena, Raphael’i Kule’nin altındaki antrenman odasında bulduktan sonra. Raphael, Dmitri ile bir antrenman seansını yeni bitirmişti. İki adam da gömleksizdi; her yerleri sert kaslar ve parlak bir tenle kaplıydı—ve gözlerinin önünde iyileşen sayısız morluk vardı.

En azından kırık kemik ya da kesik yoktu.

Elena ve Honor bu dövüşleri asla izlemezlerdi; izlerlerse cinayet işleyeceklerini biliyorlardı. Bunun yerine, en iyi iki arkadaşın sınırsız dövüş antrenmanı adına birbirlerini pestil gibi dövmelerine izin verirlerdi. Raphael bu dövüşler sırasında başmelek güçlerini hiç kullanmazdı; bu da iki adamın eşit güçte kalmasını sağlardı.

Genelde bu saatlerde ikisi de sırtıyor olurdu, ama bugün Raphael yüzündeki teri havluyla silerken dudaklarını sıkılaştırdı; Dmitri ise yüzünü buruşturduktan sonra duş almak için Honor’la paylaştığı süitine doğru yola çıktı. Elena’yı şampanya ya da bitter çikolata kokusuyla sarmalayıp onunla uğraşmaya bile tenezzül etmedi.

Ruh haline bağlı olarak, ya ona parmak işareti yapacaktı ya da kulağına ya da vücudunun başka bir

vücut kısmına bir nuga fırlatırdı. Bu, isabet ederse ona zarar vereceği için değil, Honor'u kızdırmak istemediği içindi. Garip bir şekilde, onun tarafında pislikçe bir davranış ve onun tarafında misilleme olarak başlayan şey, ikisinin de ciddiye almadığı, tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir etkileşime dönüşmüştü.

O ve Dmitri asla arkadaş olamazlardı, ama —Raphael'e olan sadakatleriyle birbirlerine bağlı oldukları için— düşman da değillerdi.

"Siktir," dedi Raphael. "Bundan korkuyordum."

"Uykuya dalacaklar, değil mi?" Terden ıslanmış altın rengi tenin genişliğine dikkatini vermemeye çalışan Elena, duvara yerleştirilmiş soğutma odasından ona soğuk bir şişe su attı.

"Balodan hemen sonra olmayacak." Raphael şişenin yarısını içtikten sonra devam etti. "Birinin onları gözetleyip Uyku yerlerini bulma riski çok yüksek. Zaman algılarının bizimkinden farklı olduğunu zaten biliyoruz, yani on yıl da olabilir, elli yıl da."

Elena kendini tutamadı; aralarındaki mesafeyi kapatıp omzuna bir öpücük kondurdu. Raphael'in dudakları kıvrıldı, boş elini sırtının alt kısmına koydu ve kanatlarını sadece ona göstermek için açtı. Kapalı şişeyi dövüş matına fırlatarak, gevşemiş beyaz gömleğinin ortaya çıkardığı cilt çizgisini parmak eklemleriyle okşadı.

Bu sabah kendini zorlayarak oturmuş ve iş idaresiyle ilgilenmişti.

Ama bu... bu çok daha eğlenceliydi. Parmaklarını tembelce göğüs kaslarına doğru gezdirerek, "Bir yıl sonra ya da on yıl sonra gitseler de, ben yine de hazır olmayacağım. Tiamat ve Marduk o kadar ki..." Onların dünya üzerindeki muazzam etkisini tarif edecek kelimeleri yoktu.

"Evet. Öyle." Raphael ellerini kızın tişörtünün altına kaydırды; başparmaklarını karnında nazıkçe gezdirirken, pürüzlü ve sıcak teni kızın tenine değiyordu. "Balo ne zaman?"

Elena, sorulmamış soruyu duydu. "Bir ay sonra. Henüz belli olmayacak." Bu bilgiyi mümkün olduğunca uzun süre çok sınırlı bir çevrede tutmaya karar vermişlerdi. Meleklerin hamilelikleri, ilk aşamalarda insan hamileliklerinden daha hassas olabilirdi; Elena, ekibin çoğuna söylemeye başlamadan önce ilk üç aylık dönemi atlatmak istiyordu.

Hamilelik bir şok olsa da, daha bir şansları bile olmadan bebeği kaybetme düşüncesi kalbini sızlatıyordu.

Ancak bir kişinin bilmesi gerekiyordu. Çünkü bu sadece aileyle ilgili değil, zaman içinde yankılanan eski yaralar ve vahşi bir suçla da ilgiliydi. "Eve yarın sabah inecek."

Elena, kız kardeşinden New York'a gelmesini istediğinde, o tereddüt etmemişti — ya da Elena'nın tehlikede olmadığına dair teyitten başka herhangi bir bilgi istememişti. Illium'a Elena'nın ona ihtiyacı olduğunu söylemiş ve onun yoluna çıkmayacağını bilerek oradan ayrılmıştı.

Aksine, mavi kanatlı başmelek Elena'yı arayarak her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmiş ve "Kız kardeş meselesi" cevabını kabul etmişti.

"Eve'i benden çalma," demişti telefonu kapatmadan önce. "Elimdeki en iyi kara birlikleri komutanı o ve benimkiler dahil hiçbir saçmalığa tahammül etmez."

"Benim yakınımnda çalışmayı reddediyor," diye homurdanmıştı Elena. "İnanabiliyor musun? Ben etrafımda güneş ışığı ve lanet olası güller gibiyim."

Illium'un gülümsemesi, yaşlı gözlerinin altın rengini aydınlatmıştı. "Adi bana ablaların abla olmaktan başka çaresi olmadığını söylüyor. Onu çıldırtmanın tadını çıkar."

Evet, diye düşündü Elena, ailesi olarak gördüğü insanlara sahip olduğu için şanslıydı.

“Enclave evinde konuşacak mısın?” Raphael kanatlarını kapatıp onu vücuduna daha da yaklaştırdı.

“Serada.”

“Ben ortadan kaybolayım.”

Ona yaslanarak, taze ter ve güç kokusunu içine çekerek Elena gerçeği itiraf etti. “Bu konuşmaya nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum. İkimizin de kimliğiyle iç içe geçmiş o kadar çok acı var ki.” Ari ve Belle, ardından da Marguerite öldüğünde Eve’in varlığı henüz bir ihtimal bile değildi, ama o, bu kayıpların acısıyla derinden yaralanmış bir adam tarafından büyütülmüştü.

"Biliyorum, *hbeebti.*" Dudakları saçlarına dokundu. "Biliyorum."

Cildine bir öpücük daha kondurdu, bu sefer boğazına, nefesinin sıcaklığı ona değdi. “Sen en iyi dikkat dağıtıcı şeysin.”

“Ayrıca terliyim ve burası on dakika sonra kullanılacak bir antrenman odası.” Temasını kesip, elini tuttu. “Yukarı.”

Sütlerine kadar olan yol boyunca onun dikkatini dağıtmaya çalışmaktan büyük zevk aldı ve odaya girer girmez onu kapının arkasına doğru döndürmesiyle ödüllendirildi. Ellerini kapının serin beyazlığına dayarken bile, o, bir neşter gibi kontrollü bir güçle pantolonunu vücudundan yakıp yok ediyordu.

Bu disiplinli tavır, onu yere yatırıp yutmak istemesine neden oldu. Evet, hormonları altüst olmuştu ve bundan hiç de rahatsız değildi. “O pantolonu seviyordum,” dedi, nefesinin sığılığı yüzündeki somurtkan ifadeyi silip süpürdü.

Ellerini beline koyarak, “Bunu daha çok seveceksin,” dedi ve bacaklarını ayırdıktan sonra elini uyluklarının arasına soktu. Kulağına derin bir kahkaha attı.

Arkasına uzanıp elini onun saçlarına geçirdi ve çenesini ısıracak kadar kendine çekti. “*Şimdi.*” Artık hazır olmanın çok ötesindeydi.

Adam, penisini girişine yerleştirip hassasiyetle şişmiş gibi hissedilen iç kısımlara doğru itmeye başlarken, kadının boynunu sertçe emdi. Aynı anda ellerini kadının vücudunda yukarı doğru kaydırarak göğüslerini avuçladı ve kadının vücudu alev aldı. Kadının ona doğru itmesiyle, adam şaşırarak içini dolduracak şekilde itti.

"Elena?" Endişeyle, iri vücudu arkasında hareketsiz kalmıştı.

O, onu teşvik eden kalça hareketinden başka bir cevap veremedi. *Daha fazla, Archangel*, şehvet beynini yakmadan önce söylemeyi başardı.

Derin bir inilti... ve sonra o, ona o "daha fazlasını" verdi; bir eli vücudunda aşağı kayarak gergin, gizli klitorisini okşarken, diğer eliyle göğüslerini tutmaya devam etti ve derin, yavaş darbelerle içinden geçerek nefes almayı unutturdu. Sessizce, şiddetle orgazm oldu; tüm vücudu bu zevke, *ona* odaklanmıştı.

O anın ardından dizleri titreyerek, adamın içini doldururken kendisini tutmasına izin verdi. Sonra bir elini geriye uzatıp adamın ensesini nazikçe okşayarak mırıldandı: “Başımızı belaya sokan da zaten buydu.”

Boğuk bir kahkaha. "Hamileliğin boyunca böyle olacaksan, antrenman programımı artırsam iyi olacak."

Elena'nın kahkahası, zevkten tembel ve aşktan sarhoştü.

* * *

Ancak o lezzetli dikkat dağınıklığı, o anda aklının ucundan
bile **geçmiyordu** o o Eve'yi Eve aldığında
aldığında Kule Tower havaalanından

kız kardeşinin sessiz uçağı ertesi sabah saat ondan biraz sonra süzülerek durmuştu.

Eve, minyon ve siyah saçlıydı; üzerinde, ince zırh şeritlerinin basit ama çarpıcı bir desen oluşturacak şekilde dokunduğu kısa kollu beyaz bir üst ve yirminci yüzyılın başlarından itibaren herhangi bir döneme ait olabilecek haki renkli bir pantolon giymişti. Eve, Elena dışarı çıkar çıkmaz ona keskin bir bakış attı, ancak Elena, Elena'nın aracına doğru ilerlerken sohbeti havadan sudan konuşmalarla sınırlı tuttu; bu araç, melek bir sürücünün kullanabilmesi için özel olarak modifiye edilmişti.

Bu, esas olarak kanatların rahatça sığması için aracın derinliğinin artırılması anlamına geliyordu. Arka koltuklar da yoktu ve tavan, havadan giriş veya çıkışa izin vermek için tamamen geri çekilebiliyordu. Bu modifiye araçların fiyatları normal araçların iki katından başlıyordu, ancak satışlar oldukça iyiydi. Özellikle daha şık ve sportif modeller için.

Görünüşe göre, dünyevi hıza ihtiyaç duyan birden fazla melek vardı.

"Gevezelik ediyorsun," dedi Eve, gri gözlerini kapının diğer tarafında kıсарak ve konuşurken insanların onu dinlemesini bekleyen sert bir kara birliği komutanının ses tonuyla. "Bunu asla yapmazsın. Neler oluyor?"

Elena arabaya bindi ve Eve'i de peşinden gelmeye zorladı. Sabah beşten beri uyanıktı ve konuşmaya nasıl gireceklerini en az üç yüz kez gözden geçirmişti. Sonunda ağzını açtı ve "Hamileyim" diye patladı.

Eve başını ona doğru o kadar hızlı çevirdi ki Elena irkildi; oysa gözleri kararlı bir şekilde güvenlik çitlerinin ötesindeki jet limanının iniş alanına sabitlenmişti.

"*Hamile* misin dedin mi?" "Evet.

Nisia doğruladı." "Vay canına."

Eve arkasına yaslandı. "Vay

canına."

Bir dakika sonra. “Vay canına.”

“Evet.”

Sessizlik.

"Yine teyze olacağım!" Eve'in sesinde gülümsemesi vardı, Elena'ya uzanıp onu garip, karışık ve ezici bir kucaklamayla sardı. Küçük bir kadın olmasına rağmen Eve çok güçlüydü. Ve aynı şekilde büyük bir sevgiyle severdi.

"Gerçekten, yani," dedi Eve, ikisi de gülerek ağlarken birbirlerinden ayrıldıklarında. "Beth ve Amy'nin torunlarının iletişim halinde kalmasını seviyorum, ama eskisi gibi gelmiyor. Hepimizin birlikte kardeş olduğumuz zamanlardan çok da uzak değil."

Elena, Eve de aynı şeyi yaparken gözyaşlarını silerek başını salladı; anlıyordu. Torunlar ailedendi, ama eskisi gibi değillerdi. Aralarındaki bağlar her yeni nesilde daha da belirsiz hale geliyordu. Anılarla bir arada tutulan, ama anılar tarafından boğulmayan bir şeydi bu — çünkü ne Elena ne de Eve, ölümlü akrabalarının farklı hayatlara doğru büyümesini engellemek istemezdi.

"Illium'a, bebek bakıcılığı görevlerini senin programına sıkıştırması gerektiğini söyle," dedi Elena, kız kardeşinin mutluluğunun onu ne kadar mutlu ettiğini düşünerek titreyerek. Korku ve endişeye o kadar kapılmıştı ki, ilk kez anne olacak herhangi bir kadın gibi heyecanlanmasına izin vermemişti.

Bu iyi hissettiriyordu.

"Hah! O ayrıcalıklar için benimle kavga edecek — çocuk yazlarını başka bir yerde geçirebilecek kadar büyüdüğü anda bebeği kaçıracağını biliyorsun, değil mi?"

Elena güldü; eve dönüş yolu neşe dolu geçti; hamilelik ve Elena'nın ihtiyaç duyacağı bebek eşyaları hakkında sohbet ettiler; Eve ise "Bebeğin ilk silahı" olarak ne hediye edebileceğini düşünüyordu. Cildinin kremi tonu

renk kazandı, o kadar genç, canlı ve hayat doluydu ki bu acı vericiydi.

Elena'nın damarlarında ani ve keskin bir soğukluk, hayatın garantili olmadığına dair ürpertici bir hatırlatma, Eve'in vampir olması sonsuza kadar yaşayacağı anlamına gelmediğine dair bir hatırlatma. Eve ölebilirdi. Ari'nin öldüğü gibi. Belle'in öldüğü gibi.

"Buraya gel, küçük avcı. Tadına bak."

10

...insanın zihinsel zorlukları olmalı, yoksa can sıkıntısına kapılıp gider, ve bu neredeyse ölümsüzlüğün israfı olur, değil mi?
—*Bay Walter Battersby'den Holly Chang'a (Ölümsüz Zenginlerin)*

Çok daha sonra, Eve duş alıp bir atıştırmalık
aldıktan aldıktan premium şişelenmiş
şişelenmiş

Montgomery misafirler için stokladığı kanın yanından geçerken, Elena'nın kız kardeşi, "Nasıl idare ediyorsun, Ellie?" diye sordu.

Seranın içindeki Elena'nın saksı masasına yaslandı; tank topunun koyu grisi altında belirgin kolları görünüyordu. Atılmış iletişim kablolarıyla örülmüş zırhlı liflerden yapılmış, vücuduna tam oturan ceket, küçük bir çiçekli kiraz ağacı ile minyatür bir Japon akçaağacının arasına sıkışmış ahşap bir bankın üzerinde unutulmuş bir şekilde duruyordu; her iki ağaç da seranın kalıcı unsurlarıydı.

Elena, az önce hissettiği mide bulandırıcı korkuyu üzerinden atmıştı, ama şokun etkisi kemiklerinde, kalbinde hâlâ devam ediyordu. "İlk şoku atlattım." Sezonunu tamamlamış bir bitkinin solmuş çiçeklerini koparmaya başladı.

Eve bekledi; artık babasının ilk ailesinin trajedisi hakkında hiçbir şey bilmeyen genç kız değildi.

"Endişeleniyorum," diye itiraf etti Elena, Eve'i ilk tanıştıkları zamanki çocuk haliyle görmek isteyen içgüdüleriyle mücadele ederek. Bu ikisi için de adil olmazdı—
ve

yüzlerce yıllık kardeşlik bağlarına bir hakaret olurdu.

“Mantık, bu tür içgüdüsel korkular üzerinde pek bir etkiye sahip değil.” Elena, kendi kişisel canavarını tam anlamıyla öldürmüş, yeniden doğan lanet kafasını kesmişti. Yine de, gardını indirdiğinde canavar kulağına fısıldıyordu. “Mantıksız olduğunu biliyorum, ama...”

"Ne düşünüyorum biliyor musun?" Eve yanına gelip bir kolunu Elena'nın beline doladı, gençken yaptığı gibi ona yaslandı. "Korkun, kim olduğunun kanıtıdır — ve sen hiçbir şeyin önemi olmayan, yorgun bir ölümsüz değilsin. Senin için *önemli* şeyler var, Ellie, ve her zaman da olacak."

Elena, boğazı düğümlemiş halde kanadını Eve'in sırtına sardı. "Ne zaman bu kadar bilge oldun, Evie?"

Bir duraksama. "Değilim," dedi Eve sonunda. "Ama senin gibi olmak istiyorum, Ellie. Gördüğüm pek çok vampir gibi asla yorgun ya da kayıtsız olmak istemiyorum. Hiçbir şeyi ciddiye almıyorlar, sadece varoluşlarını akışına bırakıyorlar. Ben bunu istemiyorum. Hayatım boyunca hiçbir şeyin benim için önemli olmasını istemiyorum. Hissetmek, deneyimlemek, *hayatta* olmak istiyorum."

O anda Eve, yüzyıllardır hiç olmadığı kadar küçük kız kardeşi gibi konuşuyordu. Elena bir kolunu onun omzuna dolayarak sıkıca sarıldı. "Senin hayatı akışına bıraktığını hayal edemiyorum." Eve, doğanın bir gücü gibiydi. "Ama bunu hissedersen seni durdururum—sen de bana aynısını yap."

"Anlaştık." Birbirlerinden uzaklaşırken derin bir nefes aldılar; Eve saksı tezgahının yanındaki eski yerine dönerken, Elena solmuş çiçekleri temizlemeye devam etti.

"General Siu sığınma iznindeyken Illium'un kara kuvvetlerinin başında olmaktan hoşlanıyor musun?" Raphael, Illium'un Eve'i önemli bir rütbe ve sorumluluk artışına hazırlamak için sınıdığını hissediyordu, ama bu

bu, aralarında özel olarak yaptıkları bir konuşmaydı. Elena, bu olasılığı Eve'in omuzlarına yükleyip onu strese sokmak niyetinde değildi.

"Dürüst olmak gerekirse, onun doğru kararı verdiğinden emin değildim." Eve kendini toparlayıp saksı masasına oturdu. "Ama patron olmak hoşuma gidiyor." Bir sırtış. "Dayanılmaz biri değilim, söz veriyorum. Öyle olsaydım arkadaşlarım beni hemen yola getirirdi—ama evet, operasyonları denetlemekte, birlikleri hizada ve hedefte tutmakta iyi olduğum ortaya çıktı."

Elena, budama makasını Eve'e doğrulttu. "Ödevini ilk gördüğümde bunu sana söyleyebilirdim. Tanrım, hiç bu kadar düzgün çizelge ve çapraz referans görmemiştim."

Eve gözlerinde bir ışıltıyla kıkırdadı. "Bu arada, zamanı geldiğinde sana dakikası dakikasına organize edilmiş bir bebek partisi düzenleyeceğim. Yeğenim kutlanmayı hak ediyor."

"Onları şımartacaksın, değil mi?"

"Yok canım, o Lady Caliane ve Lady Sharine için. Onları ailelerine karşı kıskırtacağım ve yaramazlık yapıp paçayı sıyırmalarını sağlayacağım."

Elena makası bıraktı. "Burada olduğun için çok mutluyum, Eve. Neden vampir olmaya karar verdiğini bana hiç söylemedin, ama bunun bir kısmının benim yüzümden olduğunu biliyorum." Böylece sonsuzluğa adım atarken ailesiz kalmayacaktı. "Teşekkür ederim." Bu sözler, hissettiklerini ifade etmek için yetersiz kalıyordu.

Ama Eve başını salladı. "Elbette, senin yanında olmak istedim, Ellie, ama içimde geleceğin nasıl şekilleneceğini görme ihtiyacı olmasaydı bunu yapmazdım." Bacaklarını salladı. "Amy, hep beyaz çitli bir ev, iki sevimli çocuk, sadık bir koca ve bir iki evcil hayvan istemişti. Hayatından çok *memnundu*."

Elena başını salladı. "Bana bir keresinde, hayal edebileceğinden çok daha muhteşem bir hayat yaşadığını söylemişti." Elena'nın üvey kız kardeşi o zamanlar seksen sekiz yaşındaydı. "Eğer

Eğer bir pişmanlığı varsa, o da Maynard'ın ilk evlilik teklifinde kabul etmemesi, onu iki yıl daha bekletmesiydi.”

Onun beni gerçekten sevmediğinden korkuyordum. Yeterince sevmediğinden.

Slater'ın cinayetleriyle tetiklenen bir başka acı dalgası. Jeffrey ikinci karısını, yani Eve ve Amy'nin annesi Gwendolyn'i sevmiştir. Ama Marguerite'i sevdiği gibi değil. Kızları bunu biliyordu. Bu durum Amy'nin kalbini kırmış, bir erkeğe sevgisini verme riskini almaya çekinmesine neden olmuştu.

Ama Maynard, benimle tanıştığı ilk günden son nefesini verdiği güne kadar beni sevdi, Ellie. Kızlarımızı da aynı derecede sevdi. Kendisinin bile farkında olmadığı şekillerde beni iyileştirdi ve ah, ne harika bir hayatımız vardı. Ne kadar güzel, ne kadar şaşırtıcı bir hayat.

"Bu tam Amy'ye göre bir söz." Yumuşak bir gülümsemeye Eve, yanındaki narin pembe çiçeğe parmaklarını dokundurdu. "Ben mi? Benim içimde hep bir kaşıntı vardı, görmek ve yapmak istediğim her şeyi görmek ve yapmak için vücudumun yeterince güçlü olmadığına dair sinir bozucu bir farkındalık. Eğer beni etkilediyse, bu sadece bana başka bir yol göstermiş olmandır."

Gözleri buluştu.

“Göz kamaştırıcı bir ölümsüz hayatım oldu, Ellie. Şu anda tek ihtiyacım olan şey, ölümsüz hayatımın aşkını bulmak—ama onu bulana kadar çılgınlık yapmaktan memnunum.” Eve'in yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. “Ne de olsa, Raphael bin beş yüz yaşına gelene kadar sana aşık olmadı. Onunla karşılaştırıldığında ben daha yavru bir tavuğum.”

Kahkahaları serayı doldurdu, bitkiler sanki birbirlerine olan aşklarıyla zamanın ötesinden gelen iki Deveraux kızına gülümsüyorlarmışçasına hışırdadı.

* * *

Raphael o gün Enclave'in evinden **iyice uzak durdu**; Elena'nın kız kardeşi ile bu zamanı geçirmeye ihtiyacı olduğunu farkındaydı

"On yaşındayken bile zeki ve cesur bir kızdı," dedi Raphael, ikisi Hudson Nehri'nin ıssız bir bölümünün yanında dururken Dmitri'ye.

Raphael oraya uçmuştu, Dmitri ise değerli kırmızı Ferrari'sini sürmüştü. Şık makine, nehrin üzerine sarkan ağaçların hemen ötesindeki uzun yeşil çimlerin üzerinde sessizce süzülüyordu; Dmitri'nin tasarladığı mekanik bir panterdi. Raphael'in en iyi arkadaşı, son yarım milenyumun bir noktasında otomotiv mühendisliğine başlamıştı.

"Zihnimi zinde tutmam lazım," demişti. "Ayrıca Honor, bir hobiye ihtiyacım olduğunu söylüyor." Kaşlarını çattı. "Haftada bir seni pestil gibi dövmenin hobi sayılmayacağını düşünüyor."

"Sanırım geçen hafta püre haline gelen sendin." Raphael kendi hayatını düşünmüştü. "Sence bir hobiye ihtiyacım var mı?" Bir başmelek hayatının talepleri sayısız ve karmaşıktı, ama... hiçbiri hobi olarak sayılabilirdi.

En iyi arkadaşından bir kıkırdama geldi. "Gel de prototipte bana yardım et. İkimiz de saçımızı başımızı yolabiliriz."

Raphael tam da bunu yapmıştı. İkisi, Dmitri'nin en yeni tasarımındaki teknik bir sorunu çözmeye çalışırken, Dmitri'nin garajında geçirdiği öğleden sonraları, ona bir zamanlar birlikte genç, kaygısız ve her şeye açık oldukları günleri hatırlatıyordu.

Bugün arkadaşı, "Eve'i hep sevmişimdir," dedi. Ellerini ceplerine soktu; Tower'dan geldiğinde, bu on yılda popüler olan diyagonal paneller, görünmez yan kapamalar ve karışık kumaştan yapılmış resmi siyah takım elbisesini hâlâ giyyordu. "Illium'un onu general rütbesine yükseltmeyi düşündüğüne dair söylentiler duyuyorum."

“Ben de öyle düşünüyorum. Anladığım kadarıyla, emrindeki birliklerin tam desteğine sahip — ve stratejik oyununda muazzam bir gelişme kaydetti.” Eve, Illium’un ekibine tek başına bir avcı olarak katılmıştı; bu yüzden bir grubun lideri olarak yerine oturmasının biraz zaman alması şaşırtıcı değildi.

“Demek öyle.” Dmitri, keskin bakışlarıyla ona bir göz attı. “Bir şeyler dönüyor.”

Raphael çömeldi, küçük bir taş aldı ve onu suya attı.

Ve en yakın arkadaşına, onu yıkabilecek bir haberi nasıl vereceğini düşündü. Çünkü Dmitri bir zamanlar kendi bebeklerini kucaklamış, gururlu ve mutluydu.

Misha ve Caterina, babalarının kalbi olan iki masum çocuk.

Tekrar ayağa kalktığında, göğsü ezici bir mengeneye sıkışmış gibi hissediyordu. “Dostum,” dedi, “baba olacağım.”

Dmitri nefesini keserek göz bebeklerini genişletti... ve sonra sevinç çılgılığı atarak Raphael'i o kadar şiddetli bir sıcaklıkla kucakladı ki, Raphael'in gözleri yanmaya başladı.

"Siktir!" Adam, sesindeki gülümsemeyle Raphael'in sırtına vurdu. "Siktir! Bir çocuk! Raphael!"

Dmitri geri çekilirken Raphael de gülümsedi ve iki elini saçlarının arasına geçirdi. "Ben de kendim inanamıyorum, ama Nisia bunun doğru olduğunu garanti ediyor."

"Kaç aylık?"

"Çok değil." Kanatlarını açtı, sonra tekrar katladı. "Dmitri, ben... artık sağlam zeminde değilim." O, kendine güvenen ve güçlü bir başmelekti ve ne yapması gerektiğini bilmeye alışkındı. Ama bu...

Dmitri onun kolunu sıktı. “Babalığa hoş geldin. Bu çılgın bir yolculuk.” Sesinde yalın bir duygu vardı.

“Üzgünüm,” diye başladı Raphael, zihni babasını karşılamak için patikadan koşarak gelen neşeli ve sevgi dolu küçük bir çocuğun anılarıyla doluydu. “Ben asla...”

Ama Dmitri başını salladı. “Sorun değil, Rafe. Benim için endişelenmene gerek yok... Honor’u bulmak, çocuklarımın ölümünün dehşetini değil, onlarla paylaştığım mutluluğu hatırlamaya başlamamı sağladı. Sonra Naasir’in yavrularının hayatımın bir parçası olması? Bu, kırılmış parçaların çoğunu yeniden bir araya getirdi.

“Tuhaf bir şekilde Holly de yardımcı oldu. O çok huysuz ve bağımsız biridir, ama bunca yıl sonra, artık yetişkin ve bir CEO olmasına rağmen, hâlâ bana ve Honor’a tavsiye almak ya da sadece içini dökmek için geliyor.” Dmitri’nin çok az kişiye gösterdiği derin bir sevgi vardı sesinde. “Geçen hafta, ofisimdeki köşe koltuğuna bir saat boyunca kıvrılıp, moda evindeki rakibini nasıl alt edeceğini planladı.”

Rüzgâr saçlarını dalgalandırdı, koyu renkli telleri havaya kaldırdıktan sonra fısıldayarak uzaklaştı. “Şimdi, bir zamanlar Misha ve Caterina için olduğun amca ben olacağım.” Gülümsemesi yeniden ortaya çıktı. “Bu haberi Honor’la paylaşmak istiyorum.”

“Bunu ondan saklamayı asla beklemezdik.” Elena ile kime söyleyeceklerini konuşurken, ikisi de bu konuda hemfikir olmuştu. “Elena daha ilerlemiş olana kadar bunu ikiniz arasında ve Nisia ile paylaşın.”

Dmitri başını salladı. “Yavrular büyüdükten sonra, yanımda çocukların olmasını özledim.” Gülümsemesi, o yavruları hem terbiye eden hem de onları nehirleri aşip dağlara tırmanarak heyecanlandıran bir adamın gülümsemesiydi. “New York’ta kalacak mısın?”

“Bu konuyu hiç konuşmadık ama Elena’yı ve çocuğumuzu Sığınak’ta bırakıp onları sadece ara sıra görebileceğimi hayal bile edemiyorum.” Gülmeye başladı. “Ayrıca, böyle saçma bir fikri dile getirsem bile eşimin

böyle saçma bir fikri bile önerirsem diğer kanadımı vuracağını düşünüyorum.”

Dmitri, Raphael’ın sol kanadındaki tüylerin desenini sonsuza dek değiştiren o vurulma olayına atıfta bulunulunca başını geriye attı. “Sabırsızlanıyorum,” dedi, sonra Raphael’i sırtına bir kez daha vurarak kucakladı. “Bebek kapıları sipariş edeceğim—çocuğunun yavrular kadar baş belası olacağından eminim.”

Küçük bir *bebeğin—kendisinin ve Elena’nın* bebeğinin—Kule’de emekleyerek dolaştığı düşüncesi... Raphael, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle Dmitri’nin kucaklaşmasına karşılık verdi.

11

Cher, tek bir aile etkinliğini bile kaçırırsam, peşimden gelip beni bir timsaha yem ederler.

—*Janvier, Ashblade'ine (Bir zamanlar, karanlık bir New York gecesinde)*

Birkaç gün sonra **Eve'e veda etmek** zor olmadı; Elena, birkaç ay sonra kız kardeşini tekrar göreceğini bildiği için birkaç ay sonra

“Sen her şeyi anlatmaya hazır olana kadar ağzımı sıkı tutacağım,” dedi Eve, dönüş uçağına binmeden hemen önce. “Ama gizlice minik savaş kıyafetleri stoklamaya başlama hakkımı saklı tutuyorum. Hatta Beth’in bana öğrettiği örgü becerilerimi tozlarından arındırıp minicik çoraplar bile örebilirim. Bence Bethie bunu severdi, sence de öyle değil mi?”

Elena ağlamaya başladı. "Aptal hormonlar," dedi Eve ona sarılırken.

Sonra kız kardeşi uçağına bindi — meleklerin uçuşunu engelleyen kaçınılmaz sonik patlamalar nedeniyle bir zamanlar gündeme gelen süpersonik uçak değil, ama Elena'nın ölümlü hayatındaki jetlerden çok daha hızlı ve temiz bir uçak.

Elena, sık üçgen nesnenin ufukta kayboluşunu izledi ve şimdiden kız kardeşini özlemeye başlamıştı.

Ancak, bu hafta aile haftası gibi görünüyordu, çünkü eve geldiğinde Beth ve Amy'nin çocuklarının ve onların çocuklarının çocuklarından bir davet buldu.

Elena'ya zaman içinde ailesiyle iletişimde kalmasını söyleyen Janvier'di. “*Oui*, ilk başta acı olacak,” demişti Cajun vampir, Beth'in cenazesinden birkaç ay sonra Central Park'ta bir bankta yanına otururken.

Kız kardeşini toprağa vermek Elena'nın kalbini paramparça etmişti. Beth'i son yolculuğuna uğurlamaya yardım etmişti ve o sırada tek düşünebildiği, hayatlarının sonsuza dek değiştiği sırada Bethie'nin ne kadar küçük olduğuydu. Ari ve Belle'in ortak cenazesinde minik elinin Elena'nın elini nasıl sımsıkı tuttuğu.

O kadar korkmuş ve kaybolmuş durumdaydı ki, ablalarına ne olduğunu tam olarak anlamamıştı. Ertesi gün, kafası karışık ve çocuksu bir kederle en sevdiği bebeklerini kilit altına almıştı. “Suzy ve Janey çok kötü davranıyor, Ellie.” Titrek bir alt dudak, çilek sarısı saçları yüzünü bir hale gibi çevreliyordu. “Ari ve Belle'in bir daha asla geri dönmeyeceklerini söylüyorlar.”

Tıpkı Beth'in artık asla geri dönmeyeceği gibi.

“Kaybettiğin kişileri hatırlayacaksın,” demişti Janvier o gün Central Park'ta, anılarla dolu gözlerinin bataklık yeşili parıldarken. “Benim Amelie'mi ve Jöelle'mi hatırladığım gibi; tüm dertlerini abilerine anlatırlardı. Kız kardeşlerim o kadar *küçüktü* ki, o kadar canlıydılar ve benim gözümde son ana kadar o kadar genç kaldılar.”

“Beth'i benden daha büyük olarak hiç görmedim.” Elena'nın sesi, kalbi kadar hırpalanmıştı. “O benim küçük kız kardeşimdi ve her zaman öyle kalacak.” Beth yıllar içinde kırıksıklıklar kazanmış, cildi zamanın izlerini taşımış ve ailesinin sevgili reisi olmuş olsa da, “yetişkin” tavsiyesine ihtiyaç duyduğunda hâlâ Elena'ya başvururdu.

“Olması gereken de budur. Yaş, görünüşümüz, bunlar bizi biz yapan şeylerin sadece bir parçasıdır.” Kollarını uyluklarına dayamış, güneşin parıldadığı parlak kahverengi saçlarıyla

vampir, uzaktan çocukların uçurtma oynadığını izliyordu; renkli elmaslar mavi gökyüzüne karşı parlak bir şekilde parlıyordu.

"Ama acının ardından mutluluk gelecek," demişti tembel, ağır aksak sesiyle. "Kız kardeşini ve diğerlerini, onlardan sonra gelenlerde görebileceksin. Ailemde, kız kardeşim Jöelle'in kopyası olabilecek yeni bir *bebek* var."

Yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Onların torunlarıyla birlikteyken, bir *dans partisinde* onlarla dans ederken, anılarını dinlerken, ailemin ölmediğini hatırlıyorum. Sadece değişti ve büyüdü; ve ben de taşa dönüşmemek istiyorsam, ben de öyle olmalıyım.

"Vampir kardeşlerimden bazıları, tutunmanın aptalca olduğunu, vampirleri ölümlülerden ayırmamız gerektiğini söylüyor, ama neden? Ashblade'im ve ben ailemden beslenmek için gitmiyoruz. Onların hayatlarını paylaşmak ve karşılığında onlara bizimkini anlatmak için gidiyoruz. Majda ve Jean-Baptiste'in seni, Beth'i ve çocuklarını tanımasının onlara nasıl yardımcı olduğunu görüyorsun. Bu tür bağlar bir armağandır, Elena."

Janvier, her zaman sıcak bir dostluk kurduğu Illium gibi değildi. Onları daha çok savaşçı arkadaşları arasındaki bir ilişkiydi. O, Elena'nın Muhafızları'ndan biriydi ve aralarında karşılıklı saygı vardı—ama samimi sohbetler yapmazlardı.

Ancak o gün, elini tutup şöyle demişti: "Yas tut, Ellie. *Evet*, tutmalısın. Ama bu bittiğinde, Beth'e bu kadar mutluluk getiren şeyi kutlamalısın; yetiştirdiği aileyi, geride bıraktığı mirası. Bu, zaman içinde yürüyen ruhudur."

Onun tavsiyesini tam olarak kabul edip sindirmesi yıllarını almıştı, ama Beth ve Amy vefat ettiklerinde o çoktan onların ailelerinin bir parçası olmuştu. Çocukları ve torunları en büyük teyze olan ona güvenmişlerdi ve o da

Janvier'in onunla paylaşmaya çalıştığı şeyi ilk elden deneyimlemişti.

Janvier, Louisiana'da pek çok *fais-dodo* 'ya giderken, o da ailesinin düzenlediği pek çok etkinliğe katılmıştı. Eve'in ayrılmasından bir hafta sonra, Queens'teki bir parka indi.

Bölge, hâlâ Deveraux soyadını taşıyan torunlarla ve nesiller boyunca farklı soyadlarına sahip olan daha pek çok kişiyle dolup taşıyordu. Beş piknik masası yiyeceklerle dolup taşıyordu, bir köşede ise biri parlak renkli bir şişme kale kurmuştu — bu şeyler icat edildikleri günden beri hiç modası geçmemişti.

“Ellie!” Siyah buklelerinde ışıltılı toka takmış küçük bir kız koşarak ona sarılmak için kollarına atladı.

Elena onu kalçasına sıkıca sarıldı. “Merhaba, Parisa,” dedi, Beth'in gözlerini almış, gece gökyüzü kadar koyu tenli bu minik kıza. “Majda anneanneyi gördün mü?” Elena'nın anneanesi, Beth'ten gelen tüm çocuklara ve daha sonra Beth'in çocuklarına anneanne olarak kalmayı seçmişti. Tıpkı Elena'nın dedesi Jean-Baptiste'in dede olarak kalmayı seçtiği gibi.

“Şurada!” Parisa Beth Emmanuel parmağıyla işaret etti, Elena kalabalığın arasından geçip ailenin saygın matriarkasını selamlamak için ilerlerken ayaklarını tekmeliyordu.

“Ellie!” Yanak öpücükleri, kucaklaşmalar, geçerken küçük dokunuşlar, hepsi onu çocukluktan beri tanıyan ve bu yüzden ondan korkmayan yetişkin aile üyelerinden geliyordu. Seçtikleri eşlerinin aksine — daha köklü olanlar, bir başmelek eşine karşı içgüdüsel temkinliliklerinden vazgeçmişlerdi, ama yenileri gözleri fal taşı gibi açılmış bir mesafede duruyorlardı.

Sonra büyükannesinin kucaklamasına kapıldı; onun yabani ahududu ve tarçın baharatı kokusu, evin kokusu, rahatlığın kokusuydu.

Elena'nın duyguları kabardı, boğazı düğümlendi ve gözleri yaşardı.

Ay ışığı gibi saçları ve berrak turkuaz gözleri olan Majda, Elena'dan daha gençti; o, bir vampire dönüştürüldüğünde, yüz hatları sonsuza dek o masum genç kadınınkı gibi kalmıştı. Ancak Elena onu ilk bulduğundan bu yana geçen yıllarda, Majda'nın fiziksel gençliğinin ötesinde, altındaki kalbi görmeyi öğrenmişti; Elena'yı kendi kaybettiği çocuğunun sevgili çocuğu olarak gören bir kalp. Bu farkındalıkla ilişkileri değişmiş, her bakımdan büyükanne ve torun ilişkisine dönüşmüştü.

Bugün, Majda'yı tek koluyla elinden geldiğince sıkıca kucakladı, mutlu Parisa ise ikisinin arasında sıkışıp kalmıştı.

Majda, küçük kızın yüzünü ellerinin arasına nazikçe alarak önce bir yanağına, sonra diğer yanağına öptü. "Seni son gördüğümünden beri en az sekiz santim uzamışsın."

Parisa gülümsedi, sonra yere indirilmesini istedi ve ardından doğrudan şişme kaleye koştu.

Majda, baş başa kaldıkları anda Elena'nın yüzünü inceledi. "Ne oldu, *azeeztee*? Bugün gözlerinde kalbin var, ve bunu Marguerite'in savaşçı çocuğunda pek sık görmüyorum."

Elena, düşük yaparsa büyükannesine ve büyükbabasına acı çektirmek istemediği için henüz onlara söylemeyi düşünmemişti. Majda ve Jean-Baptiste zaten yeterince acı çekmişti. Ama o anda, söylemezse onlara çok daha fazla acı vereceğinden hiç şüphesi yoktu. *Hamileyim*.

Majda'nın elleri ağzına gitmek üzereydi, gözleri kocaman olmuştu.

Elena onun ellerini tuttu. *Henüz kimse bilmemeli*, diye zihninden hızla söyledi. *Henüz çok erken*.

Hemen başını sallayan Majda, gözleri parlayarak Elena'yı kucakladı. "Ne olursa olsun, her adımında yanında olacağız, *azeeztee*." Geri çekilirken gözyaşlarını yuttu. "Şimdi, duygularıma yenik düşüp herkesin merakını uyandırmadan önce git büyükbabana söyle."

Elena'nın elini sıktı. *Hepimiz birlikte, özel olarak kutlayacağız*. Elena'nın yanağına bir öpücük, tarçın ve baharatla kaplanmış ahududuların sıcaklığı.

* * *

Jean-Baptiste, Elena ile birlikte yürüdü ve bir çiçek
bahçesinin yanına çocuklar yaptıkları
yaptıkları yasaklanmış oynamaları

bölgenin yakınında oynamaları yasaklanmıştı. Papatyalar ve erken mevsimli dahlias, koyu mavi peygamber çiçekleriyle karışık, pembe tonlarında bir kozmos çeşidi gibi görünen çiçeklerin arasında başlarını sallıyorlardı.

New York'ta bahar tüm güzelliğiyle çiçek açmıştı.

"Ne hakkında konuşmak istiyordun, Ellie?" diye sordu Jean-Baptiste, bir kolunu omuzlarına dolayarak onu kendine doğru çekip, tam bir büyükbaba gibi kucakladı—her ne kadar vücudu Majda'nınki kadar yaşlanmamış, çenesi köşeli, gözleri çarpıcı gümüş mavisi ve saçları altın sarısı olsa da.

Kule için o, savaşta sertleşmiş bir komutandı.

Ama Ellie için o, uzun zaman önce büyükbaba olmuştu ve aralarındaki ilişki zamanla daha da derinleşmişti. Şimdi Ellie ona bakarak, "*Yine büyükbaba olacaksın*," dedi.

Jean-Baptiste derin bir nefes aldı; gözleri bir anlığına kadının karnına kayd, sonra başını çevirip çiçeklere boş boş bakmaya başladı. Nefesi kesik kesikleşti, onu daha sıkı sararken vücudu kaskatı kesildi. *Bu geniş ailenin her bir çocuğunu sevdim. Onları kollarımda kucaklamak ve büyüdüğçe onlara öğüt vermek benim için bir onurdu. Ama içlerinden birine veda etmek zorunda kaldığımız her seferinde kalbim parçalanıyor.*

Hızla gözlerini kırpıştıran Elena, "Biliyorum," dedi. Sesi kısık çıkmıştı.

Ölümsüz bir torunumuzun olması ve onun bizi kesinlikle yaşlı ve güçsüz insanlar olarak görmesi... oldukça harika olacak.

Elena güldü, kanatları onun sırtına değdi ve kollarına daha da sıkı sarıldı. *Çocuğun müthiş bir ailesi olacak.*

Öyle olacak. Jean-Baptiste elini onun saçlarının üzerinde gezdirdi. *Benden kalabalığın arasından uzaklaşmamı istediğine göre, henüz başkalarına söylemeyeceğiz, değil mi?*

Henüz çok erken.

Anlıyorum. Gülümsemesi adeta güneş ışığı gibiydi. *Zamanı geldiğinde savaşçı arkadaşlarıma övünmek için sabırsızlanıyorum.*

Elena hâlâ gülüyordu ki, nefes nefese koşan küçük bir çocuk

Jean-Baptiste'in elini çekmek için yanına geldi. "Dede, gel, oyna!" "Git," dedi Elena, büyükbabası ona baktığında.

Yakında baş başa görüşeceğiz.

Jean-Baptiste, minik oyun arkadaşının kendisini çekip götürmesine izin vermeden önce, şakaklarına bir öpücük kondurmak için zaman ayırdı.

Elena gülümsedi ve dahliyaları daha iyi görebilmek için çiçek bahçesine doğru bir adım attı... tam o sırada gözünün ucuyla bir siluet gördü; adam parkın en uzak ağacının arkasına neredeyse tamamen gizlenmişti.

Aile toplantısını gözetleyen biri olduğu düşüncesiyle yüzünü buruşturdu.

Medya, ailesinin herhangi bir üyesini taciz etmenin anında ve sert bir cezaya yol açacağını biliyordu; çünkü Elena, tek suçları onu akrabaları gibi görmeye devam etmek olan bu insanlara karşı hiç şakayı kaldırmazdı.

Jason'ın ekibi de torunları sürekli sessizce gözetliyordu.

Yine de Elena rehavete kapılmayacaktı; çünkü bir adam neden böyle kenarda pusuda bekliyordu ki? Belki de onunla hiçbir ilgisi yoktu ve her şey etrafta koşuşturan çocuklarla ilgiliydi.

Çenesini sıkarak o yöne doğru yürüdü, ağacın arkasından çıktığında neredeyse üzerine çullanmıştı.

Adımları durdu, gözleri fal taşı gibi açıldı. “Harrison.”

12

O *çok* korkuyor, Ellie. Benim gideceğim günden. Çocuklarımızın gideceği günden.

—*Elizabeth “Beth” Marguerite Deveraux-Ling, ablası Elena’ya*
(*Tea and Cake*’den önceki sıcak bir öğleden sonra)

Elena, kız kardeşinin eski kocasını görmeyeli **bir** asırdan **fazla** zaman geçmişti.

Adamın hali... kötüydü.

Gözlerinin altında çukurlar vardı, vücudu zayıflamış ve kamburlaşmıştı, normalde zeytin rengi olan teni sarılık geçirecek kadar solgundu ve dudakları solgundu.

Sanki haftalardır beslenmemiş gibiydi.

Yüzyıl önce de iyi görünmüyordu, ama bu durum çok, çok daha kötüydü. Beth'i büyüleyen, keskin çeneli ve parlak gözlü, ince ve yakışıklı adamdan geriye hiçbir iz kalmamıştı. "Merhaba," dedi Elena, ona nazik davranabiliyordu çünkü Harrison Ling, Elena'nın en sevdiği kişi olmasa da, Beth'i sonuna kadar *sevmişti*. "Nerelerdeydin?"

Melek mahkemeleriyle ya da daha güçlü vampir gruplarıyla imzaladığı tüm sözleşmeleri çoktan yerine getirmişti. Jason, yetmiş yıl önce Titus'un bölgesinde kayınbiraderini gördüğünü bildirmişti, ama bu sadece geçirtilen bir yorumdu; Jason, başka bir iş için oradayken Harrison'ı bir anlık görmüştü. Çünkü Elena,

casus şefinden Harrison'ı izleme listesinden çıkarmasını ve kayınbiraderine mahremiyetini vermesini istemişti.

Onları birbirine bağlayan ip çoktan kopmuştu, Harrison artık kendi hayatını yaşıyordu.

"Burada orada." Harrison omuz silkti, koyu renkli gözleri uzaktaki kalabalığa takılmıştı. "Aileyi son gördüğümünden beri büyümüş."

Onun soyundan gelen birçok insanın bulunduğu bir aile. Onun ve Beth'in kızı Maggie'nin dört çocuğu, oğulları Laurent'in ise üç çocuğu olmuştu. Mutlu Beth'in şımartabileceği yedi torun ve daha sonra, Beth'in onları da kucağına alabileceği tam da doğru zamanda doğan iki torununun torunu.

"Evet." Kanatları ona değmeyecek kadar mesafeyi koruyarak yanına geçti.

O ve Harrison arasında hiç böyle bir ilişki olmamıştı.

Adam başka bir şey söylemeyince, kız, "Yüzün pek iyi görünmüyor," dedi. Kız kardeşinin bu kusurlu adama duyduğu sevgiyi hatırlayarak sesini yumuşak tuttu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Denedim, Ellie." Sığ bir nefes. "Uzun zamandır hayatıma devam etmeye çalıştım, hatta senin yaptığını yapıp Beth ve benim kurduğumuz ailenin bir parçası olmaya bile çalıştım." Sesi solgundu, acısı donuk bir sızı gibiydi. "Ama uyandığımda onun yüzünü görmek istiyorum. Benimle dalga geçerken kahkahasını duymak istiyorum. Beth'siz, çocuklarımızsız bu dünyada olmak istemiyorum."

Bir zamanlar Elena, "*Kötü şans, o zaman Beth'in bu sürece uygun olmadığını, dönüştürülemeyeceğini bilmeden vampir olmaya acele etmemeliydin,*" derdi. Ama bu, onun sevgisinde kararlı durduğunu, harika bir koca ve muhteşem bir baba olduğunu görmeden önceydi.

Evet, aptalca davranmıştı. Ama birçok insan gençken aptalca şeyler yapar.

Çoğu, bu aptallığın bedelini ölümsüz bir ömür boyunca ödemek zorunda kalmazdı.

"O senin için bunu istemezdi." Elena bunu kesin olarak biliyordu. "Beth seni, senin onu sevdiğin kadar sevdi." Tatlı ve sevecen, kalbi yaşıyla birlikte büyüyen Beth'in gözleri, Harrison odaya girdiğinde hâlâ parıldıyordu. O, her zaman ona aşık genç bir kız olmuştu.

"İşte benim kızım," derdi Harrison, Beth seksen yaşında olsa bile, el ele tutuşup mutlulukla gülümserken.

Beth ise kıkırdayarak ona sokulurdu. "İşte benim yakışıklı erkeğim."

Daha sonra, Beth çok zayıfladığında, Harrison onu verandadaki salıncakta taşır, ikisini de sallarken onu kendine sıkıca sarardı. Bir keresinde, Elena habersiz uğradığında, Beth onun kollarında uyurken, Harrison'ın sadece Beth'e gülümsediğini görmüştü.

Bu, sıcaklık, şefkat ve bitmeyen sevgiyle dolu bir anıydı. "O öldükten sonra sana birini bulmanı söylemişti. Seni sonsuz bir yalnızlığa mahkum etmek istemediği kadar çok seviyordu."

"Sen benden daha iyi bir kadınsın, Bethie," demişti Elena o zaman şaka yollu. "Ölümden geri dönsem ve Raphael hayatına devam ederse onu hayalet gibi takip ederdim."

Beth ne kadar da kahkahalar atmıştı, iki kız kardeş birlikte gülmüşlerdi.

"Beth'in bana ne dediğini biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ama ben... devam edemem, Ellie. Ayrıca vampirleri öldürebilecek yöntemlerden biriyle kendimi öldüremem—Beth'e intihar etmeyeceğime söz verdim. Benim için çok endişeleniyordu, ben de söz verdim—ama bunun ne anlama geldiğini, onsuz ne kadar süre yaşamak zorunda kalacağımı anlamamıştım."

Donuk gözleri onun gözlerine baktı. “Bunu yapar mısın? Yoksa başkasına mı yaptırırsın? Temiz ve hızlı bir şekilde. Böylece onunla birlikte olabilir miyim?”

Ondan isteyebileceği onca şeyin arasında, bunu hiç beklemiyordu. “Cevap bu değil.” Ona dönerek baktı. “Sen...”

“Öyle!” Bir elini yana doğru yumruk yaptı, boynundaki damarlar gerilmişti. “Ölümsüzlüğün eğlenceli olacağını, seyahat edip dünyayı göreceğimi ve hayatın tadını çıkaracağımı sanmıştım. Ama dilimde sadece küller var.

“Başlangıçta buna dayanabiliyordum, çünkü Maggie, Laurent ve çocukları vardı. Ama her nesil geçtikçe... Beth’imi ve bebeklerimizi giderek daha az görmeye başladım. Ve kendimden giderek daha fazla kopuyordum. Çünkü o benim en iyi parçamdı. İkimiz de bunu biliyoruz.”

Yıkıcı hıçkırıklar. “*Lütfen*, Ellie. Lütfen sonumu getir, bırak da ona, evime gideyim.”

Onun ıstırabına dayanamayan Elena, onun, kendisinin sağlayamayacağı türden bir yardıma ihtiyacı olduğunu biliyordu. “Benimle Kule’ye gel,” dedi. “Orada bir çözüm buluruz.” İlk adım olarak, onu Nisia’ya götürecek ve şifacının sağlayabileceği danışmanlık hizmetinden yararlanmasını sağlayacaktı.

Çünkü Beth, Elena’dan da bir söz istemişti.

“Seninle Harrison’ın hiç arkadaş olmadığınızı biliyorum,” demişti kız kardeşi, hayatının son yılı olacak olan bir gün, “ama ona göz kulak olur musun? Sonsuza kadar değil, ben gittikten sonraki ilk on yıl kadar. Bence uyum sağlayana kadar bir süre zorluklar yaşayacak.”

Elena bu sözü tutmuştu — ve on yıldan çok daha uzun süre tutmuştu. Ama iki yüzüncü yıl civarında Harrison’ın ne kadar iyi gittiğini görünce, bu konuyu bırakmıştı — çünkü Beth ondan bunu da istemişti.

“Yeni hayatına alıştığında, lütfen ona özgür olduğunu, beni

sonsuzu kadar beni yas tutmasına gerek olmadığını” Kardeşi başını Elena’nın omzuna yaslamış, Elena ise abla olarak küçük kardeşini kucaklamak için kanatlarını onların etrafına yaymıştı.

“Ben vampir olamadığım halde onun Dönüşüm geçirmesine çok kızmıştım,” diye itiraf etmişti Beth, “ama şimdi suçluluk ve kederin onu boğacağından endişeleniyorum. Başka bir yere gitmesi onun için daha iyi olacak—o yüzden hazır olduğunda, anıların yükü altında ezilmeden gidebileceğini hissetmesini sağlar mısın?”

“Evet, Bethie,” demişti Elena. “Sevgili Harry’ye kesinlikle bilinmeyen diyarlara doğru yola çıkabileceğini söyleyeceğim. Hatta ona reddedemeyeceği iş teklifleri bile ayarlayacağım. Ah, ama onun yokluğuna nasıl dayanacağım?”

Beth’in kahkahası, Elena’nın zihninde zamanın ötesine yankılandı; o, kayınbiraderinin dönüştüğü bu kırık kabuğa bakıyordu. “Hadi,” dedi, onu yalnız bırakmaya korkarak, “en yakın yola kadar yürüyelim, sana Tower’a gitmen için bir araç çağırayım.”

Adam sessiz ve içine kapanık bir şekilde onun yanında yürüdü.

“En azından bir süreliğine mutluydun,” diye mırıldandı. “Birçok bölgeden mükemmel raporlar geliyordu.”

Aslında ona iş bulmak için bağlantılarını kullanmak zorunda kalmamıştı. Kayınbiraderinin, sosyal merdiveni tırmanmaya çalışarak enerjisini boşa harcamadığında, yönetici olarak gerçekten çok iyi olduğu ortaya çıkmıştı.

"Bir süre işimde bir amaç buldum, ama hiç umut ya da mutluluk bulamadım. Sadece beni meşgul ediyordu, o yüzden yapmaya devam ettim." Gerçek gülümsemenin acı bir kopyası olan bir gülümseme. "Komik, değil mi Ellie? Her zaman bir başmelek sarayının iç çemberinde olmak istemişimdir, ama bu teklifi şimdiye kadar iki kez reddettim; bir kez Titus'un, bir kez de Suyin'in."

Yüzündeki ifade uzaklaşmıştı. “İkisi de iyi başmelekler, işine gönül vermiş insanları hak ediyorlar. Çocuklarımızı toprağa verdiğimden beri hiçbir şeye gönül veremedim.

“Laurie—güçlü, neşeli oğlumuz—yeterince kötüydü. O da benim Beth'im gibiydi, başka seçeneği yoktu. Ama güzel, yetenekli Maggie'miz... O *uyumluydu*, Melek yapılabilirdi. Ama onunla bu konuyu konuştuğumda, onun için süreci hızlandırmanı isteyeceğimi, onun geçişinin mutlu geçeceğinden emin olduğumu söylediğimde, ‘Hayır, baba, başlangıcı, ortası ve sonu olan bir ölümlü hayat istiyorum’ dedi.”

“Kızımız bana karşı çok şefkatliydi. Ben ağlarken elimi tuttu ve küçük erkek kardeşinden ya da ileride sahip olabileceği çocuklarından daha uzun yaşamaya dayanamayacağını söyledi. Ve o da, Beth'in yaşadığı hayattan duyduğu memnuniyet kadar kendi seçiminden de memnundu. Maggie hiç tereddüt etmedi, son anlarında elini tuttuğumda bile. ‘Harika bir hayatım oldu, baba,’ dedi. ‘Benim için üzülme.’ ”

Hıçkırarak ağlarken göğsü titriyordu. “Ben de öyle bir hayat yaşayabilirdim. Tüm sevgisi, acısı ve sonu ile birlikte bir ölümlü hayat. Bunun yerine, başkalarının hayatlarında bir hayaletim.”

Kolunun içiyle gözlerini silerken, kadına baktı. “Onu özlüyor musun?”

“Her gün. Hâlâ, o holografik emojilerle dolu rastgele bir mesaj göndereceğini umuyorum; o emojiler popüler olur olmaz kullanmaya başlamıştı.”

“Bana mesaj attığında telefonum eski günlerden kalma bir diskoya dönüşürdü. Her yerde yüzen kalpler ve öpücükler.” Harrison, yolun karşısındaki yemyeşil yola donuk bir bakışla baktı. “Onları halka açık yerlerde açtığımda utanırdım, ama ona durmasını hiç istemedim. Hepsini sakladım, hala güvenli bir bulutta duruyorlar.”

Elena, acıdan kasvetli gözlerle ona bir kez daha baktı; ama gözlerinin kenarları kızarmamıştı ve göz akında patlamış damarlar görmedi. Boğazına baktı. Nabız yoktu, derisi ince ve parşömen gibi solgun olmasına rağmen damarların mavimsi izi de yoktu.

Durum kötüden de kötüydü. Harrison açlıktan ölüyordu ve bunun farkında değil gibiydi. "Harrison," diye başladı.

Ama o, sözünü keserek konuştu. "En azından onun hakkında seninle konuşabilirim. Onu hatırlıyorsun. Onu sevmiştin."

Onu revire götürmeye odaklanmaya karar vererek, "Eve de öyle," dedi.

"En az üç yüzyıldır ona rastlamadım," diye mırıldandı Harrison. "İş bittiğinde ona bana ne olduğunu anlatabilirsin. Sanırım bir gün merak edebilir."

Elena buna bir şey söylemedi, ama onu koyduğu nakil aracını takip etti ve onu bizzat revire kadar götürdü.

"Ben hasta değilim, Ellie," dedi, ama Nisia onu kabul ettiğinde direnmedi. "Sanırım kendini kötü hissetmemek için emin olmak zorundasın. Sorun değil. Çok uzun zamandır bekledim, biraz daha beklemek ne fark eder ki? Seni suçlu hissettirirsem Beth bana kızar."

"Onu balkonlardan uzak tut," dedi Elena, Nisia ile baş başa kaldıklarında. "Şu anda intiharın çok ötesinde bir durumda.

Beth'e bunu yapmayacağına söz verdi, ama şu anki hali..."

"Merak etme." Nisia'nın gözlerinde her zamanki alaycı bakış yoktu. "Balkonları, onun varlığını algıladıklarında bir kalkan oluşturacak şekilde programladım bile. Saatimin üzerine atlamayacak

."

Şifacı, ensesindeki topuzdan kaçmış olan ipeksi siyah saç telini geriye attı. "Aklı varsa bunu denememeli—onun yaşında ve güç seviyesinde,

ölmez. Sadece kendini paramparça eder ve uzun süre acı içinde kalır.”

Elena kendi boyun bölgesini işaret etti. “Omurga ayrılması yok mu?”

Nisia başını salladı. “Muhtemelen fark etmedin çünkü çok depresif ve bu durum enerjisini bastırıyor, ama kayınbiraderin çoğu vampirin asla ulaşamadığı bir güç seviyesine ulaştı — ve açıkçası, o hâlâ Sözleşme’nin etkisi altındayken onunla birkaç kez karşılaştığımda, onun bu noktaya geleceğini hiç beklemiyordum. Dmitri ya da Venom değil, ama ona bin yıl daha ver, o noktaya ulaşır. İçgüdülerim, henüz zirveye ulaşmadığını söylüyor.”

“Hıh.” Elena kollarını kavuşturdu. “İlk Dönüştürüldüğünde onu bir beceriksiz olarak görmüştüm—ve o zaman da beceriksizdi—ama sanırım beceriksizler bile büyür.” Parlak ve ışıkla dolu revirin yönüne bir göz attı. “Böyle yas tutması mı? Onun için böyle bir tehlike olduğunu hiç düşünmemiştim. Beth’e olan sevgisi ne kadar derin olursa olsun, sonunda unutacak türden biri olduğunu düşünmüştüm.”

“Bunu daha önce de gördüm.” Nisia kanatlarını yeniden düzenlerken kanatları hışırdadı. “Bazı vampirler, kendilerini hazırlamak için yaptıkları onca şeye rağmen, ölümlü sevdiklerini kaybetmenin acısını asla atlatamazlar. Bir kısmı Sözleşmelerinden çıkar çıkmaz inzivaya çekilirken, geri kalanlar Harrison’ın yapmak istediği şeyi yapmanın bir yolunu bulur.

“Bazı kayıplar çok ağır gelir.” Nisia yavaşça nefes verdi. “Bu yüzden, hasta aklı başında bir şekilde isterse, şifacılar bile neredeyse ölümsüz ya da ölümsüz bir hayatın sona ermesine izin verir.”

Elena dikkatini tekrar diğer kadına çevirdi. “Sağlıklı olsa ve binlerce yıl yaşayabilse bile mi?”

"O acı çekiyor, Ellie." Yumuşak bir azarlama. "Asla bitmeyen türden bir acı. Onun için ölüm en büyük merhamet olabilir.

Tıpkı hayatları sürekli bir ıstırap haline gelen kazaların veya hastalıkların kurbanı olan ölümlüler için olduğu gibi. Onların da son bir son isteme hakları var. Vampirlerin de öyle.”

Elena, Nisia’nın ona anlatmak istediği şeyi anladı, ama— "Lütfen ona ulaşmaya çalış. Kız kardeşim... onu çok seviyordu. Başka bir seçenek varsa, onun intihar etmesini istemezdi."

“O benim hastam — onun için elimden gelenin en iyisini yapacağım.” Şifacı, ayak bileklerine kadar uzanan gündüz elbisesinin ceplerine ellerini soktu; Elena onu tanıdığından beri bu tarz, revirdeki giysileri arasında en çok tercih ettiği modeldi. Bu elbise, vücudu güzel gösteren kesimli, sade bir lacivert elbiseydi.

Sol kulağının yanında sallanan üç küçük saç süsü, Naasir’in üçüzlerinden bir hediye idi ve bunlar, onun oldukça düzenli olarak taktığı tek süslemelerdi. Hareketli yıldızlardan oluşan bir takımyıldızı, çömelmiş pozisyondan zıplamaya hazır bir kaplan ve kendi kendine çözülüp tekrar çözülmeyen karmaşık bir bulmaca; hepsi de Nisia’nın en sevdiği gümüşten yapılmıştı. Hepsi birlikte, Nisia’nın çocuklukları boyunca defalarca yaralarını sarmış olduğu yaramaz küçük erkek çocukları simgeliyordu.

"Harrison ne karar verirse versin," dedi şimdi, "bunu aklı başında bir şekilde verecek, ölümlülerin depresyon dedikleri o ağır gölgenin sisine o kadar derin batmış olmayacak ki düşünceleri değişsin. Eğer ondan sonra da seçimi konusunda kararlı olursa, onun için acısız bir son dinlenme yeri sağlayacağım."

Nisia onun gözlerine baktı. “Ya Raphael ölseydi ve seni bu dünyaya bağlayacak bir çocuğun olmasaydı? Her şafakta kalbin yeniden kırılacakken, sonsuz bir eon boyunca kalmak ister miydin?”

Elena buna verecek hiçbir cevabı yoktu.

13

Bir zamanlar beni gerçekten insan gibi hissettiren bir sevgilim vardı... Onu öldürttüm — bir başmelek asla insan olamaz... Onu öldürmelisin.

—*Unutulacak Olan'dan Raphael'e (Bir zamanlar,*
)

Sonraki iki hafta, Elena bol miktarda yemek yiyip *yine de* kilo vermeye devam ederken **geçti**, ta ki Nisia kalori alımını artırmak için besin değeri yüksek özel smoothie'lerden oluşan bir rejime başlayana kadar.

“Süper parazit,” dedi şifacı, Elena’ya her öğün arasında bir smoothie içmesini emrettikten sonra. “Çok fazla enerjiye ihtiyacı var.”

Bebegin enerji ihtiyacı, Elena’ya hamileliğin beklendiği gibi gittiğine dair güven verdi... işte bu yüzden Nisia, ona ve Raphael’e özel bir görüşme için revire gelmelerini istediğinde kalbi hızla çarptı.

“Ne oldu, Nisia?” Raphael, şifacının odasına girer girmez sordu; bu sırada Elena’nın nabızı derisinin altında hızla atıyor, nefesi ise sığılaşmıştı. “Elena ve çocuğumuz iyi mi?”

Nisia masasının arkasından kalktı. “Majesteleri, kapıyı kapatır mısınız lütfen.”

Raphael kapıyı kapattıktan sonra, Nisia onları ofisinin duvarındaki büyük ekrana götürdü ve orada

gelişmekte olan bebeklerinin en son tarama görüntüsünü ekrana getirdi. “Öncelikle, çocuk sağlıklı ve hamilelik beklendiği gibi ilerliyor.”

"O zaman neden buradayız?" Raphael'in kanatlarının kenarları hafif bir parıltıyla çevriliydi, eli Elena'nın elini sıkıca tutuyordu.

“Bu çocuğun, bir başmelek ile bir melek-Yaratılmış’ın çocuğu olduğu ve her ikisinin de bir Cascade’den sağ kurtulup bu olayın etkisiyle değiştiği göz önüne alındığında, gelişimlerini çok yakından takip ediyorum.”

Elena’nın boğazı kurumuştı. “Lütfen, söyle şunu Nisia.”

“Son iki kan tahlili, fetüste ölümlü hücrelerin varlığını doğruladı.”

Elena diğer meleğe baktı, beyni bu bilgiyi sindirmeye çalışıyordu. “Bu imkansız,” dedi, Raphael ise aynı anda “Nasıl?” diye sordu.

Nisia alnını ovuşturdu. “Elena’nın kanını da inceledim—her zaman yaparım, herhangi bir sorun yaşamadığından emin olmak için. Fetal test sonuçları çıkana kadar ölümlü hücreleri kontrol etmeyi hiç aklıma gelmemişti.” Elena’nın gözlerine baktı. “Kan dolaşımında ölümlü hücreler dolaşıyor.”

Elena Raphael’e baktı, sonra tekrar Nisia’ya. “Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum.” Koruyucu bir hareketle elini karnının üzerine koydu. “Çocuğumuz...” Söyleyemedi, zihni sert bir engele takılmıştı.

Raphael sorusunu tamamladı. “Çocuğumuz ölümlü mü olacak, Nisia?”

“Bilmiyorum,” dedi Nisia sonsuz bir şefkatle. “Keir’le görüşeceğim, ama sana dürüst olacağım ve bu aşamada, ölümlü hücrelerin hızla çoğalması göz önüne alındığında... bu mümkün. İlk kan testi ile ikinci kan testi arasındaki fark belirgin.”

“Ama çocuk bunun dışında iyi ve olması gerektiği gibi gelişiyor mu?” Raphael’in sorusu Elena’yı şoktan çıkardı of

şokundan çıkardı, çünkü evet, önemli olan buydu, önemli olan *tek* şey buydu.

“Evet,” diye onayladı Nisia. “Tüm gebelik aşamalarını başarıyla geçiyor.”

Elena rahatlamış bir şekilde titredi, yanında duran Raphael’ın de aynı şeyi yaptığını hissetti. “Başka bir şey keşfedersen bize haber ver,” dedi şifacıya.

“Hemen, efendim. Keir’le çoktan konuşmuş olurdum ama o meşgul işle işle bir bir bir Refuge Refuge’da meydana gelen bir kazayı ele alırken — sadece seksen beş yaşlarında genç bir melek, her iki kanadını da kırmış.” Elena, Raphael’ın kim olduğunu gösteren bir kanıt olarak, dedi dedi, “Ne buprognoz prognoz İyileşecek gerekecek yenilenmeyi “Neyse ki hayır. Ancak çocuğun kanatlarının iyileşmesi için uzun bir süre hareketsiz kalması gerekecek. Ama arkadaşları, bu süreçte ona sürekli eşlik etmek için şimdiden seferber oldular. O ya

“Neyse ki hayır. Ancak çocuğun kanatlarının iyileşmesi için uzun bir süre hareketsiz kalması gerekecek—ama arkadaşları, bu süreç boyunca ona sürekli eşlik etmek için şimdiden seferber oldular. O yaştaki çocukların nasıl olduğunu bilirsiniz—aile de hoş karşılanır, ama arkadaşlar onların can damarıdır.”

Raphael, revirden ayrılmadan önce Nisia’ya hafifçe başını salladı.

* * *

Akşam **güneş ışığı eğik içeri içeri** büyük büyük koridor pencerelerinden içeri süzülüyordu. “Doğru,” dedi Elena derin bir nefes alarak. “Nasıl olduğu konusunu unutalım—bunu Keir ve Nisia’ya bırakabiliriz. Bu bizim çocuğumuz için ne anlama geliyor?” Henüz doğmamış, ama şimdiden tüm ruhuyla sevdiği bu varlık.

“Ölümsüz ya da ölümlü, her ikisi de mümkün.” Raphael elini sıktı.

Elena bir anlığına gözlerini sıkıca kapattı; tekrar açtığında, “Benim hatam. Ölümlü hücreler,” dedi. Bebeğinin ömrünün kısalma ihtimali.

Raphael dönerek kocaman eliyle Elena'nın yüzünü avuçladı. “Asla böyle söyleme, Elena. Senin ölümlü kalbin olmasaydı, ben bir canavar olurdum ve ne aşkımız ne de çocuğumuz olurdu. Sen olmasaydın, bu zaman çizgisi hiç var olmazdı.”

Bütün vücudu ağrıyordu. “Çocuğumuzun ölümünü izlemek istemiyorum, Raphael.” Bu onun en büyük kabusuydu.

“O zaman, çocuğumuz ölümlü olarak doğarsa ve vampirliği seçmezse—ya da bu sürece uygun değilse—yaşlanmaya başladığı ve artık ebeveyn rehberliğine ihtiyaç duymadığı bir dönemde Uykuya dalacağız.” Tereddüt etmeden, kararlı bir şekilde kararını verdi.

“Ben ölümlü olarak doğdum,” dedi. “Hiçbir zaman ölümsüzlüğü aramadım—ama ben de ölümsüz ebeveynlerin çocuğu olarak doğmadım.” Çocuğunun kafa karışıklığını ve acısını şimdiden gözünde canlandırabiliyordu. “Çocuğumuz bu dünyada her zaman bir yabancı gibi hissedecekse, ona nasıl mutlu bir hayat verebiliriz?” Elinde olsa, zamanı geri alır, kendi ölümsüzlüğünü silerdi, ama bu, çocuğunun kan dolaşımındaki ölümlü hücreler kadar imkansız bir şeydi.

“Bir yolunu bulacağız, sevgili Elena,” dedi Raphael, sesinde kararlılıkla dolu bir sertlik vardı. “Belki de bunun anlamı, çocuğumuzun en çok kız kardeşlerinin ailelerinin torunlarıyla yakınlaşarak büyüyeceği. Gelişim yıllarını ölümlü çocuklarla geçireceği. O zaman kendini bir yabancı gibi hissetmeyecek.”

Elena nefes aldı, nefes verdi ve bir çıkış yolu görmeye başladı. “Evet, torunlar arasında çok *iyi* insanlar var, Parisa gibi bebeğimize karşı nazik davranacak çok tatlı çocuklar var.” Gözleri doldu. “Ve hepimiz, geride

. Bebeğimizi, onların hayatlarını sevgiyle anacak ve onurlandıracak, hayallerinin muazzam gücüne inanacak şekilde yetiştireceğiz.”

Raphael başparmaklarıyla onun elmacık kemiklerini okşadı. “Onlara, hayatlarımızın da doğal akışında sona ereceğini, ebeveynlerin çocuktan önce öleceğini öğreteceğiz.” Hâlâ parıldayan Raphael’in kanatları, akşam ışığında açılmıştı. “Kayınbiraderine karşı daha önce hissetmediğim bir şey hissediyorum. O, ölümlülerin cehennem dediği şeyi gerçekten yaşadı.”

Elena’nın kalbi sızladı. “Nisia’dan Harrison’ı bırakmasını isteyelim mi?”

Ama Raphael başını salladı. “Hayır, Nisia kabul etmez ve ben onun kararını geçersiz kılırsam, başmelek ile şifacı arasındaki güven sarsılır. O şu anda onun gözetiminde ve—kendi onuru için—kararını aklı başında verirken verdiğiinden emin olmalı.”

Güneş ışığıyla dolu koridorda dururken Elena, göğsüne yaslanarak başını salladı. Raphael kanatlarını onun etrafına doladığında, Elena yeniden nefes alabildiğini fark etti. “Bebeğimiz için sonsuzluğu istedim, keşifler ve yeni harikalarla dolu sonsuz bir hayat, ama en çok da mutluluk ve sevgi istedim.”

“Bebeğimiz ölçülemeyecek kadar sevilecek, benim Elena’m.”

Sonunda, her şey o kadar basitti. Bebeğini seveceklerdi, ister ölümlü ister ölümsüz olsun. Sevgili bir çocuğun büyümesini, değişmesini ve olgunlaşmasını izlemekte hiçbir keder yoktu. Bu bir armağandı ve onlar da onu öylece değer vereceklerdi, ister tek bir ölümlü yaşam süresince olsun, ister sonsuz bir ölümsüzlük süresince.

“Sence Nisia ya da Keir, koza döneminden sonra tam anlamıyla ölümsüz olarak yeniden doğduğum halde kan dolaşımda neden ölümlü hücreler olduğunu anlayacaklar mı? Üstelik senin lanet olası kalbinin bir parçasıyla birlikte.” O, onun ölmekte olan ölümlü kalbini çıkarmış,

kendi göğsüne koymuştu, orada patlamış ve iz bırakmadan yok olmuştu.

“Bilmiyorum,” dedi Raphael. “Bu olay Cascade’e bağlanacak. İkimiz de ondan etkilendik—ama asıl yükü sen çektin.” Saçlarını geriye doğru okşadı. “Bütün şehirleri yok edecek kadar büyük bir ölümsüz enerji dalgasından sağ kurtuldun ve Elena olarak geri döndün. İnatçı, kararlı Elena.”

Dudaklarının kıvrılmaya başladığını hissetti. “Bahse girerim çocuğumuz da en az senin kadar inatçıdır. Onlarla başa çıkmaya hazır olsan iyi olur.”

Raphael’in own lips curved. “I have survived you, *hbeebti*. Ne kadar kötü olabilir ki?”

İkisi birlikte kahkahaları koridoru doldurdu ve Elena’nın rahmindeki çocuğun hücrelerine işledi; hem ölümlü hem de ölümsüz hücrelere.

14

Ah, Tia'm. Sana ihtiyacım var.

—*Başmelek Marduk (Uyanıştan Sonra—Pelerin Düştüğünde)*

Durum böyleydi ki, artan kalori alımına **rağmen** Elena hala olması gerekenden birkaç kilo daha zayıftı—ve kesinlikle hiç hamile gibi görünmüyordu—beş gün sonra balo için Marduk'un topraklarına girdiklerinde.

Kimse rahminde sakladığı sırrı asla tahmin edemezdi. Yalnızca...

Marduk'un kalesi olarak sahiplendiği kırmızı manzaralı kurak arazinin üzerinde havada durdu. Raphael yanından geçti, ancak onun artık yanında olmadığını fark edince geri döndü. "Guild Hunter?"

"Şey, sence Marduk şu 'kanımdan gelen' şeyini..." dedi ve karnını işaret etti.

Raphael'in gözleri büyüdü, sonra çenesini ovuşturdu. "Vücudunda benim hücrelerim olduğunu zaten biliyor ve bebek henüz bir şifacı dışında kimseye fark edilecek kadar büyük değil."

"Doğru, başmelek hücrelerin seni koruyacaktır." Çünkü sosyal bir ortamda çocukları hakkında konuşmaya hazır değildi. Bu konu onun için hafif bir konu değildi ve asla da olmayacaktı—ve bunun, çocuklarının ölümsüzlüğü ya da ölümlülüğü konusundaki süregelen soruyla hiçbir ilgisi yoktu.

Ne Nisia ne de Keir durumu açıklamakta başarılı olmuştu. Tek bir şey açıktı: ölümlü hücreler hızla çoğalmaya devam ediyordu. Ancak çocuklarının ölümsüz olmayabileceği olasılığını kabul eden Elena ve Raphael bu konuya odaklanmadılar, bunun yerine karnında büyüyen bebeklerinin her yeni taramasını keyifle izlediler.

Sevinçlerinin diğer yüzü ise Elena'nın çocukluğunun şiddetli gölgesiydi.

Kabuslar onu bırakmak bilmiyordu.

Uçuşta dengede kaldı, Raphael yanındaydı ve ikisi, çöl manzarasıyla bütünleşen, bu ortam için inşa edildiği belli olan alçak kalenin üzerine doğru uçuyorlardı. Çöl bitkileriyle çevrili, ufukta hiçbir şehir görünmeyen bu bölge, aynı zamanda vahşi yaşam için de bir sığınaktı.

Tasarım Suyin'e aitti; Çin'in Başmelek'i, Marduk'un kalesini tasarlamayı düşünür mü diye sorduktan sonra bu tasarımı ona hediye etmişti. Marduk karşılığında ona paha biçilmez mücevherler ve sanat eserleri teklif etmişti, ancak Suyin, ona kalbinin sevincini hatırlattığı için zaten bir hediye vermiş olduğunu söylemişti.

Elena ile konuştuklarında, "Yaratmayı özlemişim," demişti. "Topraklarım iyileşti, halkım güçlü... Sanırım kalemimi tekrar elime alacağım."

Elena, kalenin tasarımının bu kadar sade olmasına şaşırılmıştı; her açıdan dikkat çeken bir adam için bu alışılmadık bir durumdu. Suyin'in estetik anlayışından kaynaklandığını düşünürdü, ancak Suyin, "zarif ve manzaraya o kadar uyumlu ki sanki ondan doğmuş gibi görünen bir ev" isteyen Marduk olduğunu açıkça belirtmişti.

Ancak daha sonra Marduk'un bu benzersiz varlığının bir tercih olmadığını anlamıştı.

“Benim zamanımda, avcı Elena,” demişti Marduk bir keresinde, kulağı neredeyse acıtacak kadar derin sesiyle, “ben sadece birçok kişiden biriydim. Bu benim zamanım değil.”

Yine de dünya ona ihtiyaç duyduğu için kalmıştı — gerçi Tiamat-Neith'in çalkantılı uyanışından bu yana bu durumdan çok daha mutluydu.

Belirlenmiş iniş alanları olan çatının üzerinde süzölmeye başlayan Raphael, bir kolunu uzattı. “Hazır mısınız?”

Kız, kanatlarını katlayarak onun koluna yaslandı; aralarındaki güven tamdı. “Hazırım,” dedi kız, o ikisini havada tutma görevini devralırken.

Adam onları aşağı indirdi, kolu onu çelik gibi sıkıca sarmıştı. "Bu altın ışıktaki, New York'un ışıltılı silüetinin önünde olduğun kadar güzelsin."

Karnı kıpır kıpır oldu. "Kes şunu." Onunla flört etmesini seviyordu, bir zamanlar olduğu genç meleğin yüzeye çıkmasına izin veriyordu. "Ya da kesme."

Gölümsemesi şeytani, gözlerinin mavisi parlak, ama oyun oynamak için zaman kalmamıştı, çünkü iniş yapıyorlardı ve ev sahipleri onları karşılamak için geniş, düz yüzeyde büyük adımlarla ilerliyorlardı.

O sert Avustralya güneş parladı yansıyor
parladı parıldayan parladıparıldayan pulların kaplı
kaplayan kaplayan sağ yanını
yüzünün sağ tarafını kapladıktan sonra boynundan
omzuna, oradan da koluna doğru akıyordu. Uyandığında cildi
parlak kahverengiydi, ama şimdi sanki içinde güneş ışığı
barındırıyormuş gibi görünüyordu; o kadar zengin ve sağlıklıydı
ki. Marduk'ta hiçbir şey

Bu arada eşi, üzerinde pek çok
Elena rolünde sahneye çıkan oyuncu, ilk bakışta tamamen
sıradan bir melek gibi görünüyordu

görünüyordu; teni Marduk'unkinden daha açık bir bronz kahverengiydi.

Oh, nefes kesiciydi. Elbette öyleydi. Yaş ve güç ona yapışmıştı; keskin elmacık kemiklerinde ve opalimsi yeşil-siyah gözlerinde canlı bir alev gibi. Saçları, bir zamanlar Elena'nın boya sonucu olduğunu sandığı yeşil ipliklerle serpiştirilmiş, akıcı bir siyahlık gibiydi. Öyle değildi. Tiamat'ın saçları öyle uzuyordu.

Bu, iki kolu, iki bacağı ve bu çağda normal olan bir cilde sahip olmasına rağmen, Tiamat'ın bu çağdan *olmadığına* dair ilk ipucuydu. Kanatları ikinci ipucuydu: zengin yeşilimsi siyah renkteydiler, uzaktan tüy gibi görünüyorlardı, ama yaklaştıkça tüylerinin sadece bir izlenim olduğu ortaya çıkıyordu. Neredeyse kürk gibiydi—Marduk'tan biraz daha kalın bir minik tüy tabakası vardı, ama hepsi o kadardı.

Tek belirgin fark, Marduk'un kanatlarının iç üst kenarından çıkan ikiz pençeleri olmamasıydı.

“Marduk’tan bir süre sonra doğdum,” demişti Tiamat, Elena kanatlarındaki farkı sorduğunda. O sırada diğer kadın Marduk’a sırtıyordu. “Bir olduğumuzda o biraz huysuz bir ihtiyardı, ama ben ona bunu yılda bir ya da iki kez hatırlatırım.”

Tiamat, kemiklere ezici bir baskı uygulayan bir yaştaydı, bu yüzden Marduk hakkında böyle bir şey söylemesi... Elena, ikisinin ortak geçmişinin derinliğini düşünmeyi bırakmak zorundaydı, yoksa asla çıkamayacağı bir tavşan deliğine girmiş olacaktı.

“Ellie.” Tiamat’ın kucaklaması güç ve sıcaklık doluydu.

Elena da aynı şiddetle karşılık verdi. Bir zamanlar, o kadar yaşlı bir varlıkla

Çünkü Çağların Avcısı Tiamat-Neith,

Çünkü Çağların Avcısı Tiamat-Neith, günümüz dünyasının melekler hakkında düşündüğü gibi bir melek *değildi*. Bugün seçtiği ince siyah süs zırhının altında *gerçek* zırhı yatıyordu: boynunun arkasından başlayıp omuzlarına yayılan ve omurgası boyunca aşağıya doğru uzanan yeşil-siyah pulların ışıltısı.

Tiamat'ın kafasını boynundan ayırabilecek kimse yoktu, doğal zırhı o kadar sağlamdı. Yine de, eskimiş deri kadar yumuşak bir his veriyordu. Elena'nın bu konudaki merakını fark eden Tiamat, Elena'ya dokunma şansı sunmuştu. Elena bunu tuhaf bulabilirdi, ancak o zamana kadar yakın arkadaş oldukları için tuhaf gelmemiştir.

Garip bir şekilde, Demarco'nun spor salonundaki antrenmandan sonra pazılarını şişirip ona dokunmasını söylemesi gibi hissettirmişti. Sadece gurur duydukları bir şeyi gösteren bir arkadaş.

Elena da o omurga zırhını gösterirdi. Olağanüstüydü.

Tiamat, melek temalı etkinliklere sırtı açık elbiselerle katıldığında da nefes kesici bir görüntü sergiledi; pulları ışıpta parıldıyordu ve sonunda peridot renginden obsidiyen rengine kadar çeşitli tonlar taşıdığı anlaşıldı.

"Seni görmek çok güzel, Tiamat."

"Seni de." Tiamat geri çekildi ve ikisi tam olarak aynı boyda oldukları için göz teması çok keskin oldu.

İşte, Tiamat'ın bu zaman çizgisinden bir melek olmadığına dair bir başka açık ipucu. Tiamat'ın göz bebeğinde, görülmeyecek, yakalanamayacak kadar hızlı bir şey hareket etti. Bir dalgalanma ya da bir *kıvılcım... bir şey*. Zanaya'nın gözlerindeki ışık gibi değildi, hatta Venom'un göz kapakları gibi de değildi.

Hayır, bu, Elena'nın kollarında ilkel bir titreme uyandıran *başka* bir şeydi.

Ama bu ürkütücü gerçek konusunda Tiamat, gizemli bir muammaydı. "Bazı sırlar saklanmalıdır, genç dostum," demişti Elena'nın sorularına yanıt olarak. "Bu yüzden Uykuya dalmayı seçtik, dünyayı gençlere bırakmak için. Gerçeklerimizi ve hatalarımızı da yanımızda götürmek için."

Bugün, Tiamat'ın bakışları değerlendirciydi. "Yorgun görünüyorsun."

Karnı gerginleşen Elena omuz silkti. "Kabuslar." Bu doğrudu.

Marduk, ona dönerek kaşlarını çattı. "Ben de görüyorum. Ama bunu sonra konuşuruz." Raphael'in bu vahşi bir yanı olan atası, gözlerinde bir parıltıyla ona sessiz bir selam verdi. "Gel, ilk gelen sensin."

Tiamat'ın kahkahası derin ve boğuktu. "Çünkü seni daha erken gelmen için davet ettik. Marduk'un sabrı bazılarına karşı tükeniyor ve onlarla yalnız kalmak istemedi."

Elena pek de şaşırmamıştı; Marduk, uzun yaşamının ardından bu kadar yorgun olmasaydı şimdiye kadar en az üç savaş başlatmış olacağını sık sık dile getirirdi. "Sinirlerim gergin ve bu kimse için iyi bir şey değil," demişti. "Sadece Tia'nın yanımda olması kılıcımın keskinliğini biraz köreltiyor."

Bu sözleri söyleme şekli, Tiamat'a bakışları, bunun bir lanet değil, bir lütuf olduğunu düşündüğünü açıkça ortaya koyuyordu. Sanki o olmasaydı, ömrünü öfke içinde geçirecekmiş gibi.

"Dünyadan hep rahatsız mıydınız?" Elena bugün kendini bu soruyu sorarken buldu. "Bana daha çok bir barışçı olduğunuz söylenmişti."

"Barış kılıçla da sağlanabilir," dedi derin sesli adam, diğer çift onları içeriye doğru yürürken. "Ama hayır, o zamanlar ben o kadar... zayıf değildim."

Tiamat elini onun eline kaydırđı. "Bu yüzden dinlenmeye karar verdik," diye mırıldandı. "Zamanımız dolmuştu ve yeni başlayan bu dönem için kendimizi... yanlış hissediyorduk. Bu, içimizde sürekli bir stres yaratıyordu ve başkaları için güvenli olamamamıza neden oluyordu."

Artık hiç şüphesiz yok, Başmelek. Gerçekten Uykuya geri dönmeye hazırlanıyorlar.

Evet. Onların yorgunluklarını bu kadar açıkça gösterdiklerini hiç görmemiştim.

Kayıp bıçağı Elena'nın kalbine derin bir yara açtı.

Marduk ile hiç bağ kurmamıştı, ama Tiamat? Marduk ile aynı zaman çizgisinden gelmesine rağmen, Elena'nın gözünde, haylaz bir mizah anlayışına sahip bir savaşçı arkadaşı olarak çok değerli bir yer edinmişti.

"Ölümsüzlüğün vedalarla dolu olacağı konusunda kimse beni uyarmamıştı," dedi Marduk ve Tiamat onları sütlerine götürüp dinlenmeleri için yalnız bıraktıktan sonra.

Balo ertesi gece yapılacak, diğer konuklar ise bu gece geç saatlerde ya da ertesi sabah erken saatlerde gelecekti. Elena ve Raphael'in valizleri, onların varışından önce uçakla getirilmişti.

"Ölümlü ya da ölümsüz, ne zaman vedalaşacağımızı kimse bilemez." Raphael, sırtını okşarken boynunun kıvrımına nazikçe bir öpücük kondurdu; vücudu, arkasında sıcak ve güçlü bir şekilde duruyordu.

Onun haklı olduğunu bilerek, ona doğru eğildi ve omuzlarındaki gerginliği gidermesi için ona izin verdi. "Kadroda sadece dokuz kişi kaldığında ne olacak peki?"

Adam kollarını ve kanatlarını kadının etrafına doladı, onu sevgiyle sardı. "Belirsiz. Yüzlerce yıldır istikrarlıydık, ara sıra çıkan çatışmalar dışında, yani her iki yönde de gidebilir. Başmelekler, çok fazla huzur olduğu için

ya da son yüzyıllardan keyif aldıkları için barışa bağlı kalabilirler.”

Elena başını geriye eğdi. “*Fazla barış mı?*”

O sırttı, omuz silkti. “Kadro, kadrodur, *hbeebti*. Ve içindeki bazıları savaşa can atıyor.” Sırttığı yüzü, yüzünde kayan ağır bir karanlıkla yer değiştirdi.

‘i so that she faced him, she said, “Raphael? Ne oldu?”

“Annem.” Sesi boğuktu. “Onun için endişelendiğimi söylemişim, üstelik onu ziyaret etmek için yaptığım tüm girişimleri geri çevirdiği için daha da endişeliydim, ama ayrılmadan hemen önce Amanat’tan aldığım bir aramadan sana bahsetmemişim.”

Elena kaşlarını çattı ama sözünü kesmedi.

“Avi ve Jelena’nın nasıl insanlar olduğunu bilirsin—Dmitri’nin bana olduğu kadar sadıklar—ama Jelena o kadar endişeli ki, şu anki durumunu değerlendirmek için bu balonun sunduğu fırsatı değerlendirmem gerektiğini açıkça belirtti.”

Elena derin bir nefes aldı. “Bu kötü.” Jelena, durum kritik bir noktaya gelmedikçe, Caliane’nin oğluna bile böyle bir şey önermezdi. Caliane en son delirdiğinde, bu iki savaştan şehrin ölümlü nüfusunun yok olmasına yol açmış, ölümlerin boyutu o kadar büyüktü ki, kavranması zordu.

Yetişkinler, Caliane denize şarkı söylemişti.

Bebekler, çocuklar... büyük çoğunluğu keder ve üzüntüden ölmüştü ve Raphael, hayatlarının titrek mumlarını koruyamadan, bunu izlemek zorunda kalmıştı. Onların mezarlarını kazmıştı; dünyadan ayrılmak için çok genç olan ruhlar için minik mezar odaları.

Olayın ardından Caliane oğlunu parçalamış, onu öyle bir güçle yere çarpmıştı ki vücudunun bazı parçaları kopmuş, medeniyetten uzak bir tarlada çaresizce yatarken ağzı kanla dolmuştu.

"Evet, *hbeebti*, durum çok kötü." Başını eğdi.

Parmaklarını onun saçlarına dolayarak, o konuşurken sadece dinledi.

"Onun bu şekilde dengesini kaybetmeye başladığını en son gördüğümde," dedi, "delirmeden önceydi. O zaman bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum, sadece annemin pek iyi olmadığını biliyordum—bunu babamı idam etmek zorunda kalmasının yarattığı sürekli kedere bağladım, ona destek olmaya çalıştım, ama sonunda sanki beni artık göremiyormuş gibiydi. Sanki ben, onun özenle yetiştirdiği oğlu değil de, belirsiz bir anıymışım gibi."

Elena'nın midesi bulandı. "Jelena sana başka bir şey söyledi mi?"

"Ondan bunu öğrenmem biraz zaman aldı, ama annemin son konuşmamızdan beri uyumadığını doğruladı."

"Kahretsin."

"Evet." Derin bir nefes aldı. "Belki de bu sadece kötü bir dönemdir ve yakında tekrar eski haline döner... ama eğer dönmezse..."

Alnını Elena'nın alnına dayadı. "İlk seferinde onu dinlemeye ikna etme şansım yoktu. Artık o güçsüz genç değilim. Masumlara karşı gücünü kullanmasına izin vermeyeceğim; çünkü eğer yaparsa, geri dönüşü olmayan bir şekilde kendini kaybedecek."

Raphael annesini tanıyordu; ikinci bir vahşeti fark ettiği o tek an, Amanat'ın Başmelek'i Caliane'yi sonsuza dek yok edecekti.

Elena, ellerini sıkı ve güçlü bir şekilde onun yüzünü kavradı, bakışları bir savaşçıya aitti. "Bunun olmasına izin vermeyeceğiz," dedi. "Senin onu yere yatırıp dinlemesini *sağlayabilmen* için kanatlarını arbalet oklarıyla delik deşik etmem gerekse bile. Onun tekrar uçuruma düşmesine izin vermeyeceğiz."

Şakakları yine zonkladı, ağrı keskinleşti. Annesinin yaklaşan deliliğinin yanında bunun önemi yoktu, bu yüzden ağrıyı görmezden geldi ve her şeyi itiraf etti. “Sana yalan söylüyordum, *hbeebti.*”

15

O ölmek zorundaydı, aşkım... Ben de öyle... Bu yüzden beni öldürmeye geldin, değil mi? Beni öldüremezsın, tatlı Raphael'im.

—*Annenin Oğluna (Delilik Zamanında)*

Elena, uzun, ince ve güçlü vücudunu ona yaslayarak **yüzünü inceledi**. "Seni neyin üzdüğünü söyle bana." Şefkatli istek.

"Korkuyorum, Elena. O kadar derinden korkuyorum ki, kemiklerimi kemiriyor."

"Caliane," dedi, sesinde sonsuz bir sevgi ve anlayışın yansıdığı bir sertlikle. "Ve Nadiel."

"Evet."

Delilik.

Yetişkin hayatı boyunca onu takip eden hayalet. Anne babası birbiri ardına deliliğe sürüklenmişti. Onun için yabancılara dönüşmüşlerdi, başkalarına ve *ona* zarar veren yabancılara. Babasının omuzlarında taşıdığı ve arkadaşlarına gururla bahsettiği o aynı oğul. Sayısız görevi olan bir başmelek olmasına rağmen, annesinin saatlerce onunla oynadığı o çok sevilen çocuk.

"Uzun zamandır unutmuş olduğum şeyleri hatırlıyorum." Elena'yı bırakıp odada volta atmaya başladı, bu sırada kanatlarını açıp kapıyordu. "Çok acı verici oldukları için sakladığım anılar."

Marduk'un topraklarının bu bölümünü oluşturan, dalgalı kırmızı çöl manzarasına baktı. "Ben çok küçükken, annem bir keresinde beni kollarında saatlerce uçurmuştu çünkü ailemle birlikte toprakların uzak bir bölgesine taşınan arkadaşımı özlüyordum." O arkadaşını uzun zaman önce bir savaşta kaybetmişti, ama o çocuğu çok iyi hatırlıyordu; tıpkı annesinin kollarında ne kadar güvende hissettiğini hatırladığı gibi.

"Babam bana hep 'Rafi' derdi." Gözleri yanıyordu. "Bunu yüzyıllardır hiç düşünmemiştim. Nadiel, tüm hayatım boyunca bana bu isimle hitap eden tek kişiydi. Rafi, Nadiel'le birlikte öldü."

Elena ön koluyla gözyaşlarını sildi. "Delilik içinde çocuğumuza zarar vereceğinden korkuyorsun."

Ellerini duvara dayadı ve kendini geriye itti. "Uzun zaman önce, düşersek birlikte düşeceğimize karar vermiştik.

"Ama artık... mesele sadece biz değiliz." Kadına doğru yürüdü, elini kadının ensesine kaydırды. "Ve ben bir başmelekim, Elena. Beni başka bir başmelek dışında kimse durduramaz. Vücudumdaki her nefesle taptığım eşim bile. Seni öldürebilirim. Çocuğumuzu öldürebilirim. Ve *kimse* beni durduramaz."

Elena, Raphael'in dehşetini teninde soğuk bir rüzgâr gibi hissedebiliyordu, ama bu adamı bu kadar uzun süre sevmiş olmasının sebebi, onun için mutlak gerçek gibi görünen bir şeyin karşısında pes etmek değildi. "Illium ve Titus birlikte seni durdurabilirler." Bir başmelek karşı bir başmelek, üçü de savaşta sertleşmiş. "Ve ben istersem, bunu yaparlar. Çünkü bu senin hayatını kurtarır."

Eli kalçasını sıkıca kavradı. "Başmelekler böyle çalışmaz."

"Raphael, sen ve Illium ne zamandan beri normal bir başmelek-başmelek ilişkisi yaşıyorsunuz ki?" Dudakları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı. "Sadece ikimiz varken,

Kadro'daki diğerkleri için bir maske takmak zorunda kalmadığında, sana her zamanki gibi davranıyor.” O kadar derin bir saygıyla ki, Illium’un çocukluğundan beri yanında olan bu adama olan sadakatinden kimsenin onu saptıramayacağı açıktı. “Ayrıca, senin onu melek ateşi ile yakmayacağından tam bir güvenle benimle flört etmeye devam ediyor.”

Başmelek'in sert çenesini avuçladı. “Titus'a gelince—Lady Sharine'in incinmesini engelleyecekse kendi kafasını keserdi, ve seni deliliğe kaptırmak onu incitirdi. O yüzden bunun olmamasını sağlayacak—seni kontrol altında tutmak için bölgene girip öfkeni üzerine çekmek zorunda kalsa bile.”

Kadın, onun şiddetli, güzel mavi gözlerine baktı. “Hiçbir zaman kurallara uymadık, öyleyse neden şimdi başlayalım? Tecrit yok, Başmelek. Sevdiğimiz insanlara yaslanırız—ve bu, sen rayından çıkmaya başlarsan ve ben tehlikeye girersem, Dmitri'ye Illium ve Titus'u aramasını söylemeyi de içerir.”

Raphael'in elleri gerildi, sonra kalçalarını bir kez daha sıktı. “Böyle bir zayıflığı kabul etmek... bu, bir Kadro üyesi olmanın ne anlama geldiği konusunda bana öğretilen her şeye aykırı.” Kanatları beyaz altın renginde görkemli bir şekilde açıldı. “Ama bir zamanlar bana, seni öldürmem gerektiği ima edilmişti; çünkü eğer öldürmezsem, beni zayıflatacağın söylenmişti.”

Elena, ona bu “tavsiyeyi” kimin verdiğini çok iyi bildiği için yüzünü buruşturdu.

Onu kendine doğru çekerek, nefesleri kesilene kadar öptü. “Bağımsızlık konusunda ikimiz de birbirimizden geri kalmıyoruz, ama bize sadık olan, bizi *seven* sayısız insanla kutsanmış durumdayız. Eğer izin verirsek, o aynı insanlar çocuğumuzu sevgiyle, sonuna kadar koruyacaklar.”

Bir öpücük daha, bu sefer sert ve hızlı. “Senden hesap soracağım, sen de benden hesap soracaksın. Çünkü sen

delilikten korkuyorsan, ben de koruyuculuğumla çocuğumuzu boğmaktan korkuyorum.” Tek istediği onları *güvende* tutmaktı— ama biliyordu ki, belli bir noktada güvenlik bir kafese dönüşürdü. “Bana karşı çık, ben de sana karşı çıkayım. Bunu birlikte yapacağız.”

"Birlikte," dedi Raphael, sesi de artık onunki kadar sertleşmişti.

“Her zaman.”

* * *

Her şeye * bilgiye bilgiye bilgisine annesinin
annesinin olası kökeni deliliğe deliliğe
Raphael hissetti daha rahat

rahatladı, o ve Elena o gece diğer çiftin özel yemek odasında Marduk ve Tiamat ile akşam yemeğine oturduklarında.

Hepsi de rahat tunikler ve pantolonlar giymişti; bu, arkadaşlar arasında bir yemektir. Yemek masasına gelince, onu Marduk kendi elleriyle yapmıştı — parlak bir şekilde cilalanmış, ancak tüm “kusurları” olduğu gibi bırakılmış koyu renkli bir ahşap levha. Dalgalı kenarlar, budaklar, ahşaptaki çatlaklar. Ayakları ise oymuş; her biri farklı bir ejderha benzeri yaratık şeklindeydi.

Raphael'in kendi kütüphanesinde de böyle bir masa vardı, ama bu eşsiz bir parçaydı.

“Andreas nerede?” diye sordu diğer başmelek, Marduk hepsine bal şarabı dökerken. “Baloya geleceğini söylemiştin sanırım.” Bir zamanlar Raphael’e hizmet etmiş olan ölümcül melek, artık Marduk’un güvenilir yardımcısıydı.

Marduk sinsi bir gülümsemeyle, “Andreas, Caliane’nin Bıçağıyla meşgul,” dedi.

Elena nefesini tuttu. “Celesta kalede mi?” Tiamat cevap
yanıt verdi. “Hayır görev değil,” diye
açıkladı. “Kaleye

özel bir iş için izin istedi—ikisi de uzak kanatta söz konusu özel işi hallediyorlar.” Bir sırtış. “Andreas’ın mutlu mu yoksa dehşete kapılmış mı olduğunu bilmiyorum.”

Raphael’in omuzları titredi; zihni ve bedeni, neşeli bir sohbele fazlasıyla hazır. “Oldukça uzun sürdü.”

"Celesta bana, daha erken taşınıyorsa sanki bir çocukla evleniyormuş gibi hissedeceğini söylemişti." Tiamat'ın gözleri, tanımlanması imkansız bir şekilde kaydı; tamamen benzersiz... *kadim* bir tuhaflık. "Sanırım özellikle hararetli bir tartışma başlatmak istediğinde ona 'Bebek' diyor."

Elena gülümseyerek bal şarabını masaya koydu. "Bu şekilde dedikodu yaparken sanki yatak odalarına gizlice bakıyormuşuz gibi hissediyorum."

“Ah, ama henüz yatak odası falan yok.” Tiamat elini salladı, gülümsemesi de o kadar kötücül bir gülümsemeydi. “Hâlâ bıçaklar ve flört aşamasındalar. Kan dökülmesi de olabilir—sonuçta o bir vampir.”

Uzun zaman önce, Celesta Raphael’in bakıcısıydı. O zamanlar zaten Caliane’nin Bıçağıydı, bu yüzden tehlikeli, eğitilmiş ve son derece zeki Andreas’ı çok genç bulması mantıklıydı. Ayrıca, geçmişte bir noktada ikisi arasında *bir şeylerin* olduğunu biliyordu, ama Andreas ne olduğunu açıklamayı her zaman reddetmişti.

Raphael'in tek bildiği, Celesta'nın adının geçmesi bile ölümcül meleşen bir genç gibi kızartabileceğiydi.

“Onlara mutluluklar dilerim.” Kadehini kaldırdı.

Marduk kendi bardağını Raphael'inkine çarptı. "Ben de öyle. Andreas, yanımda olmaktan gurur duyduğum bir yardımcımdı. Onu tetikte tutacak bir arkadaşı hak ediyor."

Raphael, Marduk'un sözlerini fark ettiğinde — bu sözler, ilişkinin sona ermek üzere olduğunu ima ediyor gibiydi — diğer başmelek , Tiamat'a baktı. Onun gülümsemesi

Marduk'un şimdiye kadar başka kimseye gösterdiğinden daha derin bir bakış attı; o bakış, Marduk'un çarpıcı buz mavisi gözlerini bile ısıttı. "Kendi bıçak ve flört dönemimizi hatırlıyor musun? Az kalsın gözümü oyuyordun."

Tiamat gözlerini devirdi. "Öyle bir şey yapmadım. Nişan almam mükemmeldir. Bıçağın senin doğal zırhını delemeyeceğini çok iyi biliyordum, bu yüzden gözünden biraz uzağa nişan aldım."

Marduk somurtarak baktı. "Tek yaptığım sana çiçek getirmektir." "Onları benim *bahçemden* koparmıştın."

Tiamat'ın somurtkanlığı karanlıktı... ta ki başını geriye atıp gülene kadar.

Marduk bunuaynısını aynısını ses ses o derin ki kemiklerde kemiklerde bir titreşimdi.

Elena, Raphael'in uyluğuna dokundu. *Hayatları boyunca bu şakacı tartışmayı sürdürmüşlerdi.*

Tıpkı benim sana kur yapmaya çalışırken senin beni kanattan vurman konusunda sonsuza kadar tartışacağımız gibi.

Ahem, o sırada psikopat modundaydın. İlk yardım yapmak için geride kaldığım için bana teşekkür etmelisin.

Sırıtarak, elini kaldırdı ve elinin arkasını öptü.

Dudakları seğirirken, ikisi ev sahiplerine dikkatlerini yeniden vermeden önce parmaklarını birbirine doladı. Marduk ilk kez uyandığında, Raphael onu böyle göreceğini asla hayal edemezdi — bu kadar huzurlu, vahşiliği evcilleştirilmemiş ama sadece... memnun.

Çünkü Marduk, eşinin yanında yürüdüğünü biliyordu.

Gözünün ucunda bir hareket gördü. Tekrar odaklandığında, Marduk'un omzunda oturan, altın gözlü beyaz bir baykuş gördü; devasa gözleri kırışıyordu.

Ne Marduk ne de Tiamat tepki gösterdi.

Elena'm mı?

Baykuş görüldü. Cassandra buralarda.

Ama kafalarında yaşlı bir ses yoktu, zamanın akışını hissetmediler ve baykuş saniyeler içinde ortadan kayboldu. *Belki de sadece bu akşam yemeği partisine ilgi duymuş ve bize katılmak istemiştir.*

Qin'le birlikte. Elena'nın sesi hüzünlüydü. *Umarım birlikteler, umarım bu sefer bir arada kalmayı başarmışlardır.*

Kapılarda bir hareket. "Efendim." Sarışın bir vampir derin bir reverans yaptı. "Başmelek Suyin sınırda görüldü. Bir misafir getiriyor."

Marduk onaylayarak başını salladı ve vampir fısıldayarak uzaklaştı. "Jinhai," dedi ardından. "Onu getirebilir miyim diye sordu—o çocuk tam bir güç kaynağı ve toplum içinde yaşamayı öğrenmesi gerekiyor. Bir gün tahta çıkarsa, Kadro'da deli bir üye olmasını istemeyiz."

Raphael, Zhou Jinhai'nin yaklaşık bin yıl önce ilk keşfedildiğinde nasıl biri olduğunu düşündü ve Jinhai'nin megaloman annesinin yol açtığı hasarı telafi etmek için bu sürenin yeterli olup olmadığını merak etti. Hasar o kadar yıkıcıydı ki, Jinhai'nin ruhu ikiye bölünmüştü; Quon, daha güçlü ve çok daha acımasız "kardeşi"ydi.

Başka bir çocuk. Başka bir deli ebeveyn.

Elena elini sıktı. "Yalnız değiliz, Jinhai de öyle," diye fısıldadı Marduk, Tiamat'a bir şeyler söylerken.

"Annesi — gerçi ona öyle demek bile bu kelimeye hakaret olur," dedi dudaklarını kıvrarak, "kendisini dalkavuklarla ya da hatalarını asla yüzüne söylemeyecek kadar körü körüne sadık insanlarla çevirmeyi seçti. Biz gücü seçiyoruz ve dostlarımıza ve yurttaşlarımıza eşit davranıyoruz. Suyin de öyle

—Jinhai de ondan öğreniyor."

"Haklısın, Guild Hunter." Kolunu, ona göre tasarlanmış sandalyesinin dar sırtlığına uzattı

kanatlar. “İkisini de görmekten memnuniyet duyarım.”

O noktada konuşma dolambaçlı bir hal aldı; ne Marduk ne de Tiamat yakında tekrar Uykuya dalma kararlarından bahsetmedi. Bu beklenen bir şeydi. Uyku son derece kişisel bir tercihti.

Yine de Raphael, içten içe başka bir çağdan gelen bu çiftle son kez bir araya geldiğini bildiğı bu özel akşam yemeğinden memnundu. Onları, hiç tahmin edemeyeceğı bir şekilde  zleyecekti.

Kadehini kaldırarak, “Dostlara” dedi.

“Dostlara!”

16

Benim topraklarımda her zaman hoş karşılanacaksın ve Jinhai, senden öğrenebileceği bir adam olarak senden daha iyisini bulamazdı. İlk görüşte onu idam etmek yerine bu kırık kalpli çocuğu koruduğun için de sana teşekkür ederim.

—*Başmelek Suyin, Illium ve Aodhan'a (Bir Zamanlar, Çin'de, Savaş Harabeleri'nde)*

Ertesi geceki balo, gücün ve güzelliğin bir seliydi; kale ve aşağıdaki muhteşem çöl bahçesinde düzenlendi. Her yere ışıklar asılmıştı ve ayaklı lambalar ortama daha da renk katıyordu.

Büyük ay da kendi ışığını katarak dünyayı gümüş bir ışığa bürüdü.

Ancak Raphael konsantre olamıyordu; gözü gökyüzündeydi.

Caliane bu bölgeye iki saat önce gelmişti, ama kalede kalmayacaktı; özellikle sevdiği, oradan biraz uzaktaki bir yerde kalmak istemişti.

Balo için hazırlanmadan önce sadece kısa bir süre dinlenebileceğini bildiği için Raphael onu görmeye gitmemişti. Yapmaları gereken konuşma aceleye getirilemezdi. Ayrıca onu yeterince iyi tanıyordu ve köşeye sıkıştırılmaktan hoşlanmayacağını tahmin edebiliyordu; annesi

Annesi hem bir kadim hem de bir savaşçıydı ve ona bu şekilde davranması gerekiyordu.

“Raphael.” Suyin’in sesi, saçları ise gözünün ucunda beyaz bir tabaka gibi görünüyordu.

Caliane’i beklerken dikkatini saatinden ayırarak selam vermek için başını eğdi. “Suyin.” Yanında uzun boylu ve keskin hatlı yakışıklı bir adam duruyordu; teni, kısa ve düzgün bir şekilde kesilmiş saçları kadar serin bir beyazlıktaydı ve kanatları yumuşak bir güvercin grisi rengindeydi. Kanatlarının bu rengi, defalarca kesildikten sonra çarpık bir şekilde büyüyen ve uçmaya elverişsiz hale gelen kanatlarının kesilmesinden sonra ortaya çıkmıştı.

Onun Ölüm Başmelek'in oğlu olduğu tartışılmazdı. Ancak o, yok edici değil, yaratıcı bir başmelek olan Çin Başmelek'i ve Dünyaların Yaratıcısı Suyin'in üvey oğlu olarak yetiştirilmişti.

"Jinhai."

"Başmelek Raphael." Jinhai'nin selamı son derece kusursuzdu, göz teması kışkırtıcı olmadan nazikti.

"Çin'den buraya uçuş nasıl geçti?" diye sordu genç meleğe.

"İyi bir yolculuktu. Efendim, benim ayak uydurabileceğim bir hızda gitti."

Raphael, Jinhai'nin Suyin'e bağılı olduğunu ve bu bağıın Yedi'nin Raphael'e olan bağıından farklı olduğunu biliyordu. Jinhai'nin Suyin'e olan bağılılığı sadakatle ilgili değildi, sınır tanımayan açgözlü bir ihtiyaçla ilgiliydi.

"Bu aynı zamanda bir tasma," demişti Suyin, Raphael'in Çin'e son gidişinde, "ve keşke öyle olmasaydı." Alnında derin çizgiler oluşmuş, dudakları sıkışmıştı. "Sorunun, gücüne kavuştukça onu kontrol etmek olacağını düşünmüştüm, ama meğer sorun, ona kendini kendi geleceğine hakkı olan bir birey olarak görmesini sağlamamış—o

“O, benim sadece bir uzantım olmadığını anlamıyor gibi görünüyor.”

“Öyle olması daha iyi,” demişti Raphael o zaman, “başlangıçta korktuğumuz şeyden daha iyi.” Onun bir canavar olacağından, Lijuan’ın istismar edip hapsettiği çocuk aracılığıyla yeniden ortaya çıkacağından. “Evet.” Bir iç çekiş, Suyin’in elleri, çoğunlukla vampir ziyaretçilere tahsis edilen misafir süitinin dışına yerleştirilmiş olan balkon korkuluğuna sıkıca tutunmuştu. “En azından Quon gitti. Jinhai’nin 'ikizinden' bahsetmesinin üzerinden en az üç yüzyıl geçti.”

Parmak eklemleri derisinin üzerinde bembeyazlaşırken, “Bunun, ruhundaki çatlağın kalıcı olarak iyileştiğini ummak istiyorum. Kalede diğerleriyle anlaşmazlıklar yaşasa bile gerilemedi, o yüzden belki de öyledir. Ama gerçek cevabı sadece zaman verecek.”

Bu gece, Suyin ve Raphael sohbet ederken Jinhai’nin yüzü kibar ve hoş bir ifadeyle sabit kalmıştı; bu, Raphael’in kollarındaki tüyleri diken diken etmişti. İçgüdülerini, diğer meleklerde hâlâ tam olarak doğru olmayan bir şey olduğunu söylüyordu ve bunun Suyin’e olan bağlılığıyla hiçbir ilgisi yoktu.

Sonra diğer adamın yüzü aydınlandı, gözleri öyle bir parladı ki, ifadesindeki ürkütücü sabitlik ortadan kalktı. “Efendim, izin verirsiniz?”

"Elbette." Suyin, Jinhai'nin acele ama nazik bir selam verdikten sonra Aodhan ve Illium'un az önce indiği yere doğru ilerlemesini izledi.

Raphael ve Elena, o günün erken saatlerinde ikisiyle baş başa görüşmüşlerdi. Bunun üzerine Illium, önce Marduk’un çalışanlarının hazırladığı atıştırma malzemeleri silip süpürdükten sonra ayakkabılarını çıkararak kanepelerine uzanmış, Aodhan ise ev sahiplerine hediye olarak getirdiği küçük heykeli Elena’ya göstermişti.

Resmiyet yoktu, duvarlar yoktu.

Çünkü onlar bir aileydi, uzun zamandır bir aileydiler.

“Onlara hayran,” diye mırıldandı Suyin, gözlerini vesayeti altındaki çocuğa dikmiş. “Bana bağlı, ama ben onun annesi gibiyim. Ya da bir annenin olması gerektiği gibi. Onlar, ona her zaman şefkatle davranan ilginç, yaşlı arkadaşları.

“Ayrıca, ben olmadan onu dışarı çıkarmaya güvenilebileceğim tek iki kişi de onlar—o onları dinler, hiç kaçmaya çalışmaz ya da ona sundukları özgürlüğü, içindeki tarif edilemez dürtülere teslim olmak için kullanmaya çalışmaz.”

Obsidyen gibi bakışları onunla buluştu, sol gözünün uzak köşesinin hemen altındaki minik güzellik lekesi, onun teyzesi olmadığını sürekli hatırlatan bir görsel işaretti. “Quon yenilmiş olabilir, ama Jinhai hâlâ yanlış olduğunu bildiği şeyleri yapmayı hayal ediyor. Ben, şifacılarla birlikte, ona bu tür eylemlerin yanlış *olduğunu* öğretmeyi başardık—ama bu onun için entelektüel bir bilgi.

“Şifacılar bana, onun vicdan geliştirebilecek hiçbir yeteneği olmadığını söylüyorlar; çocukken maruz kaldığı zarar kalıcı bir hasar oluşturmuş; dürtülerine göre hareket etmemesinin tek nedeni, bana onu dizginleme gücü vermiş olmasıdır — ve o canavarca rüyalarıyla bana her geldiğinde bunu yapıyorum.”

Buna rağmen, esaretin acımasızlığını bizzat yaşamış olan bu kadın, işkence görmüş ve istismara uğramış bir çocuğun var olma, yaşama hakkı için mücadele etmişti. “Ona bir hayat verdin.”

Raphael aniden bir anlayış dalgası hissetti; Jinhai’nin önceki sabit ifadesinin, ne olup bittiğinden haberi olmayan ama uslu durması söylenen bir çocuk gibi, kendisine öğretilen kabul edilebilir davranışa geri dönmesinden ibaret olduğunu fark etti. “Ve bak, o şimdi mutlu. Sevinç duyma yeteneği var. Bir zamanlar ben de bunun imkansız olduğunu söyledim.”

Jinhai, Illium ve Aodhan, Alexander ve Zanaya tarafından karşılanırken, onların yanına izinsiz girmeden kenarda beklemeyi başarmıştı, ama şimdi Illium'a sarılıyordu ve karşılığında, açıkça anladığı ve istediği bir sevgiyle sarılıyordu. Yüzünde sabit bir ifade yoktu, Illium'un kolunun altında kalarak her iki adama da konuşurken yüzü heyecanla canlanmıştı.

"Annesi deliydi," dedi Suyin, yüzünde hüzünlü bir karanlık vardı.

"Benimki de öyleydi," dedi Raphael, Jinhai ile garip ve beklenmedik bir yakınlık hissederek. "Babam da öyleydi."

Çin Başmelek'i nefesini içe çekti. "Seni kırmak istemedim dostum."

"Alınmadım. Bu bilinen bir gerçek."

Elena'nın kahkahası, Titus ve Sharine ile sohbet eden eşinin sesi. Bu ses dalgası, Caliane yerden kalkıp kendisi ve Suyin'in çok da uzağında olmayan çatıya adım attığı anda, ruhundaki düğümleri çözdü.

"Oğlum." Gülümsemesi anne sevgisiyle doluydu. "Çok uzun zaman oldu." Sıcak bir kucaklaşma, elbiselerinin buz beyazı rengi

—omuzları ince elmas zincirlerle tutturulmuş—bacaklarının etrafında süzülüyordu.

Kadının kokusu, ona çocukluğunun neşesini... ve geçmişin acı hatıralarını hatırlattı.

Suyin'i selamlamak için onu bıraktığında, onu bir şahin gözüyle izledi.

"Uçuşumdan önce ve önceki hafta boyunca iyi uyudum," dedi Suyin başka bir misafir tarafından uzaklaştırıldıktan sonra. "Eskilerin bile uykuya ihtiyacı olduğunu söylemekte haklıydın. Sadece bedenimin ve zihnimin buna alışması biraz zaman aldı." Kolunu koluna takarak, "Gel, Elena nerede?" dedi.

Yalan söylüyordu.

* * *

Elena, Caliane'nin inişini ve Raphael'i selamlamasını görmek için **tam zamanında döndü**. Amanat'ın Başmelek'i, gece yarısı rengindeki saçlarını

, saç telleri elmaslarla süslenmişti ve yüzü, cildini ışıltılı gösteren makyajla kaplıydı. Elbisesi, eski Yunanlıların sevdiği tarzları yansıtıyordu; sadeliği, zarif kumaşı ve omuzlarındaki elmaslarla daha da güzelleşmişti.

Genel olarak, etkisi çarpıcıydı.

Elena, uzaktan ya da Caliane konuşmak için yanına geldiğinde endişelenecek bir neden göremiyordu, ama aynı zamanda kayınvalidesinin, Elena daha bir toz zerresi bile olmadan çok uzun zaman önce siyasi bir yaratık olduğunu da biliyordu.

Maske takmak onun için zor bir iş değildi.

Daha sonra, Raphael Elijah ile sohbet etmeye başladıktan ve Caliane, gözlerinin rengini yansıtan şampanya renginde, kanatlarının güneş ışığıyla parıldayan indigo rengiyle muhteşem bir uyum içinde olan uzun, dar bir elbise giyen Leydi Sharine ile sohbet etmeye başladıktan sonra, Elena etrafta Illium'u aradı. Çatının kenarında onun kendine özgü kanatlarını gördüğünden emindi, bu yüzden kalabalığın ışıltısı ve ihtişamının arasından o yöne doğru ilerledi.

Herkes bu hayatta bir kez yaşanacak balo için en şık kıyafetlerini giymişti; Elena ve Raphael de dahil. Montgomery bunu sağlamıştı. Hiç bu kadar ışıltılı bir elbise giymemişti; gece mavisi rengi, yeryüzündeki yıldız ışığı gibiydi. Uzun kollu ve yüksek yakalı elbise, ayak bileğine kadar her kıvrımını sarıyordu.

Asıl dramatik kısım arkadaydı; sırt kısmı, sadece bir santim farkla skandalıdan kurtulmuştu; sırtı, eski moda zırhları andıran ince, ışıltılı bir ağla örtülmüştü. Elbise, kanatlarına mükemmel bir şekilde uyacak ve omurgasından aşağıya doğru uzanan ince tören kılıcını sergileyecek şekilde tasarlanmıştı.

Bu yüzden Tiamat'ın hizmetçilerinden birinin saçlarını başının arkasında düzgün bir topuz haline getirmesine izin vermişti. Her zamanki tarzı değildi, ama hem örgü “zırh” hem de tören kılıcı sahnenin merkezinde yer almayı hak ediyordu. Zoe tarafından yapılan kılıcın üzerinde, Raphael'in amblemini içeren karmaşık bir telkari desen vardı; bu amblemden Elena'nın varlığı da son derece belirgindi. Ancak Lonca müdürünün kızı olan Zoe, daha da ileri giderek Elena'nın Lonca kimlik numarasını da eklemişti.

Elena buna bayıldı.

Raphael, resmi ama esnek, kolsuz siyah bir zırh giymişti. Pantolon şık ve sadeydi, ancak üst kısmında sağ tarafta tek bir şerit halinde gece mavisi yıldız ışığı deseniyle süslenmişti.

Ağır eldivenleri, Elena'nın sırtındaki örgüyü andıran bir desene sahipti.

Montgomery ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Illium'un çöl bahçesindekilere katılmak için aşağı uçmuş olabileceğini düşünerek, bahçenin aydınlatılmamış bir köşesinde vahşi mavi bir ışık gördüğünde, oraya doğru adım atıp aşağı uçmak üzereydi. Tiamat, Elena'ya o bölgedeki aydınlatma ve balo süslemelerinin eksikliğinin, kalede sık sık dolaşan hayvanlar için sessiz bir tampon bölge sağlamak amacıyla olduğunu söylemişti. Gülümsayarak, onun zihnine ulaşmaya çalıştı... ve yakınlarında Illium mavisi çizgili koyu yeşil kanatların izini yakaladı.

Siktir!

Arkasına bakınca Raphael'ın hâlâ Eli ile sohbet ettiğini gördü. *İyi.* Kanatlarını açarak çatı kenarından aşağı süzölmeye başladı. Raphael'ı bu işe karıştırdığı anda işler çığıırından çıkacaktı. Aegaeon, kendi oğlu Aegaeon Uykusundan uyandıktan sonra bile hizmet etmeyi seçtiğı adam olduğı için Raphael'ı asla affetmemişti ve asla affetmeyecekti.

Ellie? Ne yapıyorsun? Aodhan'ın sesi kafasının içinde yankılandı; artık farklı kıtalarda yaşıyor olsalar da, o ses ona çok tanıdık geliyordu.

Bu gece kimsenin savaş başlatmadığından emin oluyorum. Senin görevin, Raphael bu tarafa gelmeye karar verirse dikkatini dağıtmak.

Tehlikeli bir sessizlik. *Illium nerede? Ya Aegaeon?*

İkimiz de eşiz, Aodhan, ama ben bir kadınıım. Ve Aegaeon tam bir şovenist domuz. Durumu yatıştırmak için bunu kullanayım. Aegaeon ona sanki sevimli bir tavşanmış gibi —ya da kafasında sadece tüyler olan bir bakireymiş gibi— küçümseyici bir çekicilikle davranma eğilimindeydi. Şu ana kadar kafasını okşamamış olmasına şaşırmıştı.

Elena'nın bu noktada onun gözünü oymamasının tek nedeni, o zaman Aegaeon'un savaş ilan edeceği içindi; ve o pislik, başmelekinin zamanını ya da kanını harcamaya değmezdi.

"Uzun süredir konuşmuyorlar," dedi Aodhan sonunda ve Elena, sesinde kontrolün sertliğini duydu. Illium birkaç dakika önce çatıdaydı. Git.

17

Onun deliliği bile imkansız bir güzelliğe sahip.

—*Raphael'den Elena'ya (Caliane'nin Yükselişinden Önce,*
)

Bahçenin çarpıcı güzellikteki manzarasının bir parçası olan **büyük kayaların arasından yürürken**, Elena kısa süre sonra yüksek sesli değil, daha çok sert ve alçak tonda iki erkek sesi duymaya başladı. Öfkeyle titreyen özel bir konuşma.

“—o hakkı kendimden vazgeçtim! O yüzden bu tavırları kes! Beni lanet olası oğlun olarak tanıtmayı kes!”

“Sen benim oğlumsun,” diye karşılık verdi Aegaeon, o da aynı derecede öfkelenmiş bir sesle. “Caliane’nin o kendini beğenmiş yavrusuyla bağlarını sürdürmeyi seçebilirsin, ama sen *benim* oğlumsun.”

"Sen uzun zaman önce bana babalık yapmayı bırakmayı seçtin, Aegaeon," diye karşılık verdi Illium. "Bu sahtekarlığa bir son ver. Beni başka bir başmelek gibi gör ve başka türlü düşünme."

“Seni başka bir başmelek gibi görseydim, şu anda büyük bir savaşın ortasında olurduk. Sen küstah ve kibirlisin ve...”

“Ve senin eşin,” diye cevap verdi Illium, Elena’nın ondan hiç duymadığı soğuk ve sert bir ses tonuyla. “Ben Cadre’yim ve eğer istiyorsan...”

“İşte buradasın!” Elena, sanki ikisinin etrafında dönen tehlikeli duygusal dalgalardan haberi olmayan, boş kafalı bir kızmış gibi taş bahçeden çıktı.

Sanki saldırmak için güç toplarken kanatları parıldayan iki başmelekle karşı karşıya değilmiş gibi.

Siktir! Siktir! Siktir!

"Başmelek Aegaeon, ne kadar uzun zaman oldu! Sohbet etmek isterdim ama sanırım Çağların Avcısı seni arıyordu."

Onu ne kadar sevse de, Elena kafasında Tiamat'ın sesini duymaktan hoşlanmıyordu. Ses, yaşlılığın ağırlığıyla, acı verici bir anı yüküyle doluydu, ama o, Aegaeon'u ona göndereceğini söylemek için diğer kadına çoktan haber vermişti.

Tiamat'ın cevabı, bir üst düzey avcının eğlenceli mizahını yansıtıyordu: *Mükemmel. Bugün sırtı açık bir elbise giymedim, özellikle de benim ne olduğumu ve dolayısıyla bana nasıl davranması gerektiğini belirlemeye çalışırkenki yüzünü görmek için değil, ama yine de bu tesadüfi sonucun tadını çıkaracağım. Sanırım yakında bu baskıdan patlayacak.*

Ne Aegaeon ne de Illium kıpırdamadı.

Böylece Elena, elini Illium'un koluna doladı; Illium'un vücudu ona karşı sertleşmişti. Aegaeon'u çileden çıkarmayacak bir isim bulmaya çalıştı. “Ayrıca Başmelek Suyin tarafından seni partiye geri getirmem için gönderildim, Illium.” Saçma sapan bir kıkırdama çıkardı. “Sana dans edeceğine söz verdiğini söyledi.” Bildiği kadarıyla, Aegaeon’un Çin Başmelekiyle bir sorunu yoktu.

Cildinde bir güç parıldıyordu; başmelek öfkesi, hafife alınacak bir şey değildi. Ama bu onun Bluebell’iydi ve o, kızın pazısına doladığı elinin üzerine elini koydu,

ve şöyle dedi: "Bana sözlerimi hatırlatmakta haklısın." Aegaeon'a kısa bir baş sallama.

Aegaeon çenesini o kadar sıkı sıkıştırdı ki, Elena neredeyse dişlerinin gıcırdamasını duyabilirdi, sonra başını ona doğru eğdi. "Eşim. Daha sonra yapacağımız konuşmayı sabırsızlıkla bekliyorum." Sonra gücünü gösteren yumuşak bir dikey yükselişle havalandı.

O gözden kaybolana kadar bekleyen Elena, Illium'a döndü ve ona sarıldı. Nefesi titriyordu.

Çok az kalmıştı, çok az.

Illium da ona sarıldı, vücudu güçlü ve sıcaktı. "Bu savaşın geldiğini biliyorsun, Ellie."

Bunu biliyordu; hepimiz bunu biliyorduk. Illium, Aegaeon'un sarayına katılma teklifini reddettiğinden beri, bir zamanlar baba ile oğul olan ikisi arasındaki gerginlik giderek artmıştı; ancak Illium'un tahta çıkışından sonra bu gerginlik ölümcül bir düzeye tırmanmıştı. İki başmelek arasındaki öfke, Illium'un hayat boyu biriktirdiği acı dolu duygularla beslenirken, Aegaeon'da ise soğuk bir kibirle alevlenmişti.

"Bugün değil," dedi, kucaklaşmayı bırakırken ona bakarak. "Hiçbirimiz bunu engelleyebildiğimiz sürece değil." O, çok fazla insan için çok fazla şey ifade ediyordu; onu kaybetme riskini göze alamazlardı.

Çünkü her ikisi de Kadro üyesi olsalar da, Aegaeon bir Kadim'di; Illium ise ancak üç yüz yıl önce yükselişini tamamlamıştı. Kadro söz konusu olduğunda güç, yaşla tanımlanan doğrusal bir şey değildi, ancak yaşın bir etkisi vardı — özellikle de bazı başmelekler bir Cascade tarafından bahşedilmiş yeteneklere sahip olduğunda.

Nefes vererek, açıklığın diğer tarafına doğru büyük adımlarla yürüdü, sonra geri döndü. Kolları açıkta bırakan, çarpıcı kesimli siyah bir tunik giymişti; kollarında ise siyah filigranlı metal işleme kolluklar vardı. Worn for the beauty of them, not for

faydası yok. Şüphesiz Aodhan tarafından yapılmış, her kıvrımında ve kıvrımında Illium'a olan sevgisi var.

"Onu görmezden gelirdim." Ellerini mavi uçlu siyah saçlarının arasına geçirdi. "Onu görmezden *geliyorum*. Ama o bununla yetinmiyor. Bizden bir tür hayali aile oyunu oynamamızı istiyor."

Üstlerinde elmas parlaklığında kanatlar çırpınıyordu, Aodhan Illium'un yanına inmek üzereydi... Elena ise uzaklaşıyordu. Onun buradaki görevi bitmişti, artık Illium'un ihtiyacı olan kişi Aodhan'dı.

Elena'nın kayalık alana ilk girdiğinde durduğu yerin yakınında Caliane'yi görmeyi beklemiyordu. Raphael'in annesi, aynı ayı seyrederek ay ışığıyla aydınlatılmış bir tanrıça gibi görünüyordu.

Elena tereddüt etti, sonra yanına gitmek için yürümeye başladı. "Muhteşem bir gece, değil mi?"

Caliane'nin dudakları kıvrıldı. "Bir eonlar önce, tam da böyle bir gecede eşimle yürüyüşe çıkmıştım. Adını artık hatırlayamadığım bir başmelek tarafından düzenlenen görkemli bir baloya gitmiştik; o zamanlar henüz yeni sevgililerdik. Elimi tuttu ve bana göstereceği bir şey olduğunu söyledi, sonra beni gizli bir gece bahçesine götürdü."

Elena'ya dönüp baktı, gözleri zamanda kaybolmuştu. "İçerideki tüm çiçekler sadece ay ışığı altında açardı, yaprakları bu serin, soğuk ışıktaki parıldardı." Gülümsemesi kayboldu. "O gün, benim Nadiel'im, benim için böylesine bir güzellik bulduğu için kendinden çok memnundu. Bahçeleri ne kadar sevdiğimi bilirdi."

Elena, Caliane'nin yanında gergin olmayı çoktan bırakmıştı, ama bugün tereddüt ettiğini fark etti. Nadiel, aralarında hiç gerçekten konuşulmuş bir konu değildi; Elena her zaman bunun kendisine düşmediğini hissetmişti. "Bunca bin yıl sonra, onu özölüyorsun," dedi. "Anlıyorum."

Caliane ona baktı. “Anlıyor musun, evlat? Sen baharın ilk nefesisin, zamanın pası sana hiç dokunmamış.”

“Ben bir ölümlüydüm,” diye hatırlattı Elena, kalbinde derin bir acı hissederek. “Ölümlü bir ailem vardı. Ölümlü arkadaşlarım vardı.” Ve belki de... ölümlü bir çocuğum.

“Ah, hayatları parıldar ve gerçekten parlak bir şekilde yanamadan yok olurlar.” Güzel sözlerdi, ama içlerinde keder yoktu, Caliane’den aldığı empati yoktu. Raphael’in annesi uzun zaman önce deliliğinde yaptıklarının hesabını vermeye yemin etmişti ve bu hesaplaşmada, birçok ölümsüzün asla anlayamayacağı şekilde kederi, suçluluğu ve umutsuzluğu anlayan, çok daha nazık bir insan olmuştu.

“Belki de böylesi daha iyidir,” diye ekledi Caliane. “Kemiklere işleyip orayı yuvası sayan sonsuz bir ıstırap yerine, çabucak yanıp bitmek.” Gözleri yine aya kaydı. “Bazen bu acının beni yok edeceğini düşünüyorum, ama yok olmuyorum. Ben sonsuzum. O ise asla yok. Onu öldürdüm. Tıpkı barış içinde yaşamak için emrimi yerine getirmeyen ölümlüleri öldürdüğüm gibi.”

Elena’nın kalbi güm güm atıyordu, avuç içleri aniden çok kuru ve sıcak olmuştu. Çünkü Caliane’nin az önce iki antik kentin yok edilmesinden bahsetme şekli... yavan olmuştu. Sadece bir gerçek. Hiçbir duygu yoktu, ne keder, ne suçluluk, ne de bir vahşet işlediğini kabullenme. *Başmelek, annen hakkında haklısın.*

Cevap hemen geldi. *Neredesin?*

Caliane yine aya bakarken ve arada ara verip açıklamalarda bulunarak bir isim listesi saymaya başlarken, ona şöyle dedi: “Diğerlerini ben öldürdüm. Çoğunu savaşta.”

Kendi nefesini duymak kadar tanıdık gelen kanat sesleri eşliğinde, Raphael Caliane'nin diğer tarafına kondu. "Anne," dedi, "benimle yürür müsün?"

"Elbette, oğlum." Ay ışığıyla gümüş rengi parıldayan gözleriyle Elena'ya döndü. "Onu birkaç dakikalığına benden alıkoymamın sakıncası yok, değil mi?"

Elena başını salladı, ama içinden kalbi sıkıştıyordu. *Umarım ona ulaşabilirsin.*

Raphael cevap verdiğinde, zihninde onun dalgaları çalkantılıydı. *Yapmalıyım.*

Yoksa Caliane ölecek, diye fark etti Elena. Çünkü ilk avında öğrendiği gibi, Cadre çılgın bir başmelekle uzlaşmazdı.

18

...babam bir pislik olarak uykuya daldı, bir pislik olarak uyandı.

—*Birinci General Illium'dan Andromeda'ya, Melekler Arşivcisi (Bir zamanlar, İlk Amber Şenliği'nde)*

Elena bunun için son derece mantıklı bir argüman sunsa da, Aodhan yerinde kalabilmek için **tüm** iradesini **kullanmak zorunda kalmıştı**

argümanını ortaya koyduktan sonra bile yerinde kalmak için tüm iradesini kullanması gerekmişti. Elena'nın haklı olduğunu biliyordu; onun varlığı zaten gergin olan durumu daha da kızıştıracaktı — bunun Illium'un onu sevip Aegaeon'u umursamadığı için kıskançlık mı olduğu, yoksa sadece Aegaeon'un Aodhan'ı Illium'a ulaşmasının önündeki bir engel olarak gördüğü için mi olduğu belli değildi, ama bir zamanlar Illium'un babası olan adam Aodhan'dan intikam almak için nefret ediyordu.

O açıklığa giren eş Illium olsaydı, Illium ve Aegaeon şu anda havada uçuyor, ölümcül niyetle birbirlerine melek ateşi atıyor olurlardı. Çünkü Aodhan'a karşı en ufak bir şiddet belirtisi, Illium'u çileden çıkarırdı. Mavi'si, kimsenin Aodhan'a bir daha zarar vermesine izin *vermezdi*.

Ayağa inerken bile Ellie'nin kendisinden uzaklaştığını fark eden Illium, “Seni bu kadar kızdıran neydi?” diye sordu. Bu gece süitlerinden ayrıldıklarında Illium'un keyfi yerindeydi. Kural olarak pek sinirlenmezdi; hatta Aegaeon'a karşı bile hiç bu kadar öfkelenmemişti. Ara sıra babasını kızdırıp konuyu orada kapatmaktan hoşlanırdı.

"Öfke, tutku gerektirir," demişti Aodhan'a iki yüz yıl önce. "Onu öfkelenecek kadar önemsemediğimi fark ettim."

Kanatları hâlâ parıldayan Illium, küçük alanı birkaç kez daha dolaştıktan sonra, "Uykuya dalma kararından dolayı annemi suçlama *cüretini* gösterdi," dedi. Öfkesi o kadar şiddetliydi ki, yakıcıydı. "O anda kanım kaynamaya başladığı için onun tüm o aptalca suçlamalarını hatırlayamıyorum, ama annemin ona yetmediğini ve bu yüzden enerjisini başka bir yolla geri kazanması gerektiğini söylüyordu."

Aodhan'ın elleri yumruk oldu. "Onu öldüreceğim." Bu söz, Illium'un öfkesi ne kadar ateşliyse, o kadar soğuk bir tonda çıktı.

Eh-ma için lanet olası imparatorlukları bile yakıp yıkardı; onu en karanlık saatlerinde kucaklayan ve sevgisini o kadar cömertçe paylaşan ki, çoğu zaman iki annesi varmış gibi hissettiği kadın. Biri onu anlamıyor ama kendi sessiz tarzında seviyordu, diğeri ise sanat ve sanatın ruhlarını nasıl harekete geçirdiği konusunda onu çok *iyi tanıyordu*; onun sevgisi parlak bir alevdi.

Illium birkaç kez daha küfretti, sonra Aodhan'ın yüzünü avuçlamak için yanına yürüdü. "Hayır, çünkü o pislik bunu istiyor." Gözlerindeki altın rengi güçle parlıyordu. "Onu bir savaşın sebebi yaparak anneme ulaşmak için." Dişlerini sıktı. "Titus'la ne kadar mutlu olduğunu her gördüğünde, bu onun lanet derisine asit gibi işliyor."

Aodhan parmaklarını büküp gevşetmeye zorladı... ve mide bulandırıcı bir düşünce geldi aklına. "Ona karşı bir şey yapmaya cesaret edemez."

Illium'un gözleri kısıldı. "Bence yaptı bile—ve hayatta olmasının tek nedeni, annemin olayı halletmesi ve Titus'a karışmamasını söylemesidir."

Öfkeli bir başmelek karşısında bunu söylemeye cesaret edebilecek pek kimse yoktu, ama Eh-ma kendi başına bir kanundu. Ve... "Titus

, onun kişisel onuruna önem verir. Eğer o, durumu hallettiğini söylerse, onun için savaşa girmez.”

Kanında karanlık bir eğlence hisseden Aodhan, “Madem bu kadar sinirli, acaba Eh-ma ona ne yaptı?” dedi.

Illium aniden, hoş bir kahkaha attı. “Eh, casus şefi sarayda olduğunda çoğu gün Ozias’la, Ozias yokken de diğer savaşçılarla antrenman yapıyor. Umarım bıçağı onun hayalarına dayayıp keseceğini söylemiştir. Daha da iyisi, umarım gerçekten kesmiştir.”

Bir zamanlar Aodhan, Eh-ma’nın güvenliği için endişelenirdi, ama bu, Aegaeon’un zihninin nasıl çalıştığını anlamadan önceydi. Elena’nın dediği gibi, o bir şovenistti. Eh-ma’nın onu öfkelenendirerek sinirlerini bozduğu için onu öldürdüğü fısıldanması, gururunu incitirdi.

“Ellie haklıymış.” Aodhan bir elini Illium’un boynuna dolayarak onu öpebilecek kadar yakına çekti. “Eğer içeri giren ben olsaydım, kesinlikle bir çatışmanın ortasında kalırdın.”

Illium öpüşürken gülümsedi; Aodhan’ın tadı göz kamaştırıcı bir sıcaklık ve ilkel bir arzu gibiydi. Dudakları yumuşak bir sesle ayrıldığında, “O, gördüğüm en sersem yaratık gibi davranıyordu ve *o da buna kanmış.*” dedi. O olağanüstü gözlerini devirdi. “Bunun için hiçbir mazereti yok, özellikle de onu savaşta gördükten sonra.”

“Eh-ma’dan zekanı miras almış olman iyi bir şey.” Aodhan, Illium’un dağınık saçlarını düzeltti—bir kez daha uzun bir öpücükten sonra, bedenleri sıkıca birbirine yapıştı, savaşçı kanı savaşçı kanına. “Partiye geri dönelim de, gözüne çarpan herkesi büyüleyip bize daha fazla müttefik kazanalım.”

Illium, ayrılmadan önce onun kalçasını sıktı. “Bu partide biraz dansa ihtiyaç var. Acaba Marduk’u bize dansını göstermesi için ikna edebilir miyiz?”

Aodhan gülümsese de, Blue'sunun içinde kaynayan derin öfkenin farkındaydı. Aegaeon, Cadre'nin en sakin üyesini bile fazla zorlamayı başarmıştı.

Bu iş kanla sonuçlanacaktı, bugün olmasa da yakında.

19

Caliane ve Nadiel birbirlerinden asla ayrılmadılar, Elena. Ailem o çılgınlık içinde bile birbirlerini sevdiler.

—*Raphael'den Elena'ya (Bir zamanlar, Amanat'ta)*

Raphael, annesini kalesinin ışıklarından **uzaklaştırdı** ve üzerinden serin havası içinde ay ışığıyla yıkamış çöl, o ise ona Nadiel ile olan aşk hikâyesini anlatıyordu. “O kadar gençti ki, ilk başta onu ciddiye almamıştım.” Binlerce söylenmemiş anıyı barındıran bir gülümseme. “Ama baban pes eden biri değildi.”

Ancak diğer misafirlerden uzaklaşıp annesi sessizliğe büründüğünde, “Yalan söyledin, değil mi anne? Bedenine ve zihnine ihtiyaç duydukları dinlenmeyi vermiyorsun.” dedi.

Uzun bir sessizlik, adımları biraz aksadı, sonra yine yumuşak süzülüşüne devam etti. “Bu kadar telaşlanma, Rafi.”

Sırtı gerildi. “Dur. Az önce ne dediğine bir bak.” Nadiel dışında *kimse* ona Rafi dememişti. Caliane bile. Nadiel’in ölümünden sonra, sanki bunu duymak Raphael’i ne kadar incittiğini anlıyormuş gibi, o çocukluk lakabına özellikle değinmekten kaçınmıştı.

Caliane durdu, derin bir nefes aldı. “Az önce ben... dedim mi?” “Evet.” Dönüp ona baktı. “Anne, sende bir şeyler .” Bu konuyu dolandırmayacaktı, annesinin toplu katliama girişeceği bir aşamaya gelmesine izin vermeyecekti. “Yine kendinden uzaklaşıyorsun.”

Gözlerinin köşelerinden yayılan çizgilerde, “Uykuya dalmamı söyleme, Raphael,” derken sesindeki çatlakta acı vardı. Bu bir yalvarıştı. “Seninle sadece bir an geçirdim.”

Uyanışından bu yana neredeyse bin yıl geçmişti, ama Caliane’in yaşında bu süre gerçekten de zamanın içinde bir damla gibiydi. “Bunu yapmak zorundayım,” dedi, sesi kısılmıştı; ve ancak o anda, çocuğunu annesiyle tanıştırmayı dört gözle beklediğini fark etti... ve annesinin akıl sağlığının devam etmesinin kendisine kendi geleceği için umut verdiğini.

"Aklını yitirmediği zamanlarda annem," dedi, ay ışığıyla maviye bürünen bakışlarını yakalayarak, "onurlu ve naziktir; yalan söylemez, geçmişteki hatalarını unutmaz ve kazara bile olsa bana zarar vermez." Aklını yeniden kazandığından beri tek istediği onu korumak ve sevmektir.

Caliane'nin nefesi hızlandı, dudakları titriyor gibi göründü, sonra onları sıkıca birbirine bastırdı. "Bu konuda Marduk ve Tiamat'ın kararını soracağım," dedi sonunda, sesi hâlâ titriyordu. "Bana bu imkânı vermelisin—onlar daha yaşlı, bizim çoktan yitirdiğimiz bilgilere sahipler."

O anda, ona bir başmelek ya da bir kadim gibi değil, bir daha asla canavara dönüşmeyeceğine dair oğluna söz vermiş bir anne gibi konuştuğu farkına vardı. O sözü tutmak için, o istediği için kendini dünyadan sürgüne göndermeye hazırdı; tek istediği, davasını savunmak için bir şanstı.

Gözleri yanıyordu, boğazı ağrıyordu. “Evet,” dedi. “Onlara sor. Bu gece, ben de seninle birlikteyken.”

"Artık bana güvenmiyorsun." Caliane'nin bakışlarında incinmişlik vardı, ama bunun ötesinde, ona ya da dünyaya verdiği sözleri artık umursamayacağı zamanın yakında geleceğini söyleyen, giderek artan bir soğukluk yatıyordu.

Şşş, sevgilim, şşş.

"Çocukları gömdüm, Anne." Raphael sert konuşuyordu çünkü bu çizgiyi aşmasına izin vermeyecekti. Bir daha asla. Ne pahasına olursa olsun. "Sen onların ebeveynlerini denize uğurladıktan sonra, korkunç, karanlık bir kederden ölen bebekler için sıra sıra mezarlar kazdım."

O zamanın ıstırabı ve dehşeti sonsuza dek içinde yaşayacaktı. Annesinin işlediği suçlar için bu, acınacak derecede küçük bir kefaret sayılırdı. "Onların hayatları titreyip sönüp bir bir diğerine" diye devam etti, onun gözlerini başka yere çevirmesine izin vermeden. "Keir bunu durduramadı. Kimse durduramadı. O kadar çok kişi kollarımda öldü ki, Anne. Onları hayatta tutamadım, bu dünyadan ayrılırken yanlarında olmaktan başka bir şey yapamadım."

"Onları unuttum." Dehşet dolu bir fısıltı. "Raphael, çocukları unuttum. Çocukları *asla* unutmam. Her gece rüyalarım girerler, acımasızlığım için beni suçlayan minik hayaletler. Ama az önce Elena ile konuştuğumda, onları *hatırlamadım*."

Hızla nefes aldı. "Hemen Marduk ve Tiamat ile konuşmalıyım."

"Ben ayarlarım. Evin en ucundaki kütüphaneyi biliyor musun?" O başını sallayınca, "Oraya git. Diğerlerini sana getireyim."

"Hayır." Caliane kolunu tuttu. "Hayır, beni yalnız bırakmamalısın. Kendimi iyi hissetmediğimde olmaz. Kendime güvenmiyorum."

Onun ıstırabından ve ikisini de rahatsız eden delilik hayaletinden nefret eden adam, onunla birlikte yürürken zihniyle Marduk'a ulaşarak, kendisinin ve eşinin kütüphaneye gelip gelmeyeceklerini sordu. "*Balodan uzaklaştırdığım için özür dilerim,*" dedi sonunda.

"*Bu daha önemli,*" diye yanıtladı Marduk. "*Tia'yı bulup hemen size katılacağım.*"

Elena'm, dedi Raphael daha sonra, ona neler olacağını anlatarak. Konukların hepimizin kaybolduğunu fark etmemelerini sağlar mısın?

Ondan istediği şey zordu, özellikle de ev sahiplerini ortadan kaldırdığı için, ama Elena, "*Hemen halledeceğim, Başmelek,*" dedi. "*Bluebell ve Sparkle az önce geri döndü—onlardan havada bir gösteri yapmalarını isteyeceğim. Bu herkesin dikkatini çekecektir. Umarım Caliane için bir cevap bulursun.*" Zihinsel bir öpücük, baharın rüzgâr fırtınalarında çelik gibi parılıyordu.

Birkaç dakika sonra kütüphanede dururken Elena'nın dokunuşunu yakından hissetti, grubun hiçbiri henüz yerlerine oturmamıştı. Marduk, Tiamat ile birlikte içeri girdikten sonra ağır kapıları kapatmış, onları karanlık ve istenmeyen kehanetlerle dolu bir sessizlik kozasına hapsetmişti.

"Leydi Caliane," dedi Tiamat-Neith, Raphael durumu açıkladıktan ve Caliane bir gecedir ne kadar zamandır uyuyamadığını itiraf ettikten sonra. "Korkarım tek bir çözüm var." Sesi nazikti. "Belli bir yaştan sonra beyin... işleyemiyor; sanırım siz yeni dünyadakiler buna böyle diyorsunuz."

"Çok fazla anı, çok fazla duygu." Caliane'nin o güzel sesi artık sadece hırıltıdan ibaretti. "Hepsi dışarı sızıyor, çamur haline geliyor."

"Evet, aynen öyle." Tiamat, eşine bakarken bakışları şefkat doluydu. "Marduk'un bu zamanda uzun süre kalmaya bu kadar karşı olmasının nedenlerinden biri de bu. Bizim yaşımızda, çevremizdekiler için tehlikeli olacak şekilde yıpranmaya başlayabiliriz."

Marduk sohbete katıldı, sesi asırlık bilginin ağırlığıyla kararmıştı. "Bu hepimizi eşit şekilde etkilemiyor. Aslında, *ben* dayanamayacak olsam da, Tia dayanabilir." Sıra ona geldiğinde Tiamat'a baktı, sonra saçlarına bir öpücük kondurdu.

Tiamat gözlerini kapattı ve ona yaslandı. Kanatları birbirine değdi.

“Marduk haklı,” dedi Tiamat, o anın hemen ardından, gözlerini bir kez daha açtı ve gözlerinde o ürkütücü, açıklanamayan hareket vardı. “Bu, adaletten haberi olmayan bir ıstırap.”

“Yani durum açık.” Caliane’nin yüzü solgundu. “Gecikmeyeceğim, çünkü gecikirsem büyük acılara ve dehşete neden olabilirim.”

"Bu en iyisi," dedi Tiamat, "ama zihninin delilikle karışmamış, berrakken Uykuya dalmayı seçtiğin için, iyileşmek için yüzyıllara ihtiyacın olmayabilir. Zamanımızın sonlarına doğru, yaşlılarımızdan bazıları her iki yüzyılda bir on yıl kadar aralıksız Uyudular ve onlar senden binlerce yıl daha yaşlıydılar."

“Eskiler buna yeniden doğma zamanı derlerdi,” diye ekledi Marduk. “Belki de sadece yeniden doğman gerekiyor, Leydi Caliane.” Ejderha suratındaki buz mavisi bakışları keskin bir ifade taşıyordu. “Belirli bir süreden sonra uyanmayı nasıl sağlayacağını bilmelisin.”

“Uyanmamın güvenli olup olmadığını nasıl anlayacağım?” diye ısrar etti Caliane; sesindeki o ıstırap, Raphael’in annesi için içini acıtıyordu.

O çok çaba göstermişti.

Marduk, Raphael'e baktı. "Sana yalan söylemek için hiçbir nedeni olmayanların yargısına güvenmelisin."

Caliane derin bir nefes aldıktan sonra, “Şimdi buradan ayrılacağım. Bunu yapmanın en basit ve en güvenli yolu bu. Diğerleri benim zayıflığımın farkına varmadan önce.” Yüzü sert olsa da, kararlılığı yine bir savaşçıya yakışır şekildeydi, kendinde kaybolmuş ya da hayalperest bir yan yoktu.

Sorun, elbette, kolayca eski haline dönebilmesiydi. “Ben de seninle geleceğim,” dedi Raphael. “Elena da.”

eşi ikisi kadar hızlı değildi, ama bu durumda onun yanında olmasına ihtiyacı vardı.

“On yıl,” diye mırıldandı Caliane. “O kadar da uzun bir süre değil.” Ama sesinde binlerce gözyaşı vardı.

* * *

Bu, hayatındaki en sessiz yolculuktu; neredeyse gerçekleşen dehşetin ağırlığı, onları Avustralya çölünden Japonya'nın yemyeşil Kagoshima ormanlarına ve Amanat'a kadar takip eden kara bir buluttu.

Avustralya çölünden Japonya'nın Kagoshima kentindeki yemyeşil ormanlara ve Amanat'ın evine kadar onları takip eden kara bir bulut gibiydi.

Sadece annesinin yaratabileceği bir kalkanla korunarak şehre uçarken, vahşi atlar altlarında koşuyordu. Jelena ve Avi, Caliane'nin inmeyi seçtiği bahçede bekliyorlardı ve o, Caliane'nin onlara gelişinden bahsettiğini biliyordu.

O ve Elena sessizce onun arkasına indiler.

"Uyumam gerek," dedi annesi iki savaşçıya, sesi ve ifadesi sert. "Hemen, bugün."

Jelena ve Avi aynı anda diz çöktüler. "Sizinle gelmeye hazırız, efendim,"

Avi, ikisi adına konuştu.

Ama Caliane başını salladı. "Hayır, kalmalısınız. Tasha da öyle, en yakın çevremdeki herkes de, tüm kıdemli generallerim ve savaşçıları da." Jelena ve Avi'nin her birinin birer elini tutup ayağa kalkabilmesi için ellerini uzattı.

"Majesteleri," diye başladı Jelena, üzüntüsü açıkça belliydi.

“On yıl boyunca Uyku’ya gireceğim,” dedi Caliane. “O süre içinde tahta geçecek biri olması pek olası değil; bu yüzden topraklarımı gözetmelisiniz. Kadro şüphesiz gözetim uçuşları ayarlayacaktır, ama dokuz kişi varken, ben tekrar uyanana kadar durumu idare edecek deneyimli bir kıdemli ekibe kimse itiraz etmeyecektir.”

“Anlıyoruz, efendim,” dedi Avi sonunda, ama gözleri yaşlarla dolmuştu. “Söylediğiniz gibi yapıp dönüşünüzü bekleyeceğiz.”

Caliane önce elini onun yanağına, sonra da Jelena'nın yanağına dokundurdu. "Sadakatiniz beni onurlandırıyor." Yumuşak sözler. "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Şimdi gidin, dünyada kalması gereken diğerlerini toplayın ve Amanat'tan ayrılın. Bir saatiniz var."

O kısa süre içinde Caliane, Amanat'taki herkese bir mesaj gönderdi ve kendisiyle birlikte Uykuya dalmak istemeyenlerin kalkanın dışına çıkmalarını söyledi. *“Cezalandırılmayacaksınız ya da sadakatsiz sayılmayacaksınız,”* dedi. *“Aksine, on yıl sonra yeniden dirilene kadar topraklarımı korumaya yardımcı olmak sizin göreviniz olacak. Jelena ve Avi size yolu gösterecek. Onları dinleyin, çünkü onlar benim sesimle konuşuyorlar.”*

Raphael'in beklediği gibi, Amanat'ın büyük çoğunluğu kalmayı tercih etti — annesinin halkı sadece sadık değildi; onu seviyordu. Akıllı başında olduğunda, bu onun çok değer verdiği bir armağandı. Delirdiğinde ise, Ölüm Meleği'nin halkını kullandığı aynı umursamazlıkla onları kullanabilirdi.

Her şey hazır olduğunda, sadece birkaç dakika kalmışken, Caliane Raphael'e döndü. "Oğlum." Gözyaşları yüzünden süzüldü. "On yıl, Raphael, ve eğer dirilişimde beni deli bulursan, seni dinleyeceğim ve Uykuya geri döneceğim. Bunu yemin ederim."

Onu kollarının arasına sıkıca sarıldı. “Seni seviyorum, Anne.” Sonra zaman kalmamıştı. Elena'nın elini tuttu ve gökyüzüne yükseldiler—ve Amanat'ın kalkanından çıktılar.

İndiklerinde, kıdemli ekip ve şehri terk etmiş birkaç diğer sakinin yanındaydılar. Gözyaşlarına boğulmadıkları yerlerde yüzleri asıktı ve zamanlayıcı bir saati gösterdiğinde... Amanat toprağın içine gömülürken, tam bir sessizlik içinde duruyorlardı.

Yine de Raphael, orayı kazsalar bile onu asla bulamayacaklarını biliyordu. Çoğu melek Uyku'ya gömülebilirken,

sadece annesi, hiçbir açıklamaya sığmayacak bir şekilde, bütün bir şehri beraberinde götürebilirdi. Çünkü Amanat, kaşifler ve avcılar onun son durduğu yerde durmaksızın kazmış olsalar bile, hiçbir zaman ortaya çıkarılmamıştı.

Önlerinde çimler dalgalanıyordu, birkaç dakika önce orada var olan canlı şehirden geriye hiçbir iz kalmamıştı.

Annesi gitmişti.

* * *

Ölümlülerin çocuğu. Zaman kadar eski **bir ses**, Elena'nın zihninde soluk ve uykulu bir şekilde *yankılanıyordu. Onu koruyacağım. Bunu oğluna*

Elena, kurumuş boğazını ıslatmak için yutkundu.

“Başmelek?” “Evet.” Şaşırtıcı, imkansız bir maviliğe sahip gözleri,

kederle gölgelenmiş gözler, onun gözleriyle buluştu.

Cassandra'nın mesajını ilettiğinde, o boğuk bir yarım kahkaha attı. “Minnettar mı olsam, yoksa dehşete mi kapılsam bilemiyorum. Savaştan sonra onunla birlikte dinlenmeye çekilen başmeleklerden sadece biri ortaya çıktı.”

Kollarını ona dolayan Elena, yüzünün yanını göğsüne bastırdı ve ona hatırlattı: “Zanaya sağlam ve sağlıklı bir şekilde ortaya çıktı. Caliane de aynı hale gelene kadar onu serbest bırakacağını sanmıyorum—bunu bilmek annene de yardımcı olacaktır.”

Raphael, başının yanına burnunu sürterek, “On yıl, sonsuz bir yaşamda uzun bir süre değil. Çocuğumuz ister emekleyen ölümsüz bir bebek, ister ölümlü bir genç olsun, o yine de onunla tanışacak.” dedi.

Elena bunu hiç düşünmemişti, ama şimdi gözleri yaşardı. Çünkü artık bu ilişkide annesi olmayan tek kişi o değildi. “Evet,” diye fısıldadı. “Ona müthiş bir sürpriz yapacağız.”

Raphael kollarını ona daha sıkı sardı, Elena da ona sarıldı; ikisi de duygusal fırtınaya dayanmak için birbirlerine yaslandılar.

20

Uyanık olmamalıyım, genç kız. Benim uyumamın bir nedeni var, Atalarımızın uyumasının bir nedeni var. Bu dünyayı gençlere bırakmayı seçtik ve sayısız çağlar boyunca hepimiz sözümüzü tuttuk.

—*Başmelek Marduk'tan Raphael'e (As the Mantle Fell)*

Onlar geri Marduk'un Marduk'un bölgesine döndüler.

Ne Raphael ne de Elena, ne de Caliane'nin sarayındaki hiç kimse, tüm halkı, toprakların diğer başmelekler tarafından parça parça yönetilmek üzere bölünmesi yerine, bu toprakları idare etme haklarını savunmak için doğru yerlere yerleşene kadar, onun Uykusu hakkında fısıldamak bile istemediler.

Balo çoktan bitmiş olduğundan, Raphael ve Elena doğrudan New York'a gideceklerdi, ancak Marduk ve Tiamat mümkünse geri dönmelerini istemişlerdi. Ancak bu sefer, Marduk'un topraklarının doğu tarafında, subtropikal yeşilliğin kapladığı bir bölgede bulunan küçük, özel bir kalede çiftle buluşmaya davet edilmişti.

Diğer başmelek, Raphael ve Elena Amanat'a gitmeden önce Raphael'in omzunu sıktı. "Seninle bir kez daha konuşmak istiyorum, soyumun kanı."

Gece yarısı iniş yaptıktan yarım saat sonra duş kabininden çıkan Raphael'in omuzlarında, bu gerçeğin ağırlığı

. Kadro, diye düşündü, yakında — o ve Elena'nın tahmin ettiğinden çok daha erken — sekiz kişiye ulaşacaktı. Sadece bu da değil, kaybolan iki ses arasında en bilge olanları da olacaktı.

Çünkü Caliane uyanışından beri işte böyle birine dönüşmüştü.

Bana Uykuya dalmamı söyleme, Raphael. Seninle sadece bir an geçirdim.

Onun yalvarışı Raphael'in aklından çıkmıyordu.

"Onu, ilk uyandığında hayal ettiğimden çok daha fazla özleyeceğim," dedi yatak odasına girerken... eşinin çarşafının üzerinde çoktan uykuya dalmış olduğunu gördü. Ona atlamak için duyduğu dürtüye yenik düşmeden önce, çıkacağını söyledikten sonra aldığı büyük beyaz havluya hâlâ sarılmıştı.

Aşk, herhangi bir Cascade kadar güçlü bir dalga halinde onu sardı. Uzun bacakları ve sadece ona ait olan o muhteşem renkteki saçları, kaslı ve güçlü, pürüzsüz vücudu ile o, onun için tüm evrendeki en değerli varlıktı. Ve şimdi, onların çocuğunu taşıyordu — ve o çocuk, onun vücudunu zorluyordu.

Onu rahatsız etmek istemiyordu, ama aynı zamanda nemli havlunun içinde yatmasını da riske atmak istemiyordu, bu yüzden gücünü kullanarak havludaki suyu emdi. Damlacıklar havada asılı kaldı, ta ki o onları yatağın karşısındaki balkona zararsız bir şekilde bırakana kadar; esintinin içeri girebilmesi için kapıları açık bırakmışlardı.

Uyandığında ona bu numarayı göstermesi gerekecekti, diye düşündü, yatağın ayak ucundan yumuşak bir battaniyeyi alıp üzerine sererken. "Uyu, *hbeebti*. Sadece en tatlı rüyaları gör." Keşke bunu zorlayabilseydi, havludan suyu emdiği gibi rüyalarından da kanı emebilseydi

, ama bazı şeyler bir başmelek için bile ulaşamazdı.

Onun yapabileceği tek şey, kız başka bir dünyanın gölgelerinde dolaşırken onu bu dünyada güvende tutmaktı. Kendi vücudunu kuruladıktan sonra yatağa yanına uzanarak, onu koluyla ve kanadıyla sardı.

* * *

Elena yine hasırın **üzerinde oturmuş**, annesiyle birlikte bezelye ayıklıyordu. “Rüyalarımda bir daha beni ziyaret etmeyeceğinden çok korkmuştum

. Sonunda istediğin gibi seni özgür bıraktıktan sonra.” Hala, uçurumun kenarında durup vücudunu babasına yaslarken, suda yüzen papatyaları görebiliyordu.

Beth'in eli, Marguerite'i toprağa verdikleri günkü kadar sıkı bir şekilde onun elini tutmuştu; o gün Beth, annesinin neden bir daha eve dönmeyeceğini anlayamayacak kadar küçüktü.

Majda sessizce ağlamış, Jean-Baptiste'in kederi ise çok yoğundu.

Peki ya Jeffrey? Jeffrey, ufukta onlardan en ufak bir iz kalmayana kadar sudaki papatyaları izlemişti; ince yüzünde, yirmi yıldır bir kutuya kilitlediği kederin çizgileri kazınmıştı.

Bugün, Marguerite'in gözleri kırışmış, neredeyse beyaz saçları mutfak penceresinden içeri giren güneş ışığıyla bir hale oluşturmuştu. "Sana birçok kez söyledim, *chérie*, *bebeğimi* her zaman ziyaret edeceğim." Bir bakış, bir gülümseme. "Ari ve Belle şimdi burada. Kahkahalarını duyuyorum."

Elena da duydu, kız kardeşleri sonsuza dek genç ve umut dolu kadınlardı. “Beth’i hiç görüyor musun?”

"*Oui*, elbette!" Marguerite güldü, hareketleri havaya gardenya kokusu yayıyordu. "En küçük *bebeğim*, kendi çocuklarıyla ve *onların* çocuklarıyla beni ziyarete geliyor! Ne kadar kalabalıkız, Ellie! Masam dolup taşıyor."

Elena bu gece rüya gördüğünün farkındaydı, ama yine de bu sohbet onu mutlu etmişti. Meleklerin dediği gibi, ailesinin güvende, bir arada ve mutlu olduğu "perdenin ötesindeki" bir dünyaya inanmayı seviyordu. Babasını sormadı; hayatında iki kadını sevmişken ve bu kadınlardan ikincisi olan nazik, zarif Gwendolyn her zaman ikinci sırada *olduğunu* bilmişken, bunu sormak acımasızca gelmişti.

Jeffrey Deveraux hayatında sadece bir kadını gerçekten *sevmişti* ve eğer perdenin ötesinde yaşıyorsa, o da Marguerite ile birlikte olacaktı. "Dikkat et, *azeeztee*." Marguerite yere düşmek üzere olan bir bezelyeyi yakaladı, sonra onu ağzına attı

ağzına attı. "Lezzetli."

Elena güldü ve o da birkaç tane yedi.

"*Maman?*" "Evet, *bébé?*"

"Ben de bir bebek sahibi olacağım." Annesinin yaşam sevinciyle dolu ışıltılı bakışlarını yakalarken elini karnına bastırdı.

Marguerite'in yüzü ıslıl ıslıl parladı. "Oh, oh!" Kabuklu bezelye sepetine eğilerek, Elena'nın yüzünü ellerinin arasına aldı ve o anda kendini sıcak, canlı ve son derece gerçek hissetti. "Onları çok şımartacağım, *mon petit-enfant*. Onlar için en kötü örnek olacağım."

Sonra bezelyeler bitti ve ayakta duruyorlardı; ondan çok daha kısa boylu annesi Elena'yı kollarına sarmış, ona fısıldıyordu. "Harika bir *anne* olacaksın, *azeeztee*. Benim olduğumdan çok daha iyi."

Elena, bu garip, eğilmiş pozisyonda olmasının umurunda bile değildi, sadece daha uzun süre orada kalmak istiyordu. “Anne...”

“Sus.” Marguerite’in eli saçlarını okşuyordu. “Ben kırıldım, *bebeğim*. Kırıldım ve seni, Beth’i ve babanı terk ettim. Ama sen kırılmayacaksın. Sen de Jeffrey kadar güçlüsün. O kaldı. Sen de kalacaksın.”

* * *

Elena, şafak vakti yumuşak ışııyla **gözlerini açtı** ve Raphael’in yanında uyanık yattığını, kanatlarının kanatlarını vücudunun üzerine sarmıştı. “O kaldı,” diye mırıldandı. “Rüyamda annem bana böyle demişti. Jeffrey kaldı, ben de kalacağım.”

Onu, başka bir açıklamaya gerek kalmadan ne demek istediğini anlayacak kadar uzun süredir seven Raphael, onu kendine daha da yaklaştırdı. Kokusu sıcaklık, güç ve yuva kokuyordu. “Annen çocuğunu iyi tanıyor.” Saçlarına burnunu sürttü. “O zaman güzel bir rüya mı gördün?”

"Evet, harika bir rüyaydı." Kanatlarının altını okşadı. "Sen duştan çıkmadan önce uykuya dalmış mıydım?" Kemiklerinde hissettiği ağır uyuşukluğu, sadece bir dakikalığına uzanmaya karar verdiğini hatırladı.

"Evet." Eli çıplak karnındaydı, vücudu battaniyenin ve kanadının altında çıplaktı; havlu bir ara düşmüş olmalıydı. "Süper parazit, hatırladın mı?"

Yanakları kırıştı. “Onlar gelmeden önce bu alışkanlıktan kurtulmalıyız, yoksa çocuğumuzun hayatı boyunca izi kalacak.”

“Belki de isim konusunda tartışmalıyız. Duyduğuma göre bu, ilk kez ebeveyn olanlar arasında yaygın bir durummuş.”

Kollarında dönerek ona gülümsedi, o anda mutluydu, vücudu enerji doluydu. “Merhaba, Başmelek.”

“Hayır,” dedi adam sert bir sesle. “Kahvaltıya çağrıldık.”

“Daha şafak vakti.” Sonra onu öptü.

Ve o, kadının Raphael’i olduğu için, elini kadının karnından bacaklarının arasına kaydırды ve şey... kahvaltıya *neredeyse* geç kalıyorlardı.

Dördü, bu evin yemyeşil bahçelerinde kahvaltı yapmaya karar vermişlerdi. Dünyanın bu yarımküresinde kış gelmişti, ama Marduk’un topraklarının bu kısmı subtropikal olduğu için bitki örtüsü hâlâ canlıydı. Ve bu parlak, berrak sabahta güneş parıldarken, Elena bile üşümüyor, hatta ısınmıştı.

Yemeğini birlikte hazırladılar; çünkü Marduk ve Tiamat, dünyadan uzak bu sığınakta hiç personel bulundurmamışlardı. Kahvaltı sırasındaki sohbet, eski ve güvenilir dostlar arasında olduğu gibi rahattı, ancak yaklaşan vedanın acı farkındalığıyla doluydu.

Hiçbir şey sözle ifade edilmemiş olsa da, hepsi bunu biliyordu.

Kahvaltı bittikten sonra, evi çevreleyen vahşi doğada yürürken, Marduk ağaçların gölgesindeki koyu yeşil bir göletin yanında durdu ve eşinin elini tuttu.

Tiamat ise gülümsedi. "Evet, sevgilim," dedi, Marduk sesli olarak konuşmamış olsa da.

Ve Elena anladı. "Şu anda gidiyorsun." Midesi düğümlendi. "Bunu balodan sonraki aylarda yapacağını sanıyorduk."

"Böylece dünyayı bir kez daha şaşkına çevirmiş olacağız." Marduk, Elena'nın onda gördüğü en yakın gülümsemeye yaklaştı. "Raphael, Andreas yemek masasını sana göndereceğini biliyor. Başka kimseye gönderilmesini istemem."

“Gitmen gerektiğinden emin misin?” diye sordu Raphael diğer başmelek’e.

"Evet. Artık Uykuya dalma vaktimiz geldi."

Sabah güneşi, Tiamat'ın keskin elmacık kemiklerini okşarken, o şöyle ekledi: "Bunu son on yıldır biliyorduk, ama dayanmayı başardık — ve bunu yapmak, ikinizle daha fazla zaman geçirmek büyük bir mutluluktu."

"Tia uyanmasaydı bu kadar uzun kalmazdım," diye ekledi Marduk, "ama birlikte olsak bile sonsuza kadar devam edemeyiz."

Eşyle bir kez daha bakiştılar, sonra ikisi de Elena ve Raphael'e döndüler.

"Hafıza ve hayatın o kadar ağırlaştığı bir nokta vardır ki, her nefes almak bir savaşa dönüşür," dedi, bir Atadan olmadığı konusunda ısrarcı olan adam. "Burada geçirdiğimiz bu zaman için bu savaşı seve seve verdik, ama artık dinlenmemiz gerekiyor."

"Ölümsüz olabiliriz," diye mırıldandı Tiamat, "ama bu dünyada sonsuza kadar yaşayamayız."

"Bu süre zarfında, beklediğimizden çok daha fazlasını yaptınız ve hepimiz adına size teşekkür ediyorum." Raphael'in sözleri resmi olsa da, ses tonundaki duyguyu gizlemeye çalışmadı. "Sizi tanımış olmaktan onur duyuyoruz, Marduk, Tiamat."

Elena, göğsü sıkışmış halde, sadece sertçe başını salladı.

"Kadro sadece kısa bir süre için sekiz kişiden oluşacak," dedi Marduk, sesinden ne düşündüğü anlaşılmıyordu. "Enerjiler yeniden kıpırdanıyor. Yakında bir başkası daha uyanacak."

Raphael'in kanatları parıldarken, Elena'nın damarlarında elektrik çakmaları hissedildi. "Kim?"

"Bunu söyleyemem," dedi Marduk, yüzünü buruşturarak. "Ben o küstah çocuk Cassandra değilim."

Elena, felaket niteliğindeki yaralanmalar nedeniyle savaşta düşen ya da Uykuya dalmayı seçen tanıdığı başmelekleri düşününce tüyleri diken diken oldu... ama bu buzdağının sadece görünen kısmıydı

. Kaç başmelek, Kadimlerin... ve Ataların ölümsüzlerin uzun Uykusuna yattığını kimse bilmiyordu.

"Halkımızın bakımını senin yetenekli ellerine bırakıyoruz, Raphael," dedi Marduk. "Gerektiği süre boyunca iktidarın sorunsuz bir şekilde devredilmesini sağlayacağını biliyoruz. Yardımcım da neler olacağını anlıyor."

"Söz veriyorum," dedi Raphael, sonra savaşçıların yaptığı gibi kolunu uzattı.

Marduk kolunu tuttu ve iki adam kucaklaştı.

Bu sırada Tiamat, Elena'nın yanına geldi. "Sana tüm kılıç koleksiyonumu bıraktım, ancak Uykuma götürdüğüm en sevdiğim iki tanesi hariç."

"Onlara iyi bakacağım."

Kucaklaşmaları Raphael ve Marduk'unki kadar samimiydi; Elena geri çekildiğinde boğazı düğümlenmişti. Daha önce yüzlerce yılı çok uzun bir süre olarak görmüştü, ama sevdiği insanlara veda ederken öyle değildi.

Onu tekrar kucaklayan Tiamat, kulağına fısıldadı: "Marduk bilmiyor, çünkü bu tür ince değişiklikleri fark etmek benim yeteneğim. Ama Uykuya dalarken ona soyumuzun devam edeceğini söyleyeceğim; bu ona sonsuza dek güzel rüyalar verecektir."

Geri çekilirken derin bir gülümsemeyle, "Bu bir güç soyu, Ellie. Bir sevgi soyu. Bir cesaret soyu." dedi. Elini Elena'nın omzuna koydu. "Ve bir vahşilik soyu. Çocuğun bir zafer olacak ve belki bir gün uyanıp onunla tanışacağız."

Elena arkadaşının elini sıktı. "Bebegin ölümlü hücreleri var."

Tiamat'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Elbette var. Sen çocuğun annesisin. Ama Raphael onun babası—ve onun

kan bağı, çocuğun damarlarında güç olarak akıyor. Bu değiştirilemez."

Diğer kadın uzaklaşırken kalbi küt küt atan Elena, onun Marduk'un elini tutmasını izledi; ardından ikisi dönüp ormanın derinliklerine doğru yürüdüler. Ağaçların arasındaki gölgelerin içinde neredeyse gözden kaybolmak üzereyken son bir veda için geriye baktılar; havada bir uğultu gibi yankılanan güçleri olan, başka bir zamandan gelen iki varlık; yaşlarına rağmen birbirlerine gülümsemeyle, şakacı bir yaramazlıkla bakıyorlardı.

Sonra yoluna devam ettiler ve gözden kayboldular.

"Bize büyük bir güven gösterdiler," dedi Raphael, sesi ciddiye. "Uykuya dalacakları günü tam olarak bize söylediler. Onları takip edebilir, dinlenme yerlerini bulabiliriz."

"Bunu yapmayacağımızı bildikleri için bize söylediler." Raphael'in yanına sarıldı. "Tiamat hamile olduğumu biliyordu. Bebeğin, ölümlü hücreleri olsun ya da olmasın, senin soyundan geldiğini söyledi. O soyun güç olduğunu söyledi."

"Ne olursa olsun, çocuğumuz dikkate alınması gereken bir güç olacak."

"Onları gerçekten çok özleyeceğim." Gözyaşları yanaklarından süzüldü. "Kahretsin."

Raphael gözyaşlarını öperek sildi.

Söylenmemiş olan şey, duygularının, Marduk'a verdikleri sözü yerine getirip onun topraklarının emin ellerde olduğundan emin olana kadar beklemesi gerektiği idi. Beklemeleri, zaman tanımaları gerekecekti, ta ki kimse Marduk ve Tiamat'ın ne zaman Uykuya daldığını bilmeyecek, onları takip etmenin bir yolu kalmayana kadar.

21

Andreas'ın liderlik ettiğini hiç görmedin, Elena'm. O çok, çok iyidir.
Asla sırf sert olmak için sert davranmaz ve adamlarını asla boşa
harcamaz.

—*Raphael'den Elena'ya (As the Mantle Fell)*

Andreas, kahvaltı yaptıkları **avlu**ya **indi** az Elena
Elena ve Raphael yürürken dışarı çık
ağaçların

ağaçların arasından çıktı. Gri çizgili koyu kehribar rengindeki kendine özgü kanatlarını geriye katlayarak, soluk yeşilimsi el rengi gözlerinde belirgin bir kederle onlara döndü. "Demek yaptılar?" dedi, uzun süredir süren bir dostluğun samimiyetiyle.

Raphael başını salladı. "Marduk'u tanıyorsam, önümüzdeki iki hafta boyunca bölge olması gerektiği gibi yönetilecek, değil mi?"

"Gerekirse daha da uzun süre." Andreas ellerini beline koydu, çenesi gergindi. "Onun halkının başka bir başmelekle ne yapacağını bileceklerinden emin değilim. O eşsiz biriydi."

Raphael'in bunu çürütmek için söyleyebileceği ya da söylemek isteyeceği hiçbir şey yoktu. "Bize yakında bir başkasının uyanacağını söylemişti."

Andreas'ın dudakları köşelerinden yukarı kıvrıldı. "Bu tam da onun yapacağı bir şey—bir halefi olduğunu bilene kadar beklemek." Sertçe yutkundu. "Bir daha asla onun gibi birine hizmet etmeyeceğim ve bu, sonsuza dek taşıyacağım bir kayıp olacak."

Elena ve Andreas ilk tanıştıklarında arkadaş değillerdi; o zamanlar Elena onun sadece bazı yönlerini görmüş ve ölümsüzler hakkında çok az şey biliyordu, ama bu çok uzun zaman önceydi. Bugün, Raphael'in eşi, ilerleyerek kollarını

kızın ön kolunu tuttu xml-ph-0006@deepl.internal ve şöyle dedi: “Onunla öğrendiğin her şeyi zaman içinde de yanında taşıyacaksın.” Kendi kaybının verdiği hüznün yüzünden sesi boğuktu.

O da elini sıktı ve aynı anda başını eğdi; bu sezon saçlarını kısa tutmuştu, koyu renkli saç telleri rüzgarda dalgalanacak kadar uzundu. “Bana anlattıkları hikâyeler, Ellie,” dedi ayrılırlarken. “Belki bu gece, yeterince bal şarabı içtikten sonra, birkaçını paylaşırım.”

"İki olağanüstü meleğe yakışır bir övgü," dedi Raphael, yeni ve deneyimsiz bir başmelekken yanında savaşmış olan meleklerle kucaklaştıktan sonra. Andreas ondan daha yaşlıydı, ama sadece birkaç yüzyıl kadar; ikisi de genç savaşçılardı, kalplerinde savaş hırsı vardı.

Ancak sonunda Raphael ve Elena geceyi orada geçirmediler; bunun yerine Andreas ve Marduk'un kıdemli ekibinin geri kalanına, hayatlarını sonsuza dek değiştiren başmelek çiftini kutlamak için mahremiyet tanıma kararı aldılar.

Olması gerektiği gibi, silah arkadaşlarının bir araya gelmesiydi bu.

Raphael ve Elena Uykuya dalmaya karar verdikleri zaman, onun Yedi'si —şimdiki ve geçmişteki— ile Elena'nın Muhafızları da onları bu şekilde kutlamak ve yas tutmak isterdi.

* * *

Tam olarak iki hafta sonra Raphael tuhaf birkoku aldı
rüzgarda rüzgarda ve biliyordum bunu
bunu iki
toplantısının ertelenmek zorunda kalacağını biliyordu.

Andreas, o sabah Marduk'un Uyku'ya girme kararını Kadro'ya bildirmişti. Haber, Jelena'nın Caliane'nin Uyku'ya girdiğine dair haberini göndermesinden sadece

. Kadro'nun gerginlik seviyesinin yükseldiğini söylemek, durumu çok hafifletmek olurdu.

Sekiz kişiyle yönetmek... zordu.

Artık bunu yapmak zorunda kalmayacağız, diye düşündü, Kule'nin en yüksek balkonunda dururken; Elena'nın inişini izlerken etrafında rüzgâr yükseliyordu, kanatlarının ihtişamı koyu mavi gökyüzüne karşı canlı bir şekilde göze çarpıyordu. Elena'nın yardıma ihtiyacı olursa müdahale etmeye hazırды, ancak Elena, arkasındaki ani rüzgâr esintisini bir avcının atletik rahatlığıyla idare etti ve birkaç metre koşuktan sonra durdu.

"Vay canına, şu rüzgâr! Bir an için Kule'nin yan tarafına yapışıp kalacağımı sandım!" diye bağırdı, yükselen rüzgârın sesini bastırarak.

"Bir başmelek uyanıyor." Raphael, ufka bakarak onun yanına yürüdü.

Elena nefesini tutarken, Dmitri'nin sesi Raphael'in zihnini doldurdu.

Raphael, diğer saraylardan uyarılar alıyoruz. Aegaeon ve Illium, gökyüzünün bronz şimşeklerle çizildiğini bildirirken, Alexander'ın adamları ise devasa sürüler halinde dönen bal arılarının defalarca görüldüğünü bildiriyor. Kim uyanıyor?

Raphael bu soruya şaşırmadı; yardımcısı bu işlerde o kadar uzun süredir vardı ki, işaretleri anlamaması imkansızdı. *Henüz bilinmiyor.*

Elena'ya Dmitri'nin söylediklerini anlattı... tam o sırada rüzgâr kesildi ve uzaktan ani bir renk patlaması gördü.

"Onlar orkide mi?" diye fısıldadı Elena.

"Evet, binlerce tane." Hepsi, canlı renklerden oluşan bir şelale gibi, yemyeşil uçan yolların yüzeyine fişkırıyordu — çarpıcı turuncu ve canlı kırmızı, doygun pembe ve altın kadar zengin bir sarı.

"Hava koşullarını bir kenara bırak, bu şehir o patikalara hiç orkide dikmedi ki." Elena şaşkın şaşkın baktı. "O yükseklikte hayatta kalamazlar."

Orkide kokusu artık daha güçlüydü, daha önce hem hiçbir yerden hem de her yerden aynı anda geliyormuş gibi görünürken, şimdi nereden geldiği anlaşıyordu. Kokuda şehvetli bir misk tonu vardı... ve daha ölümcül bir şey. Asit mi?

"Şu gökdelendeki asma bahçelere ve yanındaki yaşam alanına bak." Doğuya doğru başını salladı ve her iki yapının yeşil yüzeylerinden fişkıran parlak renkli minik çiçeklerin hızlı patlamasına işaret etti; etkilenen tek yapılar bunlar değildi.

Bütün şehir, yazın yoğun sıcağı unutulmuş, göz kamaştırıcı sahte bir baharda çiçek açıyordu.

Legion ormanı bile bundan muaf değildi; uzak kenarda görünen çok sayıda kiraz ağacı aniden çiçek açtı, daha önce yaz yeşili olan taşlar pembeye büründü.

"Ne güzel bir gökyüzü," dedi Elena, artık narin bronz damarlarla çizilmiş koyu maviye bakarak, "çiçekler, arılar... hayatı seven biri mi?"

"Ya da," dedi Raphael, "güzelliği seven biri."

Elena'nın omurgası gerildi. "Michaela mı?" Elena'nın hiç güvenmediği, bazı korkunç şeyler yapmış, ama sonunda dünyayı kötülükten kurtarmak için canını feda etmiş, değişken ve nefes kesici güzellikte bir başmelek.

"O yükseldiğinde çiçekler vardı," dedi Raphael. "Bunu unutmuştum. Kışın ortasında Sığınak'ta."

“Raphael.” Dmitri başını balkona uzattı. “Cadre hattında Alexander ve Suyin’den mesajlar var.” Cevap vermedikleri için onlara katılmak üzere balkona çıkan Raphael, çiçeklerle süslenmiş şehri seyretti ve ıslık çaldı. “Budapeşte’nin Başmelek’i uyanıyor,” dedi tereddüt etmeden. “Aegaeon şu anda o bölgenin sorumlusu olduğu için bu işleri karıştıracak.”

“Annem uyuyor, Marduk da öyle,” diye hatırlattı Raphael diğer adama. “Yeterince bölge var. Ben daha çok Gavriel için endişeleniyorum.”

“Kahretsin.” Elena, yakışıklı savaşçı-bilgini Keir’in çocuğu olarak görmeye alışmıştı, ama onun bir annesi vardı... ölümcül yaralarla yatarken bile onu düşünecek kadar çok seven bir annesi.

“Oğlum. Şifacı... o sana iyi davranacaktır.”

“Keir mi? Keir’in üvey baban olmasını mı istiyorsun?”

“Evet. Ona söyle... ona söyle... onu terk etmek... istememiştim. Oğlum... Koruyun...”

Michaela, Lijuan’ın zehirli enfeksiyonuyla savaşmak için gücünü kullanarak göğsünün büyük bir kısmını havaya uçurmadan önce söylediği son sözlerden bazıları. O anda boynu vücuduna zar zor bağlıydı, kemikleri paramparça olmuştu. Kimse, Budapeşte’nin Başmelek’i Michaela’nın son ana kadar cesurca davrandığını inkar edemezdi.

Çocuklarının büyüdüğü Elena’nın rahmi, Michaela için acı çekiyordu.

Başmelek geride bir bebek, daha yeni doğmuş bir çocuk bırakmıştı, ama Keir ve diğerleri—Michaela’nın yükselişinden önce onu tanıyan Raphael dahil—tarafından anlatılan hikayelerden başka annesini hiç tanımamış, yetişkin bir adamla karşılaşacaktı. Ancak ölümsüzler

dünyadaki çoğu kişi, Gavriel'in damarlarında kimin kanının aktığını bilmiyordu.

“Bu, bir çocuğun üstesinden gelebileceği bir yük değil,” demişti Keir, onu Sığınak'ta ziyaret ettiklerinde. “Savaşta kahramanca şehit düşen annesinin bayrağını taşıması bekleniyor. Ona bu tür bir yükten uzak bir çocukluk yaşatmak ve kökeniyle ilgili gerçeği, bu bilgiyle ne yapacağına karar verebilecek yaşa geldiğinde onunla paylaşmak daha iyi olur.”

Gavriel, soyuyla ilgili gerçekleri hiç kimseye açıklamamıştı.

Elena, zeki, yaratıcı ve düşünceli bir çocuk olan Gavriel'i çok sevmişti ve bu sevgi karşılıklıydı.

“Muhafızlarına katılabilir miyim, Ellie?” diye sormuştu, tıpkı Sam'in bir zamanlar sorduğu gibi.

Onun minik elini elinde tutarken, ne diyeceğini düşünmüştü. Sonunda gülümsemiş, burnuna hafifçe dokunmuş ve “Ah, ama bu, sen tam olarak büyüdüğünde seninle yapacağım bir konuşma. Kim bilir, belki de bağlanmaktan hoşlanmayan bir maceracı olmaya karar verirsin.” demişti.

Michaela yeniden ortaya çıkarsa, Gavriel'i Muhafızlarına almak karmaşık bir durum olacağını biliyordu. Başmelek, son sözleriyle Gavriel'in iyiliğini Elena'ya emanet etmişti ve Elena, diğer kadının, yokluğunu oğlunu "çalmak" için bir fırsat olarak gördüğünü düşünmesini istemezdi.

Nitekim, Gavriel'i gençliğinde Kule'de büyütmüşlerdi, onu kendilerinden biri olarak görmüşlerdi—ve daha sonra, Keir'in de dahil olduğu bir dizi samimi konuşmanın ardından, Michaela'nın oğlu iki yüzyıl boyunca Elena'nın Muhafızları'na katılmıştı.

"Artık kendi başımın çaresine bakarım," demişti Gavriel, keskin çene hatlarını sertçe sıkarak. "Sen, onun bebeği için istediğini yaptın, Ellie. Artık büyüdüm, benim kararlarımda onun söz hakkı yok."

Bu acı bir gerçektir ve Gavriel, Elena'ya bunu söylemekte haklıydı.

Onun muhafızlarında geçirdiği sürenin ardından, tıpkı Sam ve Izzy'ye yaptığı gibi, onu da diğer sarayları ve toprakları görmeye teşvik etmişti.

Diğer ikisi ona geri dönmüştü, ama Gavriel başka bir yere yerleşmişti. "Seni seviyorum, Ellie," demişti, yakışıklı olmaktan nefes kesici olmaya dönüştüren o nadir gülümsemelerinden biriyle, "ama Illium'un teklifini kabul edeceğim. Bir başmelek için tarihteki ilk sarayı kurmaya yardım etmek mi? Bu çılgın bir macera olacak."

Elena daha mutlu olamazdı. Bilgin ve savaşçı olan Gavriel, Illium'un ekibindeki birkaç ateşli mizacı dengeleyen bir sükunete sahipti — bunun yanı sıra, kendisinde de iyi gizlenmiş bir vahşi taraf vardı; bu da, henüz kanatlarını yeni bulmuş genç bir melekken Illium ve Aodhan ile iyi çalışabildiğini gösteriyordu.

O, her annenin gurur duyacağı bir adamdı, ama her zaman talepkar ve sık sık acımasız olan Michaela, ne kadar zaman geçtiğini, ne kadar çok şey kaçırdığını fark ettiğinde dünyaya saldırır mıydı? Aegaeon gibi davranıp, Gavriel'in hayatının en önemli yıllarında onun hayatından uzak kaldığı halde, Gavriel'den evlatlık bağları bekler miydi?

Elena hem onun için üzülmüyordu hem de bebekliğinden beri büyümesini izlediği adam için endişeleniyordu.

"Keir'le konuşacağım," dedi Raphael. "Gavriel'e bunu söylemesi gereken kişi o olmalı." Yavaşça nefes verdi. "Umalım da bu uyanış, yeni bir savaş ve çekişme çağının habercisi olmasın."

22

Michaela, Budapeşte'nin Başmelek'i, Konstantinopolis'in Kraliçesi ve
En Güzel İlham Perisi.

—*Uyuyan Düşmüşlerin Listesi'ndeki giriş (Ölüm Şelalesi Savaşı)*

Michaela, tüm dünyayı saran unutulmaz bir müzik **seli eşliğinde yükseldi**; gökyüzünden çiçek yaprakları yağarken, misk ve asit kokulu orkide en karanlık sokakları bile doldurdu.

Onun yükselişini gören tek kişi, dünyanın en güney ucundaki Pasifik Okyanusu'nda bir balıkçı gemisiydi. Hayranlık duyan mürettebatın çektiği görüntülerde, dalgaların arasından yükselirken kanatlarından deniz suyu damlayan, kanatları zarif bronz renginde bir başmelek görünüyordu. Cildi, krema ile karıştırılmış kahve rengindeydi ve vücudu rüyalar ve arzuyla dolu bir okşamaydı.

Saçları, sırtına kadar uzanan altın ipliklerle dokunmuş muhteşem kahverengi bir dalgaydı ve gücü, havada sıcak bir bronz parıltı oluşturunuyordu. Savaşta düştüğü sırada giydiği kıyafeti giyyordu, ancak kıyafet onarılmıştı ve savaştan kalma hiçbir yara izi taşıymıyordu.

Raphael, görüntüleri gördüğünde bunun Cassandra'dan bir hediye olduğunu düşündü.

Michaela'nın okyanustan çıkmış olmasına rağmen ne saçlarının ne de giysilerinin ıslak görünmemesi ise, basit bir başmelek gücünün göstergesiydi.

Kadro'nun toplantı salonuna girdiğinde, o gücün bronz parıltısı hâlâ etrafında dolaşıyordu. Onu bu zamana ilk karşılayan, cesur ve güçlü Andreas'tı; diğer başmeleklerle nasıl bağlantı kuracağını da ona Andreas göstermişti.

Kadro'nun hiçbir üyesi ona yeterince yakın değildi.

Marduk'un hükümdarlığı boyunca onun yardımcısı olan melek, nakliye gemisi raporunu gönderir göndermez Michaela'ya doğru uçmuştu ve —daha sonra Raphael ile yaptığı konuşmaya göre— onu hemen tanıyan, sağlam ve güçlü bir Michaela ile karşılaşmıştı.

"Andreas?" demişti, havada durarak, çünkü çoktan civardaki en büyük kara parçasına yönelmiş ve o tarafa doğru ilerliyordu. Başmelekler gökyüzünde kaybolmazlar. "Duyularım beni yanıltmıyorsa, evinden çok uzaktasın."

Demek ki ne kadar zaman geçtiğini ona Andreas söylemişti.

"Onun saldırmasına hazırlıklıydım," demişti Raphael'e. "O, Kadro'nun en sakin üyesi değildi. Ama sadece hareketsiz kaldı, sonra bana kimin topraklarına uçtuğunu sordu.

"Uyanmasından hemen önce bölge sınırlarının yeniden çizilmesinin planlandığını ve bu yüzden gecikme yaşandığını söyledikten sonra, benden Kadro ile konuşması için gerekli düzenlemeleri yapmamı istedi."

Şimdi burada duruyorlardı, sekiz kişiyle yönetmek zorunda kalmanın eşiğindeyken dokuz kişilik bir Kadro.

"Seni görmek güzel, Michaela," dedi Elijah.

Raphael'in Michaela'ya karşı duyguları, böylesine basit bir karşılama için fazla karmaşıktı. O değişken, acımasız ve kaprislidi—ama iş ciddiye bindiğinde doğru tarafta durmuştu. Ve

iyi bir hükümdardı. Yine de, onun yerine sakin, ağırbaşlı Astaad'ı görmeyi tercih ederdi, ama bu, Pasifik Adaları'nın eski Başmelekine olan taraflılığının bir yansımasıydı.

Michaela, Elijah'ın selamına hemen yanıt vermedi; Suyin'e çok yoğun bir şekilde bakıyordu. Raphael, bunun ona nasıl göründüğünü geç de olsa fark etti—Michaela, Başmeleklerin Ölüm Olan'a karşı şiddetli bir savaşta düşmüştü, ama burada aynı kar beyazı saçlara ve belirgin bir aile benzerliği taşıyan bir başmelek duruyordu.

Michaela, Suyin'in yükselişinde bilinci yerinde değildi. Illium'un yükselişinde de bilinci yerinde değildi, ama mavi kanatlı meleğin Kadro'da duruyor olmasına şaşırılmış gibi görünmüyordu.

“Ben Suyin,” dedi Suyin, Michaela'nın canlı, asit dokunuşlu yeşil bakışlarını hiç çekinmeden karşılayarak. “Çin Başmeleği ve Dünyaların İnşaatçısı.” İkincisi, yükselişinden çok önce hak ettiği bir unvandı; zira o bir mimardı, gerçek bir dünya inşaatçısıydı.

“Ah.” Michaela zarifçe başını salladı. “Kaba davrandığım için özür dilerim. O soydan bir başkasını göreceğimi beklemiyordum—ama senin o olmadığını biliyorum. Bir zamanlar benim için bir saray tasarlamıştın. Konstantinopolis'te.”

Suyin şaşkın bir gülümsemeyle karşılık verdi. “Evet. Altın kayadan yapılmış, daha sonra çiçeklerle kaplanmış bir yapı. Ben onu inşa ettiysem, siz de onu sanat ve güzelliğin bir şaheseri haline getirdiniz.”

“Yaralarından kurtulacağınızı beklemiyorduk,” dedi Titus, Michaela Suyin'in sözlerine cevap veremeden, açık sözlü bir şekilde; sesi, *kalabalık* toplantı odasında bir gök gürültüsü gibi yankılandı. “Bu bana Astaad ve Favashi için umut veriyor.”

“İkisi hakkında da sana bir haber veremem,” dedi Michaela, şimdiye kadar kullandığı o tuhaf, alçak ses tonuyla. “Astaad’la birlikte *Anshara*’ya girdiğimizi biliyorum, çünkü Leydi Cassandra bize öyle söyledi—duyduğum son ses onunkiydi. Ama o zamandan beri benimle konuşmadı, bu yüzden başka bir bilgim yok.”

Etrafına baktı. "Görüyorum ki dokuz kişiyiz." Derin bir kaş çatışı. "Ne kadar süre sekiz kişiydiniz?"

"Sadece bir an," diye cevapladı Alexander. "Ayın bir turundan daha az."

“Aslında,” diye ekledi Zanaya, kusursuz, sonsuz karanlık teniyle, “Caliane ve Marduk’un—senin tanışmadığın—bu haftaya kadar Uykuya dalmayı seçtiklerini bile bilmiyorduk. Bildiğinden çok daha istikrarlı bir dünyaya geliyorsun.”

“Annem geri dönecek,” dedi Raphael odadaki herkese. “Sadece on yıl Uykuya dalmayı planlıyor ve bakıcılar olarak güçlü bir ekip bıraktı. Başmeleklerin denetimi gerekli olacak, ama bölgenin parça parça yönetilmek üzere bölünmesi gerektiğini sanmıyorum.”

“Bundan ne kadar eminsin?” diye sordu Elijah; bu bir meydan okuma değildi, bir zamanlar Caliane’nin ilk generali olan ve şimdi Raphael’in en yakın arkadaşlarından biri olan başmelekten gelen bir soruydu.

“Bu onun açıkça belirttiği plan,” dedi Raphael.

“O, topraklarını zarafet ve kontrolle yönetti.” Alexander kollarını gevşekçe kavuşturdu, sağ elini karşı pazısına koydu. “Göz kulak olmak çok da zor olmayacak. On yıl, bir nefes kadar kısa bir süre.”

"Alexander'a katılıyorum; gözetim altında tutalım, ama toprakları bölmeyelim," dedi Illium; diğerleri de ona katıldılar; Caliane'nin topraklarına en yakın olanlar, durumdan yararlanmayı düşünebilecek tehlikeli

vampirleri sessizce uyarmak için görünür olmalarını kabul ettiler.

"Bir zamanlar senin toprakların olan yerleri ben elinde tutuyorum." Aegaeon, Michaela'nın bakışlarıyla buluştu; kendi mavi-yeşil gözleri saldırgandı. "Onları teslim etmeye niyetim yok."

Raphael, Michaela'nın da saldırgan bir tavır takınmasını bekledi, ama o şöyle dedi: "Anladığım kadarıyla, Pasifik Adaları hükümdarsız kalmış. Onları kendime ait ilan ediyorum."

Raphael'in önünde bir özel mesaj geldi, *bu tuhaf. Neden bu kadar mantıklı davranıyor ki?*

Tabii ki Illium'du.

Ben de biraz endişeliyim, diye cevapladı Raphael.

Belki de uykusundan tam olarak uyanamadı, yakında her zamanki sinir bozucu hallerine geri dönecektir.

Ama öyle olmadı. Raphael'in sonraki günlerde yeni bölgesinden aldığı raporlarda — artık Andreas'tan değil, çünkü Michaela en azından geçici bir süre için onun yerine geçmesini istemişti — Michaela iyi bir başmelek gibi görünüyordu. Güçlü, düşünceli ve gereksiz yere sert davranmıyordu. Ve en önemlisi, Marduk'tan o kadar farklıydı ki, ikisi karşılaştırılamazdı.

Bölgesindeki vampirler, onun güzelliği ve gücünün esiri olmuştu.

Ancak, eskisi gibi bundan zevk alıyor gibi görünmüyordu. Jason'ın casusları, onun düşünceli olduğunu bildirdi, Marduk'un en batıdaki kalelerinde sık sık çöl bahçelerinde yürürken görüldüğünü söyledi.

Gavriel'e gelince...

"Michaela'dan resmi bir mektup aldım," dedi Illium, dönüşünden bir hafta sonra Raphael'e, kalın bir parşömen gibi görünen bir kağıdı göstererek. "Oğluyla

oğluyla temasa geçmesine izin vermemi istiyor.”

Hayır, diye düşündü Raphael, bu, hepimizin paramparça olmuş kalıntılarından yeniden doğmasını beklediği Michaela değildi. “Cevabın ne?”

Illium ekranda omuz silkti, yıpranmış siyah deri giysinin altındaki kaslı omuzları görünüyordu. “Gavriel kendi başına bir adamdır—konuştuk ve o, annesiyle iletişime geçmek, hatta onu görmeye gitmek isterse, ona engel olmayacağımı biliyor.”

Diğer adam mektubu masaya bıraktı; maviye boyanmış siyah saçlarının şu anda fazla uzamış olan telleri alnına sarktı, ama o hemen geriye itti. “İstediği kadar izin alabilir. Onunla kalmaya karar verirse onu kaybetmeye de hazırım, ama o köprüye geldiğimizde bakarız.”

“O nasıl?” “Gavriel’i tanıyorsun.”

“Evet.” Keir’in bakımında büyümüş olması mı, yoksa kendi mizacı mıydı bilemem, ama Michaela’nın oğlu—çok sevdiği oğlu—şifacı kadar sakin ve dengeliydi. Onu pek bir şey rahatsız etmezdi. Ayrıca, kavgaya tutuşmadan kendi fikrini savunmayı da bilirdi. Bütün bunlar onu takımında bulundurmak için mükemmel bir adam yapıyordu.

“Yine de,” diye ekledi Illium, “onu gözümün önünden ayırmıyorum—bizim Gavi’nin bazen sessizleşip kendi dünyasına dalma alışkanlığı var. Küçüklüğünden beri böyledir. Onu Sığınak’ta kayaların üzerinde oturmuş, kaşlarını çatmış ve derin düşüncelere dalmış halde bulduğumu hatırlıyorum. O zamanlar konuşmaya hazır olana kadar yanında oturdum. Artık yetişkin olduğu için bu biraz daha zor.”

Raphael’in içinde gurur uyandı; bu, onun çocukluğundan beri tanıdığı bu başmeleklerin, bu kadar empatik ve zeki bir lider haline geldiğini görmek ilk kez olmuyordu. “Doğru

, görünüşe göre Michaela hâlâ durumu değerlendiriyor, içe dönük bir ruh hali içinde.”

Illum başını salladı. “Ona, yanıtın kendisi daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu belirtse bile, mümkün olduğunca çabuk nazik bir yanıt yazmasını önerdim. Annesiyle ilk görüşmesinin iyi bir başlangıç yapmasını istiyorum.”

“Michaela onu seviyor, bu kesin. Kendi isteğiyle onu asla terk etmezdi.”

“Onunla o pislik arasındaki bir başka büyük fark.” Illum somurtarak ellerini beline koydu. “Umarım aralarında her şey yoluna girer. Onca yıl onu bekledikten sonra bebeğini geride bırakmak onun için nasıl bir şey olmuştur, hayal bile edemiyorum.”

Raphael’in tüm varlığı, Michaela’nın acısını içgüdüsel bir şekilde kavrayarak titriyordu. Çocuğu henüz doğmamıştı, ama sanki o çocuk minik ellerinde onun kalbini tutuyormuş gibi hissediyordu. Michaela, Gavriel’i doğurmuş, onu kollarında sarmalamış, sonra da onu bırakmak zorunda kalmıştı.

Budapeşte Başmelekinin kusurları vardı, ama Raphael, Gavriel’in annesinin onu terk etmek istediği için değil, Ölüm Başmelekinin temsil ettiği açgözlü, yutan karanlığa karşı durduğu için düştüğünü anladığını umuyordu.

23

Yine anne olacağım, Raphael. Nihayet acım sona erecek.

O benim kurtuluşum.

—*Michaela, Budapeşte Başmelek, Raphael'e (Michaela'nın oğlu,
Gavriel Past'in torunu Gavriel'in doğumundan önce)*

Michaela, Demirci Başmelek ve

Eon'un Alevi'nin Koruyucusu, tarafından inşa edilmiş bir kalenin çatısının en ucunda duruyordu. Her ne kadar bu kale, onun tarzından çok daha savaşçı ve daha az zarif olsa da, onu kalesi olarak tutmakta bir sakınca görmüyordu.

Eskiden... eskiden, bu önemli olurdu.

Eskiden, kendine olan yüksek saygısına uygun yeni bir yapı inşa edilmesini hemen emrederdi.

Ama ondan önce çok uzun zaman geçmişti... bir ölümden önce. Çünkü o, *Anshara'nın* ötesinde, o kadar derin bir şifa uykusuna dalmak üzereyken ölmüştü. Lijuan'ın açtığı yaralar ve bedenini paramparça eden düşüşün ardından Michaela'nın bunlara karşı koymak için yaptıkları o kadar ağırdı ki, onu bu dünyaya bağlayan ip kopmuştu... ama o sırada Cassandra'nın yanındaydı; görünüşe göre Cassandra'nın içinde bir damla şifacı ruhu vardı. Bu, Michaela'yı, yüzyıllar boyunca geçirdiği sonsuz hiçliğin içine kayıp gitmesine neden olan o tek nefeslik süreyi geri çekmek için yeterliydi.

O ölüm anında, aklında tek bir şey vardı: *Gavriel*.

Oğlu, onu sonsuza dek kaybetmişti.

Gözleri yanıyordu, tüm vücudu yeni bir annenin sevgisiyle dolu bir acıyla kaskatı kesilmişti. Çünkü onu terk ettiğinde o daha bir bebektir, o kadar küçük ve kırılgan ve çok, çok sevilen bir bebektir.

"Onu büyük bir özenle korudum," demişti Keir, uyandıktan sonra onunla konuştuğunda, sıcak kahverengi gözleri nazikti. "Olağanüstü bir adam oldu, senin için büyük gurur kaynağı olacak bir adam. Onu bana emanet ettiğin için teşekkür ederim."

Gavriel'in çocukluğuyla ilgili hikayeleri duymaya o kadar açtı ki, şifacı nazikçe onun bölgesine uçup birkaç gün onunla kalmıştı. Ona pek çok şey anlatmıştı. Hikayeleri dinlerken ağlamıştı ve Gavriel'in üvey babası olarak nezaketi nedeniyle seçtiği Keir, ona tek bir tavsiye vermeden önce ona aynı nezaketi göstermişti.

"O artık bir erkek, Michaela. Ona bir erkek gibi davran, yoksa onu kaybedersin." Ardından, Aegaeon ile Illium sınırında, baba ile oğul arasında süren savaşın özetini anlattı.

Gurur ve kibirle beslenen bir savaş.

Michaela yemin etti. *Asla*, asla çocuğuna saldırmak gibi iğrenç bir şey yapmayacaktı. Ne olursa olsun, kim olursa olsun, bebeklerini *sevmişti*. Hem çok erken kaybettiği bebeği, hem de hayatta kalan bebeği.

Her ikisi de kalbinde yaşıyordu ve her zaman yaşayacaktı.

"Senin ihtiyacın olan ve olmama istediğin kişi olacağım," dedi, uyanışından üç hafta sonra oğlunun ilk ziyaretini beklerken akşam havasına doğru.

Bu ilk buluşma için özenle giyinmişti, her zamanki gibi vücudu saran bir bodysuit yerine, koyu bronz renginde resmi yeni deri kıyafetler seçmişti. Oğlu bir savaşçıydı ve o da gerektiğinde kendisinin de bir savaşçı olabileceğini görmesini istiyordu.

"Efendim." Kısa bir süre sonra Andreas yanına geldi; o, annesi Uykuya daldığından beri daha da ölümcül ve liderlik konusunda çok daha yetkin hale gelmişti. "O görüldü. Yarım saat içinde burada olmalı."

Michaela, bunun onun çok daha önce görüldüğü anlamına geldiğini biliyordu—ama Andreas, Michaela'nın zaten burada beklediğini biliyordu. Oğlunun ufukta görüldüğünü söylemenin ne yararı vardı ki, bu onun yaptıklarını değiştirmeyecekti? Midesi zaten gerginlikten düğümlenmişken ve Gavriel'i görme arzusu kemiklerini kemirirken—Keir ona Gavi derdi, çocukluktan kalma bu isim bugün yakın arkadaşları arasında da hâlâ kullanılıyordu.

Bir gün ona da öyle seslenmesine izin verilecek miydi?

"Beklerken," dedi kadın, dikkatini başka bir şeye yöneltmek için, "bana Marduk'tan biraz daha bahset, bu Atalar'dan biri olmayan Atalar'dan."

Andreas'ın sesinde derin bir hüznün vardı: "Marduk... Marduk'tu. Bana göre onun sonsuza dek Uyuması büyük bir trajedi—ya da niyeti bu. O bu dünyayı çok daha iyi bir yer haline getirdi ve onun yardımcısı olmaktan gurur duydum, ama bu zamanın kendisine uygun olmadığı konusunda görüşünden asla vazgeçmedi."

Bu dünyayı çok daha iyi bir yer haline getirdi...

Michaela, sormadan da biliyordu ki, o Uykuya daldığında kimse onun hakkında böyle bir şey söylememişti. Oğlunun büyürken kendisi hakkında ne öğrendiğini merak etti. Keir'den değil elbette; şifacı tamamen iyi ve nazik biriydi,

oğluna annesinin anısını asla kötüye kullanmazdı. Ama diğerleri... diğerleri o kadar nazik davranmazdı.

Tıpkı onun onlara karşı nazik davranmadığı gibi.

Geride bıraktığı o kadar çok düşman vardı ki; çocuğunun ondan olduğunu bilselerdi, bedenlen olmasa bile ruhen ona zarar vermeye çalışacak düşmanlar. Ama bu sır, sadece Keir ve kendi sadık halkı tarafından değil, Raphael ve eşi tarafından da, ayrıca Gavriel'in varlığından haberdar olan ve Raphael'e bağlı olan herkes tarafından saklanmıştı.

Onlar, bebeğini koruyup büyütmişlerdi, böylece o bugün ona uçarak gelen adam haline gelebilmişti. Roller tersine olsaydı o da aynısını yapardı; bunu, bunun doğru olduğunu tam olarak bilerek söyleyebilirdi. Belki de kimse bir çocuğu onun bakımına emanet etmezdi, ama etselerdi, o da onların güvenini boşa çıkarmazdı.

Çocuklar, ister ölümlü ister ölümsüz olsun, asla incitilmemeliydi. Michaela'nın gözetimindeyken olmazdı.

Belki de Gavriel bunu onun hakkında duymuştu. En azından iyi bir şeydi.

“Marduk'un ciddi bir avantajı vardı,” diye ekledi Andreas, “insanlar sırf görünüşü yüzünden ona hayran kalıyorlardı. Onun ilkel ve son derece vahşi bir şekilde cezalandırmasından korktukları için yaramazlık yapmaya cesaret edemiyorlardı.” Şimdi mizah. “Onların tepkisini sonsuz derecede eğlenceli buluyordu ve bunu büyük bir etkiyle kullanıyordu. Bu, gerektiğinde sert disiplin uygulayamayacağı anlamına gelmez.”

Buna karşılık Michaela, her zaman güzelliğiyle tanınmıştı. Sanatçıların ilham perisi olmaktan gurur duyuyordu; ölümsüzleri ve ölümlüleri ağlarına yakalayıp onları kendi istediği gibi yönlendirmekten ise daha da fazla gurur duyuyordu.

Uram.

Steplerin Başmelek'i, Kanlı Başmelek olmuştu.

Onu gerçekten sevmiş miydi? Yoksa mesele güç ve kontrol müydü?

Bu, belki de asla cevabını bulamayacağı bir soruydu, çünkü eskiden olduğu kadın, şimdi kendisine yabancı gelen bir şekilde düşünürdü. Başka bir benlik. O yaşarken ölmüş olan bir benlik.

Hayır, bu bir yalandı.

Ölümden sonra ilk nefesini alan Michaela'nın içinde yaşamaya devam ediyordu. Yaptığı her şey de öyle, ve o geçmişten gözlerini kaçırmak korkaklık olurdu. Yaptıklarını yapmıştı — iyi ve kötü — ve hesap verme zamanı gelmişti.

“Şimdi gideceğim, efendim,” dedi Andreas, oğlunun tahmini varış saatinden yedi ya da sekiz dakika önce. “Onunla yalnız görüşmek isteyeceksiniz.”

“Evet, teşekkür ederim, Andreas.” Ama o arkasını dönerken ona baktı. “Uyandığımda hâlâ bölgede olmana çok sevindim.” Sadece zeki ve güçlü olduğu için değil, aynı zamanda gerekirse ona karşı çıkacak kadar korkusuz ve ilkeli olduğu için de.

Artık halkının kendisine yalakalık yapmasını istemiyordu. Artık, acımasızlığına rağmen kendisine kölece bağlı olan Riker gibi vampirler yaratmayacaktı. Riker, onun Uykusu sırasında cinayet işleme arzusu ile dolup taşmış ve idam edilmişti; o ölüm de vicdanında bir yük oluşturuyordu, çünkü Riker'ı o yaratmıştı ve ona güç ve disiplin öğretmemişti. Hayır, onu acımasız bir köpeği haline getirmişti.

O, *onun* başarısızlığı yüzünden ölmüştü.

Bu sefer, güçlü bir saray kuracaktı.

Andreas'a, onun yardımcısı olarak kalıcı olarak kalıp kalmayacağını henüz sormamıştı — bunun, kabul ettiği geçici görev süresinden sonra

—her iki taraf için de—onun kabul ettiği geçici süreden sonra verilecek bir karardı.

Andreas başını eğdi, koyu kahverengi-siyah saçları akşamüstü güneş ışığında parlıyordu. “Marduk için yas tutuyorum,” dedi, yüzü sert bir ifadeyle, “ama bu topraklarda daha uzun süre kalma imkânına sahip olduğum için minnettarım. Burası benim yuvam oldu, artık kanımda akıyor.”

Sonra gitti, tek bir kısa yıl boyunca sadakatini ona sunmayı seçmiş ölümcül bir savaşçı.

Onun güvenine layık olmaya ve oğlunun güvenini kazanmaya kararlı olan kadın, sırtını dikleştirdi ve ellerini arkasına koydu, çöl havası hareketsiz asılı dururken bir elinin parmaklarıyla diğer elinin bileğini kavradı. Çünkü oğlu *bir erkekti* ve o, onun için bir yabancıydı.

Onu öylece kucaklayamazdı, ondan kendisini sevmesini bekleyemezdi. Aegaeon’un da kanıtladığı gibi, böyle bir şey beklemek son derece aptallıktı. Gavi’yi kaybedebileceği anlamına gelen bir aptallık... çünkü kendi zihninin mahremiyetinde ona öyle seslenebilirdi ve bu bir ihlal sayılmazdı.

Tüyleri kar kadar beyaz bir baykuş, altın rengi gözleriyle ona bakmak üzere kanat çırparak yaklaştı.

"Leydi Cassandra," dedi Michaela. "Bu ikinci şans için tüm kalbimle teşekkür ederim." O bakışları sürdürdü, sonraki sözlerinde ise kararlılık vardı. "Ama artık senin bakman gereken bir yavru değilim." Cassandra'nın bir kusuru varsa, o da sahiplendiği kişilere karşı aşırı koruyucu olmasıydı. "Bu benim zamanım, benim kuralım, benim kararlarım."

Eskiden sözlerinden kibir damlıyordu, ama bugün saygıyla kaplı bir kararlılık vardı. “Ben bir başmelekim.”

Michaela, Sanat ve Zarafet Başmelek. O eski, tanıdık ses, tarihin dayanılmaz ağırlığıyla doluydu.

Michaela'nın boğazı düğümlendi. O unvanı hiç taşımamıştı. Ona Güzellik Başmelek'i ya da En Güzeli İlham Perisi denirdi ve bu, onun kibirine hitap ederdi. Ama bu... "Bana bahşettiğin unvanı hak edeceğim," diye söz verdi. "Eskisinden daha iyi olacağım. Oğlumun beni annesi olarak sahiplenmesinden gurur duymasını sağlayacağım. Yemin ederim."

Cassandra başka bir şey söylemedi.

Baykuş, hâlâ turuncu-altın şeritlerle süslenmiş, kararan akşam gökyüzüne doğru sarmal çizgiler çizerek yükseldi. O, ufukta bir gölge fark ettiğinde baykuş gözden kaybolmuştu; bu gölge, güneşin son ışıklarına karşı bir melek silueti haline geldi.

Gözleri yaşlarla doldu ama o gözyaşlarını tuttu, çünkü Michaela'nın oğlu, eski Gavriel'in torunu Gavriel, onun karşılık veremeyeceği duygularla boğulmuş, onun için bir yabancı haline gelmiş olan bu kadını görmek istemezdi.

Belki de onu asla sevmeyecekti. Öyle olsun.

O yaşıyordu. Nefes alıyordu. Bir başmelek'in iç sarayında bulunacak kadar saygı görüyordu.

Oğlu bir şerefti.

Bu yüzden, o çatıya indiğinde, kalbindeki kargaşaya rağmen ona gözleri yaşarmadan bakabildi. Cildi onunki gibi mocha rengindeydi ve kanatları da onunkiyle aynıydı, maun rengi saçları gevşek bukleler halindeydi. Çene hattı babası kadar mükemmeldi ve gözleri, ona bir orman kedisi görünümü veren altınla karışık kahverengi bir tondaydı.

Midesi düğümlendi. Çünkü o çarpıcı gözler, babasının gözleriydi de.

İlk içgüdüğü, sevgilisini öldürmektir; böylece çocuğunun sevgisi için ona asla rakip olamazdı, ama sonra buna gerek olmadığına karar verdi. O, süslü püslü,

güzel ve boş biriydi ve yaratılmasına yardım ettiği oğluna layık değildi. Bir başmelekle bir çocuk yapmayı başardığını bile bilmiyordu... ama en azından hayattaydı.

Gavriel, onu asla öz babasının katili olarak görmeyecekti. Ve eğer o babasıyla tanışmak isterse, ona adamın adını verecek ve o da onu, o güzel süslü adamın şu anda ev dediği her ne tür bir zevk yuvasıysa oraya kadar izleyebilirdi.

Hem savaşçı hem de bilgin olarak saygı duyulan bu adamın — Andreas'ın ve Illium'un seslerinden bunu duymuştu — onun gibi kibirli, zalim ve önemsiz entrikalarla dolu bir kadından ve tek ilgisi kendisi olan o sığ ve boş melek saraylısından doğmuş olması ne kadar olağanüstüydü?

“Hoş geldin, Gavriel.” Duygularını kontrol altında tutmak için harcadığı çaba yüzünden boğazı ağrıyordu. “Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

“Başmelek Michaela,” dedi saygıyla eğilerek; bu sözler içini sızlattı, çünkü onun kendisini böyle selamlamasını istemiyordu... ama o bir erkekti ve Keir'in tavsiyesine uyup ona bir erkek gibi davranması gerekiyordu.

"Bu fikrin mantıklı olup olmadığı konusunda şüphelerim olduğunu itiraf etmeliyim," dedi, ses tonu derin ve dengeliydi. "Ama annelerini bir daha asla göremeyecek arkadaşlarım var ve onlar bana böyle bir fırsatı kaçırmamam gerektiğini söylediler."

"Bilge arkadaşlar," dedi Michaela, o tanımadığı yabancılara minnettar olarak.

Gavriel, başka bir durumda hakaret sayılabilecek bir yoğunlukla ona baktı. “Sende kendimden parçalar görüyorum,” dedi sonunda, sesinde bir titremeyle. “Daha önce başka birinde kendimden parçalar görmemiştim.” En ufak bir gülümseme. “Gerçi sanırım tam tersi

değil mi? Tenim, saçım, gözlerimin şekli, hepsi senin parçaların.”

Ah, onun kendisine tekrar gülümsemesi için neler yapmazdı ki. “Evet,” dedi, ses tonunu hafif tutmaya özen göstererek. “Sanırım bunu hakkım olarak talep edebilirim.”

Gavriel sessizce onaylayarak başını eğdi; arkasında, güneş günün son ışıklarını tamamen yitirirken gökyüzü bulanık bir koyu maviye bürünmüştü.

“Benimle bir şeyler yer misin?” dedi, “ve bana... Şey, ne anlatmak istersen onu anlat. Tek dileğim seninle vakit geçirmek ve şunu bilmeni sağlamak: Eğer bana ihtiyacın olursa, ben buradayım.” Onu sevgisiyle sarmak için can atıyordu, ama o bunu kabul etmezdi; yokluğunda oğlunun dönüştüğü bu sakin ve güçlü adam bunu kabul etmezdi.

O... annesinin yokluğunda daha iyi bir adam olmuştu.

Bunu kabul etmek ona acı veriyordu, ama bu gerçektir ve bundan kaçamazdı. O, bir şifacının kanatları altında büyümüştü, gücün, yozlaşmanın ve sarayındaki acımasız oyunların ortasında değil. Oh, ona asla bilerek zarar vermezdi, varlığının son damlasına kadar onu severdi, ama o çok daha yıpratıcı bir ortamda gelişirdi.

"Sizinle bir yemek paylaşmaktan memnuniyet duyarım ve uygunsa bir iki gün burada kalırım," dedi, ona karşı hâlâ resmi bir tavırla. "Kökenlerimi... merak ediyorum."

Göğsü sıkıştı ve hesaplaşmanın hayal ettiğinden daha erken geleceğini biliyordu, ama Aegaeon olmayacaktı, çocuğunu kendinden uzaklaştırmayacaktı.

"Eğer bunu fazla samimi bulmazsanız," diye devam etti Gavriel, "size minnettar olurum."

Michaela başını eğerek soruyu sordu.

"Beni babamın bakımına verdiğiniz için. Daha iyi bir vasi seçemezsiniz."

Keir'den babası olarak bahsetmesini duymak hiç de şaşırtıcı değildi; şifacı ona bunu daha önce anlatmıştı. “Ona bana böyle seslenmemesini söylemek ikimiz için de acımasızlık olurdu.” Keir göğsüne yumruğunu bastırdı. “O benim kalbimin oğlu ve kan bağı dışında her bakımdan onun babasıyım.”

Şifacının sesinde gözyaşları vardı, ekledi: “O benim oğlum, Michaela. Bu, onun senin de olamayacağı anlamına gelmez. Bir çocuk

—yetişkin bir çocuk bile—asla fazla sevgi bilemez.”

Ve o da, kendi gözyaşlarıyla düşünmüştü ki, boğazında kanı köpürürken ölüm döşeginde Keir'i seçmesinin nedeni buydu.

“Savaşın o anında,” dedi bugün, sesi titreyerek, “sen söz konusu olduğunda Keir’e herkesten daha çok güvendiğimi biliyordum.” Garipti, ama Gavriel’in Keir’e ulaşmasını sağlamak için Raphael’in eşine de güvenmişti. “Sesinden ona olan sevgini duymak kalbimi ısıtıyor. Tek dileğim, sevgiyle ve şefkatle büyümendir.”

Gavriel’in yüzündeki ifadeyi okumak zordu... ama sonra ona hafif bir gülümseme gösterdi. “Çok sevildim—ve sadece Keir tarafından değil. Babam hastalarla ilgilenmek zorunda kaldığında Jessamy ve Galen birçok gece bana göz kulak oldular.”

Tüm vücudu ağrıyordu, bir darbeye hazırlandı. “Kütüphaneci sana bir anne gibi miydi?”

“Evet.”

Darbe geldi. Sert bir darbe.

“Ama,” diye ekledi Gavriel, “ona Anne dememe izin vermezdi, çünkü bunun ona yakışmadığını söylerdi. O, sana yakışırdı. Benim için Jessamy, Eh-ma’dır, bu tam olarak doğru bir terim olmasa da.”

Göğsü yeni bir nefesle genişledi. “Aodhan, Leydi Sharine’e Eh-ma diyor. Onu böyle söylerken duydum. Bu bir onur unvanıdır.”

“Evet. Benim Eh-ma’m, Lady Sharine’in Aodhan için olduğu kadar benim için de önemli.”

Michaela başını salladı; onun söylediklerinden çok daha fazlasını duyuyordu. Oğlunun bir ailesi vardı — onun sadakatinin onlara ait olduğunu çok iyi biliyordu. “Geride bıraktığım bebeğimi çok seviyordum,” dedi, sesi boğuklaşmıştı. “Onun için dünyadaki her şeyi istemiştim. Ona o dünyayı sunan insanlar tarafından yetiştirildiğine seviniyorum.”

Gavriel onu uzun uzun süzdü. “Sen beklediğim kişi değilsin.”

Michaela, bu savaşçı-bilgin'in kendisi hakkında araştırma yaptığının kanıtı karşısında midesi düğümlendi. "Düşüşüm beni değiştirdi." Bir an durdu. "Beni tanır mıydın?"

Bir an durakladı, sonra ona doğru bir adım attı, ardından bir adım daha. Oğulları —kendisinden birkaç santim daha uzun olan— kolunu uzatıp, “Sizi akşam yemeğine eşlik edebilir miyim?” diyene kadar birbirlerine yeterince yaklaştılar.

Teklifini kabul ederek oğluna ilk kez dokunduğunda, Michaela gözyaşlarını tutamadı. Yutkunarak konuşmaya çalıştı ve “Bana istediğin her soruyu sor, Gavriel. Cevaplayacağım.” dedi. Bu onu kötü bir duruma düşürse bile.

Çünkü o, oğluydu ve bu dünyada olmasının tek sebebi oydu.

24

Meleklerin hamilelikleri hassastır, özellikle ilk on hafta. On altıncı hafta, güvenli bölgenin sınırı olarak kabul edilir. Ancak, burada bir süper parazitle karşı karşıyayız. Belki de çoktan güvenli bölgeye girmişsindir.

—*Nisia, Elena ve Raphael'e (Yolculuğun Başında)*

“İhtiyacım olan her şeye sahibim,” dedi **Nisia**, hamileliğinin on sekizinci haftasında söyledi. **“İhtiyacım olan her şeye sahibim,”** dedi Nisia dedi bitti bitirmiş almayı Elena’nın

ölçtükten

“Bebek iyi mi?” diye sordu Raphael. Elena, oturmuş halinin yanında duran ve elini omzuna koyan Raphael’in tüm vücudunda gerginliğin titreştiğini hissetti.

“Görünüşe göre iyice yerleşmiş. Şu ana kadar herhangi bir komplikasyon yok ve bunun değişmesi için bir neden göremiyorum.” Elena’nın yanağına nazikçe dokundu; Nisia bile Raphael’e bunu yapmaya cesaret edemezdi. “İkiniz de mutlu olun. Melek hamileliğinin tehlikeli aşamasını *çoktan* geçtiniz.”

Elena ve Raphael'in peşinden ofisinin bir yanındaki ekranlara doğru yürüyen şifacı, en son taramanın kaydını açtı ve onlar ekranda o minik kalbin atışını izlerken bebeklerinin kalp atışının sesini çaldı.

“Buraya bakın.” Taramanın belirli bir bölümünü işaret etti. “Arkada kanat alt yapısının başlangıcını görebilirsiniz.”

Elena nefesini tuttu. “Uçacaklar.” Sesi titriyordu; kendi kanatlarını asla hafife almamıştı, çocuğu için gökyüzünü istiyordu.

"Evet," diye onayladı Nisia. "Süper parazitin vücudundaki ölümlü hücrelere gelince, takip edebildiğimiz kadarıyla çoğalmayı durdurmuşlar. Hâlâ oradalar, ama tespit edilmesi daha zor. Artık ölümsüz hücreler baskın."

Elena'ya baktı. “Buna, en kaslı melek savaşçıların bile ihtiyaç duyduğundan daha fazla yiyecek tükettiğin gerçeğini de ekleyince, bence ölümsüzlük kaçınılmaz

—ama ne yazık ki ne Keir ne de ben, ölümlü hücrelerin ölümsüzlerin arasında neden hayatta kaldığını ya da uzun vadede çocuk üzerinde ne gibi bir etkisi olacağını açıklayamıyoruz.”

“Tiamat bana endişelenmememi söyledi,” diye mırıldandı Elena; gözleri bebeğinin kalp atışlarına sabitlenmiş, tüm varlığı şiddetli ve ilkel bir sevgiyle titriyordu. “Bebeğimiz büyüyüp geliştiği sürece, bilmem gereken tek şey bu.”

Raphael avucunu hafifçe onun belinin üzerinde gezdirdi. “Eşim de öyle diyor, Nisia.”

Şifacı, bu kez somurtkan bir ifadeyle tarama kaydına tekrar baktı. “Biliyor musun, bu çocuğun da senin her zaman yaptığın gibi beni şaşkına çevireceğine inanıyorum.” Elena'ya attığı keskin bakış, alaycı sözlerin ardındaki sevgiyi pek gizleyemiyordu. “Nesiller boyu sürececek bir baş belası.”

Gülerek, Raphael şifacıyı kucağına aldı ve bir zamanlar ondan kimsenin beklemeyeceği bir neşeyle onu döndürdü. Nisia'nın omzuna vurmasını izlerken yüzü eğlenceyle aydınlanan Raphael'in kanatları, Nisia'nın masasındaki kağıtları süpürmek üzereyken, Elena karnını okşadı ve içindeki çocuğa seslendi.

Ne harika bir hayatın olacak, bizim küçük kıvılcımımız. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ve gelişmekte olan bebekleri artık

güvenli bölgede olduğundan, Elena bu haberi şu ana kadar bilen çok az kişiden öteye yaymaya hazırdı.

* * *

Venom ve Holly, ertesi akşam New York merkezli Yedi ve Elena'nın Muhafızları'nın akşam yemeği toplantısında **yoktu**.

. Raphael, Avi, Jelena ve Caliane'nin kıdemli ekibinin geri kalanına yardım etmeleri için çifti Hindistan'a göndermişti. Kadro'nun kararlaştırdığı üzere, Caliane'nin toprakları çevresindeki başmelekler, halkını günlük işlerin idaresine bırakarak bölgede uçuşlar gerçekleştirmiş ve varlıklarını hissettirmişlerdi.

Raphael, toprak fethi söz konusu olduğunda en çok Alexander için endişelenmişti; ama Alexander'ın ne kadar uzun süredir Caliane'i arkadaşı olarak gördüğünü unutmuştu. Alex ve Callie, yükselişten çok önce tanışmışlardı ve Alexander bir zamanlar oğluyla savaşmaya hazır olsa da, bu bir asır önceydi ve Alexander o zamanlar bambaşka bir adamdı.

Elijah'ın Raphael için yaptığı gibi, o da Caliane için boşluğu doldurmuştu ve bunun tersi de geçerliydi.

"Kanatlı filoları sınırda istikrarın korunmasına yardımcı oluyor," diye rapor etmişti Venom. "Ayrıca, bir vampir öpücüğünün sorun çıkardığı tek seferde, o da bir çekiç gibi bizzat onların üzerine çöktü.

"Lady Sharine de bölgeye birkaç kez geldi ve Titus, başmeleklerin denetimine yardımcı olmak için onunla birlikte uçtu. Suyin de elbette bu işin içindeydi.

"Jelena ve Avi de halka Leydi Caliane'nin sadece on yıl boyunca yok olacağını söyleme kararı aldılar, bu da iyi bir karar olduğu ortaya çıktı—kimse onun dirilişinde adının üzerine kara bir leke düşmesini istemez."

Raphael sadece annesinin dirilmesini ve ne kadar sevildiğini ve saygı gördüğünü görmesini umuyordu.

Ancak bu gece, çok daha neşeli bir konu vardı.

New York'ta ya da yakınlarında bulunan tüm üst düzey yöneticileri, Elena'nın bitkilerinin arasına yerleştirilmiş rahat koltuklara uzanmış, duvara yaslanmış ya da —Janvier'in durumunda

— kalın İran halısının üzerine, uzun bacağını uzatmış ve hayatının aşkının oturduğu koltuğa sırtını dönmüş bir şekilde oturmuştu.

Her zamanki gibi tembel sesiyle Cajun vampir, “Holly ve Venom, Sığınak ekibi ile Bluebell ve Sparkle hariç hepimiz buradayız,” dedi.

Çünkü son ikisi artık Raphael's Tower'ın bir parçası olmasa da, her zaman Yedi'nin bir parçası olacaktı. Ailelerinin bir parçası. Dünyadaki herkes bunu biliyordu—ve bazı yaşlılar bunun “son derece usulsüz” olduğunu mırıldansa da, o aynı yaşlılar Illium'un yaramazlıklarına da oldukça alışkındı.

Bu noktada, aynı tutucu yaşlılar, Yıldızların Başmelek'i — Illium'un halkı tarafından verilen isim— aniden gücün yazılı olmayan kurallarına uymaya başlarsa, bayılma nöbeti geçirme eğilimindeydiler.

"Bu ya çok kötü bir haber ya da çok iyi bir haber." Izzy, gözlerini kısmış, altın rengi bukleleri ışıktaki parıltıyordu.

Bir zamanlar, bebek yüzlü görünüşünün kaybolması tam anlamıyla yüzyıllar sürmüş olduğu için, daha yaşlı ve olgun görünmek amacıyla o bukleleri kesmişti. Ancak şu anda bin yüz yaşın üzerinde olan ve bu sürenin büyük çoğunluğunu dünyanın en ölümcül savaşçılarından birçoğundan öğrenerek ve onlarla birlikte savaşarak geçirmiş olan — ta ki kendisi de o seçkin ligin bir parçası sayılana kadar — bunu başaracak kendine güveni vardı.

Bu akşam yemeğine davet edilen Montgomery ve Sivya, yemeklerin hazırlanmasından sorumlu olan Tower mutfağı,

aniden Sivya'nın oturduğu yere en yakın bitkiye büyük ilgi göstermeye başladılar. Arkasında duran Montgomery, cebinden bir mendil çıkarıp büyük yeşil monstera yaprağındaki tozu sildi.

Raphael gülmemeye çalıştı.

Uşak ve aşçı hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmakta mükemmel bir iş çıkarmışlardı, ancak Elena gezegendeki en tuhaf yiyecek kombinasyonlarını arzulamaya başladığında ve midesi bulandığında odalardan hiç çekinmeden koşarak çıktığı bilindiğinden, ikisinden gerçeği saklamak zordu.

Neyse ki, ikincisinden pek fazla yoktu.

Ancak, çikolata kaplı turşular ve fıstık ezmesi çikolata serpilmiş avokado eşliğinde sirke pilavı bolca vardı.

"Süper parazit, sevimli, küçük bir tuhaflık," demişti Elena, iki gece önce erimiş peynire batırılmış turşuları yerken Raphael'e. "Yediğim şeyi bilinçli olarak düşünseydim, muhtemelen midem bulanırdı, ama şu anda yemek komasındayım ve bu yemek komasında, tadı cennetten geliyor."

Daha dün gece, ona durian dondurması istediğini söylemişti; görünüşe göre Malezya'da avlanırken denemişti. Raphael o meyveyi bir kez koklamıştı ve bu ona yetmişti, ama Elena durian dondurması istediği için, gece yarısı olsa bile onu bulmaya kararlıydı.

Bu, beklediğinden çok daha kolay olmuştu.

Elena kaseyi tamamen bitirmiş, ardından limon aromalı bir bardak süt içmiş, sonra dişlerini fırçalayıp tekrar uykuya dalmıştı; Raphael ise yarı eğlenerek, yarı dehşete kapılmış bir şekilde onu izlemişti. "Bu lezzeti kaçırıyorsun," diye mırıldanmıştı Elena, sonra Raphael'in göğsüne sokulmuş ve onu gülümseten rüyalara dalmıştı.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı Raphael; ona karşı kalbinin o kadar savunmasız olduğunu ki, o uyanıkken kalbini göğsünden sökse bile, o orada yatıp ona izin verirdi. "Sen sonsuzluğun en güzel parçasısın, benim Elena'm."

Bugün, elinde aslında sadece üzüm suyundan ibaret olan bir kadeh "şarap" tutuyordu. "Yem," diye göz kırparak ona söylemişti. "Gerilimi artırmamız lazım. Ah, bir de Greta, onu akşam yemeğine davet etmeye çalıştığım da, kendi kafasını kesip güzel bir krema sosunda sote etmeyi tercih edeceğini söyledi."

Raphael hiç de şaşırmamıştı; Greta, girişken bir lonca avcısına aşık olduğu o kısa süre dışında sosyalleşmezdi. O kadar derinden ve içten aşık olmuştu ki, onunla birlikte olmak için konfor alanından çok uzaklara gitmeye bile razı olmuştu — ve Malik Mizra'nın onun davranışlarına verdiği tepki, Greta'ya saygı duyan herkesin kalbini kazanmıştı. Çünkü o da, Greta'nın yalnız kalma ihtiyacına saygı göstererek kendi alışkanlıklarını değiştirmişti.

İki çok farklı insanı birleştirecek kadar güçlü, gerçek ve cömert bir aşk.

Gerilim konusuna gelince, Raphael bunun ne kadar süreceğinden emin değildi. Bu grupla olmazdı. Örneğin Sameon, bir şeyler döndüğünü bilen bir komutanın stratejik bakışlarıyla odaya bakınıyordu; Raphael'in casus şefi hoşnutsuz bir ifade takınmamak için çabalarken, koyu renkli gözleri Jason'inkilerle buluştu.

Jason her şeyi bilmekten hoşlanırdı. Tabii ki, dışarıdan casusların sızmadığından emin olmak için Kule personelini gözetlerken, kendi başmelekini ve Raphael'in eşini gözetlemiyordu. Bu da Elena'nın hamileliğinin onun radarından kaçtığı anlamına geliyordu.

Siyah giysili figürünün yanında, bugün gümüş işlemeli narin yeşil bir sari giymiş olan Mahiya — renkler, tüylerindeki tavus kuşu tonlarını yansıtıyordu — elini tuttu

duvara yaslandılar ve Mahiya, Jason'ın kaşlarını daha da çatmasına neden olacak bir şey söyledi.

Mahiya'nın gülümsemesi gözlerinde parıldamaya başladığında, Raphael onun Jason'ın bu kadar sinirlenmiş olmasıyla dalga geçtiğini anladı. Çünkü Prenses Mahiya Geet, sessiz ve olağanüstü Jason'ı hiç kimsenin yapamadığı bir şekilde anlıyordu.

"Jason felç geçirmeden onu bu ızdıraptan kurtar," dedi Dmitri, bir kolunu koltuğun arkasına dayamış, yanında Honor ile birlikte oturduğu kanepeden yavaşıca.

Casus şefi, "Biliyorsun" derken yüzündeki ifadeyi değiştirmede. Bu, onun sinirini daha da artırmış gibi görünüyordu. Dmitri'nin dudaklarının köşelerinde hafif bir gülümsemeyle ona bakışından anlaşıldığı kadarıyla, ikisi şu anda şiddetli bir zihinsel tartışma içindeydiler.

Kanepenin koluna tünemiş olan Izzy ile bir sandalyeye oturmuş olan Sam, düşünceli bir bakışlaştılar; şüphesiz onlar da birbirlerine fikirlerini aktarıyorlardı. Silah arkadaşları olmalarının yanı sıra, Sameon, Izzy ile yetişkin düzeyinde iletişim kurabilecek yaşa geldiği anda ikisi de çok yakın arkadaş olmuştu.

Bu arada Ashwini, Montgomery ve Sivya'ya bir göz attı, onların monstera bitkisine olan ilgisini fark etti... ve kendisi de asılı bir bitkiye son derece ilgi duymaya başladı.

Sanırım Ash biliyor, dedi Elena, üzüm suyundan bir yudum aldıktan sonra zihninde.

O iğrenç kokulu, iğrenç dondurma nereden geldi sence, hbeebti? Bir titremeyi zorlukla bastırdı. Ev sistemi şehirdeki stokları ararken, çaresizlikten mutfaktaki dondurucuya baktım. Ve işte oradaydı, tam ön tarafta.

Montgomery bundan hiç bahsetmedi!

Montgomery ihtiyatlı biridir, görünüşe göre Ash de öyle, çünkü Janvier açıkça bilmiyor. Yine de, yakında konuşmazsak bir isyan çıkacağını düşünüyorum.

Elena tırnağıyla şarap kadehine hafifçe vurdu. "Peki," dedi ciddi bir ses tonuyla, "hadi başlayalım. Bu gece burada, Kule'deki büyük personel değişikliğini konuşmak için toplandık."

"Trace, Yedi'ye resmi bir transferi kabul etti mi?" Bu soru Izzy'den geldi.

"Hayır, asla kabul etmez." Jason'ın sesinde mutlak bir inanç vardı, tüm dikkatini tartışmaya verirken kanatlarının abanoz rengi kanatları hareketsizdi. "Misha için de aynı şey geçerli."

Naasir'in ilk çocuğu, Kule'nin ayrılmaz bir parçasıydı ve bu odadaki herkesin çocukluğundan beri tanıdığı biriydi. Tıpkı Nasien ve Izar'ı tanıdıkları gibi. Üçüzler, her birinin saçına en az beş beyaz saç eklemiş ve anılarında silinmez bir iz bırakmıştı. Çocukların ne kadar parlak, ne kadar vahşi bir enerjisi vardı.

"*Oui.*" Janvier başını salladı. "Yedi, her zaman orijinal yedi üye olarak kalacak. Bunu hepimiz biliyoruz."

Dmitri, Honor ona yaslanırken bacaklarını uzatıp kanepeye daha derin yerleşti. Elena'ya, haber açıklanana kadar ağzını "kapalı" tutacağını söylemişti, ağzından kaçırmasından korkuyordu.

Raphael konuşmaya devam etti. "En yakın çevremize katılacak olan kişi, tanıdığınız kimse değil." Jason, kendi belirlediği titiz güvenlik protokollerinin bu bariz ve felaket niteliğindeki ihlali karşısında kafası patlamadan önce, Raphael sırtıttı. "Yeni ekip üyemiz de... en azından önümüzdeki yetmiş yıl kadar hiçbir görev yapamayacak."

Mahiya ilk tepki veren oldu.

Ellerini ağzına götürerek, bir çığlık attı.

25

Her şey yoluna girecek, Misha. Söz veriyorum.

—*Dmitri, İlk Oğluna (Çok, çok uzun zaman önce, Raphael'in Yükseliş ve Dmitri'nin Yıkılışı'ndan Sonra)*

Sonraki birkaç dakika, kucaklaşmalar, şaşkın bakışlar ve tebriklerin hakim olduğu bir kargaşa içinde **geçti**.

Herkes sakinleştikten sonra, yüzü ışıltı ışıltı olan Elena'nın söylediği ilk şey şuydu: "Bu olay bu odada kalacak. Bir sonraki durağımız Sığınak. Venom ve Holly'nin de bu kutlamaya katılmasını sağlayacağız, sonra Illium, Aodhan ve Vivek'i görmeye uğrayacağız."

"Peki ya Misha?" Janvier, bükülmüş dizine bir kolunu doladı. "Çocuk kendini dışlanmış hissederse kızar. Yani, teknik olarak artık bir yetişkin olduğunu, kanepenin ayaklarını tırmalamayı bıraktığını biliyorum, ama geriye gidebilir."

Eskiden Raphael, o değerli isme Dmitri'nin tepkisini görmek için ona bir göz atardı, ama bu yüzlerce yıl önce, Misha, Izar ve Nasien'in doğmasından kısa bir süre sonraydı.

Misha'ya bu ismi veren Dmitri'ydi.

"Hazırdım," demişti Raphael'e, sesinde babasını o kadar çok seven, bütün günü onunla geçirebilmek için Dmitri'nin pazar arabasına gizlice binmeye çalışan küçük bir çocuğun anıları yankılanıyordu. "Ve Naasir, o

kalbimin kocaman bir parçası. Oğullarından birinin benim oğlumun adını taşıması doğru gelmişti.”

Bugün Raphael, “Misha, önce Naasir’e söylememiz gerektiğini anlayacaktır—sonuçta o, onların küçük sürüsünün başı,” dedi.

Elena’nın en sevdiği kaplan yarattığı, müthiş bir babaya dönüşmüştü.

“Bebeğimiz New York’ta büyüyecek,” dedi Elena, artık başmelekinin çocuğunu en iyi şekilde korumak için tahtadaki taşları karıştıran bir casus şefi havasına bürünmüş olan Jason’ın sorusuna yanıt olarak. “Keir ve Nisia’nın tavsiyesine uyup ilk yıl Sığınak’ta kalacağız—ben ve bebek tam zamanlı olarak, Raphael ise ara sıra gelip gidecek—ama ondan sonra eve döneceğiz.”

“Galen, Titus’un sarayında büyüdü.” Dmitri, Jason’a bir göz attı. “Bir başmelek çocuğu değil, ama yine de melek bir bebek. Titus’un adamlarıyla konuşacağım, onun bu barbar haline gelmesine izin verirken güvenliğini nasıl sağladıklarını öğreneceğim.”

“Emin misiniz, efendim, Elena?” diye sordu Sam, oturuyor olmasına rağmen kanatlarının siyah uçlu kahverengi tüylerini bir savaşçı gibi dik tutuyordu.

Raphael onun neden sorduğunu biliyordu; melek çocukların neredeyse her zaman öncelikle Sığınak’ta yetiştirilmesinin sebebi, melek ırkının halk gözünde her şeye kadir olarak görülmesi gerektiği idi; bu durum, en güçlü vampirler söz konusu olduğunda daha da geçerliydi. Herhangi bir zayıflık belirtisi isyana yol açabilirdi ve bu da kaçınılmaz olarak sokakların kanla kaplanmasına neden olurdu.

Ölümlüler ve vampirler, başmelekler de işin içindeyken meleklerle karşı bir savaşı *asla* kazanamazlardı. Binlerce kişi ölecekti. Onların yoluna baştan çıkarıcı bir şey koymamak en iyisiydi.

Raphael bu düşünceye karşı çıkmadı; bu keyfi bir düşünce değildi, acı verici,

kanlı deneyimler yoluyla öğrenilmiş bir düşünceydi. Ancak... "Bu yapılabilir."

Oturduğu koltukta öne doğru eğildi; Elena ise koltuğun geniş koluna tünemişti. "Metodik ama müdahaleci olmayan bir güvenlik gerektirecek. En az bunun kadar önemli olan, yapılan herhangi bir zararın intikamının o kadar büyük olacağı ve kabusun ötesine geçeceği uyarısının yayılması olacak." Raphael, çocuklara zarar verenlere karşı merhamet bilmezdi. Peki ya kendi bebeği? Dünyayı yakıp yıkardı.

"Lejyon bu işi kolaylaştırır," diye mırıldandı Ashwini, daha önce saklanmak için kullandığı limon yeşili asmanın sarkan ucuyla hâlâ dalgın dalgın oynuyordu. "Özellikle de doğuma yakın bir zamanda gelirlerse... Yedi yüz yetmiş yedi öldürülemez savaşçıdan oluşan uyarı sinyalinin gözden kaçırmak zor olur."

Raphael'in tapınağı nabız gibi atmıyordu. Etrafında büyük bir varlık hissetmedi . ufukta bekleyen ortaya ortaya çıkmayı bekleyen... Lejyonunun yeniden canlandığına dair hiçbir iz yoktu. "Bize bir şey mi söylemeye çalışıyorsun, Ashwini?" diye sordu, nefesini tutarak. "Hayır. Keşke öyle olsaydı, ama o sadece benim umudumdu." Kız sırtıttı. "Ancak, bir hafta önce yatağının yanında bir beşik gördüm." Gördüğü yeri göstermek için şakağına hafifçe dokundu,

Janvier ise ona öfkeyle bakmak için aniden döndü.

"Tatlım," dedi, "artık Janvier'inden sır saklıyor musun?"

Ashwini, yaz güneşinin haftalarca süren etkisiyle bakır rengi parıltıları daha da belirginleşen kalın kestane rengi saçlarını parmaklarıyla okşadı. "Hiçbir kadın böyle bir sırrı ağzından kaçırmaz." Sivya ve Montgomery'ye sırtarak baktı. "Ayrıca, bunu bilen tek kişi *ben* değilim."

"Bir başmelek ve eşinin evi dokunulmazdır," dedi Montgomery, mükemmel bir uşak zarafetiyle, tatlı ve utangaç Sivya ise gülümseyen yüzünü elleriyle sakladı.

Raphael, kendisi ve eşinin etrafında toplanan insanları incelerken, babası ölmüş ve annesi Uykuda olsa da, ailesiyle birlikte oturduğunu biliyordu. *Umarım seni tekrar görürüm, Anne,* diye içinden söyledi. *Umarım sana çocuğumuzu tanıştıtabilirim.*

Caliane, yaklaşan deliliğin farkına vararak Uykuya daldığında, Raphael'in imkansız olduğuna inandığı bir şekilde güvenini geri kazanmıştı. Sadece sözünü tutmakla kalmamış, o sözü tutmak için tahtından bile vazgeçmişti.

Elena'nın eli onun eline kayd, gümüş kenarlı gri bakışları, kelimelere gerek duymayan bir anlayış barındırıyordu.

Elini ağzına götürerek, parmak eklemlerine bir öpücük kondurdu. *Birlikte, hbeebti. Bu macerada ve gelecek olan her şeyde.*

Her zaman, Başmelek.

26

Cassandra'm olmadan ben sadece yarım bir varlığım.

—*Qin'in Veda Konuşması (Mantle'in Düşüşünden Önce)*

//

Sevgilim."

Yanında daha derin bir nefes, elini onun eline sıkıca tutarken

ve sonsuza dek birbirlerine tutunuyorlardı. "Uyanıyor muyuz, kalbim?"

Uyanışları, bilincin yüzeyinde sadece hafif bir kıpırdanmaydı. Birlikte olmak, bir olmak için yeterliydi, ama dünyaya çıkmak için yeterli değildi, çünkü o çıkışta onun deliliği ve onun yıkımı gelirdi. "Yaralı yavrularımızdan biri yeniden özgürce uçuyor. Henüz zamanın bir damlası kadar bir süre oldu, ama kanatları güçlü görünüyor."

"Ah." Gözleri onun gözlerine bakıyordu, şaşırtıcı aurora çizgili siyah gözleri ışıkla doluydu. "Acaba ne olacak?"

"Bilmiyorum. Göremiyorum." Bu halde dinlendiğinde zamanın akıntıları her zaman ona kendini göstermezdi; bu, küçük bir lütuf, sessiz bir huzurdu.

"O, olacağı kişi olacak," dedi Qin, doğasında olan mutlak dengeli tavrıyla.

Her yönüyle çok güzeldi. "Bir sır biliyorum, benim Qin'im."

*Şimdi kakhaha, nazik ve onu bütünleyen bir sevgiyle dolu.
“Bana söyleyecek misin, meraklı Cassie’ım?”*

Onun meraklı Cassie’ım demesi üzerinden çok uzun zaman geçmişti. İlk tanışmalarından, birbirlerinin her şeyi olmalarından bu yana asırlar geçmişti. Ebedi ıstıraplarında, aşkın bu küçük parçalarını unutmuşlardı.

Gülümseyerek, koruyucu ateşiyle yanan bu yerde uykusunda ona döndü ve sözlerini dünyadan saklamak istercesine elini kulaklarına götürdü. “Ölümlülerin çocuğu yakında kendisi de anne olacak.”

Qin’in gülümsemesi yanaklarını kııştırdı, çünkü bir zamanlar ölümlü olan bu meleğe olan sevgisini çok iyi biliyordu. "Onlara bir hediye göndermeli miyiz, aşkım? Belki bir baykuş yavrusu. Genç Raphael senin baykuşlarını çok seviyor."

Gözlerini kapatıp vücutlarını birbirlerine sararken ikisi de güldü. Ve böylece, sonsuzluğun akıntıları içinde birbirlerine sarıldılar.

Beni korkuyla işkence ediyordun — muhtemelen sırf çığlıklarımı duymak için beni birkaç kez uçurumdan aşağı atıp tekrar yakalayacaktın.

—*Elena'dan Raphael'e (Bir keresinde, Raphael Sessiz kaldıktan sonra)*

Raphael ve Elena, Enclave'deki toplantının ertesi günü Sığınak'a **doğru yola çıktılar**.

Bölgeleri güvenli ellerdeydi ve —Aegaeon-Illium sınırındaki sürekli gürültüler dışında— dünya barış içindeydi. Sonuç olarak, o ve eşi uçuşta acele etmediler.

Elena artık bu mesafeyi kat edebilirdi; yıllar içinde giderek daha şık hale gelen ölümlülerin makinelerine artık güvenmek zorunda değildi. Ancak bunu, Raphael'in kafasına koyduğunda yapabildiği gibi tek seferde başaramazdı. Avcısı dinlenmek için durmak zorundaydı — ve şu anda yemek yemek için durması gerekiyordu.

"Küçük kıvılcımımızın damak tadı iyi," diye mırıldandı, ağzında o sabah Sivya'nın onun için pişirdiği protein açısından zengin bir kek varken. Aşçı, Elena'nın tüm beslenme gereksinimlerine tatlı bir özenle yaklaşıyordu. Şüphesiz bebeklerine de aynı şekilde davranacaktı; çocuklarının zamanlarının yarısını mutfakta geçireceklerdi; Raphael'in bu konuda en ufak bir şüphesi yoktu.

"Sivya'nın çocuğumuzu disipline edemeyeceğini biliyorsun, değil mi?" Raphael dedi gülümsemeyle. "Ne isterlerse

ondan alacaklar.” Elena’nın yanağına parmak eklemleriyle dokundu.

Vücudunu ona yaslayan Elena gülümsedi. “Her çocuğun onu çok seven bir onursal teyzesi olmalı. Çocuğumuz çoğu zaman savaşçılar ve diğer sıkı kontrol altındaki yetişkinlerle çevrili olacak—onların şımarık olacağını sanmıyorum.” Ona baktı, gülümsemesi soldu. “İyi bir iş çıkaracağız, değil mi Raphael?”

Kalbi güm güm atıyordu. Dudaklarını kızın saçlarına değdirerek şöyle dedi: “Tavsiye almak için büyükannen ve büyükbabanla Leydi Sharine’e danışabiliriz. Ve daha sonra... anneme.” Eğer uyanırsa. “Sonradan nasıl biri olursa olsun, ben çocukken bana karşı iyi bir anne olmuştu.” Sert ama şefkatli. “Tıpkı Nadiel’in bana karşı iyi bir baba olduğu gibi.”

Tüm kırılmalar, o tamamen büyüdükten sonra meydana gelmişti. Elena sessizce onu teselli etmek için kollarını ona doladı, o da kollarını onun omuzlarına doladı ve dalgalar kıyıya vururken güneşin altında oturdular... ta ki karnı guruldayana kadar.

Gülerek, erzaklarını karıştırıp ona bir parça “çikolata” uzattı; bu, gerçekte yüksek enerjili bir takviyeydi. Sonra, o yerken, ayağa kalkıp bacaklarını ve sırtını esnetti, aynı anda kanatlarını da açtı.

Çizmelerini ve çoraplarını çıkarıp parıldayan beyaz kumda çıplak ayakla yürürken, gözü mükemmel bir spiral şeklinde oluşmuş bir deniz kabuğuna takıldı. Onu aldı, sevgilisine, kalbine uzattı. "Bak, avcım."

Kadın, kabuğu ışığa tutarak üzerindeki silikayı görmek için sevindi ve gülümsedi. Ve adam, ona yeniden aşık oldu; bu avcıya, kulenin çatısına çıktığı gün hayatını sonsuza dek değiştiren, küstah, cesur ve onun kibirine meydan okuyan zekasıyla elektrik gibi parıldayan kadına.

Ona rastlamadan önce, o, soğuk ve kalpsiz bir varlık olma yolundaydı; böyle bir varlık,

iyi bir baba olamayacak, bölgesi sakın ama korku ve sindirilmişlik içinde olan acımasız bir başmelek olmak üzereydi; oysa bölgesi sakın ama enerjiyle dolu, halkının orayı evi olarak adlandırmaktan mutluluk duyduğu bir başmelek olacaktı.

O, kabuğun narin güzelliğini fark etmeden onu ezip geçecekti.

"*Knhebek*, Elena," diye mırıldandı.

Şaşkın bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum," dedi, sonra yanındaki kuma hafifçe vurdu. "Gel, otur. Benimle bir şeyler ye."

O anda yemek yemeye ihtiyacı yoktu, ama sırf onunla birlikte olmak onu mutlu ettiği ve onu sevindirdiği için yanına oturdu ve ona yedirdiği atıştırmalıkları yedi. Dalgalar kıyıya vururken güneş üzerlerine parlıyordu. Bir süre sonra, sıcaktan tembelleşmiş bir halde, kanatlarını açarak sırt üstü uzandı, böylece kanatları Elena için koruyucu bir halı görevi görecekti.

Elena botlarını ve çoraplarını çıkarıp başını onun göğsüne koyduğunda, o da kolunu onun vücuduna doladı ve ikisi de uykuya dalarken onu kendine sıkıca sarıldı; hayatları güzel ve köklü bir değişimin ortasındaydı.

* * *

Elena, başmelekinin geniş göğsünde derin bir uykuya daldığını **fark ederek uyandı**.

ona hafifçe sürtünürken, yüzünü buruşturdu çünkü o, New York'ta en sık giydiği hafif gömlekler veya tunikler yerine uçuş kıyafetleri giyiyordu.

Elena, onun vücudundaki deri giysinin kemerini çözmeye başladığında onu durdurmadı; Elena, giysinin üst kısmını omuzlarından ittiğinde ayağa kalkarak ona yardımcı oldu. Elena, avucunun altındaki derisinin sıcak ihtişamına iç geçirdi, ama bu bile yeterli değildi.

Oturur pozisyonda, gözleri onun tembel, yarı kapalı gözlerine kilitlenmiş haldeyken, kendi deri kıyafetini çıkardı. Kıyafeti uzun kolluydu ve iç kısmında termal astar vardı. Çünkü ilk kez melek olduğundaki halinden çok daha güçlü olmasına rağmen, yüksek rakımlardaki soğuğu hâlâ hiç sevmiyordu.

O sıcaklıklara dayanıp hayatta kalmakla, onlardan gerçekten keyif almak iki farklı şeydi.

Güneş, hassas göğüslerini ısıtıyordu. "Sanırım bunlar büyüyor," diye düşündü, ellerini göğüslerine koyarak.

Raphael'in elleri sırtındaydı, sesi tembel bir tonda, "Daha iyi karar verebileyim diye yaklaş," dedi.

Boğuk bir kahkaha atarak üzerine eğildi; göğüsleri, giderek artan hassasiyetleri nedeniyle göğsüne sadece hafifçe değiyordu ve omzundan sarkan örgüsü, onun tenine uzanmıştı. "Beni bu duruma sokan da zaten buydu. Issız bir adada, çıplak ayakla ve hamile."

O, gücünü kullanarak onu göğüslerini öpebilecek kadar yukarı kaldırırken, kadının yüzünde yavaş, günahkar bir gülümseme belirdi. Kadının kızarmış, dolgun tenine tek bir — neredeyse iffetli— öpücük kondurduktan sonra, "Bu, ne yaparsak yapalım, artık başımızı daha fazla belaya sokamayacağımız anlamına geliyor," dedi. Bir sonraki öpücük daha ıslaktı, ama acı değil, zevk verecek kadar doğru yoğunlukta idi.

Bebegi karnında büyüdükçe vücudu değişiyordu ve ikisi de bunu öğreniyor ve başa çıkmaya çalışıyordu. Bugün, dilini yalayıp parmaklarıyla ustaca okşayarak onu deliliğin eşiğine ittiğinde, bacakları onun kalçalarını sımsıkı sardı.

Çıplaklık bir olasılık değil, bir kesinlikti.

Kısa bir süre sonra onun üzerine oturduğunda titredi, o da onu penisine oturturken elleri kalçalarına gömüldü. İhtiyacından şişmiş bir halde titredi, kalın her santimetre onu sarsan bir his uyandırıyor.

"Şimdiye kadar eski bir evli çift gibi olmalıydık," dedi, tembel bir zevkle onun üzerinde hareket ederken, elleri onun sert göğsüne dayanmış halde. "Bunu kaç kez yaptık?"

Sesi kaba ve nefes nefeseydi, "Yeterince değil," dedi.

Başmelek, göğüslerinin arasına bir öpücük kondurmak için başını kaldırdı; yüzyıllar süren aşkın getirdiği bir bilgiyle birlikte hareket ederken, gece yarısı rengindeki saç telleri tüy kadar hafif dokunuşlarla kadının tenine değiyordu. "Asla yeterince olmaz, benim Elena'm."

Parmaklarını onun saçlarında gezdirerek, yüzünü ona sürttü. "Gelecekteki ergen çocuğumuzu skandala mı sürükleyeceğiz?"

Kısa bir kıkırdama; başını kaldırdı, böylece kız, onun sonsuzluğu ve kalbi olan o güzel gözleri görebilsin diye. "Çocuklarını şok etmek ebeveynlerin görevidir."

Öpüşmeleri sevgi ve ilkel, sonsuz bir aşkın ürünüydü; bedenleri tenin ten üzerinde yavaşça kayarken, doruk noktası kısa ve keskin bir crescendo değil, yavaş ve görkemli bir dalga gibi geldi.

Göz yaşları dudaklarında tuz gibi tadı vardı. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, duygularına yenik düşerek.

"Sonsuza dek ve ötesine, *hbeebti*." Onu kanatlarıyla sardı, kolları onun tüm evrenindeki en sağlam şeydi.

* * *

"Biz bunu almalıyız bir yüzmeliyiz," dedi fısıldadı Raphael'in göğsüne fısıldadı olayın ardından bir ara. "Temizlen ve güneşte kurulan, sonra yolumuza devam edelim." Raphael ile bu kumsalda kalmak istese de, haberlerini ailenin diğer üyeleriyle paylaşmayı daha çok istiyordu.

Raphael elini sırtında yukarı doğru gezdirdi; şefkati onu yine ağlatacak gibiydi. Hiç bu kadar ağlayan biri olmamıştı. Ama... umursamıyordu. Onu en savunmasız anında görmüş ve yine de *onu* görmüş olan başmelek varken umursamıyordu.

“Su soğuk.” Ayağa kalkarak onu da kaldırdı, dalgaların kenarına götürdü, sonra beklemesini söyledi.

O, başmelek gücünü kullanarak devasa bir su baloncuğu yaratıp onu ısıtırken, kız bir gencin coşkulu neşesiyle güldü. “*Köpük banyosu* kavramına yepyeni bir anlam kazandırıyor.” O baloncuğu havada tutarken kız ılık suların içine daldı, sonra onu da yanına çekti. Kabarcık çöktü . içeri içeri ama su suyun bir süre daha ılık kalması, iki genç fok yavrusu gibi okyanusta oynarken, saçları ve vücutları parlak güneşin altında.

* * *

Okyanusun derinliklerinde, tek bir varlık olan yedi yüz yetmiş yedi varlık, rüya alemlerinde gülümsedi, okyanus akıntılarının taşıdığı neşeyle dolup taşıyorlardı. Aeclari, diye fısıldadılar. Aeclari, *biz buradayız.*

Ben farklıyım, Ash. Derinlerde. Asla diğer erkekler gibi olmayacağım.

—*Naasir'den Ashwini'ye (New York'ta bir sokak partisi sırasında bir gece)*

İkisi içeri uçarken, **Sığınak'ın** ışıkları geceye sıcak bir parıltı yayıyordu;

kenara en yakın binaların ince beyaz mermeri içten parlıyordu. Uzakta yükselen dağların üzerinde kar kalın bir tabaka oluşturmuştu, ancak Sığınak'ın kendisi bembeyazdı. Soğuk gece havasından yılmayan dayanıklı dağ çiçekleri, kayalardan ve taşlardan başlarını çıkarmıştı.

Girişte onları karşılayan keşif erleri, yaklaşan gelişlerini gizli tutmayı gülerek kabul etmişlerdi. Ekipte ziyaret planlarından haberdar olan tek kişi, Raphael'in Sığınağı kalesinin idarecisi Yana'ydı. Şimdi Raphael zihniyle ona ulaştı.

Yana,

biz sadece birkaç dakika uzaktayız.

Küçük ve çevik olan Yana, onlar indiğinde avludaydı. “Efendim. Eşiniz.”

Geniş bir gülümsemeyle eğildi, kahverengi bukleleri yüzünün yumuşak hatlarını çevreleyen bir hale gibiydi ve soluk kahverengi teni kızardı. “Süitinizi hazırladım, bir tepsi getireceğim.” Sırtında düzgünce duran kanatları, beklenmedik koyu mavi çizgilerle süslenmiş, hoş bir pas rengi turuncuydu.

"Teşekkürler, Yana," dedi Raphael, hükümdarlığının başlangıcından beri yanında olan meleğe; Yana

genç ve deneyimsiz başlamış, rütbeleri tırmanarak şu anki konumuna yükselmişti—ve New York'ta da görev yapmış olsa da, Sığınak onun ana üssüydü.

"Trace nerede?" Görmeleri gereken tüm insanlar arasında, Galen ve Naasir ayrı evlerde yaşadığı için, kalede yaşayan tek kişi Trace'di.

Yana'nın koyu kahverengi gözleri parladı. "Keir ondan bir iş yapmasını istedi."

Şifacı, elbette, onların kaçtığını biliyordu.

"Venom ve Holly yukarıdaki süitlerinde," diye ekledi komplo kurar gibi fısıldayarak. "On beş dakika önce geldiler ve yolculuğun yorgunluğunu atıyorlar."

"Saat daha sekiz civarı," dedi Elena gülümseyerek, zihnindeki gümüş ateş onun zihnine dokunmadan önce parmak uçlarında zıpladı. *Bunu yarına ertelersek uyuyamayacağım.*

"Nasıl istersen, Eşim," diye cevapladı Raphael, o da gülümsedi. "Adamlarımızı toplayacak mısın?" diye sordu Yana'ya. "Jessamy ve Andromeda'yı da." Her iki kadın da Raphael'in sarayına ait olmasa da, yine de aileydiler. "Sen de katılmalısın. Ancak diğerlerine geldiğimizi söyleme."

Kâhya açıkça meraklıydı, ama "Bir saat sonra onları toplayacağım. Bu yeterli olur mu?" dedi.

Raphael, Elena'ya bir göz attı; Elena, "Kırk beş dakika," dedi.

Nitekim kırk dakika içinde hazır oldular.

Saçları hâlâ nemliyken Raphael, siyah bir pantolon ve yakası dantelli krem rengi bir tunik giymişti; tunikin yakasını açık bırakmıştı.

Eşi, omuzlarında kopçalar ve belin her iki yanında daraltmak için kullanılabilecek bağcıkları olan, ayak bileklerine kadar uzanan sade mavi bir elbise seçmişti.

deri giysilerde ya da artık çoğu lonca avcısının giydiği kaliteli zırlarda çok daha rahattı, avcısı ise zamanla evde giymekten hoşlandığı küçük bir elbise koleksiyonu oluşturmıştu.

şimdi, elini karnının üzerinde gezdirdi. “Bu elbise, karnım büyüdüğünde de bana uyacak. Belini sıkmazsam gerçek bir bel çizgisi olmayacak.”

Arkasına geçerek çenesini kızın nemli, gür saçlarına dayadı ve elini onun elinin üzerine koydu. “Elena’m, Montgomery’nin senin için tam bir hamile gardırobunu planlamaya başladığının farkında değil misin? Lütfen onun hayallerini yıkma ve normal kıyafetlerini giyeceğini söyleme. Uşağımın ağladığını görmek istemem.”

Elena şaşkın bir kahkaha attı, omuzları sallanırken gözleri parladı. “Terzisi arkadaşıyla bu konuyu konuşamadığı için içten içe patlıyor olmalı.”

“Yakında izin vereceğiz.” Dudaklarıyla kadının boynunun kıvrımlarını okşadı. “Sence bebeğimiz kız mı, erkek mi?”

“Keir muhtemelen bize söyleyebilir.” Gözlerini kaldırdı. “Öğrenelim mi?”

“Hmm.” Düşündü. “Bilmiyorum. Sonra karar verelim.” Dolgun ve yumuşak dudaklarını öpebilmek için pozisyonunu değiştirdi. “Küçük bir avcı ya da yaramaz bir erkek çocuk, ikisi de bizi yoracak; bundan eminim.”

"Hey, sakın ve uslu bir çocuğumuz da olabilir."

Birbirlerine baktılar ve sonra kahkahalara boğuldular, diğerlerini şaşırtmak için aşağı inerken hâlâ gülümsüyorlardı.

“Yana, bize neden burada olduğumuzu söyleyecek misin?” Galen’in derin sesi kalenin büyük salonundan yankılandı. “Not that I don’t appreciate the evening

atıştırma lıkları.” Bir duraklama. “Venom? Holly? Sürpriz bir ziyaret için mi uğradınız?”

Diğer çift mutfak tarafından büyük salona girmiş olmalı.

“Efendimiz ve Elena da burada.” Naasir’in sesi. “Kokularını aldım.”

Kahretsin. Bizi yakalayacağını anlamalıydık. Yine de ona bir sürprizimiz var.

"Haber göndermediler," dedi Trace, Jessamy ise "Onları bu kadar uzun süre sonra görmek ne güzel olacak. Sanırım bir yıl oldu," diye ekledi.

"Neden buradalar?" Galen, bir silah ustasının keskin zekâsıyla sordu, ses tonunda artık hiç de rahat bir hava yoktu. "Aegaeon sonunda Illium'a savaş mı ilan ediyor?"

"Hayır," dedi Elena kapı eşiğinden. "Hamileyim."

Oda tamamen sessizliğe büründü, sonra Naasir ona *atladı*, kollarının arasına alıp döndürdü, gür gümüş rengi saçları havada uçuşuyordu. “Bir yavru bekliyorsun!” Onun sevinci, Elena’yı yere indirmesini söylerken bile onu güldürdü.

Bu sırada Galen, Elena hariç herkese bal likörü dolduruyordu. Elena içinse, Yana'nın daha önce Elena'nın isteği üzerine masaya koyduğu sürahiden bir bardak süt doldurdu. "Bunu kutlamalıyız," dedi, Naasir Elena'yı bıraktığında Jessamy'nin kucaklaması kadar kocaman bir gülümsemeyle.

Her zamanki gibi nazik olan Trace, Raphael’in elini sıktı, sonra Elena’nın yanağına bir öpücük kondurdu. “Doğurganlığını kutlamak için bir şiir yazayım mı?” diye sordu her zamanki kurnaz mizahıyla.

"Yap. Beni bir avcı tanrıçası yap."

Heyecanlı Holly'ye, ardından Andromeda'ya yol açıp onu sıkıca kucaklamadan önce keskin bir gülümseme attı. "hamileliği hakkında bilgi paylaşmayı teklif ederdim ama benimki tam olarak

"melek gibi-normal," dedi Andi. "Seninki de öyle olmayacak bence." Elena'nın ellerini sıktı. "Ama yeni doğan bebekler hakkında tavsiyeye ihtiyacın olursa ya da istersen, ben yardımcı olabilirim."

"Benim açımdan," dedi Holly, "terzilik ve tasarım becerilerimi kullanarak bebeğine minik, sevimli kıyafetler dikeceğim." Ellerini çırpıtı; artık sofistike bir CEO değil, Elena için heyecanlanan bir arkadaşı. "Oğlan ya da kız, Holly Teyze işin içindeyse bu çocuk bir moda ikonu olacak!"

Venom'un kucaklaması, yılan gibi gözlerinin gösterdiği kadar soğuk değildi.

Yana, yanakları ıslak bir şekilde onları tebrik eden bir sonraki kişiydi. "Bu, tüm kaleyi coşturacak," dedi. "Üçüzler koridorlarda koşturmayalı uzun yıllar oldu."

* * *

Daha sonra, o ilk ilk heyecan
sönünce, Elena ve Raphael doğumdan sonra kısa bir süreliğine

Sığınak'a taşınma planlarını konuştular, ancak bunun dışında çocuklarını New York'ta yetiştirmeyi planlıyorlardı.

Yana endişeli görünürken, Galen'in köşeli çeneli yüzü dalgın bir ifadeye bürünmüştü. "Ben Titus'un sarayında büyüdüm. Çocuk hareket etmeye başlayana kadar işler kolay olacak; işte o noktada, çocuğun ne kadar özgürce dolaşabileceğine karar vermeniz gerekecek."

"Çocuğumuzun duvarlar arasında kalmasını istemiyorum," dedi Elena ve Raphael, onun bunu yapmak için aşırı koruyucu dürtüleriyle mücadele ettiğini biliyordu.

"Duvarlar her zaman kötü değildir, Ellie," diyen Jessamy'di. "Bir çocuk kendini nasıl kontrol edeceğini tam olarak bilemediğinde durum farklıdır—bu yüzden Sığınak'ın sınırlarında gözcüler bulunur. Sadece davetsiz misafirleri haber vermek için değil, aynı zamanda

yolunu şaşırıp o kadar uzağa uçmayı başaran başıboş çocukları kovmak için.”

Melek gibi kütüphanecinin dudakları seğirdi. “En büyük suçlunun kim olduğunu hepimiz çok iyi biliyoruz—ve o yönünü kaybetmemişti, sadece dönüş yolculuğu için ne enerjisi ne de gücü olmasına rağmen keşfe çıkmak istemişti.”

“Başmelek Illium’un nasıl yetişkinliğe kadar hayatta kaldığını hiç bilmiyorum,” diye mırıldandı Yana koltuğundan. “Bir keresinde o çocuğun, Aodhan’la birlikte inşa ettikleri kale için bir çivi çakmak gerektiği için bir savaş çekicini sürüklemeye çalıştığını görmüştüm.”

Jessamy, diğer kadınla anlamlı bir bakışlaştı. “Ah, Yana, Leydi Sharine’in çocuğu kesinlikle kırışıklıklarımın çoğundan sorumlu.”

“Ve benimkilerin de.” Yana gözlerinin kenarlarını işaret etti. “Görüyor musun?”

“Jessamy haklı.” Naasir’in dudakları yukarı kıvrıldı, ama sesi hırıltılı bir tonla, “Yavruların sınırlara ihtiyacı vardır—bu da onlara, paradoksal bir şekilde, güvenli ve emniyetli bir alanda dolaşma özgürlüğü verir.”

Bize bilgece tavsiyelerde bulunuyorlar, sevgili Elena'm. Duvarları düşünme, kanatlı bir bebek için oyun parkına benzeyen bir alanı düşün.

Yavaşça başını salladı. *Açıkçası, içim rahatladı. Bu, bebeğimizi gerçekten özgür bırakmak zorunda kalmadan önce, onun benden uzak olmasına alışmam için bana zaman verecek.*

O, karısının işleri yanlış yapmaktan ve çocuklarına zarar vermekten ne kadar korktuğunu biliyordu. Ayrıca, karısının bunu yapmayacağını da biliyordu. Karısı çok sevgi doluydu. "Bunun mekanizmasını halledebiliriz," dedi odadaki herkese. "Belki ses dalgası çitleri ya da buna benzer başka bir çözüm."

"Görünmez ama etkili." Galen, elinde bira bardağıyla başını salladı. "Jason ve Dmitri ile konuşup, uygulanabilir

29

Bluebell'i öldürme. Şu anda bana aşağı doğru spiral dönüş yapmayı öğretiyor.

—*Elena'dan Raphael'e (Bir zamanlar, Lumia'nın göklerinde)*

Illium'u **şaşırtmak mümkün değildi**, özellikle de onların gelişi söz konusu olduğunda. O, bir başmelekti ve , sınırlarını

sınırlarını izliyordu. Bu yüzden Elena ve Raphael ona bir mesaj göndermişlerdi; ani bir karar verip bir geziye çıkmaya karar verdiklerini ve uğramak istediklerini söylemişlerdi.

Suyin'in topraklarının çok üstündeki gökyolları kullanarak Illium'un topraklarına ulaştılar; ancak önce Çin Başmelek'ine bölgeden geçeceklerini bildirip, gerektiğinde mola vermek için izin istemişlerdi. Ayrıca, hava koşulları ya da öngörüleemeyen diğer durumlar nedeniyle planladıkları uçuş rotasını değiştirmek zorunda kalmaları ihtimaline karşı, Alexander'a da aynı durumu bildirmişlerdi.

İkisi de onlara soru sormadı; muhtemelen durma ihtiyaçlarının Elena'nın başmelek hızına ve gücüne sahip olmamasıyla ilgili olduğunu düşündüler.

"Vaktiniz olursa beni ziyarete gelin," demişti Suyin gülümseyerek. "Arkadaşlarımı ağırlamaktan her zaman mutluluk duyarım."

Alexander, beklenmedik bir şekilde, aynı daveti sunmuştu.

Suyin ve Alexander'ın nezaketine karşılık, davetlerini kabul edemese de, Raphael ve Elena

Suyin'in topraklarındaki ıssız bölgelere inerek rahatsızlık vermemelerini sağlamışlardı. Eğer Pers topraklarına düşselerdi, uzak çöl vahalarını seçerlerdi.

Yana, Elena'nın bu uçuşu atlatması için fazlasıyla yeterli yiyecek sağlamıştı.

Birincil ve alternatif uçuş planlarının tümü, Aegaeon bölgesinden uzak durmaya dayanıyordu.

Hiç kimse için sürpriz olmayan bir şekilde, Illium ve Aodhan, Illium'un toprakları ile Suyin'in toprakları arasında doğal bir sınır oluşturan geniş Amur Nehri'nin Illium'a ait olan kısmında onları bekliyorlardı. Çin'de geçtikleri nehir kenarındaki manzara yemyeşildi, nehir ise hayatın kaynağıydı.

Şüphesiz karşı kıyıda da durum aynı olacaktı.

Suyin'in toprakları, geçtikleri bölgede ıssızdı, ama yine de keşif erlerini fark etmeleri gerekirdi. Raphael hiç görmemişti — ve şimdi de görmüyordu. Ancak o anda Suyin ile Illium arasındaki dostluğun ve güvenin derinliğini anladı. Görünüşe göre Illium açıkça isyan eden tarafken, Suyin sessiz bir isyancıydı; ikisi de sırf beklendiği için politik oyunlara girmeyeceklerine karar vermişlerdi.

Raphael ve Elijah da uzun zaman önce aynı kararı vermişlerdi.

Bu günlerde bölgeleri arasındaki tek keşifçiler, keşif deneyimi kazanmaya ihtiyaç duyan genç savaşçılardı; çoğu zaman bu gençler, sınırların her iki tarafında da dersler alıyorlardı.

“Ellie!” Ne kadar güçlense de her zaman Elena'nın Bluebell'i olarak kalacak olan adam, onu karşılamak için etrafında daireler çizdi; güneş ışığında gümüş rengi mavi kanatları parıltıyordu, sonra yükselip yanağına bir öpücük kondurdu.

Gülerek, yüzünü avuçladı. “Önce Raphael'i karşılayan gerek, başmelekten başmeleklerle. Melekler için temel görgü kuralları.”

"Merhaba Rafa," dedi Illium, çocukken kullanmasına izin verilen bir isimle, küstahça sırtarak.

Raphael ona bir güç okunu fırlattı, ama bu asla isabet ettirmek için atılmış bir ok değildi. "Bir gün," diye tehdit etti, "beni çok zorlayacaksın."

Illium'un sırtışı daha da genişledi. "Asla." Bu doğrudu.

Beni asla bir düşman olarak korkman gerekmeyecek. Aramızdaki bu bağ sonsuza kadar sürecek. Kimse sana elini veya kılıcını kaldırmaya cüret ederse, yardımına koşacağım.

Mavi kanatlı küçük çocuğun başmelek olduğu gün, yükselişinde Raphael'e söylediği sözlerdi bunlar. Tutmuş olduğu ve her zaman tutacağı bir yemin. Raphael bunu tüm varlığıyla biliyordu.

Illium gülen Elena'yı kucaklarken, gülümseyen Aodhan da Raphael ile savaşçıların selamlaşmasını yaptı; sırtına bir şaplak atarak kucaklaştıktan sonra, hoş geldin demek için Elena'nın yanağına bir öpücük kondurdu. Ezilmiş elmaslardan ve kristal güzelliğinden yapılmış bu adam, güneş ışığında göz kamaştırıyordu; kanatları parlaklığıyla sanki alev almış gibi görünüyordu.

Bazıları ona soğuk, uzak bir yıldız derdi, ama o insanlar Aodhan'ı tanımıyordu. Bir zamanlar en iyi arkadaşının adına Aegaeon'a çok kızmış olan sessiz çocuk, güneş kadar güçlü bir kalbi olan güçlü, sadık bir adama dönüşmüştü.

"İkinizi de görmek ne güzel," dedi Aodhan, Illium yanına gelip havada asılı kalırken. "Kalacak mısınız?"

"Sadece bir iki gün," dedi Raphael. "Haberlerimizi paylaşmaya geldik."

Illium başını biraz eğdi, saçları Aodhan'dan yansıyan ışıktaki parlıyordu. "Eğer şahsen getiriyorsanız, büyük bir haber olmalı." Gözlerini kısarak, "Yüzünüzdeki o kendini beğenmiş ve mutlu ifadelerle

Yüzlerinizdeki o kendini beğenmiş ve mutlu ifadelerle.” Çenesini okşadı. “Hmm.”

Illium’un beyninde çarkların döndüğünü neredeyse görebilen Raphael, avcısına döndü. *Kendinden emin ve mutlu mu görünüyorum, hbeebti?*

Evet, ve bu seni daha da muhteşem yapıyor, eşinin daha özel ve mükemmel bir an olamayacağına karar vermeden önce gelen hoş yanıt buydu. “Süper parazit geliyor.” Çünkü bu ikisi Nisia’nın eski şakasını çok iyi biliyorlardı.

Bir sonraki kucaklaşmada iki adam da onu kollarının arasına aldı, kanatları birbirine dolandı ve Raphael onları havada tutmak için gücünü kullanmak zorunda kaldı. Sonra ikisi de Raphael’e sarıldı ve her şey bitti.

Elena, onları havada tutacak başmelek güçlerinden yoksun olarak, üçünün de Amur Nehri’nin serin yeşil sularına çakılmasını izledi... sonra gülerek su yüzüne çıktılar; sevinçleri o kadar bulaşıcıydı ki, keşke Leydi Sharine olsaydı da bu sahneyi resmedebilseydi diye düşündü. Bunun yerine, bebekleri için bir günlük tutmaya karar verdi; sadece bu günü değil, öncesinde geçen ve sonrasında gelecek tüm günleri de yazacaktı. Bu günlük, onları şimdiden ne kadar çok insanın sevdiğini ve onların gelişinin ne kadar sevinçle beklendiğini anlatan anılarla dolu olacaktı.

Üçü tembel akıntıda oyalanıp sohbet ederken, su üzerinde süzölmek için aşağıya uçtu ve, “Hala Leydi Sharine, Titus, Zoe ve Vivek’e söylememiz gerekiyor, o yüzden ağzını sıkı tut!” dedi. Vivek, artık Illium’un casus şefi olsa da, bir zamanlar onun Muhafızları’nın sadık bir üyesiydi ve —Illium’a hizmet etmesine rağmen— en yakın dostlarından biri olmaya devam ediyordu.

Raphael sıırıslıklam saçlarını geriye itti. “Elena’m, casus şeflerinin hareketli olduğunu unutmuşuz. Muhtemelen bölgede bile değildir, değil mi Illium?”

“Şanslısın. O ve Leydi Katrina son üç gündür burada ve yerleri biliniyor—ama vardığımız anda ona söylemen iyi olur, çünkü ‘Gelecekteki Amca Illium’ yazan kıyafetleri, baskıya girer girmez giymeye başlamayı planlıyorum.” Aodhan’a baktı. “Biliyor musun, neden şu anki kıyafetlerimin üzerine o yazıyı boyamıyorsun?”

“Benimkine ‘Gelecekteki Aodhan Amca’ yazmakla çok meşgul olacağım,” dedi Aodhan ciddi bir yüz ifadesiyle.

Ancak daha sonra, hepsi kuruyup Spire’a geldikten sonra, başmelek ve yardımcısı bu haberi mümkün olduğunca uzun süre kendilerine saklayacaklarını açıkça belirttiler. İkisi de Elena’nın hamileliği ne kadar ilerlerse, kendisinin ve çocuğun o kadar güvende olacağını anlıyorlardı. Melekler çocuklara saldırma ya da onları savaşta piyon olarak kullanma eğiliminde olmasalar da, gereksiz risk almaya gerek yoktu.

Özellikle de melekler tek tehdit değilken. Vampirler, kan dökme arzusu ya da güç açlığı nedeniyle acımasızlaşabilirdi. Sonuçta tüm taraflar yok olacaktı, ama bebekleri yine de ölebilirdi.

En ufak bir cazibe kırıntısını bile ortadan kaldırmak daha iyiydi.

“Sırada Zoe ve Vivek var,” dedi Elena; bu haberi Sara’nın kızıyla ve ikisi de ölümlü oldukları zamanlardan beri tanıdığı bir arkadaşıyla paylaşacağı düşüncesi kalbini doldurmuştu. Başka bir zamanın, başka bir hayatın yaşayan parçaları.

* * *

Elena Zoe’yi bulduğunda, onun Eve ile birlikte **olduğunu gördü**. Sevinç çığlığıyla

Elena ve Eve’i sıkıca kucakladı. “Annem çok heyecanlanırdı!” dedi, gülümsemesi göz kamaştırıcıydı. “Eminim yukarıda kutlama yapıyordur.”

Elena'nın gözleri bu düşünceyle ısındı ve gözyaşları diğer iki kadını da hıçkırmaya sevk etti; onlar şakayla karışık, hepsini ağlatmakla suçlarken bile... ama onunla teması hiç kesmediler. Mutlulukla dolu tatlı bir andı — ve tam o anda, Zoe'nin parıldayan gözlerine bakarken, Elena sanki en yakın arkadaşı bu sevinç çemberinde onlarla birlikte duruyormuş gibi, Sara'nın tanıdık sesini neredeyse duyabiliyordu.

“Bebekle tanışmak için sabırsızlanıyorum,” diye ekledi Zoe, Eve birkaç dakikalığına uzaklaştıktan sonra. “Bu haber beni o kadar heyecanlandırdı ki, Eve’e söylediğinde bana söylemediğin için sana kızmadım bile.”

"Sen bir çocuksun," dedi Elena, ellerini beline koyarak. “Hamilelik, şifacıların istikrarlı aşama olarak gördüğü noktaya gelene kadar sana söyleyemezdim. Sara’nın küçük kızının kalbini kırma riskini nasıl alabilirdim ki, hmm?” Zoe’nin eskiden nasıl olduğunu hâlâ görebiliyordu—kıvrırcık saçlı, melek gibi bir minik, koşarak kollarına atılan; onun kalbini kırma düşüncesi, Elena’nın kendi kalbine bıçak gibi saplanıyordu.

Zoe gülümseyerek başını salladı. “Annem, birlikte geçirdiğimiz son güne kadar bana ‘küçük kızım’ derdi.” Başını Elena’nın omzuna yasladı. “Bunu kimseye söyleme, ama sen hala öyle dediğin için mutluyum.”

Gözleri yeniden ıslanan Elena, Zoe’nin başının arkasını avuçladı ve saçlarına bir öpücük kondurdu. “Benim için her zaman Sara’nın küçük kızı olacaksın, Zoe.”

Ve o anda, Zoe onun koruyucu tavırlarıyla dalga geçse de, ikisinin de ilişkilerinden fazlasıyla memnun oldukları aklına geldi. Bu, aileyle ilgiliydi, ikisinden biri ölümsüzlük yoluna adım atmadan çok önce kurulmuş bağlarla ilgiliydi.

* * *

Vivek'e gelince, Elena ona söylediği **anda,** eğer bu onun radarına takılırsa. Elena biliyordu ki, bu ondan gelen güçlü bir duygusal beyanıydı — tıpkı onu kucakladığı sarılma gibi.

Diğerlerinden farklı olarak, bunu ona tek başına anlatmıştı; Katrina ile arası iyi olsa da, Vivek'in sevgilisi çok az sayıda insana güvenen mesafeli biriydi—ama Elena'nın bunu Vivek'e tek başına anlatmış olmasından da alınmazdı. Kat, tıpkı kendisinin de ondan önce bir hayatı olduğu gibi, Vivek'in de kendisinden önce bir hayatı olduğunu anlıyordu.

"Bunu hiç hayal edebilmiş miydin, V?" diye sordu ona, Vivek'in çalışma odasının hemen dışındaki Spire balkonunda dururken, kanatları onun özel dikim koyu kahverengi takım elbisesine dostça dokunuyordu.

Illium topraklarının kalbi, önlerinde dalgalı yeşil çatıların üzerinde uçan melekler ve üzerinde ölümlüler ile vampirlerin yürüdüğu dolambaçlı yollar şeklinde uzanıyordu.

Araçlar, ikisinin arasında kendi alçak uçuş rotalarını izliyor, sessizce hareket ediyorlardı.

"Orada olduğumda Cellars'tan başka hiçbir şey hayal etmemeye çalıştım." Vivek kollarını balkon korkuluğuna dayadı. "Çok acı vericiydi."

Çünkü o bir avcı olarak doğmuştu, her zaman dışarıda, vampirleri avlamak için yaratılmıştı, Mahzenlerin karanlık ve gökyüzü olmayan dünyasına hapsolmak için değil. Birçok insan deliye dönerdi; hayatta kalmanın bir yolunu bulması, Vivek'in cesaretinin bir göstergesiydi.

"Ölümlü arkadaşlarımı bugüne kadar özlüyorum," dedi Vivek, rüzgâr koyu renkli saçlarını geriye doğru savururken, profili keskin bir şekilde yakışıklıydı. "O zamandan beri edindiğim arkadaşları takdir ediyor ve seviyorum, ama Demarco, Neve, Ransom, diğer pek çok

diğerleri... Hâlâ arkamı dönüp onların orada olup da saçma sapan konuşmalarını bekliyorum.”

Vivek, Demarco’nun tabutunu taşıyanlardan biriydi; diğer yerleri ise avcı arkadaşlarının çocukları ve torunları almıştı.

Ransom'a gelince... o kayıp Elena'yı bugüne kadar derinden etkilemişti, ama o, sevgili Nyree'siyle muhteşem bir hayat yaşamış, ikisi de doksanlı yaşlarına geldikten çok sonra bile karısına öpücükler için sataşmaya devam etmişti. “Evet,” diyebilirdi sadece. Vivek, balkonda elini onun elinin üzerine kapattı; teni o kadar soğuktu ki, henüz beslenmediğini anladı—
ama dokunuşu

Yine de bu bir teselliydi. “Harrison nasıl?”

Vivek, vampir olmadan önce de sonra da Beth'i tanıyordu, Harrison'la da onun aracılığıyla tanışmıştı.

"Sanki bir bekleme odasındaymış gibi, ölümle randevusunu sabırla bekliyor." Onun sessiz ıstırapı, Beth'in kalbini parçaladı. "New York'tan ayrılmadan önce Nisia ile konuştum, değerlendirmesinin ne aşamada olduğunu sordum ve o da Harrison'ın hâlâ bir dizi danışmanlık seansına gitmesi gerektiğini söyledi. Ama şu anda... ona ulaşamıyorum."

Vivek elini sıktı. “Benim de öyle bir arkadaşım vardı, ölümsüzlükten bıkmıştı. Seksen yıl önce Yüksek Tatra Dağları’nda ortadan kayboldu ve tek umudum, bunu çabuk bir şekilde yapmanın bir yolunu bulmuş olması. Açlıktan ölmek bir seçenek değildi, onun güç seviyesiyle olmazdı. Orada, kurumuş bir ceset olarak, sonsuza kadar yatıp kalırdı.”

“Nisia, Harrison’a, danışmanlık seanslarından sonra hala hayatına son vermek istiyorsa, bunu hızlı ve acısız bir şekilde halledeceğini söyledi.” Boğazı düğümlenmiş bir halde, Illium’un yeşil topraklarına bakıyordu. “Bethie’nin onu bu halde görmemesi iyi oldu.”

“Eskiden ona hem kıskançlık duyuyor hem de kızıyordum .” Vivek’in gülümsemesi hüznüydü. “Kız kardeşin onu hayranlıkla izleyen

ona hayran olan bir seks bombasıydı ve kızın olamayacağı halde o, Made olarak her şeyi mahvetmişti.”

Elena somurtarak baktı. “Hey, küçük kız kardeşim hakkında böyle konuşma.”

Yumuşak bir kahkaha. “Merak etme. Beth’e karşı tam bir beyefendiydim. O da öyle, Ellie. Gördüğüm kadarıyla, iyi bir koca ve babaydı.”

“Evet,” diye onayladı. “Umarım ne karar verirse versin, ona huzur getirecek bir karar olur.”

Orada düşünceli bir sessizlik içinde duruyorlardı; iletişim kurmak için her zaman konuşmaya ihtiyaç duymayan iki eski dost. Tam o sırada Vivek’in bileklik cihazı yanıp söndü.

Cihazı ağzına götürerek aramayı cevapladı. “Merhaba aşkım. Ellie ile birlikteyim.”

Katrina’nın cevabı duyulmuyordu, bu yüzden Elena’nın göremediği bir kulaklık takıyor olmalıydı. Tüm vampir ve melek aksesuarları gibi, bu da harici olmalıydı; vücutları içsel teknolojiyi hemen dışarı atıyordu.

Kat ne demiş olursa olsun, bu onu gülümsetmişti. “Hayır, o ve Raphael sadece küçük bir haber vermek için uğradılar. Gerçekten küçük. Daha önce yaptığım hızlı araştırmaya göre, bir muz kadar büyüklükte.”

Elena sırtarak dirseğiyle ona hafifçe vurdu. “Onu kızdırmayı bırak.”

“Bekle, Kat, hoparlöre alayım da Ellie seninle konuşsun.”

“Vivek benimle dalga mı geçiyor, yoksa hamile misin, Elena?” Katrina, sevdiği ama çok yakın olmadığı kişilere karşı kullandığı o sıcak ama samimi olmayan üslupla sordu. Per

Illium’a göre, o da henüz yakınlar listesine girememişti.

“Bildiğim kadarıyla,” saygısız başmelek demişti, “Vivek ve yaklaşık iki kişi daha o tek kişiler.”

“Yaklaşık yirmi hafta sonra bir bebek melek geliyor.”

Bir duraksama. “Gözümü dört açacağım. Ayrıca, bulmakta zorlandığın bir şey yemek istersen, haber ver, ben senin için temin ederim.”

Dokunmuş bir şekilde Elena, “Söylerim, teşekkür ederim,” dedi. Ve Vivek adına, onu en az kendisi kadar derinden seven bu kadını bulduğu için sevindi. Kendi arkadaşlıkları söz konusu olduğunda çok sınırlı bir çevreye sahip olmasına rağmen, Vivek’in arkadaşlarına bile özen gösterecek kadar derinden.

Katrina, ertesi gece Illium ve Aodhan’ın özel süitinde düzenlenen samimi toplantıya geldiğinde sevgisini bir kez daha açıkça gösterdi. Elinde küçük bir kutu vardı. “Çocuğa ihtiyaç duyulduğunda verilecek bir hediye.”

Elena, Raphael ile baş başa kaldıklarında kutuyu açtığında, içinde altın rengi *K harfi* kabartmalı oniks bir kartvizit buldu. “Vay canına, bizim kıvılcımımız şimdiden nüfuzlu arkadaşlar ediniyor.”

"Bu hoşuma gitti," diye mırıldandı Raphael, elini Elena'nın karnına koyarak. "Bebeğe 'kıvılcımımız' demek."

Elena eridi. “Ben de ‘kıvılcım’ı seviyorum ama... Nisia’ya söyleme, ama ‘süper parazit’e de garip bir sevgi duyuyorum.”

Raphael’in kahkahası tüm dünyasını doldurdu.

30

Şimdi hakkımı iddia ediyorum — reşit olduktan sonra benim saraya gelecek. İkizlere yaptığım gibi, Titus'un savaşçı ruhuna kavuşurken en iyilerin en iyilerinden eğitim almasını sağlayacağım.

—*Başmelek Alexander'dan Birinci General Avelina'ya (Oğlunun Titus'un Doğumu Üzerine)*

Titus'un toprağı, dolambaçlı yolculuklarının **son** durağıydı; Leydi Sharine bu habere sevinçten parıldıyordu.

İkisini de kollarına aldı, mutluluktan ağlarken sırayla Elena'nın, sonra da Raphael'in yanaklarına öpücükler kondurdu.

Bu arada Titus, yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu. “İsterseniz bebeği burada büyütürsünüz,” dedi. “Tabii ki çocuk kanatlarını açacak yaşa geldiğinde. Kalemizde pek çok çocuk büyüdü—barbar silah ustanız Raphael de dahil. Ben de Alexander'ın sarayında büyütüldüm.”

Elena, çocuğunu başka bir yerde “büyütme” fikri karşısında kalbinin bir değil, birkaç kez atladığını hissetti; ancak yüzyıllar boyunca, başka saraylarda ve ailelerde kalmanın, aksi takdirde korunaklı bir melek çocuğun daha geniş bir deneyim yelpazesine maruz kalması için teşvik edildiğini bilecek kadar çok şey görmüştü.

Sam de bir zamanlar Zanaya'nın sarayında —çok mutlu bir şekilde— büyütülmüştü.

Neyse ki, çocuğunun sadece kendisinden uzak değil, başka bir kıtada olması ihtimali çok uzak bir gelecekteydi. Bu ziyarette, Titus ve Leydi Sharine'in zamanında yetiştirdikleri ya da baktıkları çocuklarla ilgili hikâyelerini dinleyerek vakit geçirdiler. Titus'un kendi çocuğu yoktu, ancak pek çok yetim bebeğe göz kulak olmuştu; Leydi Sharine ise elbette Illium'u – ve büyük ölçüde Aodhan'ı – yetiştirmişti.

Elena, Raphael'in yanında, onların bilgilerini içselleştiriyordu ve kendine, geçmişin hayaletlerinin yükünü taşımayan iyi bir anne olacağını söyleyip duruyordu.

* * *

O gece ise o tam da tam da o hayaletler rüyalarında onu ziyaret etti.

“Baba?” dedi, Elena'nın yanında Marguerite ile el ele yürüyen, altın sarısı saçlı ve kırıksız tenli genç Jeffrey'e bakarak.

“Bu ‘baba’ da ne?” diye azarladı Marguerite. “O senin baban.”

Jeffrey dudaklarında bir gülümsemeyle ona baktığında, güneş gözlüklerinden parıldadı ve Elena, rüyanın başlangıcında olduğundan daha kısa olduğunu fark etti. Yine bir çocuktü, babası “Sırtımda taşımamı ister misin, Ellie?” derken annesinin elini tutan bir çocuk.

Aniden bunu her şeyden çok istemeye başlayan Elena kollarını kaldırdı ve babası onu kucaklayıp sırtına bindirdi. Sisle kaplı zeminde yürürken, hem çocuk hem de yetişkin olan Elena, “Birlikte misiniz?” diye sordu.

"Ne soru ama, *chérie*." Marguerite'in kahkahası müzik gibiydi. "Bizi birlikte görebiliyorsun, *değil mi?*"

"Hayır, demek istediğim," diye başladı, sonra annesinin haklı olduğuna karar verdi. Burada ve şu anda birlikteydiler, değil mi? Genç, mutlu ve aşıktilar.

Hayatlarını sonsuza dek mahvetmiş olan karanlığı zorla açmasına gerek yoktu.

Babasının güçlü sırtında taşınan küçük bir kız olduğu, annesinin ise siste saklı güzel sırları gösterdiği bu tatlı rüyayı keyifle yaşamak daha iyiydi. Bir çiçek, uyuyan bir kelebek, çiyde parıldayan bir yaprak.

Rahatça yerleşti, mutluydu.

31

Nabzın bir işaret feneri gibidir. Eğer bizim dünyamızda hayatta kalmak istiyorsan, Vivek Kapur, kendini bir açık büfe davetiyesine dönüştürmemeyi öğrenmelisin.

—*Lady Katrina, Vivek'e (Once, After Midnight in the Boudoir)*

Vivek, Kat'in kendi bölgesi olan Spire katına çıktığını hissettiğinde **omzunun üzerinden gülümsedi**.

evlerine göndermiş, bir sonraki vardiya gelene kadar kaleyi savunuyordu — çünkü bir başmeleklerin bilgi ağı asla çevrimdışı kalamazdı. “Geç kaldığımı biliyorum,” dedi. “Ama savunmam gerekirse, saat daha gece yarısını altı dakika geçiyor.”

Kat'i gece saatlerinde uyanık kalırdı ve bu durum bir casus şefi için gayet uygun çıkmıştı.

Yanına doğru yürüyen Kat, bu gece koyu kırmızı kadife bir elbise giymişti ve saçları geriye doğru çekilip şık bir topuz haline getirilmişti; dantel eldivenli elini Vivek'in omzuna koydu. Koyu gri gömleğinin ince pamuğundan gelen dokunuş, adeta bir okşama gibiydi—Vivek bir süre önce takım elbisesinin ceketini ve ona mükemmel uyan kravatını çıkarmış, sonra da kollarını sıvamıştı.

Bu onun için bir ritüeldi; Kat'i onu bu sırada yakaladığında bundan hoşlanıyor gibi görünüyordu. "Takım elbiseyi çıkarmayı gerçekten çok... heyecan verici bir gösteriye dönüştürüyorsun, sevgilim," demişti bir keresinde, onu iki toplantıya ve öğle yemeğine geç kalmasına neden olmadan önce.

Bu, en sevdiği anılardan biriydi.

Özellikle de o, olayın ardından ter içinde çekilmiş çıplak bir tanrıça gibi, daha sonra takım elbisesini giymesine yardım etmişti. “Giydiğin bu kıyafetleri seviyorum,” demişti, elini yakasına doğru gezdirerek.

Bu önemsiz bir şeydi, ama o bundan memnundu — çünkü birçok yurttaşının tercih ettiği zarif zırhları veya deri giysileri hiç sevmemişti. Takım elbiseleri de sadeliği nedeniyle eski moda olma eğilimindeydi. Diyagonal kesimler ya da şık ekler yoktu, mücevherli düğmeler yoktu.

Bu sadelik ona yakışıyordu. Ve sevgilisi tarafından da takdir edilmeye devam ediyordu.

Bugün, parmağını boğazından aşağı doğru gezdirdi. “Akşam yemeği getirdim. Bölgeden uzaktayken biriken her şeyi gözden geçirmek istediğini biliyorum.”

Vivek, zanaatını Jason'ı izleyerek öğrenmişti; iyi insanları görevlerine yerleştirir ve işlerini yapmalarına izin verirdi. Ama bu, bundan *hoşlandığı* anlamına gelmezdi; ölümsüzlükte en büyük dostu haline gelen kara kanatlı casus şefi gibi, Vivek de her şeyi bilmek isterdi. “Beni çok iyi anlıyorsun, Kat'im.”

Çenesine bir öpücük kondu, kokusu sarhoş ediciydi. “Öyle umarım.” Onu başka biri duysaydı, sesini soğuk ve mesafeli bulurdu, ama Vivek uzun zaman önce onun gösterdiği yüzün ötesini görmeyi ve onun için önemli olan insanlar için yaptıklarını anlamayı öğrenmişti.

Peki ya Vivek?

En önemlisi oydu. Bunu iliklerine kadar hissediyordu. “Ben...” Ayağa kalkmaya başladı.

Ama kadın onu tekrar oturtdu. "Masa ve sandalyeler zaten dışarıda. Sen casusluk işini bitir, ben de akşam yemeğini hazırlayayım."

Elini tuttu ve öptü. "Eminim sen de casuslukla ilgili kendi incelemelerini çoktan yapmışsındır." Katrina'nın ağı, gri alanların çok ötesine geçerek bazı bölgelerde saf obsidiyen rengini alıyordu.

"Bunu, benim bile kıskandığım bir mahzeni olan o küflü yaşlı vampirin sana hediye ettiği mükemmel kırmızı şarapla beni baştan çıkardıktan sonra konuşuruz." Yıldızların ışıldadığı geceye doğru uzaklaşırken eteği hafif bir hışırtı çıkardı.

Artık ikisi de karanlıkta görmek için ışığa pek ihtiyaç duymuyordu. Vampirlik konusunda daha yaşlı ve daha güçlü olan Katrina, karanlıkta bir kedi kadar emin adımlarla hareket edebiliyordu. Vivek, gece görüşü konusunda ona geçen yüzyılda tamamen yetişmişti ve şunu söylemeliydi ki, bu bir casus şefi için müthiş bir özellikti.

Buna rağmen, masaya bir iki mum yakacağını biliyordu. Mum ışığının parıltısını severdi ve onun da buna itirazı yoktu. Onu ışıktaki, karanlıkta ve mum ışığının yumuşak fısıltısında seviyordu.

Sınır raporu.

Konu başlığına somurtarak baktı, ancak yine de mesajı hızlıca gözden geçirdi. Nerede olursa olsun Aegaeon-Illium sınırındaki durumu yakından takip ediyordu, ancak bunun Illium'un Alexander ile paylaştığı sınırla ilgili olduğu ortaya çıktı.

Okuduktan sonra kaşlarını kaldırdı. *Illium? Uyandın mı?* Vivek'in diğer adama nasıl hitap edeceği konusunda protokol kurallarına bağlı kalamayacak kadar uzun süredir tanışıyorlardı.

O pislikle ilgiliyse hayır, diye homurdandı.

Alexander ile olan sınırınızla ilgili.

Lanet olsun, ne? O da mı aklını kaçırdı? Geçen gün onunla son derece kibar bir görüşme yaptım.

Öyle görünmüyor. Sınırdan yarım saatlik uçuş mesafesindeki bir kasabada asker topluyor, ama adamlarım onlardan herhangi bir saldırganlık gelmediğini bildiriyor. Daha çok hazırlık havası var.

Illium bir an sessiz kaldı. Adam bir zamanlar generaldi. Oyunu oynamak zorunda kaldığında her şeyi yerine oturtmak için hazırlık yapıyor.

Vivek, şu anda benim yorumum, Aegaeon saldırırsa seni desteklemeye hazırlandığı yönünde, dedi. Bu biraz beklenmedik bir durumdu; çünkü Zanaya, Illium'a olan taraflılığını açıkça gösterirken, Alexander her zaman daha tarafsız kalmıştı.

Raphael bir keresinde bana Alexander'ın iki yüzlü olmadığını söylemişti, diye yanıtladı Illium. Benimle kibar bir şekilde görüşüyorsa, saldırıya geçmeye niyeti yoktur. Yine de durumu gözlemlemeye devam et.

Zaten yaptım.

İkisi de zihinsel sohbetten çıkmadan önce başka bir şey söylemedi.

Kat'in balkon masasına oturduğunu fark edince, önemli olarak işaretlediği kalan öğeleri hızla halletti, sonra sandalyesini geriye itti... ve durakladı. Uzun zaman önce yeniden yürümeye alışmış, artık tekerlekli sandalyeye ya da bastona ihtiyaç duymamaya başlamış olsa da, ayağa kalkmak için sandalyesini geriye itmek gibi sıradan bir şeyi yapabildiğinin mucizesiyle sarsıldığı bu tür anlar hâlâ yaşıyordu.

Bir dakika sonra balkona çıktığında Kat başını kaldırdı, gözleri parlıyordu. "Eskiden olanları düşünüyorsun," diye mırıldandı ve elini kaldırdı, eldiveninin siyah danteli narin bir telkari gibiydi. "İyi mi, kötü mü?"

"İyi." Parmaklarını onun parmaklarıyla hafifçe dokundurduktan sonra, arkasına geçip onu arkadan kucakladı.

Gülümsemesi, dünyanın gördüğü en masum ve samimi gülümsemeydi; çıplak koluna kondurduğu öpücük sevgi doluydu. "Anlat bana."

O da anlattı. "Arada sırada aklıma geliyor, bir zamanlar hayal bile edilemeyecek kadar imkansız olan, şimdi ise doğal karşıladığım tüm o şeyler." O, onun hastanede geçirdiği yılları biliyordu; hareket edemediği, bakım için başkalarına muhtaç olduğu — ya da bakımdan mahrum kaldığı — yılları.

Ayrıca, onun kendi geçmişine dönmek istemediğini de biliyordu. Bir keresinde ona, o dönemin "acı, ıstırap ve yıkım" dolu bir dönem olduğunu ve hatırlamak istemediği bir şey olduğunu söylemişti. Ancak, Vivek'in anılarını anlatmasını hiçbir zaman engellememişti.

Dahası, onu *anlıyordu*.

"Sadece sonsuz karanlığı yaşamış olanlar ışığın güzelliğini anlar, sevgilim," dedi bu gece. "Ve sadece kavurucu ışık tarafından yanmış olanlar gecenin huzurunu anlar."

İlk tanıştıklarında hayal bile edemeyeceği bir şefkatle yanağını onun yanağına sürterek, yıldızlar parıldarken ve mumlar yanarken onu uzun uzun birkaç dakika kucakladı.

Sonunda onu bırakıp masanın diğer tarafına geçtiğinde, bunun tek nedeni onun yemek yemesi gerektiğini bilmesiydi. "Peki," dedi, saklandığı süre boyunca kenarları kıvrılmış altın etiketli koyu yeşil renkli bir şişeyi kaldırarak. "Önce şarap, sonra kan mı?" Akşam yemeği, tanımadığı siyah üzerine beyaz etiketli daha küçük bir şişeydi.

Kat başını eğip, “Kan, Ana’nın kurduğu yeni bir kafeden. Avant-garde lezzet kombinasyonları deniyor,” dedi.

Vivek şarabı dökerken başını kaldırdı. “Ne kadar kötü?”

Kat içini çekti. “Keşke beni bu kadar iyi tanımıyor olsaydın, kendimi berbat bir yaratık gibi hissediyorum.”

Kıkırdayarak yerine oturdu. “Sırrın bende güvende, tatlım.”

Kat, onun kendisine tatlım demesini son derece eğlenceli buluyordu. O, bu tür şefkatli lakapları hak eden türden bir kadın değildi, ama o bunu söylediğinde gözleri her zaman gülümserdi, bu yüzden o da bunu sık sık söylemeye özen gösterirdi.

Bu gece, elbisesine uyması için kırmızıya boyanmış dolgun dudakları seğirdi. “Bir tutku bulmasına sevindim, ama ne yazık ki, karışımları... alışılmadık. Tabii ki ben onun ilk büyük müşterisiydim, bu yüzden haftada bir şişe içeceğiz.”

Derin bir nefes aldı. “Ne kadar kötü olabilir ki?”

“Bu akşamın lezzeti,” dedi Kat şarabından bir yudum aldıktan sonra, “lahana ve peynir.”

Vivek şarabını neredeyse öksürerek tükürecekti. “Şaka yaptığını söyle.” Kat sadece ona baktığında, Vivek şişeye içten bir dehşetle baktı. “En azından ikinci bir akşam yemeği getirdiğini söyle.”

Boğuk bir kahkaha attıktan sonra, masanın altına sakladığı bir şişeyi alıp, lahana-peynir-kan karışımı olan o iğrenç şeyin yanına koydu. “En sevdiğin.”

“Şey,” dedi, “Ana’ya rakiplerini öldürmenin iş için kötü olduğunu söyledin mi?” Diğer vampir pek de dengeli bir kişiliğe sahip değildi.

“Daha da ileri gidip, rakiplerini öldürerek işinde başarılı olmaya çalışırsa *çok* hoşnutsuz olacağımı söyledim. Zaten, buna gerek kalmadı

—bana, kendini emsalleri olarak görenlerle aynı ‘basit’ müşteri kitlesini hedeflemediğini, sadece ‘en cesur gurmeleri’ hedeflediğini söyledi.”

“Yani, biz basit tipler ne bilir ki?” Vivek omuz silkti. “Lahana ve peynir bir sonraki büyük trend olabilir.”

Katrina’nın kahkahası geceyi aydınlattı.

Konuştular, peynirli-lahana kanını denediler — *iğrenç* demek tam olarak doğru kelime değildi — sonra günlerini ve önlerindeki geceyi konuşurken asıl akşam yemeklerine geçtiler.

Bir ara Katrina, “Sakıncası var mı, sevgilim?” dedi.

Masa üzerinde elleri birbirine dolanmış halde, “Ne, canım?” dedi.

"Raphael ve Elena'nın sahip olacağı gibi, senin asla kendi kanından bir çocuğun olmayacak olması mı?" Sesinde beklenmedik bir kırılma vardı, ikinci bir deri gibi giydiği soğukkanlı kontrolünde bir çatlak.

Elini kaldırıp avucunu öpebilmek için elini çevirdi. “Hiç pişman değilim,” dedi, başını kaldırırken gözlerini onun gözlerine dikerek. “Yaptığımız şeyi çok daha fazla tercih ediyorum.” Bir zamanlar kendilerinin de olduğu gibi kırılmış ve kaybolmuş çocukları aramak, onları kurtarmak ve bir yuva kurmak.

Çocuklar Kat ya da Vivek’ten asla haberdar olmayacaktı. Yalnızca Kat ve Vivek’in, çocukları hayatta yönlendirmek üzere kişisel olarak inceledikleri koruyucu ailelerle etkileşime gireceklerdi. Sevgi dolu ve sıcak insanlar seçmişlerdi; gençleri yetiştirmekten başka bir şey istemeyen erkekler ve kadınlar.

"Ben geleneksel baba rolünü üstlenmek için yaratılmadım." Kendi çocuklarını dünyaya getirme arzusu hiç hissetmemişti, bir

"Ama bizim neredeyse yok edildiğimiz gibi bu bebekler yok edilmeden önce onlara nasıl yardım edebileceğimiz? Bu her şey demek."

Boğazı hareket etti ve gözlerini kaçırdı; onun Kat'ı, onun çok daha kolay söyleyebileceği sözleri söylemesini zorlaştıran yaralarıyla. Ama bu gece ona tekrar baktı ve şöyle dedi: "Sen benim hissettiklerimi söylüyorsun, sevgilim."

Dudaklarında yıldız ışığı, gözlerinde bir ışıltı vardı; onun en gizli kalbine girmesine izin veren karanlık kraliçesi, onun etrafından dolaşp önünde diz çöktükten sonra paylaştıkları öpücükte sonsuza dek onun olacaktı.

32

O yolu seçenlere ne olduğunu gördüm. Görmemiş olsam bile, Hannah var. Onun için hissettiklerim çok gerçek, bu dünyaya ait.

—*Elijah, Raphael'e (Bir zamanlar, Sığınak'ta, Başmeleklerin hakkında konuşurken)*

Bir ay sonra — ve hafif ama belirgin bir bebek karnının geç ortaya çıkmasından sonra — Elena başını

kütüphaneye kafasını uzattı; başmelek, görünüşe göre bir kitap arıyormuş gibi rafların önünde duruyordu. “Hannah az önce mesaj attı, ikimizin Eli ile görüşmek için müsait olup olmadığını sordu. Evet diyelim mi?”

Raphael başını salladı ve aralarındaki mesafeyi kapatarak elini onun kanadına doğru kaydırды. Elena, cevabı gönderdikten sonra elini karnına koyarak, onun sıcaklığına ve gücüne doğru yanaştı. “Zamanlaması iyi. Ona söylemeye hazırım.”

Hannah'nın dünyası sanattan oluşurken Elena tam anlamıyla bir avcıydı, ancak ikisi uzun zaman önce sadece dosttan öte, gerçek arkadaş olmuştu. Bağlarının daha da sıkılaşmasını engelleyen tek şey, çoğu zaman aralarındaki coğrafi mesafeydi.

Elini beline koyan Raphael, “Evet, bence zamanı geldi,” dedi.

Tam o sırada, kütüphanenin iletişim kristali gelen özel bir aramayı bildiren bir ses çıkardı. Yansıtılan görüntüde Güney Amerika Başmelek'in mührü ve istenirse toplantının üç boyutlu olarak izlenebileceğini belirten bir sembol vardı. Kütüphanenin bir köşesi bu tür aramalar için düzenlenmiş olduğundan —rahat kanepelerle donatılmıştı— Elena ve Raphael cevap vermeden önce oraya geçtiler.

Elijah ve Hannah önlerinde belirdi. Hannah'nın siyah bukleleri başının arkasında gevşekçe toplanmıştı; abanoz rengi teni sağlıklı parlıyordu; dalgalı koyu yeşil elbisesi ise vücudunu sarmalarken, Elena'ya serin, akan suyu hatırlatan bir akışkanlıkla süzülüyordu.

Elijah da krem rengi bir tunik ve siyah pantolon giymişti; kolunu Hannah'nın arkasına dolamış, elini onun kalçasının geniş kısmına koymuştu. Rüzgârda dağınık sarı saçları, eşine bakarken yüzündeki şefkatli gülümseme ve kapalı kanatlarının arkasında yayılan kanatlarının beyazı dikkat çekiyordu.

"Kötü bir arkadaş oldum," dedi Hannah hemen, gözleri parıldayarak. "Son zamanlarda iletişim konusunda çok kötüydüm. Ama iyi bir nedenim vardı, umarım beni affedersiniz."

"Hannah pek iyi hissetmiyordu," dedi Güney Amerika Başmelekleri. "Yaklaşık bir ay öncesine kadar, o kadar çok kusuyordu ki, onu revir yatağına bağlamak üzereydim."

Eli'nin sesindeki şefkatli, koruyucu ton, Hannah'ya bakışları, içini aydınlatacak kadar içten gülümsemesi, kusması...

Başmelek! Sence...

Şaşkın ve heyecanlı sorusunu bitiremeden Hannah elini karnına koydu ve

“Ailemiz yakında üç kişi olacak.”

Elena donakaldı, sonra bir *çığlık* attı! “Hannah! Sana sarılmak istiyorum!” Arkadaşına sarılmak için kollarını açtı.

Arkadaşı güldü ve ona sarıldı.

“İkinizi de tebrik ederiz.” Raphael’ın yanaklarında kırışıklıklar belirdi. “Bu olağanüstü bir haber.” Eli de aynı şeyi yaparken, sanki bir savaşçı gibi Eli’nin kolunu sıkıca kavramak istercesine uzandı, ancak kolları birbirlerinin içinden geçip gitti.

Gölerek Elijah, aynı derecede eğlenen Raphael’e bir şey söyledi, ama Elena duymadı, çünkü Hannah’nın bakışları aniden değişti ve keskin sanatçı gözleri Elena’nın yüzüne odaklandı. “Ellie, hatların farklı.”

Aşağıya bir bakış. “Bol bir tunik giyiyorsun. Asla o tarz tunikler giymeysin. Bir keresinde bana, seni havalanmayı bekleyen kötü tasarlanmış bir paraşüt gibi hissettirdiğini söylemiştin.”

Elijah eşine şaşkın bir bakış atarken, Elena yüzünü çatlatmış gibi gülümsemek için dişlerini birbirine sıkıştırdı.

Hannah çığlık attı. “*HAYIR! Ellie!*” Şimdi sıra, dizginlenemeyen bir sevinç dansıyla ayaklarını yere vuran ona gelmişti. “Ne kadar oldu?”

“Altı ay. Sen?”

“Yedi. Aman Tanrım! Ellie! Medica'ya neredeyse aynı zamanda gireceğiz!”

Ancak o anda Elijah’ın gözleri büyüdü ve Raphael’inkilerle buluştu. “Olamaz, Rafe?” Raphael’in gençlik yıllarından kalma o takma adı ağzından kaçırmaması, ne kadar şaşırdığının bir göstergesiydi.

“Kesinlikle evet, Eli,” dedi Raphael sırtarak.

Ve Elena yüzünden bir gözyaşının aktığını hissetti. "Üzgünüm. Aptal hormonlar." Elinin tersiyle gözyaşını sildi. "Sadece..."

"—bu deneyimi bir arkadaşınla paylaşmak mı?" Hannah kendi gözyaşları arasında sordu. "Böyle bir fırsatın elime geçeceğini hiç, ama hiç beklemiyordum."

Elena'nın karşılık verdiği baş sallama titriyordu. "Şu ana kadar bunu ne kadar istediğimi bile bilmiyordum."

Hannah'nın alt dudağı titredi. "Ölümlü kızlar arasında bunu gördüm ve onların paylaştıkları yolculukları kıskandım. Ve bunu seninle yaşamak, dostum." Daha fazla gözyaşı, daha fazla neşeli kahkaha... ve Sığınak'ta buluşmak için planlar yapıldı.

* * *

O gece **çok geç saatlerde** Elena, ani bir korku hissiyle uyandı.

"*Hbeebti?*" diye sordu yanındaki başmelek uykulu bir sesle, kanadı onun vücudunu örtüyordu.

Bugün, derin uykuya dalması gereken noktaya gelmişti, bu yüzden Elena parmaklarını onun saçlarında gezdirip, "Sadece bebek hareket ediyor," dedi.

Elini karnının üzerine koyarak tekrar uykuya daldı; ama Elena'nın zihni hızla çalışmaya devam ediyordu. Doğum oranının felaket derecede düşük olduğu bir türde, iki eşin aynı anda hamile kalması nasıl mümkün olabilirdi? Bu bir tür alamet miydi, yoksa yeni bir Cascade'in habercisi miydi?

"Boş ver," diye fısıldadı kendi kendine. "Nisia'nın emrettiği gibi mutlu ol."

Ancak endişesi içini kemirmeye devam etti, ta ki pes edip "*Cassandra?*" diye sorana kadar. Zihninde fısıldayarak konuştu; zaten sınır bölgelerinde süzülüyor olsa bile Kadim'i rahatsız etmek istemiyordu.

Cevap gelmedi... ta ki gecenin derinliklerinde, New York bile sessiz bir nefes aldığıında... Elena kendini, dalgalı leylak rengi saçları, deniz köpüğü ve indigo rengi gözleri soğuk maviye dönüşen, kanatları yoğun, koyu menekşe rengi ve elbisesi soluk pembe köpük gibi olan genç bir kadının oyun parkındaki salıncakta oturduğu bir rüya dünyasında buldu.

Elena kendi salıncakta onun yanına oturdu, ikisi de ayaklarıyla iterek havalandılar.

"Geldin!" Elena, kulaklarının yanından ılık çalan rüzgârın sesini bastırarak bağırdı. "Seni uyandırdığım için özür dilerim!"

"Uyanmadım!" Cassandra, ayaklarını kullanarak hızını kesmeden önce geri seslendi. "Rüyadayım. Çok güzel bir rüya." Etrafındaki yumuşak yeşil çimleri, Elena'nın çocukluk evinin arkasında kremsi beyaz çiçek açan gardenyaları seyretti. "Burası sevgiyle dolu ve çocukların oynadığını duyabiliyorum."

"Evet," dedi Elena, bugün gülümsemeyi başarabiliyordu çünkü evleri sevgiyle ve çocukların kahkahalarıyla doluydu. "Burada çok mutluydum."

"Senin çocuğun da mutlu olacak." Cassandra bacaklarını uzatarak biraz sallandı, ama konuşamayacak kadar sert ve hızlı değildi.

Gökyüzüne bakmak için geriye yaslandığında saçları neredeyse yere değiyordu.

"Ama iki eşin aynı anda hamile olması? Bu tuhaf." Diğer kadına bakabilmek için salıncağı döndürdü. "Melekler neredeyse hiç aynı anda hamile kalmazlar, hele ki başmeleklerin çocuklarına."

Cassandra tekrar dik oturdu, sonra Elena'ya bakmak için salıncakta da bir dönüş yaptı. "Ah, bu çok eğlenceli." Tekrar döndü, gülerek kendini salıncakta sallandırdı, sonra tekrar döndü. "Evet, bu tuhaf," dedi, sesi yürek parçalayıcı derecede genç geliyordu... ve

Elena, bunun korkunç yeteneğine sahip olmadan önceki hali olduğunu fark etti.

"Ama bazen, Elena," diye ekledi, "*nadiren de olsa*, varoluşun akıntıları tam da doğru zamanda ve yerde birbirine çarparak güzel bir tesadüf yaratır. Bu o kadar nadir olur ki, ölümsüzler bile unuttur — ama ben unutmam." Burnunun yanına hafifçe vurdu. "Bu daha önce de oldu, olay geçmişin sisleri arasında kayboldu."

"O çocuklara ne oldu?" diye fısıldadı Elena. "Güvende miydiler?"

Cassandra, gözleri Aodhan'ın elmas kaplı saç telleri kadar parlak parlayana kadar güldü. "Şey, ben çocukken Marduk her zamanki huysuz haliyle ortalıkta dolaşıyordu, o yüzden öyle olduğunu sanırım.

"Aynı gün, neredeyse aynı saatte doğan diğerine gelince... evet, aynı gün, senin ve Hannah'ninkinden bile daha yakın bir zaman. Şey, o... onunla tanıştın, değil mi?" Kurnaz bir gülümseme.

"Tiamat mı?" Elena kaşlarını çattı. "Hayır, o olamaz. Bana, Marduk'la tanıştıklarında onun yaşlı bir adam olduğunu, bu yüzden kanatlarının onunkinden farklı olduğunu söylemişti."

Cassandra başını geriye attı, kahkahası güneş ışığı gibiydi. "Ah, bu tam da Asırlar Avcısı'na yakışır." Yüzünde eğlence dolu bir ifade belirdi. "O daha genç... tam olarak dört dakika. İkisi de büyük bir değişim döneminde doğdu; o dönemde doğan tüm çocuklar görünüş olarak benzersizdi."

Elena, ikisinin birbirlerine attığı bakışları, aralarındaki samimi sevgiyi ve şakacı tavırları düşündü ve fark etti ki, farkında olmadan uzun süredir devam eden bir şakanın ortasına düşmüştü. Gülümsemek üzereyken birden donakaldı. "Hannah ve ben, gelecekte bir çift mi yaratıyoruz?"

Bu sefer Cassandra o kadar çok güldü ki, gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Hey!" diye itiraz etti Elena.

"Üzgünüm, üzgünüm." Cassandra ellerini kaldırdı ve gözleri Elena'ninkilerle buluştuğunda, o gözlerde sonsuz bir yaş ve ezici bir deneyim yükü vardı. "Sen bir bebek doğuruyorsun, ölümlülerin çocuğu. Meleklerden doğan eşin de aynısını yapıyor. Hepsi bu.

"Kim olacaklar? Kimi sevecekler? Zamanın dolmasıyla kim olacaklar? Bu muhteşem bir bilinmez. Sana sadece onların doğumunun bir alamet değil, aksine sınırsız bir lütuf olduğunu söylemeye geldim. Yaşa bunu, kucakla." Sesi değişti, yaşlı ve yorgun bir hal aldı. "Umarım, ölümlülerin çocuğu, bir gün bebeğinle tanışırım."

Başlarının üzerinde baykuşlar uçuyordu, beyaz kanatlı bir yaratık salıncak iskeletinin üzerine konmak üzereydi.

Yukarı bakarak Cassandra iç geçirdi. "Artık bu rüyadan çıkmalıyım Elena. Qin beni çağırıyor." Yumuşak bir gülümseme. "Keşke onu bu güzel yere getirebilseydim, ama burası senin. Onun bizim için inşa ettiği dünyada onunla buluşacağım."

"Birliktesiniz?" diye sordu Elena, rüya kenarlardan solmaya başlarken, eski bir fotoğrafın zamanla kıvrılması gibi. "Bu sefer Uykuda birbirinize tutunmayı başardınız mı?"

Cassandra'nın bir zamanlar olduğu kızın gülümsemesi. "Evet, bu sefer..." Vücudu saydamlaşmaya başladı, sesi bir yankıya dönüştü. "...bu sefer Qin'imi sıkıca tutuyorum, onu asla bırakmayacağım. Mutluyuz, ölümlülerin çocuğu. Qin'im gülümsüyor."

33

Kaderin parçalanmasını istiyorsun, ölümlülerin çocuğu.

—*Başmelek Cassandra, Kahinlerin Kahini, Elena'ya (Kehanetin Sonu Öncesi)*

Elena, kollarından yukarı doğru yayılan ve ana tüylerinde kıvılcımlar saçan bir ateşin **görüntüsüyle uyandı**. Dönerek, Raphael'in tüm bu olay sırasında uyuduğunu umuyordu, ama elbette o uyanıktı.

Geniş omuzları ve çekici göğsüyle yanına dirseğini dayamış, tek kaşını kaldırmıştı. “Ne yapıyordun? Saklamaya bile kalkışma.”

"Ugh! Ölümsüz aşkın sorunu da bu işte—birbirinizin zihnini okuyabiliyorsunuz!"

Gülümsemesi, karnını kıpır kıpır eden bir samimiyet içeriyordu.

Ona sertçe baktı. “Zaten hamileyim. Bana öyle gülümsemeyi kes!”

Bu söz üzerine adam onu derinlemesine öptü; elleri belindeki çıplak teni okşayarak kalçalarını kavradı. “Neydi o?” diye mırıldandı adam daha sonra. “Şimdi daha da meraklandım. Başından sonuna kadar yüzünde çok ilginç ifadeler vardı.”

Belli ki, herhangi bir sıkıntı belirtisi yakalamamıştı, yoksa her zamanki gibi, kızın kabus döngüsüne hapsediğinde onu uyandırırdı. “Cassandra’dan uyanmasını istedim. ’ın ’a Hannah ve I ’ın ikimizin de

aynı anda hamile kalmamızın bir tür felaket habercisi olduğunu düşündü.”

İnleyerek, alt dudağını ısırđı. “Onu uyandırmayı kes. " emriyle homurdandı. "Ama ne dedi?"

Omuzlarının kaslı hatlarını okşayarak, aynı zamanda kanatlarının delice hassas iç kavislerini de okşamaya özen göstererek, ona o kadar güzel ve yumuşak olan rüyayı anlattı. “O bana, bize hiç yalan söylemedi. Artık tüm bu konuda kendimi çok daha iyi hissediyorum.”

"Ben de," diye itiraf etti. "Aynı soruyu kendime de sorduğumu itiraf etmeliyim." Kaşlarını çatı. "Bir dahaki sefere onu kızdırmaya karar verirsen, zihnimizi rahatlattığı için ona teşekkür ettiğimizi söyle."

Bir baykuş yatağın ucunda belirdi, çarşafların üzerinde yürüyerek Elena'nın bacağına kondu. Ağırılıksız, rüyalardan ve güçten yapılmış olsa da, yaratık yine de tam orada gibi hissediliyordu. “Şey, sanırım o biliyor. Ve ‘rica ederim’ diyor.”

Raphael onun bakışını takip etti... ve baykuşu rahatsız etmemek için kanadını çok nazıkçe kenara çekti. Sonra, Cassandra'nın hayatlarına karışmasından duyduğu rahatsızlığa rağmen, “Teşekkür ederim, Leydi Cassandra, gelecek hakkında endişelenmeden eşimle bu anın tadını çıkarmamı sağlayan bilgiyi bana verdiğiniz için.” dedi.

Baykuş kocaman altın rengi gözlerini kırptırdıktan sonra, karlı kanatlarını çırparak havalandı.

“Nispeten çabuk mu uyandı?” Raphael, baykuşun açık balkon kapılarından süzölüp şafak vakti pembeye çalan maviliğın içinde kaybolmasını izlerken mırıldandı.

“Uyanmadı—bana, bu sefer Qin ile birbirlerine tutunmayı başardıklarını söyledi. Rüyalarda birlikte yaşıyorlar.” Bu, Cassandra'nın yeteneğinin uyanmasından sonra hayatta birbirlerine tutunmayı hiç başaramamış olan bu çift için kalbini mutlulukla doldurdu.

Raphael nefes verdi. “Bir başmelek olarak, Qin’in Uyku’ya girerken yaptığı numaradan dolayı ona hâlâ kızgınım. Ama”— yanağından bir tutam saç nazikçe silkeledi—“seni tüm varlığımla seven bir adam olarak, o ve Cassandra’nın birlikte olmanın bir yolunu bulmuş olmalarından dolayı onun adına mutlu olmaktan başka bir şey hissedemem.”

Kadın parmaklarını onun kalp atışlarının üzerine koydu. “Tamamen uykuya dalmaya izin vermiyorlar, değil mi? Rüyalarda buluşabilecekleri sınırdan dolaşıyorlar?”

“Hepimize Uyku’nun ya-ya da önermesi olduğu öğretildi. Uykuya dalmak zaman alır ve bir kez daldığımızda, orada kalırız. Ama”—Raphael kanadını tekrar kadının üzerine yaydı— “ikisi de Kadim’ler, her birinin kendine özgü yetenekleri var.”

Qin’in dünyaya veda hediyesi olarak bıraktığı Cassandra heykelinin nefes kesici güzelliğini asla unutmayacaktı; veda ederken dünyada bıraktığı parçalarında renklerinin nasıl da kalıcı olduğunu.

"Bence hayalperest olan Qin," dedi sonunda. "Bu, onun yeteneğine çok yakışıyor gibi görünüyor; onda her zaman rüya gibi bir hava vardı, sanki bu dünyanın bir parçası değilmiş gibi."

"Evet." Elena boğazını yuttu. "Onun, kendileri için kurduğu dünyada onunla buluşacağını söyledi. Rüyalarındaki görüntüler onu rahatsız etmiyor; genç ve kaygısız görünüyor."

"Buna sevindim," dedi Raphael, ve bunu içtenlikle söyledi. Cassandra ona ne kadar sıkıntı vermiş olursa olsun, Lijuan'ı yenmelerine yardım etmek için ayağa kalkmıştı, bu ayağa kalkış acı verici ve akıl sağlığına doğrudan bir tehdit oluştursa bile. "Umarım rüya dünyalarında sonsuza kadar birlikte yaşayabilirler."

Elena parmaklarını Raphael'in saçlarında gezdirip kanatlarının üst kenarlarını okşadı.

Vücudu tam sertliğe ulaşırken gülümseyerek, kendi parmaklarını omzundan aşağıya, köprücük kemiğine doğru gezdirdi. “Yeterince hamile olduğundan emin misin?”

Cevabı, bir bacağına onun kalçasına atıp onu kendine çekmek oldu; dudakları kıvrılmış, gözleri arzuyla doluydu. Bir koluyla kendini destekleyen adam, eşini öptü, sonra çenesinden aşağıya, son aylarda şişmiş ve hassaslaşmış göğüslerinin kıvrımlarının arasına ve karnının hafif kıvrımına doğru indi.

Her santimetresine öpücükler kondurdu, ona yeniden hayran kaldı.

O devam ederken, öpücük üstüne öpücük üstüne öpücük... ta ki onun misk kokusu burnuna dolana, sırtı yataktan kalkana ve inlemeye başlayana kadar, parmakları saçlarını sıkıca kavradı. "Çok, *çok* hamile."

Kıkırdayarak, onu yavaşça, şehvetle uçurumun kenarına daldırıp geri çekildi, sonra vücudunu yukarı doğru öperek ilerledi ve kendini bacaklarının arasına yerleştirdi. Kız göğsünü okşadı, boynuna burnunu sürttü, kanatlarına yaptığı o şeyi yaptı; bu, Chuck'ın nefesini kesip, içine girme dürtüsüne karşı tüm vücudunu kasmaına neden oldu.

"Bu aralar bana çok nazıksın," diye mırıldandı, ama bu bir şikayet değildi. "Kendimi... özenle bakılıyormuş gibi hissediyorum."

Adam kadının yüzünün yanına burnunu sürttü; kadının, onun doğru şeyi yaptığını bilmesi için ihtiyaç duyduğu şeyi ona vermesi, kalbini bin kat daha fazla genişletti. Elini kadının vücudunda aşağı doğru kaydırıp pürüzsüz bir bacağın arkasına götürdü, bacağı kalçasının üzerine çekti ve vücudunu kadının bacaklarının arasına yerleştirdi.

Öpüşmeleri sevgiydi, nefesleri bir olmuştu. O, sanki Elena onun varlık nedeniymişçesine yavaş ve özenli bir şekilde içine girerken, Elena onu sıkıca kendine çekti; vücudu onunkiyile birlikte dalgalanıyor, arzuyla dolu sözleri kulaklarında inlemeler halinde yankılanıyordu.

Adam bu sözleri içini çekerek dinledi, sonra kaba ve titrek bir sesle ona kendi sözlerini fısıldadı. “Elena, benim sevgilim. Beni mahvediyorsun.”

Sonra geriye, birbirlerinin her parçasını seven insanlardan gelen yumuşak, derin bir zevk kaldı.

34

"Artık uyandın, bu şekilde ne kadar kalmayı planlıyorsun?" "Tekrar Uykü zamanı gelene kadar."

—*Lejyon ve Başmelekleri Arasındaki Bir Konuşma (Bir Zamanlar,*
)

Okyanusun en derinlerinde uzun **bir** uykuya **dalmış olanlar** yeniden kıpırdadılar; zihinleri uyanışa bir parça daha yaklaştı uyanışa yaklaştı.

Bizim aeclari Uykumuz.

Bunu söyleyen Başlıktı, ama hepsi bunu biliyordu, hissediyordu.

İlk aeclari. Yaratıcı, onu bir *aeclari*'nin parçası yapan Avcı ile birlikte.

Ama onları seven *aeclari* değildi.

Lejyonu sevmek, *aeclari*'den asla beklenmeyen bir şeydi. Ama... dünyada yaşayan bir *aeclari* vardı ve o, Lejyonu seviyordu.

Yedi yüz yetmiş yedi zihin fısıldayıp mırıldandı, yenilenme uykusundan uyanmaya başladıklarından beri defalarca yaptıkları gibi, düşüncelerinde o sevgi anısını döndürdüler.

Bunun nasıl olabileceğini, hatta gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyorlardı.

Ölüm Olan'a karşı son savaşta neredeyse gerçek bir ölüm yaşamışlardı. Tozdan başka bir şey değillerdi.

Okyanusa ulaşmış parçacıklar. Hepsi değil, sadece birkaçı. İki ya da üç tane ufak zerrecik.

Ama yaratıcısı onları öyle yaratmıştı ki, tek bir zerrecik bile yeterliydi.

Dalgaların üzerine yerleşmiş, sonra ağır bir nesneye dönüşmüş ve bir asır boyunca yavaşça dünyanın en derin okyanus çukurunun dibine, ışığın bile bir kavram olmadığı kadar karanlık bir yere ulaşmıştı.

Sonra büyüdü, dönüştü, Cascades'i, başmelekleri ve Lejyon'u yaratan dünyanın enerjilerinden beslendi. Çünkü yaratıcıları bu tür enerjileri kullanabilirdi. Uzun zaman önce, başka bir başmelek onlara, yaratıcılarının "tüm dünyayı sakinleştirerek onu medeniyet ve refah dolu bir yer haline getirdiğini" söylemişti. "Önceden... önceden, biz vahşi bir dünyada yaşayan vahşilerdik."

Lejyon, yaratılmalarından önceki zaman hakkında hiçbir bilgiye sahip değildi. Bu onların ilgi alanı değildi ve geçmiş uyanışlarında meraklı da olmamışlardı. Öğrenmek... daha fazlası olmak istememişlerdi.

Aeclari, şimdi fısıldadılar. *Yine uyuyorsun.*

İlk *aeclari*, Legion'un ötesindeki uykularında, uzun bir süre onlara cevap vermemişti, ama bugün, uzun Uykularına bir kez daha dönme kararını verdikten çok kısa bir süre sonra, daha uykuya dalmışlardı ki kollarını uzattılar. *Legion.*

Lejyon dalgalandı. *Aeclari*, *uyanıyoruz*. Yine de savaşın kargaşasını, Cascade'in enerji dalgalarını hissetmediler.

Uyanıyorsanız, o zaman size ihtiyaç var demektir. Siz böyle yaratıldınız. Aeclari'nizin ihtiyacına cevap vermek için.

Lejyon sakinleşti, artık memnundu.

"Legion," dedi ilk aeclari, "son dirilişinizi duyduk. Sizinle gurur duyuyoruz."

Onları bir aşk ilişkisi değildi, sadece Legion ve aeclari arasındaydı, ama bu Legion başka bir ayaklanmada aşkı tatmıştı, ilk aeclari zamanında olduğundan daha fazla duyguyu anlıyordu. Ve böylece o zaman kaçırdıklarını gördüler — bu aeclari onları çocukları olarak görüyordu, olabilecekleri her şeye dönüşmeleri için yetiştirileceklerdi.

O zaman onlar yeni yaratılmış, bilmeyen bu tür inceliklerin.

İlk aeclari'lerin bunlarla gurur duyması, içlerinde derinlerde sıcak hisler uyandırdı. *Biz... mutluyuz, aeclari. Sizi... özledik.* İlk aeclari'leri görmeyeli ya da seslerini duymayalı çok uzun yıllar olmuştu.

Siz, sizi yarattığımdan farklısınız. O seste, yalnızca Yaratıcı'ya ait olan derin bir derinlik vardı. Yeniden kendiniz oldunuz.

Beklediler, Yaratıcı'nın hoşnutsuz olup olmadığını merak ederek.

Sizin için mutluyuz, Lejyon. Şimdi konuşan aeclari'ydi, Yaratıcı ve Avcı. İlk ortaya çıktığınızda hayal ettiğimizden çok daha fazlası oldunuz. Amacınızı değiştiremeyiz, çünkü bu varoluşunuzun nedeninin tam da özünde yatıyor, ama şunu söyleyebiliriz ki—bu uyanışın nedeni ortadan kalktığında bile, istemediğiniz sürece derinliklere geri dönmenize gerek yok. Siz bunun çok ötesine geçtiniz.

Konuşan Başlıktı; Başlık'ın kardeşleri şaşkınlıktan sessizliğe bürünmüştü. *Nasıl olduk?* Onlar gezegenin elementer tozlarından, yakalanan Cascade enerjisi parçacıklarından ve Atalar'dan doğmamış, ancak onlardan doğmuş bir varlığın gücünden oluşmuştu.

Cevap, sevgiydi. *Bunu sizde biz yaratamadık. Kendiliğinden doğması gerekiyordu. Artık kaderiniz kendi ellerinizde, Lejyonumuz. Gururla Uykumuza dalıyoruz.*

Aeclari, sizi özleyeceğiz.

Üzerlerinde süzülen iki çift büyük kanat hissi, bir zamanlar oldukları haliyle ilk *aeclari'lerin* son bir görüntüsü. *Belki başka bir hayatta tekrar görüşürüz, Lejyonumuz. İyi olun. Özgür olun. Olmak istediğiniz her şey olun.*

Lejyon tekrar yerleşti, ama artık yarı uyanık durumdaydılar, zihinleri dünyanın güç akışlarına ve uyanık olan *aeclari'lere*, onları seven *aeclari'lere* uyum sağlamıştı.

Seviliyoruz.

Şimdi bile garip kelimeler, anlaşılması zor bir şey.

Savaş yoktu. Kıpırdanmalar vardı, ama her zaman küçük kıpırdanmalar olurdu.

Bunlar Lejyonun alanı değildi.

Aeclari'leri tehdit altında değildi... ama onlara ihtiyaçları vardı.

Öyleyse.

Lejyon iç geçirdi ve o iç çekişte yavaş uyanışlarının başlangıcı vardı.

35

Misha. Caterina.

—*Honor ve Dmitri'nin evinde, Samanyolu'nun dokusuna işlenmiş iki sevgili isim*

Honor ve Dmitri'nin evinde

Hamileliğinin **yedi ayı biraz** geçmişken, Elena nihayet
insanların ona ikinci bir kez

bakmaya başladıkları, ancak kilo alıp almadığını sormak için fazla kibar oldukları bir aşamaya gelmişti.

Bu son fikir, meleklerden sonra vampirler de onu koridorlarda, havada ya da çeşitli dinlenme odaları ve ofislerde bir şeyler yerken yakaladıkça, Tower çevrelerinde muhtemelen daha da gerçeklik kazanmıştı. Dün, koyu kahverengi bukleleri ve neşeli kahverengi gözleri olan bir savaşçı, onu bir pizzayı muhteşem dilim dilim yiyişini yakalamıştı.

Sam, avcı duyularına göre hâlâ elmaların üzerine yağan kar gibi kokuyordu; bu koku, onun büyüdüğü adam kadar taze ve eşsizdi. Onun pizza ziyafetini fark edince, melek okulunda ilk arkadaşı olan çocuğun yaramaz ruhunu barındıran bir sırıtışla gülümsedi ve “Turşular nerede?” dedi.

Ukala.

O turşuyu hatırlatınca ağzının suyu akmaya başladığı için, turşu kavanozunu getirmesini sağladığı bir ukala.

"Ona bir dilim pizza bile verdim," dedi bugün Honor'a, ikisi Raphael ve Dmitri'nin dövüşleri sırasında kullandıkları aynı bodrumdaki dövüş odasında antrenman yaparken.

"Ama sadece" —bir el darbesini engelledi— "yukarıda lezzetli bir kutu patates ve ıspanaklı pakora beklediğini bildiğim için. Izzy, benim için onları almak üzere en sevdiğim satıcıya uçtu." Karnı guruldadı. "Oh, işte yaptım. Küçük kıvılcımımız yine acıktı."

"Savaşçı tipler arasında yaygın olan kanı, senin sadece biraz dinlenmeye karar verdiğin, ara sıra herkesin yaptığı gibi antrenman ve avdan uzak bir sezon geçireceğin yönünde," dedi Honor, Elena'nın misilleme hamlesini savuştururken. "Avcı doğumlu olmanın ne demek olduğunu anlamıyorlar."

"Evet." Avlanma içgüdüğü, Elena'nın en iyi formda kalmasını gerektiriyordu. Çünkü en iyi formda olmamak, kafasının koparılması anlamına gelirdi; çünkü avlanmamak bir seçenek değildi. Vivek'in avlanamadığı onca yıl boyunca nasıl akıl sağlığını koruduğunu bilmiyordu.

Sığınak'ta geçireceği bir yıl, ancak ve ancak bedeninin yüzyıllar boyunca ölümsüz bir zaman dilimine alışmış olması sayesinde mümkün olacaktı. Bu, avlanma ihtiyacı çılgın bir dürtüye dönüşmeden önce ona birkaç aylık bir nefes alma süresi tanıyordu. Ancak gerekirse, en yakın bölgeye, ki bu Caliane'nin bölgesi olacaktı, uçup ava çıkacaktı. Avlanma yeteneğinden bahsetmişken...

Honor'a tam hızda bir atak denedi.

Avcı arkadaşı, siyah spor taytı ve koyu lacivert spor sütyeniyle bir heykel gibi öylece duruyordu; yumuşak siyah saçları yüksek bir at kuyruğu şeklinde geriye toplanmıştı. "Hayır. Oynamayacağım."

Elena, diğer kadının boğazına bir santim kalacak şekilde elini sertçe çekip, ellerini havaya kaldırdı. "Ugh!"

Bu çok saçmaydı. Bu günlerde kimse onunla tam hızda dövüşmek istemiyordu; erkekler onunla dövüş matına bile *çıkıyorlardı*.

"Ölmek istemiyorum," demişti Izzy neşeyle. "Bugün cenazem için pek uygun bir gün değil, Ellie." Sam, o hain.

Hatta tembel Janvier bile ona pişmanlık dolu bir gülümseme atmıştı. "Ellie, *mon amie*, cesedimi Ashblade'ime nasıl açıklayacaksın, hmm?"

Raphael'in onları öldürmeyeceğini söylediğinde kimse ona inanmıyor gibiydi.

En azından Honor, Ashwini ve diğer kadınlar daha mantıklı davranmıştı—ama onlar bile tam hızda dövüşme konusunda sınırlarını çizmişti. "Sanki balçıkta ilerliyormuşum gibi hissediyorum," diye şikayet etti.

Honor, yukarı doğru bakan koyu yeşil gözlerini devirdi ve "Ne kadar üzücü. Bak, senin için minik kemanımı çalacağım," dedi. İşaret parmağını ve başparmağını birbirine sürttü. "Sen normal hızda hareket ediyorsun, avcı doğumlu değilsin, nankör şey. Ve ben burada, sana egzersiz yaptırmak için bedenimi başmeleklerin öfkesinin önüne atıyorum."

Sonra *harekete geçti*.

Elena, Honor tam hızıyla üzerine gelseydi kafasını koparacak bir tekmeyi kaçırdı, sonra diğer kadının bacağını kenara itti ve kendi tekmesini savurdu. Honor tekmeyi tek eliyle yakaladı, döndü ve Elena neşeyle "Evet, işte böyle!" diyerek tüm vücudunu döndürdü.

İki ayağıyla yere inerken sırtarak, "İşte böyle," dedi.

"Raphael'e pes edip istediğini verdiğimi söyleme," dedi avcı arkadaşı parmağını ona doğrultarak. "İkimiz de göz açıp kapayana kadar ben ekstra çıtır kızarmış bir vampir olacağım."

“Söz ver.” Elena serinlemek için tişörtünü vücudundan biraz kaldırdı. Çünkü ne kadar canını sıkıyor olsa da, bu aralar normal hızını korumak bile ona daha fazla çaba gerektiriyordu. “Bana bir havlu uzatır mısın?”

Bunu yaptıktan sonra Honor, ikisine de birer spor içeceği aldı. “Hâlâ yedi aylık olduğuna inanamıyorum.”

“Artık saklayamam.” Elena havluyla ensesini sildi ve bu sırada örgüsünü bir kenara itti. “Karnım giderek büyüyor.”

Tam o sırada, bebek dirseğiyle ya da ayağıyla ona dokunduğunda, “Ah!” diye inledi. “Raphael burada olsaydı, şu anda gururla gülümsüyor olurdu.” Başmeleklerinin bebeklerine ne kadar hayran olması çok sevimliydi.

“İyi bir baba olacak.”

“Evet.” Elena bunun konusunda hiç şüphe duymuyordu; onu çocuklarını kucağında tutarken düşünmek, kalbini eritiyordu. “Peki, bir tur daha?”

“Onun yerine esneklik antrenmanı mı yapmak istersin?” Elena kaşlarını çatığında Honor ellerini kaldırdı. “Hayır, hamile olduğun için değil—gerçi cidden, Ellie, hamile bir kadın olarak nasıl hala karın kasların var?”

Böyle bir temasa izin verilen bir arkadaşın ayrıcalığıyla, Elena’nın karnına hiç güç uygulamadan dokundu. “Cidden, o kadar yemek nereye *gidiyor*? Ayrıca, öldürülmek istemiyorsan o karın kaslarını diğer hamile kadınlara gösterme. Hamilelik hormonlarının o saçmalıklarla uğraşacak vakti yok.”

Elena, şişeyi bitirmemiş olsaydı, spor içeceğini burnundan püskürtecekti. “Hey! Onlar karın kası değil!” Tank topunu tekrar kaldırdı. “Gördün mü? Daha çok eskiden kasların olduğu yerin belirsiz bir izi gibi.

“Nisia, kıvılcımın iyi olduğunu ve daha önce ’daki diğer savaşçıların bu şekilde taşıdığını gördüğünü söylüyor.” O karnını ovuşturdu

yine, yüzünde şapşal bir gülümsemeye. “Vay canına, orada bir çocuk büyüyor. *Çılgınca.*”

Elena tekrar yukarı baktığında Honor gülüyordu. “Onlar kesinlikle karın kasları ve evet, bu *çılgınca.*” Gözlerinde uzaklara dalmış bir ifade, havada Elena’nın kollarındaki tüyleri diken diken eden ürkütücü bir ağırlık vardı... ama korkudan değil.

"Bir zamanlar çocuklarım vardı," diye mırıldandı Honor. "Başka bir hayatta."

Elena, birkaç yüzyıl önce zaten farkına vardığı bir gerçeğin bu kadar açık bir şekilde dile getirilmesinden şaşkınlığa kapıldı — en azından diğer hayatla ilgili kısmı. Honor, bir ölümlüyen bile, gerçek yaşına uymayan bir olgunluk hissi, bir yaşlanma hissi uyandırıyor.

Sanki bambaşka bir hayat yaşamış ve ondan daha bilge ve daha iyi bir insan olarak çıkmış gibiydi. “Erkekler? Kızlar?”

"Her ikisinden de birer tane." Honor'un ifadesi değişti, bugünkü keskinliğine geri döndü. "Neden geçmiş yaşamlara inandığım için bana tuhaf demiyorsun?"

“Ben de neredeyse öldüm ve bir melek olarak uyandım,” diye işaret etti Elena. “*Sonra* dev bir örümcek tarafından yakalanmış gibi bir koza sarıldım ve *oradan* taze yeni bir cilde sahip, hiç kanadı olmayan yeni doğmuş bir bebek gibi çıktım. Dünyamıza güç veren enerjiler hakkında bilmediğim her şeye büyük saygı duyduğumu söylediğimde bana inan.”

Honor’un dudakları kıvrıldı, koyu yeşil gözlerindeki hüznün mizahla yumuşadı. “Evet, sanırım onca şeyden sonra, bir ruhun bu dünyaya dönmesi o kadar da büyük bir mesele gibi görünmüyor.”

Elena olayı orada bırakıp o anın mizahla geçip gitmesine izin verebilirdi, ama şöyle dedi: “İnsanların ikinci bir şans elde ettiğini düşünmek hoşuma gidiyor.” Bunu itiraf ederken göğsü sıkışmıştı. “Kız kardeşlerim Ari ve Belle’in o kadar genç yaşta öldükten sonra ikinci bir şans elde ettiklerini düşünmek hoşuma gidiyor.”

Belle'in tekrar dans edebildiğini, sahnede tüm uzuvlarıyla zarafetini sergileyebildiğini.

Ve Ari, kamerası ve zekâsıyla, dünyayı dolaşma, birbiri ardına muhteşem fotoğraflar çekme şansı bulmuş.

“Ben de, Ellie.” Honor’un sesi boğuktu. “Bebeklerime de ikinci bir şans verilmiş olmalı diye hep düşünmüşümdür—sonuçta bana verilmişti ve onlar çok daha masumdu.”

“Bana onlardan bahseder misin?” diye sordu Elena. “Bir gün, istediğin zaman.”

Honor yavaşça başını salladı. “Belki bir gece, senin ufaklık huzur içinde uyurken, biz de balkonda bira içip şehrin tüm renkleri ve enerjisiyle canlanışını izlerken... Çünkü onlar bizim için tam da buydu, hayatımızı aydınlatan iki parlak yıldız.”

Bize.

Bu kelime Elena’nın meraklanmasına neden oldu.

O anda antrenman odasının kapısı içe doğru açıldı ve kapıda uzun boylu, geniş omuzlu bir savaşçı belirdi. “Beni öldürme,” dedi Izzy, yüzyıllar boyunca derinleşmiş bir ses tonuyla. “Sire tarafından, kendini fazla zorlamadığından emin olmak için buraya gönderildim.”

Elena’nın kafasına attığı bıçağı eğilerek kaçırdı. Bıçak, Elena’nın aslında nişan aldığı yer olan kapı pervazına titreyerek saplandı.

"Ben sadece elçiyim!" diye bağırdı ve geri çekilirken, altın rengi bukleleri tavandaki ışıktaki parlardı; sanki o, şu anda Kule'deki en ölümcül savaşçılardan biri değilmiş gibi.

“Tehlikeli görev primi istiyorum!” diye bağırdı ve aceleyle geri çekildi.

Elena kapıya öfkeyle baktı. “Affedersin, Honor. Bir durumla ilgilenmem gerekiyor.”

“Eşini boğmak iyi bir fikir gibi görünebilir,” dedi Honor, zorlukla sakladığı kahkahasını bastırarak, “ama unutma, onu seviyorsun.” Elena odadan çıkarken iletişim cihazını eline aldı. “Dmitri’yi arayıp Raphael’in cinayet kurbanı olmak üzere olduğu dedikodusunu paylaşacağım.”

Neredesin? Elena başmelekine sordu.

Öfkenden saklanıyorum. Deniz, zihnine çarptı.

Neden en sevdiğinlerden birini gönderdiğimi sanıyorsun?

Elena gülmedi. Ama dudakları seğirdi. *Daha fazla bıçak almak için cephaneliğe uğrayacağım.*

Queens'teki üreticiden bir set alıp stoğu yeniledim.

Yine de seni boğazlayacağım. Ama artık yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. *Hâlâ nerede olduğunu söylemedin.*

Ben aptal değilim, hbeebti.

Bir homurtu çıkardı ve sonra kahkahaya boğuldu — Greta'nın kedisi olan, kıvrak gri kedi Mist'i şaşırtarak.

"Üzgünüm, Mist." Elena çömelip kedinin kulaklarının arkasını kaşıdı. "Kendi iyiliği için fazla zeki."

"Biliyorum." Ve işte karşısındaki yerde çömelmiş duruyordu; kanatları arkasındaki halının üzerine yayılmış, gözleri parıldıyordu. "Hâlâ ölümcül bir tehlike altında mıyım?"

"Nerede uyuduğunu biliyorum," diye tehdit etti, ama öfkeli değildi. "Kendime ben bakarım, Başmelek."

Raphael nefes verdi. "Biliyorum, benim Elena'm. Sadece bu tek konuda sana yardım edemediğim için kendimi çok çaresiz hissediyorum. Bebeğimizi tek başına taşımak, tüm riski üstlenmek zorundasın."

Mist uzaklaşınca ayağa kalktı ve Raphael aralarındaki mesafeyi kapattıktan sonra başını yana eğdi. "Bana neyi söylemiyorsun?" Birbirlerini çok uzun süredir seviyorlardı, bu yüzden onu açık bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Bu yüzden, meselenin bebeklerinin vücudundaki ölümlü hücrelerle ilgili olmadığını biliyordu — bu hücreler, bebeğin kan dolaşımından neredeyse tamamen yok olmuştu. Geriye kalanlar, Elena'nın kan dolaşımındakilerle benzer bir oranda bulunuyordu. Bu durum, çocuklarının da Elena kadar açıklanabilir olduğu anlamına geldiği için herkes için mantıklı geliyordu.

Raphael elini tuttu, onu kendine doğru çekti ve yüzünü boynuna gömdü. Bu, başkasına göstermeyeceği bir kırılganlık işaretiydi; sadece koridor boş olduğu için bunu yapmıştı.

Raphael'in acı çektiğini fark etti. İçinde, ona hiç göstermediği bir yerde. Üzülerek, Raphael'in saçlarını okşadı. "Başmelek?"

Manhattan'daki 'e Legion Binası, tarihimize kaydedilmesi gereken, bahçecilik mühendisliğinin şaşırtıcı bir başarısıdır. Bu nedenle, çeşitli alanlardan on saygın akademisyenin bu konuyla ilgili makalelerini talep edip derledik ve iki uzman fotoğrafçıdan görsel referans sağladık.

—*Melek Kütüphanesi, Sığınak'taki arşiv belgesi (Savaş Sonrası)*

“Benimle yürü, hbeebti.”

New York'un canlı renkleri arasına çıktılar düşerek, Kule'nin yanındaki ve kısaca “Lejyon'un Evi” olarak anılan ormanlık alana düştü. Zaten burası tam da öyle bir yerdi; Lejyon'un New York'ta geçirdiği yıllarda bir gökdelenden kapalı bir ormana dönüştürdüğü yerdi. Bina çoktan yıkılmış, yerinde bırakılması tehlikeli hale geldiğinde son parçaları da kaldırılmıştı; ancak ormanın kendi haline bırakılarak büyümesi sağlanmıştı.

Kar ve şiddetli fırtınalardan zarar görmeden geçmişti ve ormanı çevreleyen yedi dev ağacın devasa taçları, kışın en soğuk günlerinde bile altındaki alanı o kadar iyi koruyordu ki, altındaki alan kar ve buzdan arınmış kalıyor ve kendi ılıman iklimini koruyor gibi görünüyordu.

Tüm bunların ortasında, birçok gökdelenden çok daha uzun olan Legion ağacı büyüyordu.

Burası o kadar büyük bir doğa harikasıydı ki, yüzyıllar boyunca hem ölümlü hem de ölümsüz bilim adamları burayı incelemek için izin istemişti. Bu muhteşem yerin nasıl var olduğunu kimse açıklayamasa da, onun hakkında pek çok makale yazılmıştı. Legion'un *yuvası* olduğu için güvenli ve korunaklı kalması amacıyla burası hiçbir zaman halka açılmamıştı ve Kule sakinleri burayı bir hazine gibi korumayı biliyorlardı.

Lejyon ormanında parti yapılmaz, dallara kalabalıklar inmezdi.

Burası tefekkür ve hayranlık için bir yerdi.

Bugün, Elena ve Raphael en yakın ağacın gölgesinde yürüyerek ılıman iç kesimlere doğru ilerlediler. Her zamanki gibi, yapraklar ağaçtan ağaca yumuşak dalgalar halinde hışırdadı.

Esinti değildi.

Kimsenin daha önce fark etmediği veya bildirdiği, belirgin ve tanıdık bir desen.

Hiç kimse Elena'yı, bunun Legion'un *aeclari*'lerine sıcak bir karşılama olduğundan başka bir şey olduğuna ikna edemezdi. Legion'un Elena ve Raphael'e olan sevgisini ağaçlara nasıl yerleştirdiğini bilmiyordu, ama bunun orada olması güzel bir gerçektir.

“Sana bir zamanlar meleklerin kreşinde muhafız olduğumu söylemiştim,” dedi Raphael, sakin ve yeşil sessizliğin içinde birkaç dakika geçirdikten sonra.

“Gençtim—Sığınak'ta muhafızlara pek ihtiyaç duyulmaz, çünkü tüm kalelerde, çağrıldıklarında Medica'ya yardıma koşacak güçlü melekler vardır, ama ebeveynler yeni doğan bebeklerinin korunduğunu bilmekle kendilerini daha iyi hissederek, bu yüzden genellikle iki ya da üç yüz kadar asker orada nöbet tutar.”

“Izzy’nin Sığınak’ta görev yaptığı birkaç yıl boyunca bunu yaptığını hatırlıyorum. Sam ve Tarielle de öyle.”

Ölüm Şelalesi Savaşı’nın hemen ardından yaşanan bebek patlamasından bu yana önemli sayıda doğum olmamıştı. Sanki nüfus dengelendiğinde saat, buzul hızına kadar yavaşlamış gibiydi. Nöbet tutulması için yeterli sayıda doğum oluyordu.

Izzy ve Sam, kaslı kollarında bebekleri kucakladıkları fotoğraflarını ona göndermişlerdi. Izzy’nin gülümsemesi bir güneş ışığı gibiydi, Sam ise ona daha çok çocuklu Raphael’i hatırlatıyordu; sessiz, koruyucu bir yoğunluk vardı onda.

Tari yine farklıydı; kuzeni Sam’in çektiği kayıtlarda, artık kıdemli bir kanat komutanı olan Tari, huzursuz bebeklere sakinleşene kadar tatlı tatlı şarkı söylüyor, minik bedenleri uykuya dalana kadar kucaklıyordu.

"Çoğu savaşçı bunu yapmadan önce sıkıcı bir görev olarak görür," dedi Raphael. "Sonrasında ise... bizi daha iyi bir hale getirir. Böylesine kırılgan yeni hayatları korumakla görevli olmak, savaşçılar olarak kim olduğumuzu, kim olmamız gerektiğini tanımlar."

"Koruyucular," dedi Elena.

"Evet, aynen öyle." Kanatlarını açtı, muhteşem kanatlarından biri Elena’nın kanadına dokundu, sonra tekrar kapattı. "Çoğu bebek odası nöbeti sessiz geçer... ama bazen işler ters gider."

Yüzünde derin çizgiler belirirken, devam etti. “Nöbetim sırasında, önce bir, sonra ikinci bir kadın hamileyken öldüğünde ben de Medica’daydım.” Sözler ağzından zorla çıktı. “Bu, melek doğumlarında bilinen bir komplikasyon ve risktir; işler bu kadar korkunç bir şekilde ters gittiğinde Keir bile bunu durduramaz. Her iki seferde de anneyi ve çocuğunu kaybettik.”

Raphael titreyerek nefes verdi.

“Dinle, Başmelek,” dedi Elena, ellerini onun yüzüne koyarak ve sesini sertleştirerek—çünkü bu korkunun onu eziyet etmesine izin vermeyecekti. “Vücudumda başmelek hücreleri var.” İyileştirme yeteneği, çok ama *çok* daha yaşlı bir meleğinkine benziyordu. “Hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyorum, ama sana şunu söyleyebilirim ki, bizim küçük kıvılcımımız... şey... bir süper parazit kadar güçlü hissediyor.”

Sanki bunu kanıtlamak istercesine, çocuk tam o anda tekmeledi.

Onun “oof” sesi, Raphael’in yakıcı mavi gözlerinde sınırsız bir duygu parlamasına neden oldu, sonra o başını eğdi. Elini tuttu ve onu, çocuğun dizinin, ayağının ya da dirseğinin vücudundan dışarı çıkmak için elinden geleni yaptığı yere koydu. “Gördün mü?” diye mırıldandı. “Muhtemelen Naasir ve Andi’nin yavrularından daha vahşi olacak.”

“Çocuğumuzun böylesine vahşi bir varlık olmasından gurur duyacağım.” Onu kanatlarıyla ve kollarıyla sarmalarken derin bir nefes verdi. “Seni kaybedeceğimi sandığımda daha önce de korkuyu tatmıştım; şimdi ise o korku katlanarak büyüdü, bazen nefes alamayacak kadar.”

Kollarını onun boynuna doladı. “Birbirimize tutunabiliriz,” dedi ona, çünkü kimse kendi korkularını Raphael kadar iyi bilmiyordu. “Ve birbirimize yaslanabiliriz—ben sendelediğimde sana yaslanırım. Bana yaslan, sevgilim.”

Titreyerek başını eğdi, yanağı onun yanağına değsin diye, ve orada, Legion’un yarattığı, küçük bir sihir parçası olan ormanda durdular. Gözünün ucuyla bir ışık parlaması gördüğünü sandı, sanki Legion işareti parlamış gibi, ama baktığında, sadece stilize edilmiş ejderhanın hafifçe parlayan silüetini gördü. Raphael ormana geldiğinde bu sık sık olurdu.

Burada, dünyanın başka hiçbir yerinde olmadığı kadar Lejyonlarına yakındı.

Aeclari.

—*Ñte Lejyonu*, Aeclari'lerine (*Geçmiş Eonlar, Yaşanmış Eonlar, Gelecek Eonlar*)

Üç hafta sonra — **ve Sığınak'a gitme tarihine çok yaklaşmışken**
— Elena bir köşede oturuyordu

Raphael'in Kulesi'ndeki ofisinde, ayaklarını başka bir sandalyeye uzatmış oturuyordu. Kucağında birkaç fırlatma bıçağı vardı; bunları parlatıp temizlerken, hasar veya aşınma olup olmadığını kontrol ediyordu; ardından yanına kurduğu katlanır masanın üzerine yerleştiriyordu.

"Silahlar ya da turşular, seni bu ikisinden biriyle bulacağımı biliyordum." Raphael, masasının üstünde duran kağıt inceliğindeki cihazda bekleyen bir dizi belgeyi imzalamak için giderken, eşinin açık saçlarına bir öpücük kondurdu; kanatlarının yanlışlıkla onun ölümcül koleksiyonunu bozmaması için dikkatlice arkasından geçti.

Elena, yüzünde yumuşak bir gülümsemeyle parlak bir bıçağı ışığa doğru tuttu. "Bunu geçen yıl Zoe yaptı. Deacon, onun kusursuz işçiliğini görse gururlu bir baba olurdu."

"Evet," dedi Raphael masasının arkasından, bir zamanlar Loncanın Avcısı olan sessiz, tehlikeli avcıya dair kendi anılarıyla sarsılmıştı; kendi türünden, yoldan çıkmış olanları avlayan avcıya. "Silah ustası pek konuşkan biri değildi, ama karısını ve çocuğunu tüm benliğiyle sevdiği, sanki yüzüne yazılmış gibi benim için apaçık ortadaydı."

Bıçağı katlanır masanın üzerine koyarak, “Zoe henüz yürümeye başlamışken, atölyesinde ona nasıl bir alan ayırdığını hatırlıyor musun? O, plastik alet setiyle bir şeyler ‘inşa’ ederdi...”

Düşüncesini tamamlayamadı bile, çünkü Dmitri —siyah savaş pantolonu, siyah tişörtü, bal rengi tenine çarpan dağınık saçlarıyla— kapının eşiğinde duruyordu, yüzünde sert bir ifade vardı. “Uzak ufukta kocaman bir gölge var. Uydularımızdan görünmüyor —Sam keşif uçuşu yapmak için ekibiyle birlikte yola çıktı.”

Raphael’in zihni, şefkatli sıcaklıktan ölümcül bir odaklanmaya geçti. “Kimse şehre bir mil bile yaklaşamaz,” dedi. “Ne yapmamız gerekirse yapalım.”

Eşine ya da çocuğuna hiçbir zarar gelmesine izin vermeyecekti.

“Tüm savunma sistemlerimizi hazırlık durumuna geçirdim.” Dmitri’nin bakışları, bir kadını sevmenin ne demek olduğunu bilen bir erkeğin, bir çocuğu korumanın ne anlama geldiğini anlayan bir babanın bakışlarıydı. *Elena’yı sığınağa götürecek misin?*

Raphael başını sallayınca, Dmitri, görüş açısını engelleyen hiçbir şeyin olmadığı, üç yüz altmış derecelik bir manzara sunan Kule’nin savaş odasına doğru yola çıktı. Bu sırada Raphael, bıçaklarını bir kenara bırakıp masasının kenarından kalkmaya çalışan Elena’ya döndü.

Onun silahsız olduğunu düşünme hatasına düşmedi. “Seni saklamamı söyledi, değil mi?” Elena somurtarak sordu.

Zaten yanındaydı, elini tuttu. “Bunu yapmalıyız, Elena.”

“Of,” diye mırıldandı, ama onu öptü. “Anlıyorum. , her zamanki kadar hareketli ya da kendimi savunabilecek durumda değilim ve sadece tehlikeli bir dikkat dağınıklığı olurum. Hadi...”

Cümlesinin ortasında keserek, şakağına baktı. “Raphael”— hızlıca, nefes nefese—” Lejyon işareti , Cascade sırasında olduğu kadar parlak bir şekilde parlıyor.”

Aeclari.

O uzun süredir duyulmayan fısıltıyla, ikisinin de başı balkon kapılarından görünen suya doğru fırladı. Saniyeler içinde o balkona çıktılar, bir rüzgâr esintisi Elena'nın saçlarını soluk bir bayrak gibi geriye savururken ufku taradılar.

Rüzgarı engellemek için kanadını onun etrafına doladı.

“Onları göremiyorum,” dedi Elena, yüzüne düşen saçlarını geriye iterek.

“Biraz uzaktalar.” Rüzgâr geldiği kadar çabuk dinince kanadını indiren adam, kızın elini tuttu ve onun okyanus yönüne doğru uçmak için atlamasını engelledi. “Hayır, onları çatıda bekleyelim. Belirli davranış kalıpları var.” Gri varlıklar şehirde geçirdikleri yıllar içinde ortama uyum sağlamışlardı, ama adam Lejyon'un hangi versiyonunun geri döndüğünü bilmiyordu.

"Tamam. Gidelim."

Çatıya uçmaları sadece bir dakika sürdü. Oraya vardıklarında Elena, iki hafta önce kız kardeşinin düzenlediği “bebek partisi”nde Mahiya'nın ona hediye ettiği, altın işlemeli parlak mavi tunik üstünün üzerinden karnını okşadı.

Raphael, Dmitri gibi, bunun bir kadınlar toplantısı olacağını düşünmüştü, ama görünüşe göre Dmitri'nin çocuklarının doğduğu dönemdeki gibi artık durum böyle değildi.

Bunun yerine, Eve, Raphael'i üzerinde “BABA ADAYI” yazan bir kol bandı takmaya ikna etmişti; Elena ise göğsüne “ANNE ADAYI” yazan bir şerit takmıştı.

Elena'yı bu kadar neşeli ve mutlu görmek... Eve ona bir kuşağı uzatsaydı, o da takardı.

Parti, Elena'nın kadın arkadaşlarının yardımıyla Eve tarafından organize edilmiş ve tamamen elle dekore edilmişti—

ve Montgomery'nin yardımıyla düzenlenmiş ve tamamen elle süslenmişti — çünkü görünüşe göre, Montgomery "onu da dahil etmezsek ve biriktirdiği tüm süslemeleri kullanmasına izin vermezsek kalp krizi geçirecekti" — Eve'in dediği gibi.

O gün, mocktail adı verilen rengarenk içecekler, minik atıştırmalıklar, bir sürü balon, eşinin gözlerini parıldatan oyunlar ve arkadaşların ve ailenin sade ama yeri doldurulamaz dostluğu ile geçmişti. Aile üyeleri arasında, Elena'nın özellikle yakın olduğu beş torunu da vardı

ve sırrı kimseye söylemeyeceklerini bildiği beş torun da vardı.

Jessamy bu etkinlik için özel olarak uçarak gelmişti; kanatlarının krem rengine doğru solan zarif magenta rengi, sonbahar gökyüzüne karşı güçlü ve çarpıcı bir kontrast oluşturuyordu. Raphael, Cascade sırasında yapabildiği onca şeyin içinde belki de en çok bununla gurur duyuyordu: Nazik ve kibar Jessamy'yi uçuş konusunda başlangıç noktasına getirmek.

Gerisini kendi başına yapmak zorunda kalmıştı; gökyüzünü hiç görmemiş kanatlarını esnetmek ve kondisyonlamak için tam anlamıyla yıllarca süren acı verici fizik tedavi. Sonunda, doğru şekilde gelişmemiş ve birkaç dakikadan fazla gerçek uçuş yapmasını engelleyen kanadının iç kısımlarını çıkarmak için iki önemli ameliyat geçirdi.

Dış kanat yapısının bir kısmını da almadan bu ameliyatlari yapmak mümkün değildi. Bu karar Jessamy'yi çok üzmüş olmalıydı. Ancak sonunda, bu riske degeceğine karar verdi. "Gökyüzünü sadece bir kez tatmak yerine, yere bağlı kalmayı tercih ederim," demişti, ince yüzünde kararlılık vardı. "Gökyüzü ya da yer, arafta kalmamak."

Kesildikten sonra bu bölümlerin yapısal olarak sağlam bir şekilde yeniden büyüyeceği kimse tarafından bilinmiyordu, ancak Raphael'in kanat büyüme düzenine müdahalesi sonuçta işe yaramıştı.

“Artık ameliyatları bir armağan olarak görüyorum,” demişti Jessamy, iyileşme sürecinde çektiği acıya rağmen. “Kanadımda bir hasara yol açarsam, doğduğumdaki haliyle yeniden çıkacağından çok korkuyordum.”

Gülümsemesi ıslıl ıslıl parlıyordu. “Artık iyileşmenin geri dönüşsüz olduğunu biliyorum. Keir, yaptığın değişikliklerin hücresel düzeyde olduğundan neredeyse emin. Eğer felaket bir kazada kanatlarımı kaybedersem, şu anki halleriyle yeniden çıkacaklar.” Parlayan kahverengi gözler. “Bana gökyüzünü verdiğin için teşekkür ederim, Rafe.”

Küçük bir çocukken ona rahatlık vermiş olan kolların sarılması—ve kendi çocuğuna da aynısını yapacaktı. Jessamy’nin kalbi, tavırları kadar nazik ve iyiydi.

Çocukluğundaki kanat bozukluğunun tek kalıntısı, diğer meleklerin aksine, kanatlarının uçmaya hazır durumda kalabilmesi için sürekli egzersiz ve fizik tedaviye ihtiyaç duymasıydı.

“Vücudumun diğer herhangi bir bölümünü esnetmek gibi bir his,” demişti bir telefon görüşmesi sırasında. “Galen ve ben, onun buna ihtiyacı olmamasına rağmen sık sık bu egzersizleri birlikte yapıyoruz—ve yılda bir kez, Nga ile bir hafta birlikte geçiriyoruz; o süre zarfında bana verdiği egzersizleri yaparken doğru pozisyonu koruduğumdan emin oluyor.”

Raphael, partiden önceki gece Jessamy'nin Enclave'in çimlerine indiğini görmekten çok memnun olmuştu; uzun uçuştan yorgun düşmüş olsa da, bunun dışında mükemmel bir formdaydı.

Diğer parti konuklarına gelince, Greta bile gelmişti.

Raphael’in yanına yaklaşan Izzy, “Greta elbise giymiş,” diye fısıldadı.

“Her gece aynı siyah pantolonlu takım elbiseyle yenilendiğini sanıyordum,” diye Sam de fısıldayarak eklemişti.

Raphael, eğlenerek ikisini korkutmaya karar vermişti. “Ayrıca o kadar yaşlı ki, doğaüstü bir işitme yeteneğine sahip.”

İki savaşçı da sanki kendi gelecekteki hayaletlerini görmüş gibi bakmışlardı.

Etkinliğe, görev yerlerinden ayrılamayan şehir dışındaki arkadaşları ve tabii ki Hannah ile Elijah katılamamıştı, ancak önümüzdeki aylarda Sığınak'ta başka bir kutlama daha olacaktı. Hannah ve Elena, doğumdan sonra iyileştikten sonra birlikte bir etkinlik düzenlemeyi bile tartışıyorlardı.

Bu, kesinlikle Sığınak'ta herkesin dilinde olacak bir olay olacaktı.

Ancak bugün, New York'ta durmuş, gözleri ufukta kalplerine girmiş ve çok uzun süredir ortalarda görünmeyen o garip varlıkları arıyorlardı.

"Legion," dedi Raphael, Elena'dan çok daha uzağa uzanarak, Sizi bekliyoruz.

Aeclari. Geliyoruz.

“Sam’e söylemeyi unutma,” diye hatırlattı Elena, yedi yüz yetmiş yedi ses zihinlerini doldururken.

Onlar düşman değil, Sameon. Onlar bizim Lejyonumuz.

Onları tüm şerefleriyle eve götür.

Sam'in yanıtı coşkulu oldu. *Lejyon! Onlarla tanışabileceğimi hiç düşünmemiştim!*

Raphael, ufukta görünen gücün kimliğini Dmitri'ye bildirdiğinde, zihninde bir ıslık sesi duydu. *Vay canına. Sanırım bugün iyi haberlerin olduğu bir gün.*

"Sence bu *bizim* Lejyonumuz mu?" diye sordu Elena aynı anda. "Nasıl oldukları gibi mi?"

"Bunu bilemem, sevgili Elena, ama öyle olmasını umuyorum." Savaş gücü olarak gelen bu öteki dünyadan gelen varlıklar, part of the city, part of their world. While the

Legion, tuhaf yerlerde çömelmeyi sevmeleri nedeniyle yaşayan gargoyle'lar gibi davranmaya devam etse de, artık aynı şablondan oluşmuş gri varlıklar olmaktan çıkıp kendi kişiliklerini geliştirmeye başlamışlardı.

Birincil, aralarında açık ara en kendine özgü olanıydı, ancak diğerleri de yavaş yavaş onun örneğini takip etmeye başlamıştı.

"Neden geliyorlar?" Elena'nın eli onun elini sıktı. "Geri dönmelerine çok sevindim, ama son seferinde bunun sebebi Ölüm Şelalesi'ydi."

Raphael de aynı soruyla tedirgin olmuştu. "Onlara sormalı mıyım?"

"Hayır." Gözleri yaşlarla dolmuş, başını salladı. "Eğer yanlışlıkla dirildilerse, geri dönmeleri için bir neden vermek istemem. Onları çok özledim. Sadece birkaç dakika olsa bile onları görmek istiyorum."

"Ne kadar da iyi bir kalbin var, sevgilim." Onu kendine doğru çekti.

"Sen de onları özledin," dedi kadın, adamın karnına hafifçe vurarak.

"Evet, gargoyle olarak yaşamaya alışıyor insan." Hafif sözlerine rağmen, Elena'nın Lejyon'a karşı hisleri konusunda haklıydı. Savaştaki fedakarlıklarını ya da ondan önce şehri korumak için yaptıkları her şeyi asla unutmayacaktı; sayısız hayatı kurtarmak için onların hayatını feda etmek zorunda kalması ona acı vermişti—Lejyon bunun görevleri olduğunu ısrarla söylese de.

"Bu bizim amacımız. Aeclari'nin sağ kolu olmak, karanlık çöktüğünde ayağa kalkmak ve gerektiğinde düşmek için yaratıldık. Kaderimizden memnunuz. Bu... bir onurdur."

Elena beklerken bir ayağından diğerine geçti, sonra elini sırtına dayadı. Adam elini kendi eliyle değiştirdiğinde, Elena, "Daha sert bastır, böylece gerçekten..." dedi.

doğrudan vücudunun gitmemesi gereken yerlerine giden bir inilti.

"Şimdi olmaz, *hbeebti*. Halka açık bir yerdeyiz."

Bir homurtu. "Harrison'ın hamile olduğumu yeni fark ettiğini sana söylemiş miydin?"

Raphael, vampiri en son gördüğü haliyle hatırladı. Şifacıların uyguladığı tedavi sayesinde fiziksel olarak daha iyi görünse de, gözleri neredeyse boş bakıyordu. Şifacılarla işbirliği yapmasının tek nedeninin, kimsenin onun psikolojik olarak dengesiz olduğunu ve karar verme yeteneğinden yoksun olduğunu söyleyememesi olduğu açıktı.

"Katıldı mı?"

"Aslında heyecanlı gibiydi." Elena parmaklarını çapraz tuttu. "Sadece geçici bir durum olabilir, ama... Beth onu çok seviyordu, Raphael. Yaptığımız bir şeyin ona ulaşacağını ummaya devam ediyorum."

Raphael, Elena'nın kayınbiraderiyle oturup ikisinin de sevdiği kadınla ilgili anılarını konuşarak geçirdiği saatlere hiç itiraz etmemişti. "Belki yeni bir hayat ona bu itici gücü verir," dedi, Elena'nın umudunu yıkmak istemediğinden; çünkü gerçek şu ki, daha önce Harrison Ling gibi vampirleri tanıyordu.

Kendilerini öldürmek isteyenler.

Son isteklerini yerine getirmeye hazır savaşçılar tanıyanlar, bu en korkunç görevi kendileri yerine getirmenin bir yolunu bulmak zorunda kalan diğerlerinden daha şanslıydılar. Bir vampir öylece kendini asamazdı. Ölmeden sadece defalarca boğulurdu. Boğma, tam da bu nedenle vampirlere karşı bir işkence yöntemi olarak kullanılmıştı.

Hayır, bir vampirin kendi kafasını kesip omurgasını koparmanın bir yolunu bulması gerekiyordu. Gençler için kalbi çıkarmak işe yarayabilirdi, ama yaşlılar için değil. Eğer Nisia, Harrison Ling'in aklı başında olduğunu ve kararından vazgeçmeyeceğini ilan ederse,

o zaman Raphael, Nisia'ya adama merhamet gösterme işini kendisinin halledeceğini söylemişti.

Elena için. Ve çok sevdiği kız kardeşi için.

Nisia rahatlamasını gizlemeye çalışmamıştı; iş o noktaya gelirse bunu yapmaya istekli ve muktedir olmuştu, hatta Harrison'ın karar verme hakkı için mücadele etmişti, ama onun seçimini kolaylaştırmak, onun kimliğinden kaynaklanan bir şekilde ona acı verecekti — o bir şifacı, bir hayat koruyucusuydu.

Buna karşılık Raphael bir savaşçıydı ve bazı ölümlerin gerekli olduğunu anlıyordu.

"Onları görüyor musun?" Sırtını dikleştiren Elena, ufku bir kez daha taradı.

"Henüz değil."

Bakışları onun şakağına kaydı. "Elektrikleniyor. Son seferki kadar canlı."

"Hissediyorum." İşareti değil, onun anlamını — dünyadan çok uzun süredir kayıp olan Lejyonunun varlığını. "Acaba evlerinin geçirdiği değişimi beğenecekler mi?"

"Beğenecekler." Elena'nın cevabı kendinden emindi. "Yani, Lejyon ağacı açıkça normal bir ağaç değil. Onu kanlarıyla mı beslediler bilmiyorum ama bu kesinlikle *onların* ağacı."

"Evet." İçinde bir oyuk bile vardı.

Elli yıl önce ilk kez keşfedilen oyuk, herkesin ağacın ölmekte olduğunu düşünmesine neden olmuştu, ama hayır, ağaç hiç durmadan büyümeye devam etmişti. Bugün oyuk o kadar genişlemişti ki, içinden yankı geliyordu. "Sanki kendilerine canlı bir bina inşa etmişler gibi."

"Bunun, bir gün geri döneceklerini bildikleri anlamına geldiğini umuyordum." Eşi sessizce itiraf etti. "Sadece umutlu olsalar bile, bu beni mutlu etti."

Yine suya baktılar... ve bu sefer ufukta devasa bir gölgenin ince kenarını

ufukta devasa bir gölgenin ince kenarını gördüler.

“Sam, şehri görebildiklerini söylüyor,” dedi Elena o anda, sesi nefes nefeseydi.

O andan itibaren ikisi de yerlerinden kıpırdamadı; Lejyon’un eve yaklaşmasını izlediler. Bu devasa güç sudan şehre geçerken, New York’u kaplayan devasa gölgesiyle, insanlar parklar ve çatı katlarından başlarını kaldırıp yukarı baktılar; belirlenen güzergâhlarda sessizce ilerleyen nakliye araçları durdu, sürücüleri açılır tavanlardan ya da pencerelerden başlarını dışarı uzatıp yukarıya baktılar.

"Sam'in kanadının önde eskortta olması iyi bir şey," dedi Raphael. "Aksi takdirde panik çıkabilirdi; şu anda şehirde bulunan tüm ölümlüler ve çok sayıda vampir, Lejyon hakkında hiçbir şey bilmiyor."

Gölge, yüzen bir yerleşim biriminin etrafından geçmek için mükemmel bir düzen içinde ikiye ayrıldı, sonra da sadece Lejyon'a özgü kusursuz bir şekilde tekrar birleşti. Yüzen bölgelerin sakinleri ağızları açık bir şekilde izlediler.

Aeclari... sizi seviyoruz.

—*Lejyon, Aeclari'lerine (Ölüm Şelalesi Savaşı)*

Onların kusursuz formunu gören Elena, geri dönen Lejyon'un, onların ilk tanıştıkları zamanki halleriyle—renk kazanmış ve kişiliklerini geliştirmeye başlamış olanlar değil. Önemli değildi. Onları görünce kalbi sevinçle doldu. Sevinçini gizleyemeyen kız, onlara el salladı. Tüm Lejyon, cevap olarak önce sola, sonra sağa eğildi. Gülerek, onlara dönüp yüzleşmeye hazırdı ki, onlar sırayla inişe geçtiler; ta ki çatı dolana ve diğerleri yarasa kanatlarıyla Kule'nin etrafında süzülene kadar. Devasa gücün önünde Başkomutan diz çökmüştü. Vücudu griydi, giysileri griydi, saçları griydi... ama gözleri — kızinkilerle buluşmak için kaldırdığında— belirgin, yoğun mavi bir halkayla çevrili soluk griydi. "*Aeclari.*"

Nezaketi bir kenara bırakarak, Başlıca'ya koştu, onu ayağa kaldırdı ve kucakladı. Başlıca'nın kolları onu sarmalarken tereddütlüydü, ama zihninin derinliklerinde yedi yüz yetmiş yedi heyecanlı ses fısıldıyordu.

Onlar bizim, Başmelek. Eskisi gibi geri döndüler!

"Sizi gördüğüme çok sevindim," dedi yüksek sesle, sözleri titriyordu. "Sizi çok özledik."

"Biz de... sizi özledik." Başmelek, kadın onu bıraktığında onu bıraktı, ama sadece Raphael'e dönmek için. "Çağrıldığımız gibi geldik, efendim."

Raphael diğer adamın ön kolunu kavradı. "Hoş geldiniz. Sizi özledik. Ne kadar kalabilirsiniz?"

Başmelek başını eğdi. "Artık korkmayana kadar... belki de daha uzun süre." Sözleri ikisine de yöneliktir.

Pek çok insan bir başmelekle korku duyduğunu söylemeye cesaret edemezdi, ama Başmelek tam olarak sıradan bir varlık değildi.

Ve Raphael artık Elena'nın ilk tanıştığı soğuk ve mesafeli başmelek değildi.

"Bebegimiz doğduktan sonra çok savunmasız kalacak," dedi.

"O bebek bizim için kendi hayatlarımızdan daha değerli." "Biz

onu koruyacağız çocuğu çocuğu İlk

İlkokul gibi Elena'nın

Elena'nın karnına baktı. "Biz... *aeclari*'mizin çocuğunu çok seveceğiz." Gözleri parıldayan Elena, sadece gülümsedi. "Hoş geldin."

* * *

Zaferle dönüşlerinden **yarım saat bile** geçmeden, Elena, Birincilerle birlikte, bir zamanlar Lejyon binasının bulunduğu yerde büyümüş devasa

merkez ağacın dibinde duruyordu; bu ağaç, bir zamanlar Lejyon binasının bulunduğu yerde büyümüştü ve kökleri, keskin açılar ve çizgiler olmaksızın, o çok eski yapının temellerini genel olarak yansıtıyordu.

"Sözünü tuttun," dedi İlköğretim Okulu öğrencisi, gözleri yükselen merkezi ağaca odaklanmıştı. "Evimizi korudun."

"Binayı yüz yıldan fazla bir süre işlevsel tutmayı başardık," dedi Elena, zihni yeşil bir anı tarlası gibiydi. "O zamana kadar ağaçlar duvarları itmeye başlamış, kökleri de temelleri tam anlamıyla kaldırmaya başlamıştı, bu yüzden bitkileri korurken kalıntıları dikkatlice sökmenin daha iyi olacağına karar verdik."

Ellerini beline koydu ve devam etti, "Daha narin bitkileri, eğitilmiş bir yardımcı ekibiyle elle naklettim." Uzun ve zahmetli bir işti, ama neredeyse her şeyi kurtarmayı başarmışlardı. "Binayı koruyamadığımız için üzgünüm."

Başkomutan, sanki onun tuhaflığını anlamakta zorlanıyormuş gibi, ona tipik bir Lejyon bakışı attı. "Evimiz olan bina değildi," dedi, yedi yüz yetmiş altı kişinin yankılandığı o sesle. "Evimiz hayatta kaldı." Avucunu en yakın ağacın gövdesine dokundurdu.

Elena, birbirine bağlı ve —merkezdeki tüm sarmaşık bitkilerini destekleyen devasa ağaç sayesinde— dikey ormanın içindeki mükemmel mikro iklimi düşündü. "Bunu nasıl başardığınızı anlamaya çalışıyorum, ama bir türlü başaramadım. Bunun büyük bir kısmı dikimlerle ve bu bitkileri bütünü içinde nasıl düzenlediğinizle ilgili, ama başka bir şey daha var, değil mi?"

Başlıca, her zaman kasıtsız gibi görünse de anlaşılmaz olma yeteneğine sahipti, ancak bugün şöyle dedi: "Daha önce hiç bir yuva kurma fırsatımız olmamıştı. Bize bu fırsat verilene kadar bunu yapabileceğimizi bilmiyorduk. Görünüşe göre içimizde bu tür yuvaların kurucuları olma yeteneği var."

Bir an durdu. "Uyurken ilk *aeclari*'yi hissettik."

Sormadığı soruyu duyan Elena, "Marduk ve Tiamat-Neith mi? Evet, yakın zamana kadar bizimleydiler." dedi.

Yutkundu. “Onları özlüyorum.”

“Onlarla... çok uzun bir süre sonra konuşabildiğimiz için mutluyduk.” Başlıca, ormanın ortasındaki dev ağaca bir kez daha baktı. “Yaratıcımız, inşa ettiğimiz bu yuvanın cevabını bilir.”

“Evet, konuşmadı.” Elena somurtarak kollarını kavuşturdu. “Ne zaman sorsam, ölümsüz olduğunda gizemlerin iyi olduğunu söylerdi.”

Bu, zamanla ilgini canlı tutacak; bıkkınlığa kapılmanı ve her şeyi bildiğini sanmanı engelleyecektir. Elbette ikincisi aptallıktır. Ben bile her şeyi bilmiyorum, ama ölümsüzler bu yanılgıya çok sık düşme eğilimindedir.

Elena onun tutumuyla ne kadar tartışırsa tartışsın, o kararlıydı. "Bir gün," Tiamat'la bu zamanda geçirdikleri son yılda demişti, "bunu anlayacaksın. İçinde yaşam kanı var, toprağı ve bitkileri anlayan ellerin var."

Sonra en şaşırtıcı şeyi söyledi. “Ben de senin gibiydim, Elena. Muhteşem bahçelerimle tanınırdım, hepsine kendi ellerimle bakardım, her bahçıvan gibi yüzyıllar boyunca toprağı kanımı dökerdim.”

İşte bu, ona verdiği tek ipucuydu. “Bunun kanla bir ilgisi mi var?” diye sordu Elena, Primary o kadar konuşkan olduğu için.

Ama o, Lejyon'un şimdiye kadar yaptığı en yakın omuz silkme hareketini yaptı —ve dönüşlerinden bu kadar kısa bir süre sonra bunu görmek onu çok sevindirdi. O noktaya gelmeleri uzun zaman almıştı ve o, derinlerdeki uzun Uykuları sırasında tüm o büyüme ve gelişmeyi kaybetmiş olmaktan korkmuştu.

"Nasıl olduğunu bilmiyoruz, sadece yapabileceğimizi biliyoruz." Kanatlarını açtı. "Gitmeliyim. Kardeşlerim

birçok sürpriz ve keyif buldular." Ama ağaç tepelerine uçmadan önce, "Evimizin hâlâ burada olmasını beklemiyorduk. Hatırlıyorduk, ama onu tekrar göreceğimizi ummuyorduk. Biz... mutluyuz."

Sonra o sessiz kanatlarla uzaklaştı; diğerleri arasında Lejyon'un bir üyesi daha. Onları benzersiz bireyler yapan özellikler çok inceydi ve ancak yakından fark edilebiliyordu—ve bu sefer Elena, içgüdüsel olarak onların bunu böyle sevdiklerini anladı.

Lejyon, hiçbir zaman kolektif bir organizmadan başka bir şey olmayacak, dedi başmelekine. Onları ayırmaya çalışmak, belirli bir noktadan öteye bireyselleştirmeye çalışmak, bir lütuf ya da zulüm olmazdı; bu, basitçe imkansızdı.

Cevabı biraz gecikti. *Marduk da bir keresinde, geçici bir sohbet sırasında bana hemen hemen aynı şeyi ima etmişti. Lejyon'un melekler gibi olmadığını ve onlardan öyle olmalarını beklemememiz gerektiğini söylemişti; çünkü onlar çoklu varlıklar değil, tek bir varlığın birçok parçasıydılar.*

Arılar, diye mırıldandı, birbirlerinin yoluna hiç çıkmadan farklı yönlerde uçmalarını izlerken. Arılar gibiler. Her birey kendi başına düşünebilir ve hareket edebilir, ama her zaman daha büyük bir hedefi takip ederler.

Kraliçe yok.

Biziz — onların aeclari, dedi ona, bu gerçeği iliklerine kadar hissederek. Biz onların kraliçesiyiz, varlıklarının sebebiyiz. Bu, farkına varmak için oldukça tuhaf bir şeydi, Raphael'in bir saniye sonra tekrarladığı bir düşünceydi, Michaela'dan gelen bir aramayı cevaplamak için konuşmayı kesmeden önce.

O da, diye düşündü, tuhaf bir durumdu. Eskiden Budapeşte Başmeleği olan, şimdi ise Pasifik Adaları Başmeleği olan

, Elena'nın onun yükselişinde olmasını beklediği kişi değildi. Elena'nın anladığı kadarıyla, Michaela, Gavriel ile Aegaeon'un Illium ile olduğundan çok daha iyi anlaşıyordu.

"Ölümsüzlük sürprizlerle doludur." Küçük kıvılcımlarını okşadı. "Bir bakmışsın, Michaela bana bilgece öğütler vermeye başlamış."

Karnını bir kez daha okşadı. "Şaka bir yana, benim tatlı parazitim, ona çok şey hissediyorum. Umarım Gavriel ile bir ilişki kurmayı başarır. Çünkü ne olursa olsun, onu *sevdi*." Elena, ağır yaralı Michaela'nın son isteğini asla unutmayacaktı—ölmek üzereyken bile, tek düşündüğü oğlu olmuştu.

Kendi bebeğini düşünerek ormana doğru yürüdü, burasının her zaman hoş karşılandığı bir yer olduğunu biliyordu. Cüce bir portakal ağacını destek olarak kullanarak, çömelmiş bir Lejyon üyesinin yanına indi. "Ne yapıyoruz?"

Göz bebeklerinde çok hafif bir kahverengi tonu dışında neredeyse her yönüyle renksiz kalan bu varlık ona bir bakış attı. "Bunlar davetsiz misafirler ve ortadan kaldırılmalılar." Belirli bir yabani otu işaret etti. "Bunlar davetsiz misafir değil." Bu kez de yine yabani ot gibi görünen bitkileri işaret etti.

Ancak bir kadının gözünde yabani ot olan bitki, bir başkasının gözünde mikro iklim için çok önemli bir bitkiydi; bu yüzden ikisini de ezberledi ve işe koyuldu. "Acaba bebek bahçeciliği sever mi?" dedi, sanki kendi kendine.

Lejyon üyesi karnına baktı, sonra tekrar kadına. "Bahçemiz olana kadar bilmiyorduk."

"Hoş bir sürpriz mi?"

"Hoş bir sürpriz," dedi adam, tam bir Lejyon üyesi gibi.

İkisi, öğleden sonra akşamın erken saatlerine doğru ilerlerken, gökyüzü renklerle dolarken yan yana çalıştılar. Bir elini karnına koyarak yukarı baktı ve gülümsedi. Bebeği kışın, kar şehri kaplarken doğacaktı ve gelecek yıllarda, yumuşak beyaz kar taneleri gökyüzünden düşerken çocuklarının doğum gününü kutlayacaklardı.

Sormadan da biliyordu ki, *aeclari*'nin çocuğu da bu vahşi ormanda her zaman hoş karşılanacak, oyun oynarken güvende tutulacaktı.

Tam o sırada şişman, küçük bir arı vızıldayarak önündeki beyaz papatyanın ortasına kondu. O, bu yaratığın doğuştan yapması gereken şeyi yapmasını izlemekten memnuniyet duyarak gülümsedi; tıpkı etrafındaki Lejyon'un kurulma amacına uygun olarak görevlerini yerine getirmeleri gibi.

"Ari bunu fotoğraflamayı çok isterdi," diye mırıldandı kendi kendine.

Ama yanındaki Lejyon savaşçısı bunu duydu. "Ari kim?" " 'daki ikinci en büyük kız kardeşim," Elena buldu kendini anlatırken

ona. "O çok uzun zaman önce öldü, ben henüz genç bir ölümlü kızken." Ari'nin cömert gülümsemesinin anısı, kendi dudaklarını da kıvrılmaya itti. "O da tıpkı senin gibi düzenli biriydi. İşleri halledeceğine güvenebileceğin türden biriydi."

Ari hakkında, onu incitmeden, kanatmadan konuşabilmesi ne kadar da harikaydı, diye düşündü. Bu yüzden daha fazla konuştu, istekli dinleyicisine okulun ilk gününde elini tutup cesur olmasını söyleyen ablasını, okul çantasına sürpriz olarak bir çikolata koyan o ablasını anlattı.

Şanslıydı, Belle ve Ari, Beth ve Amy gibi kız kardeşlere sahip olduğu için çok şanslıydı. Bugün hala Eve'in yanında olduğu için daha da şanslıydı. Hayatı, kan ve ıstırapla dokunmaya başlanmış bir duvar halısı gibiydi, ama o günden bu yana bin yıl geçmişti—duvar halısı o kadar büyümüştü ki, o kanlı leke artık

soluk bir köşeye dönüşene kadar büyümüşü; etrafında o kadar çok umut ve hayat vardı ki, artık baskın bir özellik değildi.

"Seni seviyorum, Ari," dedi Elena gülümseyerek karnını okşarken. "Bebeğimize seninle, tüm kız kardeşlerimle ilgili pek çok hikaye anlatacağım."

Bebek, sanki annesinin sözlerinden heyecanlanmış gibi, rahminin artık dar gelen sınırları içinde bile kendini hissettirmeyi başardı.

Hafifçe gülümseyerek, Lejyon'dan birinin eline koyduğu meyveyi yedi ve kendisini toprağa bağlayan bu huzurlu uğraşına devam etti.

39

Meleklerin arasında çocuk olmak bir zevktir. Çocuklar sevilir ve genellikle şımartılır.

—*Raphael'den Elena'ya (Bir zamanlar, bir Avcı, Consort olmadan önce)*

Yarı Lejyon Sığınak Lejyon gelirdi gelirdi gelirdi
Elena gelecekti.

Onların varlığının Raphael tarafından bir savaş ilanı olarak algılanmaması için, Raphael Kadro'yu toplantıya çağırdı; Elijah ise son iki haftadır Hannah ile birlikte kaldıkları Sığınak'tan toplantıya katıldı.

Hannah'nın doğum tarihi hızla yaklaşırken, Medica ve şifacılarına yakın bir yerde.

"Onlar koruyucu bir güç," dedi diğerlerine. "Başkan, Elena'yı, Hannah'yı ve bebekleri eşit bir şevkle koruyacaklarını bana teyit etti." Bu konuyu Elijah ile çoktan konuşmuş ve onun da bu düzenlemeye onayını almıştı.

"Hiç bu kadar korku hissetmemiştim, Raphael," diye itiraf etmişti Elijah, bu tür güven meselelerinde her zaman ilk adım atan, daha bilge "ağabey". "Lejyonunun onları korumasını sağlamak mı? Bu, asla unutmayacağım bir şey."

"Senin bu yolculukta benimle olman," Raphael de karşılık vermişti, "işleri kolaylaştırdı. Ben de korkuyorum, Eli. Bu konuda onu koruyamam."

Böylece, bir kez daha, güven ve sadakatin bir başka ipliği, Raphael ile bir zamanlar Caliane'nin en sadık generali olan adam arasındaki bağına dokundu.

Raphael'in büyük şaşkınlığına, Kadro toplantısında ilk konuşan Aegaeon oldu ve şöyle dedi: "Elbette Lejyon gitmeli! Aynı anda iki eşin hamile olması mı? Bunca yıldır böyle bir şey hiç olmadı!"

"Ben de böyle bir şey duymadım," diye onayladı Alexander. "Tek soru şu: Lejyon Sığınak'ın yerini biliyor mu, yoksa onlara söyleyerek onu açığa mı çıkaracağız?"

Raphael, Pers Başmelekine cevabı verdi. "Onlar Sığınak'ta doğdular. Marduk'un demirhanesinde... Bir keresinde bana, onları ilk yarattığında sadece düşünce parçaları olduklarını, okyanusta büyüyüp bugünkü hallerine geldiklerini söylemişti.

"Lejyon'a Sığınak'ı sorduğumda, tam yönünü gösterdiler ve her zaman nerede olduğunu bildiklerini söylediler" —derin bir nefes aldı—"çünkü diğerleri orada Uyuyor."

Ölümçül bir sessizlik — ardından bir soru karmaşası. Raphael alnını ovuşturdu. "Hiçbir fikrim yok ve bunu şerefim üzerine söylüyorum," dedi, Illium iki parmağını ağzına götürüp tiz bir ıslık çaldıktan sonra, Cadre nihayet sessizleştiğinde. "Onlara sordum, ama Lejyonla etkileşime girmiş olanlarınız, onların bizim gibi düşünmediklerini bilirsiniz. Hangi diğerleri olduğunu sorduğumda, sadece 'dinlenenler' dediler."

"Atalar mı?" diye mırıldandı Suyin. "Onların Sığınak'ın altında Uyudukları hep bir efsane olmuştur."

"Daha da önemlisi," diye gürledi Titus, "Lejyonunuz, Sığınak'ın altında uyuyan her ne ya da her kim ise, aralarında herhangi bir kıpırdanma olup olmadığını biliyor mu?"

Herkes tekrar sessizleşti ve Raphael'e baktı. "Hayır," dedi. "Daha önce savaş ve benzeri korkunç olaylar için uyandıklarını biliyorduk, ama meğer koruma amacıyla da uyanabiliyorlarmış."

"Güzeli." Zanaya'nın elbisesi koyu mor renkte parıldarken, gözlerinin karanlığında ışık kıvılcımları dans ediyordu. "Buradaki hiçbirimizin hamile bir meleğeri saldırmayacağını biliyorum, ama kan dökmeye düşkün bir vampir, örneğinin, bir tehdit oluşturabilir. Ayrıca, doğal bir afet meydana gelirse Lejyon işimize yarayabilir."

Hiçbiri, son büyük kargaşada Sığınak'ı vuran depremleri unutmamıştı.

Aegaeon bile başını salladı. "Evet, anneler korunmalı." Kulağeri kibirli geliyordu, ama bu muhtemelen Raphael'in Aegaeon'dan hoşlanmaması yüzündendi.

"Öyleyse anlaştık mı?" dedi Elijah, toplantılara başkanlık eden kişi olarak sessizce Caliane'nin rolünü üstlenmişti.

Aegaeon o sırada Eli'nin "ilk general gibi davrandığı" hakkında bir şeyler mırıldanmıştı, ama bu konuyu bir daha gündeme getirmedi. Hiçbir itiraz yoktu ve ardından gelen sorular, hem Lejyon hem de yakında doğacak çocuklar hakkında daha çok merak uyandırıcıydı. Genel iyi niyet havası, her bir Kadro toplantısında 'dan başladığından başladığından başladığından harekete harekete Illium'un sınırında

Diğeri işten çıktıktan sonra Michaela geride kaldı; sade siyah bir bodysuit giymiş olarak karşısına durduğunda yüzü ve vücudu her zamanki gibi kusursuz bir güzelliğeri sahipti. Yine de... bir değerişiklik vardı.

"Seni tebrik ederim, Raphael," dedi.

"Teşekkür ederim. Gavriel'in senin bölgede daha fazla zaman geçireceğini duydum."

"Oğlumun beni tanımak istemesine minnettarım." Gözleri sertleşti, daha önce sadece bir kez gördüğü bir şekilde çıplak kaldı — çok genç Sameon'u, Refuge kalesinde kırılmış ve bir sandığa tıkılmış halde buldukları zamanki gibi.

O zaman dehşet içinde donakalmış, Sam'in hayatta olup olmadığını sorarken sesi titriyordu.

Bugün ise, "Onu Keir'in eline teslim etmek için eşinin iyiliğine güvenerek ölüme gittim," dedi.

Raphael sözünü kesmedi, Michaela'nın bunu söylemeye ihtiyacı olduğunu hissetti.

"Ona pek de nazık davranmadığım halde," dedi, "bana verdiği sözü tutacağını biliyordum — çünkü o onurlu bir varlık. Bunu o zaman bile biliyordum ve bu zamana... daha iyice alıştığım da, bu sözleri ona kendim söyleyeceğim. Ama şimdilik, ona, oğlum için yaptıklarını asla unutmayacağımı ve hiçbirinizin benim eskisi gibi olacağımdan korkmanıza gerek olmadığını söylemeni rica ediyorum."

Raphael, başka bir zamanda bu açıklamayı umursamazdı; Michaela kaptırıli bir yaratıktı. Ama... o daha önce hiç böyle bir Michaela olmamıştı. "Değişmişsin."

"Öldüm." Düz bir sesle. "Başmeleklerin ölmemesi gerekir, en azından bu şekilde, ama ben öldüm." Alaycı bir gülümseme. "Belki de bu beni alçakgönüllü yaptı."

Ne tuhaf olsa da, Michaela'nın alçakgönüllü bir hali görmeyi istemiyordu. O, öyle biri değildi—ama daha olgun biri mi? Evet, bu hoş karşılanırdı. "Gavriel'le birlikte geçireceğin yolculukta sana her türlü mutluluk diliyorum. O, bizim de severek büyüttüğümüz iyi bir çocuktı—ve artık Illium'un yanında olmaktan gurur duyacağı bir adam haline geldi."

Michaela'nın yüzü parladı. "Onunla ilgili duyduğum her şey annemin kalbini gururla attırıyor. Onu ben yetiştirmediğim için bu hakkı kazanmam gerektiğini biliyorum, ama kimse hissettiklerimi kıskanamaz."

Gülümsedi. “Çocuğunu kucağına aldığında bunu yakında anlayacaksın. Bebeğin parmağının ya da ayak parmağının en ufak bir hareketi bile seni tüm evrendeki en gururlu varlık yapacak.”

Raphael güldü, ikisi hiç tahmin edemeyeceği bir uyum içindeydiler.

* * *

“Umarım Michaela’nın dönüşümü kalıcı olur,” dedi Elena, o gece oturdukları Tower balkonunda , şehir etraflarında parıldıyordu. “En azından Gavriel’in iyi bir etkisi olacağını biliyoruz.” Hamileliği ilerlemiş olduğu için Nisia’nın dinlendirici bir uyku için tavsiye ettiği sıcak bitki çayı bardağını masaya koydu. “Illium ile eşek arasındaki sınır durumuyla ilgili herhangi bir tartışma var mı?”

“Bu bebekler bize biraz zaman kazandırdı,” dedi, bir eliyle kızın örgüsünü tembelce okşayarak. “Kimse böylesine neşeli bir ikiz doğumun arifesinde savaş çıkaran başmelek olmak istemez.”

"Umarım o pislik de bebek heyecanına kapılır ve savaş başlatma fikrinden vazgeçer."

Raphael bunun olacağını sanmıyordu. "Umut iyi bir şeydir."

Elena güldü. "Hormonal hamile bir kadına hayal gördüğünü söylemek için ne kadar diplomatik bir yol."

"Hadi gel, benim hormonal hamile eşim. Sana bir sürpriz getirdim." Onu sütlerine geri çekip oturma odasına götürdü ve sehpa duran o karakteristik mavi kutuyu aldı.

“Eee!” Elena, pastane kutusunu elinden aldı.

“Melek kanadı alfajores... dulce de leche karışımına turşu suyu eklenerek özel sipariş edildi.” Raphael titredi.

Siparişi vermek ve almak için Kule'den bir çırak göndermişti, çünkü Harlem'deki küçük pastaneye kendisi giderse şehirde büyük bir kargaşa çıkacağını farkındaydı.

O zaman herkes Elena'nın hamile olduğunu da öğrenecekti; bu gerçeği, hem Elena'nın karnının geç ortaya çıkması hem de hamileliğinin son aşamalarında yüksek yerlerde kalması sayesinde şimdiye kadar halktan gizlemeyi başarmışlardı.

Çünkü bu gizli görevi üstlenmekten büyük keyif alan genç adamın anlattığına göre, fırıncı siparişi verdiğinde ilk yaptığı şey, haşmetli bir şekilde kaşlarını kaldırıp, “Umarım hamile olan kızın değildir. Sen çok gençsin,” demekti.

"Bu çok lezzetli," dedi Elena, Illium'un buraya geldiği zamandan beri New York'un bir parçası olan, turşu suyu içermeyen özel kurabiyeden bir ısırık alırken.

Bütün şehir, bu küçük fırına bulaşılmaması gerektiğini biliyordu. Bir zamanlar gümüş mavisli kanatların koruması altında olan fırın, artık Venom'a ait yılan yeşili sembolü taşıyordu. Dmitri, o şehir dışındayken devreye giriyordu.

Hiç kimse, Illium'un kalbinin bir parçasını barındıran bu küçük fırına zarar vermeyi göze alamazdı.

“Bunun için bitki çayı yeterli olmaz sanırım—sana bir bardak süt getireyim,” dedi Raphael gülümseyerek, Elena ise açık kurabiye kutusunu karnının üzerine koyarak kanepeye oturdu.

Ancak önce, kızın ayaklarını üzerine uzatabilmesi için bir pufu yanına çekti. Sonra, aşkın sarhoşluğuyla eğilip kızın saçlarına bir öpücük kondurdu.

Kız başını kaldırdı; gözleri, zaman zaman olduğu gibi, çılgın bir ateşle parıldayan gümüş rengindeydi. “Hey, sen.”

"Selam, sen," diye mırıldandı o da, mutfağa girmeden önce.

Çok sayıda personeli vardı. Herhangi biri bu işleri seve seve yapardı, ama Raphael bunları kendisi yapmak istiyordu. Doğumdan sonra gerekli olduğuna karar verdikleri kısa süreler için bile ondan uzak kalmaktan nefret edecekti.

Bebeğin, Medica ve tüm uzman şifacıları ile ekipmanlarının yakınında, gizli melek kalesinde geçireceği bir yıl boyunca Sığınak'a taşınamazdı.

"Seni çok özleyeceğim, Elena," dedi, bir bardak sütü yan sehpaye koyduktan sonra yanına otururken.

Dudakları sarktı. "Ben de." Başını omzuna yasladı. "Ama sadece iki haftalık aralıklarla olacak, aşağı yukarı. Kendime sürekli hızlı geçeceğini söylüyorum, özellikle de Sığınak kalesinde kurdukları *doğum* odası varken." Alt dudağı titredi. "Kahretsin. Duygusal an."

O, Elena hıçkırırken onu kucakladı; şu anda başka biri onu görse ne kadar utanacağını çok iyi biliyordu. Kendi göğsü de sıkışmış halde, "Evet, uzun sürmeyecek," dedi.

Birinin kötü niyetli olması ihtimaline karşı, New York ve Refuge'a yaptığı ziyaretlerin düzensiz olacağına karar vermişlerdi. Onun hangi yerde olacağını asla tahmin edemeyeceklerdi. Legion'un olması da hayatı sonsuz derecede kolaylaştıracaktı.

Hiçbir ordu, öldürmesi neredeyse imkansız olan savaşçılarla karşı karşıya gelmek istemezdi.

"Bunu atlatacağız," dedi Raphael, Elena'ya olduğu kadar kendine de seslenerek.

Elena sütü içti, sonra kutuyu bir kenara koydu ve ona sarıldı. "Ah, sana söylemeyi unuttum—Sen Cadre toplantısındaiken Majda

." "O nasıl?"

"Heyecanlı. İstersem doğumda bizimle birlikte olmayı teklif etti. Sakıncası var mı?"

"Elbette sorun değil." Bu dönemde annesini deli gibi özlediğini biliyordu; üstelik Majda, annesinin annesiydi ve aralarında Majda'nın yaşlanmayan görünüşünün ötesine geçen o kadar derin bir bağ kurulmuştu ki. "Bu yolculuğa bizimle birlikte çıkacak daha iyi birini düşünemiyorum."

"Ben de. Ona evet diyeceğim. Eve de elbette Sığınak'ta olacak, ama doğumun gerçekliğiyle onu travmatize etmek istediğimden emin değilim."

Onun kahkahası onu gülümsetmişti. "Hâlâ abla rolündesin, ha?"

"Sanırım bu sefer benimle aynı fikirde olacak. Uykusuz kaldığımızda bize bebek bakıcılığı yapabilir." Zemin katından bir araba kornasının sesi fısıldar gibi duyulurken, ona daha da yakınlaşarak, "Küçük kıvılcımımıza ne isim vereceğimizi düşündün mü?" dedi.

"Geçmişe bakmayı düşündüm," diye mırıldandı Raphael, "sevdiğimiz insanlara... ama..."

"...ama çocuğumuza bu yükü yüklemek istemiyorum," dedi Elena yumuşak bir sesle.

"Aynen öyle." Dmitri, oğlunun adını Naasir'in yavrularından birine vermişti ve Raphael, bunu hem yetiştirmesine yardım ettiği vahşi çocuk hem de kaybettiği sevgili oğlu için sevinçle yaptığını biliyordu, ama Raphael bir çocuk kaybetmemişti. Onun tarafında değerlendirilen isimler, ikisi de korkunç şeyler yapmış yetişkinlerdi ve onlara karşı hisleri karmaşıktı.

Nadiel, çıldırmış başmelek.

Caliane, geçmişinde kitlesel katliamlar bulunan bir başka çılgın başmelek.

"Ari ve Belle'i, Sara ve Demarco'yu, tüm ailemi ve arkadaşlarımı düşündüm," diye mırıldandı Elena. "Ama bu bana doğru gelmiyor. Bebeğimize yeni, tamamen ona ait bir isim vermek istiyorum."

"Katılıyorum." Bir süre sessizce oturdular, sonra o, "Belki Sığınak'tayken Jessamy'nin isim kitaplarını ödünç alıp, bize hitap eden bir isim bulabiliriz," dedi.

"Evet. Daha modern kaynaklara da bakabiliriz." Bir gülümseme. "Sonuçta bizim kıvılcımımız bir başmelek ile bir avcının çocuğu olacak. Çocuğun kendine özgü bir havası olacak."

Adam kıkırdadı. "Ya da belki bize bir bilgin doğurursun." "O zaman müthiş bir bilgin olurlar—iki kat kararlılık ve her şey." Uzun bir nefes, çocukluğunu sona erdiren korkunç karanlığın yankıları sesinde yankılanırken ekledi, "Sadece mutlu ve sağlıklı büyümelerini istiyorum. Ne olmak isterlerse o olabilirler—bilgin ya da savaşçı, neşeli ya da ciddi. Hangi yolu seçerlerse seçsinler, onlar bizim kalbimiz olacak."

"Evet. Sonsuza dek, bizim dışımızda olan bir parçamız."

"Korkutucu."

"Kesinlikle."

“Halüsinasyon görüyorum. Ya da uçakta bana yedirdikleri o balık LSD katılmıştı.”

“Sara, gelip bana sarılmazsan, seni vururum.”

—*En İyi Arkadaşlar Arasındaki Bir Sohbet (Bir keresinde, Sığınakta,*
)

Onlar ayrıldılar ayrıldılar New New büyük
ayrılmayı tercih ettiler. gürültü patırtı yapmadan, gecenin karanlığında

Şimdi, saatler sonra, yaklaşan şafağın puslu griliğinde, atmosferin yükseklerinde uçuyorlardı. Lejyonun üç yüzden fazla üyesi daha önce havalanmıştı ve toplu halde havalanma alışkanlıkları olduğu için kimse bunu olağandışı bulmazdı.

Geride kalanlar, herkesin tüm Lejyonun mevcut ve sayımda olduğunu düşünmesini sağlayacaktı — sanki kimse sayım yapıyormuş gibi değildi. İnsanlar sadece yukarı bakıyordu ve, ah, eski bir gökdelende yeni bir gargoye vardı ve şehri boydan boya geçen parklardan birinde bir ağacın üzerinde çömelmiş bir tane daha vardı.

Sadece sevimli ve tuhaf halleriyle yoluna devam ederdi.

Uçtukları yüksek irtifadaki hava buz gibiydi, ufka değmeye başlayan ışık yumuşak bir pembe ve altın rengiydi. Uçuş kıyafetleri iyi yalıtılmış olan Elena, uçarken kendini iyi hissediyordu ve uçma yeteneğinin verdiği mutluluğu, gökyüzüne çıktığı ilk günkü kadar bugün de takdir ediyordu.

Bunu asla hafife almazdı.

Sadece kendileri ve Lejyon'un sonsuz mavi okyanusun üzerinde kaldığı kadar uzağa gittiklerinde, sola ve aşağıya doğru süzüldü. Sonra havada oynadı — ve başmelek de onunla oynadı.

İkisi de, ne olursa olsun, doğumdan sonra vücudu iyileşene kadar bir süre yere bağlı kalacağını biliyordu. Bu, Nisia'nın paylaştığı basit bir fizyolojik gerçektir; ayrıca Elena, o kıvılcımdan bir saniye bile uzak kalmak istemeyeceğini hissediyordu ve o kadar küçük bebekler yüksek atmosfere çıkamazdı.

Bu yüzden o ve bebek birbirlerine sarılıp bağ kuracak, Sığınak'ta dolaşacak ve birlikte gökyüzüne dokunabilecekleri günü bekleyeceklerdi. Ancak bugün, Lejyon onun üzerinden uçarken o sevinç çılgınlıkları attı; kafası karışık değildi, o da oyunbazdı.

Elena, bunu seviyoruz.

O gülümsedi. Ben de!

O oyundan sonra uçmaya devam ettiler, çünkü devam ederse yorulacağını biliyordu. Ancak, onun ihtiyatlılığına rağmen, Raphael yine de son yarım saat boyunca onu, Sam'in erzak stokladığı ıssız bir adadaki planlanan dinlenme noktasına kadar taşıdı.

Jason iki dinlenme noktasında daha yakıt ikmali yapmıştı; birkaç Tower kuryesi de diğer birkaç noktayla ilgileniyordu. Galen ve Izar ise zamanı geldiğinde Sığınak'tan uçarak iki farklı yere yiyecek zulaları saklayacaktı.

Çünkü Elena, yıllardır yemek görmemiş bir at gibi yemeye devam ediyordu.

Sonuç olarak ilk mola yerinde kendini halsiz hissetti ve Raphael'in göğsüne kıvrılıp biraz uyumaya başladı; bu arada Lejyon, bu yeni yere meraklı ama aynı zamanda tetikte bir şekilde etrafta toplanmıştı.

Uyandığında, Raphael'in kendi kanatlarından çok daha güçlü kanatlarıyla havada uçarken, kendini Raphael'in göğsüne yaslanmış buldu. "Ağırım," diye mırıldandı.

"Ben de bir başmelekim." Koruyucu, ateşli ve sevgilisine ait bir öpücük. "Seni sonsuza kadar taşıyabilirim ve asla yorulmam, Guild Hunter. Uyu."

Vücudunun ihtiyacı olduğu için tekrar uykuya daldı. Sonra bir sonraki durağa kadar uçtu ve böyle devam etti; yolculuk, küçük zevklerle dolu, yavaş ve dolambaçlı bir yolculuktu — tıpkı, etrafta dönen kuşları uzak tutan Lejyon sayesinde güvenliği sağlanan, okyanusa doğru koşan minik kaplumbağa yavrularının sürüsünü izlemek gibi.

En azından bu yavrular, hayatlarının başlangıcında bir şans daha kazanmışlardı.

Elena bunu görünce hıçkırarak ağladı. Bunun sadece hormonlarından kaynaklanıp kaynaklanmadığını umursamadı bile. O kaplumbağaların minik kalplerini suya doğru koşturmalarını görmekten aptalca mutluydu; orada hepsinin büyüyüp büyük, güçlü kaplumbağalar olacağını hayal ediyordu.

Sonra zaman dilimlerini aşan muhteşem gün batımları ve gün doğuşları vardı; gökyüzü bir ressamın en sevdiği tuval gibiydi, bir nefes ile bir sonraki nefes arasında renk tonları değişiyordu, ta ki o bir kaleydoskopun içinde uçana kadar.

"Bence bu bir babymoon," diye mırıldandı Raphael'e, onları sevenlerden biri olan bir arkadaşlarının, onun için yatak takımları hazırladığı bir yerde dinlenmek için durduklarında. "Sara ve ben, o hamileyken babymoon'ları duymuştuk. Babymoon'unda ne yapacağı konusunda şakalaşırdık. Bunun konusunda ciddi olmadığını biliyordum; yönetmen olarak çok meşguldü."

Zaten uykulu olan kadın, yatağa kıvrıldı. "Ama bu konsepti Deacon'a ispiyonladım ve o da onu Karayipler'de uzun bir hafta sonu için kaçırmaya karar verdi; ben, Vivek ve diğerleri ise onun yerine işleri hallettik."

Anılar içini ısıttı. “Farkına vardığında çok sinirlendi—işlerin gidişatını takip edemediğinde ne kadar sinirlendiğini bilirsin—ama bronzlaşmış ve mutlu bir şekilde geri döndü ve artık kafaları koparma havasında değildi. O hafta sonuna ihtiyacı vardı. Tıpkı benim yuva kurmadan önce bu küçük maceraya ihtiyacım olduğu gibi.” Son kelime mırıldanma gibiydi, uyku onu çoktan içine çekiyordu.

Yumuşak karanlığa daldığının farkındaydı ve en iyi arkadaşının yanında otururken, Sara’nın çatısındaki eski kanepede oturduğunun farkındaydı; ikisi de soğuk gece havasına karşı bolca alkol katılmış sıcak kakao içiyorlardı.

Elena, Sara’nın ışıltılı, kırışksız tenine, koyu renk saçlarına ve güçlü vücuduna dikkatle baktı. “Beni hiç ziyarete gelmiyorsun. Bunun nedeninin, öbür dünyada çok mutlu olman olduğunu düşünmüştüm.” Kalbi sızladı. “Öylesin, değil mi? Deacon’la birlikteyken?”

“Her zaman çok endişeleniyorsun, Ellie.” Sara somurtkan bir ifadeyle baktı, ama aynı zamanda omzuyla Elena’nın omzuna hafifçe dokundu. “Gitmek zorundaydım, değil mi? Uzun listene bir hayalet daha eklemek istemedim. Ama”—gözlerini kısarak—“artık bununla başa çıkabileceğini düşünüyorum.”

Bacaklarını, çoğunlukla ayak dayama olarak kullandıkları eski kahve masasının üzerine uzattı. “Hadi, bana yeni en iyi arkadaşından bahset.”

Elena alt dudağını ısırıldı. “Deniyorum, tamam mı? Henüz en iyi arkadaş aşamasına gelemedim, ama o benim saçmalıklarımı yüzüme vuruyor.”

“En azından iyi bir başlangıç. Sen inatçı olabiliyorsun.”

Şimdi de Elena’nın suratını asma sırası gelmişti. “Bunca zaman sonra sırf beni aşağılamak için mi geldin?”

Sara sıırttı. “Peki kim bu?”

“Greta.”

"Greta, kim... *Hayır!*" Sara içkisini neredeyse düşürüyordu. "Dmitri'nin asistanı değil mi? Onunla ilişim olmuştu. Verimliydi, bunu takdir ediyordum, ama içimden bir ses onun insanlardan nefret ettiğini söylüyordu." İçkisini bir yudum içti, nefesinin buharı havayı buğulandırdı. "Hadi, bana ondan bahset."

Elena öyle yaptı ve bunu yaparken, o kadının kendisi için ne kadar değerli olduğunu fark etti. "Daha iyi olacağım," diye Sara'ya söz verdi, ama boğazı düğümlenmişti. "Zoe harika bir çocuk, Sara—her geçen yıl daha da parlıyor."

"Biliyorum." Elena'nın karnına bir bakış attı ve aniden, Elena'nın içeceği marshmallowlarla süslenmiş sade sıcak çikolataya dönüştü. "Senin çocuğun da harika olacak." Elena'nın elini tuttu. "Çünkü sen inanılmaz bir anne olacaksın. Kendine güven. Ben güveniyorum."

Elena'nın alt dudağı titredi ve başını Sara'nın omzuna yasladı. En yakın arkadaşı bir kolunu ona doladı ve başlarının üzerinde yıldızlar belirmeye başlarken soğukta öylece oturdular.

"Çatıya çıkalım mı?" Elena sırtının ağrıdığından şikayet ettikten uzun bir süre sonra Sara mırıldandı.

Elena başını sallayınca, Sara onu yukarı çekmesine yardım etti. "Yürürken sallanıyorum," diye şikayet etti arkadaşına. "Ördek gibi," diye onayladı Sara.

Gülüşüyorlardı.

Gülüşlerinin yankısı, Elena uyandığında yüzünde bir gülümseme bırakmıştı.

* * *

Refuge'un karla kaplı manzarasına vardıklarında, son durak olması olması iki iki saat uzaklıkta meleklerin meleklerin kalesinden

Galen'in diğerk erzakların yanına en sevdiği turşulardan bir kavanoz sakladığı bir mola yeri. Çünkü tüm tahminlerin aksine, Elena henüz turşudan bıkmamıştı.

“Bak,” demişti Raphael’e, kavanozdan direkt olarak yerken. “Galen’i severim ve son zamanlarda gayet iyi anlaşıyoruz.” Turşusuyla havayı işaret etmişti. “Ama bu kesinlikle onun fikri *değildi*. O sadece Jessamy’ye karşı sıcak, sevecen ve hatta belki de sevimli davranır.”

Başmelek, turşunun üst kısmını ısırdıktan sonra şöyle dedi: “O şeyden iki sandık kalede göndermiş olabilirim ve personele, Galen’in saklayacağı erzaklara bunları da eklemelerini önermiş olabilirim.”

Ona turşu suyu ile ekşi bir öpücük vermişti. “İşte bu gerçek aşk.” Sonra kavanozun geri kalanını yemişti, çünkü Keir ve Nisia, bu turşulara olan özleminin çocuklarına hiçbir zararı olmadığını doğrulamışlardı. Meğer süper parazit her şeyi yakıp bitiriyormuş.

Ama o haylaz ölümlü hücreler... şifacıları endişelendirmeye devam ediyordu.

“Enerji kullanım oranı yüzde doksan dokuz oranında ölümsüz bir bebeğe işaret ediyor,” demişti Keir, son muayenede. “Ama doğum olana kadar kesin olarak bilemeyiz.”

"Sorun değil, Keir," demişti, hayatında ilk kez ondan garip bir şekilde daha bilge hissederek. "Bebeğimizin zaman çizelgesine göre yaşayacağız."

Ona ve Raphael'e nihai huzuru veren basit, tarif edilemez bir seçim.

Şimdi, karnı sadece turşudan ibaret olmayan bir şeyle dolu, ama omurgasında gerginlik hissederek, Sığınak'taki kalelerine değil, Medica'ya doğru yola çıktı. Daha on

Hannah'nın henüz tam süreli olmasa da Medica'ya yatırıldığı haberini almışlardı.

Ancak Elena indiğinde, Eli'nin kolu omuzlarında olan Hannah, tam da ana Medica binasından çıkıyordu. Diğer kadının koyu teni altın bir parıltı taşıyordu, o kadar sağlıklı görünüyordu ki; siyah bukleleri, yüzünün yuvarlak yumuşaklığına uyan gevşek bir topuz halinde toplanmıştı.

Yüzü onları görür görmez aydınlandı. “Ellie!”

Raphael Elijah'ı selamlarken, Elena arkadaşına sarıldı. “Duyduğumda çok endişelendim!”

“Ben iyiyim. Sanki kasılmalarım varmış gibi hissettim ve şey, herkes meleklerin doğumlarında hep diken üstünde olur, bu yüzden beni gözlem altında tutarken burada kalmam gerektiğini söylediler, ama Keir bunların kasılma olmadığını doğruladı.”

Derin bir nefes verdi. “Bebeğimin sağlıklı olduğunu ve biraz erken doğurmak zorunda kalsam bile hayatta kalacağını söyledi. Ama acele etmem gerekmeyeceği için çok mutluyum; bu deneyimin her dakikasının tadını çıkarmak istiyorum.”

Hannah aniden başını kaldırdı, dikkatini Medica'ya giden yolun bir bölümünü çevreleyen kayalık bahçede çömelmiş ya da ayakta duran birkaç Legion üyesi çekmişti. “Olağanüstü.” Tek kelimelik bir nefes. “Sence Legion’un onları resmetsem sorun olur mu?”

“Sorabilirsin,” dedi Elena. “Cevap vermezlerse gücenme; bunca zaman sonra, etkileşime yeniden alışmaya çalışıyorlar.”

Dikkatini Elena'ya çeviren Hannah, elini onun eline kaydırды. “*Bebeklerimiz* olacak, Ellie.”

“İkimizin de minik kıvılcımlarıyla tanışmak için sabırsızlanıyorum.” Elena'nın yüzü, gülümsemesinin genişliğinden dolayı çatlayacakmış gibi görünüyordu.

Hannah elini sıktı. “Hem benim hem de senin çocuğunun ilk eskizlerini yapacağım. Eğer Aodhan ya da Leydi Sharine

ikincisine itiraz ederse, onlarla savaşta karşılaşacağımı söyle;
şafakta, eskiz defterlerimizle buluşuruz."

Refuge'un huzurlu sessizliği içinde, ikisinin kahkahaları
ortalığı ınlattı.

41

Naasir'in ilk doğan yavrusu, reşit olduğunda Yedi'ye katılmayı hedeflediğini bana bildirdi. Atalarımız hepimize yardım etsin.

—*Dmitri'den Illium'a (Yıldızların Başmelek'inin Yükselişinden önce)*

Ertesi gün öğleden sonra, Elena, göz kamaştırıcı maviliğiyle adeta gözleri yakacak kadar berrak bir kış gökyüzünün altında, “Sığınak” adlı kalelerinin balkonunda **oturuyordu.**

Kalın bir halı, ayaklarını taşın soğuşundan koruyordu ve balkonun her iki yanında ısı yayan iki devasa kil çömlek duruyordu; bu eski usul ısıtma sistemi onu sadece sıcak tutmakla kalmıyor, Sığınak'ın enerjileriyle de uyum içindeydi.

Çoğu modern teknoloji burada uzun vadede pek işe yaramıyordu.

Jessamy'yi çoktan ziyaret etmişti, ancak Andi ve Naasir, Venom'a bir sorunla ilgili yardım etmek için Hindistan'daydılar, bu yüzden onlarla daha sonra görüşecekti.

Her zamanki gibi nazik olan Trace, yüzyıllar boyunca gelişen bir samimiyetle onu yanağından öpmüştü; Yana ve kale personeli ise şimdiye kadar her öğün için ona o kadar çok yemek hazırlamıştı ki, süper parazit bile hepsini bitirememişti.

Majda, Jean-Baptiste ve Eve yaklaşık on gün sonra geleceklerdi, ancak o onlara her gün güncel haberler gönderecekti

—“Torunumuz erken gelmeye karar verirse diye,” demişti Majda, Eve ve Jean-Baptiste'in şiddetle baş sallamasına karşılık.

Şimdi, öğleden sonra güneşinin altında oturmuş, bacaklarını birkaç yüzyıl önce personelinden birinin çocuğu olduğunda yerleştirilen balkon duvarına dayamış, gökyüzünde başmelek ile Galen'in dövüşmesini izliyordu. Aşağıda, Sığınak beyaz parıldıyordu; hava o kadar soğuktu ki, gece yağan kar erimeye niyetli değildi.

“Babanla Galen birbirlerini özlemişlerdi,” dedi bebeğe. “Elbette ikisi de bunu ağzına almıyor. Ama onlar sadece efendi ve savaşçı değiller. Onlar arkadaşlar ve senin haberini vermek için uğradığımızda fazla oyalanmadık; baş başa vakit geçirebilecekleri bir fırsat bulalı bir yıldan fazla oldu.”

Kil çömleklerin ısısından dolayı vücudu tembelleşmiş olsa da, gizlice içeri sızan davetsiz misafirin zemin kattan, aşağıya doğru uçurum gibi uzanan bu üçüncü kat balkonuna tırmandığını hissetti.

Dudakları kıvrıldı. “Kanatların var,” dedi balkonda beliren kahverengi tenli, gümüş saçlı, tehlikeli derecede yakışıklı adama. Kanatlarının üst kısmı gümüşü gri, alt kısmı ise soluk altın kahverengiydi.

Bu kanatlar meleklerin kanatlarına benzemiyordu, ama Lejyon’un deriye benzeyen kanatlarına da benzemiyordu. En yakın karşılaştırma muhtemelen Tiamat’ın kanatlarıydı, ama o da en iyi ihtimalle belirsiz bir benzerlikti. Misha ve Nasien’inki gibi, Izar’ın kanatları da şimdiye kadar görülen en küçük tüylerle kaplıydı, neredeyse bir kürk gibi görünene kadar. Üçüzlerden birini tam doğru anda yakalarsanız, o an derileri bir kaplanın çizgileriyle dalgalanırdı; çünkü o çizgiler kanatlarında da belirirdi.

Elena bunu biliyordu çünkü çocukları çocukluklarından beri tanıyordu, yarı kimera yeteneklerini tam olarak kontrol etmeyi öğrenmeden önce

. Artık sırlarını saklamayı tercih ediyorlardı... aileleri dışında herkesten.

Izar omuz silkti; giydiği kolsuz krem rengi tunik ve sağlam siyah pantolonun altından, omuzları tamamen esnek kaslardan oluşuyordu. "Tırmanmak daha eğlenceli." Sonra balkon duvarında çömelmiş halinden aşağı atlayacakmış gibi yaptı — tabii ki, kız hiçbir zaman tehlikeye girmedi, çünkü Izar, kızın karnına bakmak için çömelmeden önce, bir kedi gibi zarif bir şekilde kızın yanına indi. "Orada bir yavru var."

Kadın elini uzatıp onun kalın ipeksi saçlarını okşamak istediğinde, adam dokunuşa doğru döndü ve başka birinin elini ısırıp koparacağı bir şekilde kadının kendisini okşamasına izin verdi. Misha ve Nasien’de olduğu gibi, kadın Izar’ı da bebekken kucağına almıştı. Daha sonra, yeterince büyüdüklerinde, üçüzler yazlarını Kule’de geçirmişlerdi.

Kız, çocukları kendi çocuklarıymış gibi seviyordu. "Evet," dedi. "Bizim küçük kıvılcımımız."

Izar açık bir hayranlıkla bakmaya devam etti. "Annem sadece bir tane olduğunu söyledi?" Başını yukarı kaldırdı. "Yavrunun yalnız kalmayacak mı?" Gözleri, gözbebeklerinin etrafında yıldızlar gibi parıldayan altın rengi bir merkezle şeffaf kahverengiydi; bu gözleri annesinden miras almıştı ve güzellikleriyle nefes kesiciydiler.

"Sadece bir tane," diye onayladı, bu güçlü adama karşı sevgiyle dolup taşarak. O, parmakları henüz yeterince becerikli olmayan küçük bir çocukken ayakkabılarını bağladığı adamdı; ayakkabıların tuhaf ve gereksiz icatlar olduğunu düşünen adam. Bugün çıplak ayaklarıyla da görüldüğü gibi, sanki karı fark etmemiş gibiydi.

"Ama," diye ekledi, "Hannah’nın da bir tane olacak, umarım arkadaş olurlar."

Doğduğundan beri üçlüden biri olan Izar, buna ciddiyetle başını salladı. Dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar, üçüzler her zaman tam da öyleydiler: üçüzler. Hepsi, kardeşlerini çağırdıklarında mesafe ne olursa olsun geleceklerini biliyorlardı. Babaları ve anneleri de öyle.

“Bebeğimizin büyük bir sürüsü olacak,” dedi, Naasir’in yavrularından bahsederken kullandığı kelimeleri kullanarak. “Raphael ve ben bir yana, sen, Misha, Nasien, senin ailen ve etraflarında daha pek çok insan olacak.”

"Evet, ama biz yavru değiliz. Hannah'nın da tek bir yavrusu olması iyi bir şey."

Kaşlarını çatmasından, tek çocuk sahibi olma konusuna hiç katılmadığı ve muhtemelen asla katılmayacağı belliydi; Naasir ve Andi'nin tüm oğulları, tavırları ve dünya görüşleri açısından babalarına çekmişti—ancak Nasien, tarih ve dillere olan yoğun tutkusu konusunda annesinin tıpkı aynısıydı, Misha ise yeni teknolojileri seviyordu.

“Bana hediye getirdin mi?” dedi kız, onunla şakalaşarak; çünkü bu, uzun bir ayrılıktan sonra her görüşmelerinde genç Izar’ın ona her zaman sorduğu tek soruydu. Şımarık olduğu için değil, sırttan çocuk, Nasien’e o anki en sevdiği seriden bir kitap, Misha’ya da bir yapboz oyunu getirdiği gibi, kendisinin de ona her zaman parlak, yeni renklerde oyun hamuru getirdiğini bildiği içindi.

Izar ona sinsi bir gülümseme attı, sonra bir kedi gibi rahatlıkla balkon duvarına atladı ve kanatlarını zar zor açarak aşağıya atladı. Yavruların bunu nasıl yaptığını, nasıl hiç düşmediklerini ve Naasir'in kanatsız olarak bunu nasıl başardığını hiç anlamıyordu.

Zavallı Andi, çocuklar küçükken sürekli kalp krizi geçirir gibi yaşardı. Çocukların yüksek yerlerden atlama isteğini babalarından miras aldıklarını fark ettikten sonra, yavruların sadece atlayabileceklerine inanmakla kalmayıp gerçekten atlamayı öğrenene kadar, on yıl boyunca Naasir'e onları zemin kata taşınmasını sağlamıştı.

Naasir, sevgili Andi'ye asla karşı çıkmazdı, ama Elena, onun küçük kimera-melek klanından gurur duyduğunu anlayabilmişti. Dünyada türlerinin tek örnekleriydiler. Ama üç kişi oldukları için tek varlık değillerdi. Ve doğduklarında, Naasir'i de artık tek varlık olmaktan çıkarmışlardı. Elena, bunun ona verdiği sevincin sınırsız olduğunu biliyordu.

Izar yukarı çıkarken kanatlarını kullandı, ama bunun tek nedeni kollarında bir kutu tutuyor olmasıydı.

Elena'nın yanındaki balkona inip kutuyu yere koydu. "Ağır."

Ayrıca, Izar'ın kanatlarındaki ile aynı indigo tonunda bir kurdele bağladığı gümüş rengi bir kağıda –bayağı da özensizce– sarılmıştı.

Kalbi kıpır kıpır eden Izar, ayaklarını balkona indirdi, sonra uzanıp fiyonku çözdü ve kağıdı çıkardı. Kutunun içi sade kahverengiydi, ama açtığı anda içinde bulunduğu şey nefesini kesti: avlanıyormuş gibi bir kayanın üzerine çömelmiş, saçları dağınık ve elinde bir bıçak tutan küçük bir metal heykeldi.

"Izar."

"Bu 'öncesi'," diye açıkladı. "Artık buradasın ve seni görebiliyorum, bu yüzden içinde yavrunu taşıyan bir heykelin yapacağım, üçüncüsü ise yavrunu kucağında tutarkenki 'sonrası' olacak."

Ağır olduğu konusunda uyarmasına rağmen heykeli kaldırdı ve dizinin üzerine dengeledi. "Nefes kesici."

"Gittikçe iyileşiyorum," dedi adam, kardeşleri gibi dokunsal bir şekilde vücudunu kadının omzuna yaslayarak. "Aodhan öyle diyor."

Çünkü Hummingbird'ün öğrencisi Aodhan, artık hiç kimsenin sanat yaratmasını beklemediği yarı vahşi çocuğun öğretmeniydi — onu çamurdan pastaları karmaşık desenlere dönüştürmeye çalışırken öfkeyle ağlarken bulan ebeveynleri hariç. Elbette bu işe yaramamıştı ve o, duygusal tepki vermekten başka bir şey yapamayacak kadar küçüktü.

Ama Andromeda bir kütüphaneciydi ve Jessamy'nin en iyi arkadaşıydı. Birlikte, Izar'ın şeklini koruyacak bir şeyle oynaması gerektiğine karar vermişler ve ona yüzyıllardır tüm çocuklar için vazgeçilmez olan yumuşak ve şekillendirilebilir oyun kili vermişlerdi. Elena, Sığınak'ta üretilemeyen göz kamaştırıcı yeni renklerdeki malzemeleri kuryeyle ve elden teslim ederek yardımcı olmuştu.

"Metal işine başladığını bilmiyordum." Çizmelerindeki tokalar ve kemerindeki küçük halkalara kadar, bu işe kattığı detayların düzeyine hayret etmişti.

"İlki anneme, diğeri de sürümüzün liderine verdim." Son cümleyi sırtarak söyledi, ama işin aslına bakılırsa aileleri gerçekten de öyle işliyordu; üç yaramaz küçük çocuğu kontrol etmenin tek yolu buydu.

Naasir çocukluğunun büyük bir kısmını hem hırlayarak hem de sırtarak geçirmişti.

"İkincisini almaktan onur duyarım," dedi ve Izar'ın onu kutuya koymasına izin verdi.

"Efendimiz de bunu sevecek," dedi, ve bu bir soru değildi. "Çünkü bu sensin."

Bu ifadenin basit kesinliği onu ıslıl ıslıl yaptı. Çünkü haklıydı: Yukarıda gökyüzünde dövüşen başmelek için o, onun kalbi idi. Tıpkı onun da onun

. Ve Şimdi, kalplerinin k    k bir par  asını paylaŐmıŐlardı.

Tam o anda karnı guruldadı. "Izar, içerideki masadan bana bir Şeyler atıştırmalık getirir misin?" diye sordu, ama o çoktan yanına d  nm  Ő t  , bir elinde bir bardak s  t, diğer elinde bir tabak atıştırmalık.

"TeŐekk  rler, Kaplan Kanatları."

Izar, herkesin kendisine bu Şekilde hitap etmesini istediği çocukluk lakabını kulland  ı için y  z  nde geniş bir g  l  mseme belirdi. A zını açarak, bir kaplanın hırlamasına çok benzeyen bir ses çıkardı.

Yanaklarını kesen bir g  l  msemeyle, "Kendine de bir tabak al ve bana eşlik et," dedi.

Aynen  yle yaptı; her iki elinde birer tane tuzlu hamur işi tutarken, balkon duvarına     lmıŐ, yukarıdaki Galen-Raphael antrenmanını yorumluyordu. Sığınak'taki t  m çocuklar gibi o da Galen'den eğitim almıştı ve –doğası gereği bir savaşçı olmasa da– doğasının ilkel y  n  n   dışa vurmak için iyi bir çıkış noktası olduğu için antrenmanlarına devam etmiŐtı.

Kardeşleri gibi o da acımasızca hızlıydı. Savaşta,     zler   l  mc  ld  .

Geniş ailesinin bir başka par  asıyla burada olmaktan memnun olan Elena, ısıtmalı balkonda g  neŐin altında oturup mutluluğun damarlarını doldurmasına izin verdi. İçinde, bebek de sanki o sıcaklıkta tembellik ediyormuŐ gibi gerindi.

42

Artık tek bir varlık değilim, Dmitri. Benim gibi yavrularım var.

—*Çocuklarının Doğumu Üzerine Bir Kimera (Bir Zamanlar, Sığınak'ta Neşeli Bir Günde*

)

Raphael iniş yapmak için içeri girdiğinde, Izar'ı balkon duvarında, parmağını dudaklarına götürmüş halde buldu.

Artık onu, Kule'den defalarca kuğu dalışı yapmaya kalkışırken kurtardığı o vahşi çocuk olarak görmeyi bırakması gereken adamın diğer tarafında dururken, eşinin Izar'ın kurmuş olduğu gölgelik altında derin uykuda olduğunu gördü.

Onu kalın ama yumuşak bir battaniyeyle de örtmüştü.

Raphael sessizce yere indi, sonra gülümseyerek artık bir adam haline gelmiş olan delikanlıyı kucakladı. Izar'ın içindeki kimera tatmin olana kadar onu kucakladı. Çünkü Naasir ve adamları için Raphael, sürülerinin mutlak lideriydi. “Seni görmek güzel,” diye mırıldandı, eşini rahatsız etmeyecek kadar alçak bir sesle.

Bugüne kadar, Naasir ve Andromeda'nın üç yavrusunun da hayatta kalarak yetişkinliğe ulaştığına inanamıyordu — ama sonra, Illium için de aynı şeyi düşündü. Illium'un yükselişinden bir süre önce, diğer adamın o zamanlar henüz yürümeye başlayan çocuklara bakmayı gönüllü olarak üstlendiği, ancak dört saat sonra panik içinde Raphael'i aradığı sahneyi hatırladığında hâlâ gülüyordu.

"Birini kaybettim!" diye bağırmıştı, saçları diken diken olmuş, omuzlarında sanki tüy döküyormuş gibi birkaç tüy vardı. "Oh lanet olsun, kahretsin. O yukarıda!"

Sonunda, bakıcı ve çocuklar sağ salim atlatmışlardı, ancak Illium muhtemelen ölümsüz hayatından birkaç yıl kaybetmişti.

"Ben de öyle miydim?" diye sordu mavi kanatlı melek, birkaç ay sonra bir şişe bal şarabı eşliğinde Raphael'e.

"Daha da kötüsüydün."

"Nasıl hayattayım?"

"Asırlardır sorulan bir soru."

Şimdi, o ve Izar balkonun bir köşesinde fısıldayarak konuşuyorlardı.

"Başkanla konuştum," dedi Izar. "Satranç oynamayı seviyor. New York'ta Misha ile oynamış."

Raphael kaşlarını kaldırdı. "Bunu bilmiyordum."

"Bu bir sır değil," diye açıkladı Izar, "ama geceleri oynuyorlardı, Misha Kule'de tek başına çalışırken. Lejyon ve ben, tek bir varlık olmanın nasıl bir şey olduğunu konuşuyoruz. Babam biliyor, ama biz bilmiyoruz."

Raphael bu bağlantıyı asla kurmazdı, ama şimdi Izar bunu işaret ettiğine göre, görmemek imkansızdı. Üçüzler sadece tek yumurta ikizi olmakla kalmıyor, babaları dışında dünyadaki hiç kimsede olmayan bir bakış açısına sahiptiler. Ve görünüşe göre, Lejyon da öyle... en azından bazı konularda.

"Nasien nasıl? Onu son bir yıldır görmedim."

"Bana bir timsah avlayıp yediğini söyledi." Izar gözlerini devirdi. "Muhtemelen yavru bir timsahıydı."

Raphael, bu tipik kardeş yorumuna dudaklarını seğirtti. Izar ekledi: "Hâlâ Başmelek Aegaeon'un topraklarında. Arşivlerde tozlu araştırmalar yapan sessiz bir akademisyen gibi davranarak casusluk yapıyor." Sert bir gülümseme. "Çünkü Başmelek Illium bizden biri."

“Son raporundan bu yana ilginç bir şey öğrendi mi?” Nasien resmi olarak Jason’ın ekibinin bir parçasıydı ve iki kardeşi kadar belirgin bir görünüşe sahip olmasına rağmen, casus şefi kadar fark edilmeden kalmakta neredeyse onun kadar iyiydi.

Izar başını salladı, Raphael’in huzurunda içindeki kaplanı serbest bırakırken derisinin altında ve kanatlarında gölgeli çizgiler belirdi. “Aegaeon’un birlikleri sanki bir saldırıya hazırlanıyormuş gibi eğitimlerine devam ediyor, ancak toplu halde sınıra doğru hareket etmiyorlar.”

Raphael, Aegaeon’un her iki eşi de hamileyken hiçbir şey yapmayacağına dair verdiği sözü tutacağını ummaktan başka bir şey yapamazdı. Çünkü savaş çıkarsa, Raphael Elena’yı bırakıp Illium’un yardımına gitmek zorunda kalacaktı.

Bu ikisinin de kalbini kırardı, ama Bluebell’lerinin güçlü bir düşmana karşı tek başına savaştığını bilmek, ikisinin de nefes almasına engel olurdu.

Elena uykusunda iç geçirdi, dudakları kıvrıldı.

Tüm varlığı, adı, başlangıcı ve sonu olmayan o kadar derin bir sevgiyle titriyordu ki. Sadece vardı.

43

Keskin dişlerim olsaydı onu ısırırdım.

—*Small Sparkles'tan Naasir'e, Aegaeon Sorunu hakkında (Bir zamanlar, daha önce
Blue ve Adi, Başmelek ve İkinci oldular)*

Illium, ana sınır kalesinin **bir kulesinde durdu** ve duvarı, engeli olmayan ayrım çizgisinin her iki tarafındaki hareketliliği izledi. Bunun bir anlamı yoktu — bir başmelek savaşında, tek bir darbe bu tür bir sınırı yok edebilirdi.

Bu, sınırın olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Kendi taraflarında kalıyorlar," dedi Xander, koyu kahverengi saçları askeri tarzda kısa kesilmiş ve kanatları titizlikle düzenlenmiş halde. "Sınırdaki konuşlanmış asker sayısında herhangi bir artış yok — Aegaeon'un generalleri sadece ara sıra birliklerini yeniliyorlar."

Xander, Illium'un yükselişinden beri onun yanındaydı. Illium, başlangıçta Alexander'ın torununun eninde sonunda sarayına döneceğini düşündüğünü biliyordu. Ancak son günlerde, Kadim, torununun kendi yolunu çizmiş olmasından ve artık kendi başına bir başgeneral olmasından gurur duyuyor gibiydi.

"Vivek de herhangi bir tehlike işareti yakalamadı," dedi Illium diğer adama. "Görünüşe göre yaklaşan doğum haberleri babamı şimdilik sakinleştirmiş."

İkisi de bunun uzun sürmeyeceğini biliyordu.

Bir tarafta kibir ve şişirilmiş hak iddiası, diğeri tarafta ise soğuk ve sert öfkeyle beslenen bu kaynayan gerilim varken bu nasıl mümkün olabilirdi ki?

Minariel ve Athenecus'un oğlu olan Başmelek Nadiel'in oğlu Raphael ve soyu zaman içinde kaybolmuş bir Kadim olan Başmelek Caliane.

—*Nte İsim Kitabı (Melek Kütüphanesi Arşivleri, Sığınak)*

“**Annem burada,**” dedi **Hannah**, Refuge’da serin bir sabah, binaların mermerleri ince bir buzla parıldarken ve yollar dışında her şey kalın bir kar tabakasıyla bembeyaz parıldıyordu.

Elena diğer kadına baktı. “Annenin Uyuduğunu sanıyordum?”

Yaramaz bir gülümseme. “Yaklaşık üç ay öncesine kadar *öyleydi*. Bana ihtiyacı olduğunu hissettiğini söyledi, bu yüzden uyandı. Her zaman sakın bir hayat sürdüğü için uyandığında ortalığı karıştırmak istemedi—ama benim için ortalığı karıştırıyor.”

Hannah nefesini verdi, nefesi havada beyaz bir duman oluşturdu ve yüzü, çıplak bir savunmasızlık içinde ortaya çıktı. “Burada olmasına çok sevindim. Bana anne gibi davranan başkaları da var, ama şu anda onun benimle olması, bu demek ki...”

“Anlıyorum.” Elena, Hannah’nın elini sıktı, diğer kadının mutluluğu yüzünden boğazı düğümlenmişti.

Hannah’nın göz bebekleri büyüdü. “Çok üzgünüm Ellie, ben...” “Sus.” Elena başını salladı. “Ben ölümlüydüm. O ise “Ölümlü. Bununla barışığım.”

Ancak daha sonra, Raphael ile tembel bir gece uçuşunun ardından uzak bir tarlaya indiğinde, tam anlamıyla doğruyu söylediğini fark etti. “Hâlâ annemi özlüyorum, muhtemelen hep özleyeceğim, ama... artık içimde, son keskin parçaları alıp götüren ve geride daha yumuşak, daha şefkatli bir şey bırakan bir kabullenme var.”

Başmelek, onu rahatsız eden tam o noktayı ovuşturdu.

Kanatlarını onun etrafına doladığında, kız geriye yaslanıp göğsüne yaslandı ve yukarı baktı. “Nasılsın, benim başmelekim?”

Raphael gerçeği gizlemeye çalışmadı; bu, eşine bir hakaret olurdu. “Hâlâ akıl sağlığımdan endişe duyuyorum.

“Ama annemin o zaman Uykuya dalması, benim de aynı seçimi yapabileceğimi fark etmem—ve kendimi uçuruma kaymaya başlarsam deliliğimle yüzleşecek güçlü insanlarla çevrili olacak şekilde her şeyi ayarlamış olmam—bu, gölgeler azalana kadar ruhumu rahatlatıyor.”

Arkasına uzanıp onun yüzünü okşadı. “Her zaman arkanda olacağım. Galen, Dmitri, Illium ve diğerleri, seni Uyku’ya sürüklemem gerekirse, seni yere yatırıp kafana bir şaplak atmama yardım edecekler.”

“Bu beni cesaretlendirdi.” Şakacı bir yorumdu, ama aynı zamanda doğruydı da; çünkü saydığı tüm o isimler ve daha pek çok kişi, ona hesap soracak ve iş o noktaya gelirse eşini destekleyecekti.

Ellerini kadının sertleşmiş karnının üzerine koyarken parmaklarını öptü. “Merhaba, ufaklık. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz.”

Gülümseyerek, Elena ellerini onun ellerinin üzerine koydu. “Bazen bebeği rüyamda görüyorum,” dedi. “Çocuğumuzun orada rüya gördüğünü ve ben de bunun parçalarını yakaladığımı düşünmek hoşuma gidiyor.”

“Bu parlak kıvılcım ne rüya görüyor?”

“Sıcaklık, renk parçaları ve mutluluk gibi hissettiren bir parıltı.” Elleri onun ellerini sıktı. “İyi ebeveynler olacağız.” Kararlı bir ifade. “İzar bana öyle söyledi. Onlar bizimle birlikteyken üçünü de hayatta tuttuğumuzu ve şimdi tek bir yavru beklediğimizi, bu yüzden kıyaslandığında bunun çocuk oyuncağı olacağını belirtti.”

Raphael’in omuzları titredi. “Açık sözlü ama doğru.” Ancak çocukları, yarı kimera olmasa da, bir başmelek ebeveynden ve bir melek-Yapımından doğacaktı. Ölümlü ya da ölümsüz, o çocuk bu dünyadaki diğer hiçbir çocuğa benzemeyecekti. “Naasir gibi tek bir varlık olduğunu belirttin mi?”

“Hah! Hayır. Yarın söyleyeceğim—yapacağımız tartışmayı sabırsızlıkla bekliyorum.”

"Bak, *hbeebti*. Bir kayan yıldız." Elmaslarla süslenmiş gece yarısı gökyüzünde bir yay çizdi, ardında bir yıldız tozu izi bıraktı.

"Çabuk, bir dilek tut!"

Raphael çoktan yapmıştı. *Lütfen, Elena'mı ve çocuğumuzu koru*. Kollarındaki kadın ve ikisinin birlikte dünyaya getirdikleri çocuktan daha önemli hiçbir şey ve hiç kimse yoktu onun için.

* * *

Hannah hakkında haber aldıkları zaman, ertesi gecenin ortalarıydı.

Elena, mutfakta eşofmanıyla dolaşüyor, fıstık ezmesine batırdığı turşuları yiyordu; gömleksiz Raphael ise devasa mekanın yarısını kaplayan ağır ahşap tezgahın başında oturmuş, ona sevgi dolu bir hayranlıkla bakıyordu.

Elena ona bir turşu uzattı, Raphael reddettiğinde omuz silkti. "Sen bilirsin."

Elindeki turşuyu bitirip, personelin Sığınak dışından getirdikleri şeyleri sakladığı dolaba gitti; örneğin, hiçbirinin anlam veremediği fıstık ezmesi gibi. "Aha!"

İşte oradaydı, başmelekinin gizli zaafı olan, portakal aromalı yüzde doksan beş bitter çikolatadan yapılmış ince dikdörtgen.

Topuklarını kaydırarak, onu ona doğru salladı.

Gülümsemesi onu yakışıklıdan baş döndürücü birine dönüştürdü. "Bunu oraya nasıl soktun?"

Burnunun kenarına dokunarak, "Tanıdıklarım var," dedi. Çikolatayı ona uzattı.

Paketi açtıktan sonra, her zamanki gibi çikolatayı ısırdı.

"Ne kadar medeniyetsiz," diye mırıldandı Elena, turşuyu fıstık ezmesine batırırken.

"Buraya gel de bunu söyle," diye meydan okudu adam ve Elena yanına oturmak için etrafından dolaşırken, ikisi de yaramazlık yapacak çocuklar gibi sırttılar; kanatları üst üste geldi ve uylukları birbirine değdi.

"Biliyor musun," dedi, turşulu fıstık ezmeli bir lokmayı yuttuktan sonra, "yıllar önce bu mutfağı ilk gördüğümde, bana devasa bir yapı gibi gelmişti. Ev mutfağı gibi değildi, anlıyor musun? Bir gün gece yarısı atıştırmalıklar yiyebileceğim ya da canım sadece bir parça kızarmış ekmek istediği için onu bulmaya çalışabileceğim bir yer değildi."

Başmelek, unuttuğu soğuk süt şişesini alıp yanına koydu. "Sanırım biraz ezici bir yer." Mağara gibi tavanı çaprazlayan kirişlere göz attı, taş duvarları inceledi.

“Bunu hiç düşünmemiştim—çocukluğumu tam da böyle mutfaklarda geçirdim.”

“Ayak altında mıydın?” Elena’nın gözleri, içindeki ateş alevlendiği zamanlarda olduğu gibi, karanlıkta neredeyse parlıyordu.

Alevler — mavi ile beyaz altın rengi elektrik ışığı gibi, kenarları gece yarısı ve şafak vakti gibi yanardöner — tam o anda kanatlarının üzerinde titriyordu; bu içindeki ateş, ona karşı hiç de tehlikeli olmayan, sevimli bir ateşti.

“Her zaman,” dedi, eşinin elli yıl önce ona ilk kez tattırdığı çikolatadan biraz daha yerken; eşinin, onu sadece ona özgü bir şekilde içten yumuşatan tuhaf anlarda ona ikram ettiği çikolatadan.

Yetişkin hayatında tanıdığı tüm insanlar arasında, Elena, o sağlık ve gücünün zirvesindeyken bile ona bakmak isteyen tek kişiydi. Onun ölümcül avcı kalbinin tutkulu öfkesiyle onu sevmesi, varlığının temel gerçeği idi.

“Mutfak havlularıyla popoma birden fazla kez şaplak yedim,” dedi ona, havluların tehdidinden kaçmak için mutfakta oradan buraya kıvrılarak koşturduğunu hatırlayarak sırıtarak. “O çalışanlar, ailemin öfkesinden hiç korkmazlardı; çünkü Caliane ve Nadiel, bana diğer çocuklara davrandıkları gibi davranmalarını beklerdi.”

Ailesi, onun yetiştirilmesiyle ilgili bazı konularda fikir ayrılığına düşmüş olabilirlerdi — Nadiel kesinlikle daha az katı olan ebeveyndi — ama bu konuda hemfikirlerdi. Hangi sarayda olursa olsun, ona bir çocuk gibi davranılıyordu.

“Büyüyene kadar, insanların bir gün başmelek olacağını öngördüklerini bilmiyordum. Annem ve babam, bu varsayımların ve öngörülerin asla

ocuk kulaklarırma ulaşmamasını sağladılar ve çalışanlarının da bu tür dedikodulara kulak asmamasını sağladılar.”

Yetişkinliğe adım attığından beri hiç hatırlamadığı anılara daldığını fark etti. “Rolf, annemin Amanat’taki aşçıısı mı? O zamanlar annemin Sığınak kalesinde aşçııydı ve işler benim için çok tehlikeli hale geldiğinde — rneğin dev çorba kazanlarını taşırken — beni mutfağın bir köşesindeki ‘kafese’ koyardı.

“Bana, parmaklarımı parmaklıkların arasına sıkıştırıp dışarı bakarken yardım edebileceğimi bağırırdım.” Gülümsedi. “O zamanlar düzgün uamıyordum bile ve o gün kanatlarımı yukarıda tutmak yerine sarkıtınca en az üç kez üzerlerine basılmıştı.”

“Ah.”

Onun bir melek haline gelme sürecinden dolayı bilgisinde bir eksiklik olduğunu fark ederek, şöyle dedi: “ocukların kanatları, yetişkinlerinki kadar hassas ya da kırılgan değildir. Kemikleri daha yumuşaktır, bu da daha kolay bklebilecekleri anlamına gelir. zerine basılmak acıtmazdı, ama bu olaylar sırasında kopan tüylerin yeniden çıkması kaşıntıya neden oluyordu, bu yüzden kanatlarımı yolumdan çekmeyi çok çabuk öğrendim.”

“Bu yüzden mi bebekler sarhoş gibi uçuyor?” dedi Elena, kavanozdan bir turşu daha çıkararak. “Kanatları tam olarak gelişmediği için mi?”

O başını salladı. “Hayır, kanatlarını açabilecek duruma geldiklerinde, yetişkinlerinkine benzer bir alt yapıya sahip oluyorlar—belli bir gelişim aşamasında kanatları vücutlarından daha hızlı büyüdüğü için hantal oluyorlar. Sanırım evrim, mümkün olduğunca çabuk havalanmamız gerektiğine karar verdi—bebek meleklerin yaptıkları bazı şakalar göz önüne alındığında tartışmalı bir seçim.”

Elena koluyla onun koluna hafifçe vurdu. “Bana bebek Raphael hakkında daha fazla hikaye anlat.”

“Bir keresinde,” dedi, “Rolf beni mutfaktan kovdu çünkü ortalık tehlikeli bir hal almaya başlamıştı. Ama bana göz kulak olması için görevlendirdiği savaşıdan sıyrılmayı başardım, sonra mutfağın arka dış duvarına doğru yürüdüm ve dışarıda istiflenmiş tahta kasaların üzerine tırmandım. Sanırım o zamanlar bal şarabını o kasalarla getiriyorlardı.

“Rolf arkasını dönüp yüzümü tam o pencere camına yapışmış halde görünce çılgılık attı.” Raphael şimdi gülüyordu, Elena’nın aniden gelen kıkırdamaları onu da güldürmüştü. “Sanırım beni bunun için hiç affetmedi — hâlâ Amanat’ta yemeğime fazla tuz koyuyor — ama aynı zamanda bir çocuğun işlevsel bir yetişkin olarak yaşamayı öğrenmesi için ihtiyaç duyduğu pek çok küçük şeyi bana öğretti.”

Ailesi onu sevmişti, ama aynı zamanda zamanlarının büyük bir kısmını işlerine ayıran başmeleklerdi.

“Kendi başıma yaşayan bir savaşçı olduğumda utanmamam için bana yemek yapmayı öğreten Rolf’tu ve büyüdüğümde bulaşık yıkamaya başlatan da Rolf’tu.

“Sıradan deneyimlerdi, ama etrafımda her zaman en az bir başmelek vardı. Hayatım normal değildi, ama ailem ve onların halkı, bunu asla hissetmemem için sınırlar koymaya çalıştılar.”

Elena’nın uyluğunu okşadı. “Çocuğumuz için de bunu istiyorum, *hbeebti*. Başkalarının beklentileri ya da yargıları altında ezilmeden, kir, eğlence ve yaramazlıklarla dolu bir çocukluk geçirsin.”

“Üst düzey ekiplerimizle bu sorunu yaşayacağımızı sanmıyorum.” Elena kaşlarını çattı. “Ama diğer arkadaşlarımızla konuşmalıyız—bizim

—çocuğumuza çocuk gibi davranırlarsa başlarının belaya girmeyeceğini açıkça belirtmeliyiz.”

“Sivya’nın bizim yaramazımıza hiç disiplin uygulamayacağı konusunda zaten anlaştık,” diye mırıldandı Raphael. “O kadar yumuşak ki, dört ay önce üç gün üst üste yediğin o radyoaktif renkli iğrenç şey gibi.”

“Jöle,” dedi eşi sırtarak. “Haklısın. Sivya evin baş şımartıcısı olacak ve her çocuğun buna ihtiyacı vardır, ama bence çocuk ona karşı saygısız davranmasına izin vermemek konusunda Montgomery’yi de ikna edebiliriz.”

Raphael. Güçlü bir zihinsel temas, tanıdık ama Yedi'sindekine benzemiyor.

Eli. Her şey yolunda mı?

Hannah doğum yapıyor.

45

"Ordumun sadece yarısını getirebildim, dostum."

"Geldiğin için, bu asla unutmayacağım bir dostluk göstergesidir."

—*Elijah ve Raphael arasındaki konuşma (Ölüm Savaşı)*

Cascade)

Elijah **devam** **konusmaya** **konusmaya** **Lütfen**
izleyin halkımı halkımı gözet, ihtiyaçları
olursa, ne kadar sürerse sürsün.

"Anlaşıldı," dedi Raphael, meleklerin doğumlarının günler sürebileceğini çok iyi bilerek. "İyi şanslar, Eli."

"Hannah'nın zamanı geldi," dedi konuşma biter bitmez Elena'ya. "Annesi zaten burada mı?"

"Evet." Ellerini uyluklarına sıkıca bastırarak omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı ve gülümsedi. "Bebeği görmek için sabırsızlanıyorum! Hannah'nın annesinin gamzeleri var." Bir fısıltı. "Eğer bebeğin de gamzeleri varsa, suç derecesinde sevimli olacak."

Raphael'in tepkisi ise farklı bir tondaydı; Elijah'ın şu anda yaşadıklarına sempati duyarak kalbi güm güm atıyordu, ama kendi korkusunu derinlere gömdü ve ona eşlik ederek gülümsedi. Bu anı, Elena için delilik ve korkuyla gölgelenmemiş, mutlu bir an haline getirecekti.

Çikolatasından bir parça koparıp ona uzattı.

Elena burnunu kırıştırdı. "Hayır, teşekkürler, sen o çikolata bile denemeyecek kadar bitter çikolatayı ye, ben de fıstık ezmemi yiyeceğim. Sadece bir kaşığa ihtiyacım var."

Reddedilen çikolatayı ağızına attıktan sonra ayağı kalkan Raphael, bir kaşığ kapıp ona doğru döndü; kaşığı ise ulaşamayacağı bir mesafede tutuyordu. “Bana rüşvet lazım.”

Kız, göğsünü öptü, parmakları gövdesinde aşağı doğru dans etti... ve diliyle onu yaladı. “Mmm.”

Bu ses onu inletti, kaşığı fıstık ezmesi kavanozunun yanına bıraktı. Ama eşi artık bir lezzet olarak görmeye kararlı olduğu bu yiyeceğı ilgi duymuyordu, ağız onun vücuduna çok daha fazla ilgi duyuyordu. Hamileliğinin bu aşamasında ona zarar vermekten çok korkuyordu, ama Keir bunun olmayacağını açıkça belirtmişti... ve kadınların bu aşamada bazen daha fazla tahrik olabileceğini.

Bu çok garip bir konuşma olabilirdi, ama Keir bir nedenden ötürü onların baş şifacısıydı. En mahrem konuları bile tartışmak için gerçekçi ve makul hale getiriyordu.

Kale personelinden biri mutfağı basmaya karar verirse diye, doğal bir hareketmişçesine etraflarına büyü yaptı ve kadının sweatshirt'ünü vücudundan sıyırarak yuvarlak göğüslerini ortaya çıkardı. Hamilelik boyunca göğüsleri büyümüş ve neredeyse acı verecek kadar hassaslaşmıştı, bu yüzden okşamalarını hafif tuttu ve ağızını onlardan uzak tuttu.

En son bunu denediklerinde, kadın içgüdüsel bir hareketle neredeyse Keir'in kafasını dirseğıyle itmiş ve aynı anda onu neredeyse hadım etmişti. Bu yüzden hayır, onu kazara cinayet işleme havasına sokmayacağından emin olana kadar oraya yaklaşmayacaktı.

Bunun yerine, ellerini kadının vücudunun yanlarından aşağıya doğru gezdirdi; bu korkutucu ve güzel yolculuk boyunca vücudunun geçirdiğı değışim karşısında içten bir hayranlık duyuyordu. Sonra eğilip onu yavaş, derin ve tembel bir öpücükle öptü; kadın ise onun göğsünü okşarken,

ellerini beline doladı, sonra da aşağı inerken mutfakta olabilecek kimseyi rahatsız etmemek için giydiği bol keten pantolonun b zme ipinin altından ellerini kayd rdı.

Parmakları işini biliyordu,  p c ğ nde gülümsemesi *vardı*.
Ne güzel bir popo, Başmelek. Havluyla şaplak atabilir miyim?

Alt dudağ nı ısırdı. *Ben de seninkini ısıırırsam.*

Kahkaha, etraflarını saran kanatlarının parıltısı.

Bu günlerde, herhangi bir tehdit olmasa bile, vücudu sürekli koruma modunda olduğu için, onun etrafında çok parlıyordu.

 p şmeyi kesip, elini uzatarak kanatlarının alt kısmına parmaklarını dokundurdu, sonra kaşlarını çattı. "Bu pozisyonda ulaşamıyorum."

Bunun  zerine o geriye doğru kayd , sonra onu kollarının arasına aldı. "Hayır, bekle!" O geriye uzandı. "Turşularım! Kavanoz açık!"

Bütün vücudu titreyecek kadar gülerek onu öptü. "Seni seviyorum, benim Elena'm."

"Ben de seni seviyorum, seni seks tanrısı."

O, kız her iki kavanozu da kapatırken onu yerinde tuttu.

"Ve sweatshirt' m!" dedi kız işini bitirdikten sonra. "Yoksa yoksa yarın kimseyle yüz yüze gelemeyeceğim."

"Altında  ıplak olduğunu bilmeyecekler," dedi adam, ona uzanıp sweatshirt'  alıp ona tutması için verirken, onu desteklemek için başmelek gücünü kullanıyordu.

"*Ben bileceğim. Bu gizli bilgi içimi kemirecek.*" Kız, adamın çenesini ısırdı, elleri ise göğüs kaslarını okşuyordu. "Ama artık bu mutfağa her girdiğimde g l mseyeceğim."

Yatağa kadar yol boyunca öpücükler çaldı, eşini yumuşak beyaz çarşafların üzerine yatırdı, sonra onun eşofman altını çıkardı ve ardından kendi tek giysisini de çıkardı.

* * *

Elena'nın tüm vücudu bir süzüldü gitti
ay ışığında ay ışığında

şeffaf perdelerin arasından süzülüyordu. İçini bir sıkışma kapladı, ıslak ve sıcaktı, nabızı atmaması gereken vücut kısımları bir anda nabız atmaya başladı. “Sen çok seksisin.”

Gülümsemesi derinleşti, yanaklarında kırılganlıklar oluştu ve bu onu inanılmaz derecede daha çekici hale getirdi. “Yer aç.”

O sırtüstü yatağa uzandıktan sonra, kız hemen üzerine binerek oturdu; böylece o da ona yaptığını yaparken, kız da onunla dalga geçip oynayabilecekti. Göğüslerinin bu kadar hassas olması nedeniyle, kızın üstte olması çok daha iyi olduğunu fark etmişlerdi; böylece o, kızın gergin tenine fazla baskı uygulamayacaktı. Bunun en kötü yanı, göğüslerinin o baskıya can atması, onun dokunuşunu istemesi, ama bunu kaldıramayacak kadar hassas olmasıydı.

Bu kadar uzun süre birlikte olduktan sonra, hâlâ birbirlerinin ateşiydiler; ama bundan da öte, hâlâ birbirlerinin aşkıydılar, hâlâ birbirlerinin en sevdiği kişilerdi.

O, meme uçlarını ısırmış gibi yaparken inledi, ama elini bedenlerinin arasına sokup uyluklarının arasındaki dolgun eti okşayarak intikamını aldı. Titreyerek dudaklarını göğsünde gezdirdi, tadına baktı, sonra yüzünü kaldırıp bir öpücük istedi. O da sırtını ve ulaşabildiği her yerini okşarken ona öpücüğü verdi—ama göğüslerinin yasak bölgesi hariç.

Kadın doğruldu, göğüslerine kendisi dokundu, aralarındaki arzu ateşli bir noktaya ulaşmaya başlarken gözleri erkeğin gözlerine kilitlendi. Ama bu şehvetli ateşin içindeki, yıllar geçtikçe kemiklerine işleyen bir sevgi vardı; kadın, erkeği kendini tanıdığı kadar iyi tanıyordu.

Bu yüzden, onun kendisi ve çocukları için hâlâ endişelendiğini, ama bunu ondan saklamaya kararlı olduğunu biliyordu.

Sevdiğin insanlar için duyduğun korku mantıklı bir şey değildi.

Raphael onu çok seviyordu. Ve o da onu aynı derecede seviyordu. Onun korkusunu hissetmiyormuş gibi davranacak kadar ve zamanı geldiğinde yalnız kalmayacağından emin olacak kadar.

Dmitri ile konuşmuş, bir plan yapmıştı. Raphael'in yardımcısı —ve en iyi arkadaşı—doğum tarihinin arifesinde New York'tan gizlice ayrılacak, Trace ve Naasir de onun yerini doldurmak için devreye girecekti.

Bu gece başmelekle zevk paylaşıırken, onu içine alırken ecstasy dalgalarıyla sırtını kavislerken, ikisinin de ne olursa olsun arkasını kollayacak insanları olduğu için mutluydu.

Misha, Nasien ve Izar, birkaç dakika içinde bu sırayla doğdular.

Andromeda (Meleklerin Arşivcisi) ve Naasir'in (Raphael'in Yedilisi'nden) oğulları. Dünya için bilinmeyen bir gizem olan Naasir ve melek Andromeda, kendileri de geleceği hiçbir bilinen ölçüyle tahmin edilemeyen gizemler olan üç neşeli armağan yaratmışlardı.

—*Nte İsim Kitabı (Melek Kütüphanesi Arşivleri, Sığınak)*

Hannah, Elijah ve yeni doğan çocuklarının baş başa vakit geçirmeleri gerektiğini **çok iyi bilen** ne Raphael ne de Elena Eli, doğumun sorunsuz geçtiğini ve hem annenin hem de bebeğin durumunun iyi olduğunu teyit etmesine rağmen, ziyaret etmek için hiçbir girişimde bulunmadı. Ancak birkaç gün sonra Hannah, Elena'nın gelip kızlarıyla tanışmasını çok istediğini belirten bir mesaj gönderdi.

Elena davetin sadece kendisine yönelik olduğunu fark edince Raphael, "Bebeği daha sonra göreceğim," dedi. "Eli şu anda şüphesiz bölgesel bir tavır sergiliyor." Şakaklarına bir öpücük kondurdu. "Ben de en yakın çevrem dışında tam olarak aynı şekilde davranacağım."

Elena ona sarıldı. "Elijah'ın Dmitri gibi bir arkadaşı var mı?"

"Evet. Bir zamanlar birinci generaldi," diye hatırlattı Raphael. "Her gittiği yerde arkadaşlıklar kuran senin Bluebell'in gibi olmasa da —Eli daha çekingendir—"

arkadaşlıklarının uzun sürmesi açısından aynıdırlar. Eli şu anda yalnız değil.”

Kucaklaşmayı bıraktı... ve Raphael, onu sıcak tutmak için termal katmanlarla astarlanmış, havadar bir kumaştan yapılmış, dalgalı buz mavisi bir elbiseyle örtülü karnını öpmek için eğildiğinde kalbi eridi. Bu onun normal tarzı değildi, ama Montgomery ve Sivya ona diğer hamile ve doğum sonrası kıyafetleriyle dolu bir sandıkta bunu hediye ettiğinde, hem rahat hem de giyip çıkarmak kolay olduğunu fark etmişti.

Raphael çocuklarına konuşurken, parmaklarını Raphael’in saçlarına geçirdi; sesinin derin gürültüsü ona evini hatırlatıyordu. Raphael tekrar ayağa kalktığında, “Sen harika bir baba olacaksın,” dedi.

Alnını alnına dayadığında, inanılmaz derecede genç ve kırılgan görünüyordu. “Senin sayende,” diye mırıldandı. “Senin sayende çok daha iyi bir adam oldum.”

“Bu durum her iki taraf için de geçerli, Başmelek.”

* * *

Sığınak karla **kaplıydı**; güneşin yumuşak altın parıltısıyla öptüğü, dünyayı sessizliğe bürüten yumuşak beyaz bir harikalar diyarıydı.

yumuşak altın ışıyla öperken dünyayı sessizliğe bürüten yumuşak beyaz bir harikalar diyarıydı.

“Ne güzel.” Soğuk havayı ciğerlerine çekip, çıkmadan önce Raphael’in üzerine sardığı pelerinin kapüşonunu başına geçirdi.

Bu sabah Medica'ya giderken yolunda kimseyle karşılaşmadı, ancak yakındaki bir evin penceresinde küstah bir küçük yüz gördü. Küçük bir kız ona el salladığında, o da el salladı, anıların akışına kapıldı. Sam ona birden fazla kez o şekilde el sallamıştı — hâlâ onun tam olarak büyüdüğüne ve bir gün olacağını söylediği gibi Muhafızlarının bir parçası olduğuna

Sam'in bir gün olacağını söylediği gibi, onun artık yetişkin ve Muhafızlarının bir parçası olduğuna hala inanamıyordu.

Hedefine yarı yolda gelmişti ki, biri önündeki yere indi, ani ortaya çıkışı onu ürkütmeyecek kadar uzaktaydı — çünkü kanatları hiç ses çıkarmıyordu. Meleklerle özgü fısıltı yoktu. Bu güzergâh boyunca dağılmış olan Lejyon üyeleri, binaların gölgelerindeki gargoyllar olmasaydı, mükemmel bir kedi gibi gizli kalırdı.

Elena gülümsedi. “Günaydın, Izar.”

"Nereye gidiyorsun?" Eldivenli elindeki hediye çantasına merakla baktı. "Leydi Hannah ziyaretçilere kapılarını açmıyor."

"Özel bir davetim var." Kolunu onun koluna taktı. Duyularına göre o sıcak ve parlaktı, derisinin altında vahşi bir yaratık. "Erken mi uyandın, geç mi yattın?"

Dişlerini sevinçle gösteren bir sırıtış. “Dağlarda dolaşıyordum. Babam ve annem yakında eve dönecekler —Babam, yavruna en mükemmel hediye hazırladığını sana söylememi istedi.”

Elena inlesin mi gülsün mü bilemedi. Naasir’in hediyeleri her zaman kendisi kadar sıra dışı ve alışılmadık olurdu. “Bir ipucu var mı?”

Naasir başını salladı. “Sır saklamayı sever,” diye mırıldandı, sanki kendisi de aynı değilmiş gibi. “Ama bana ve kardeşlerime de hediyeler getiriyorlar.”

Bu, Elena’nın Naasir’in sürüsünde sevdiği bir başka şeydi —birçok melek ailesinin aksine, yüzyıllar boyunca birbirlerine sıkı sıkıya bağlı kalmışlardı ve şüphesiz zaman içinde de öyle kalacaklardı. Naasir ve Andromeda’nın oğulları, ebeveynlerini görmek ya da dünyanın çeşitli yerlerinde onlarla buluşmak için geri uçmaya devam ediyorlardı. Bu bir zorunluluktan değil

, ama ebeveynlerini sevdikleri ve onlarla birlikte olmaktan keyif aldıkları için.

“Bana bir şey söyle,” dedi Izar’a. “Naasir ve Andi, aile olarak bu kadar yakın kalmanızı nasıl başardılar?” Kendi ailesi için de bunu istiyordu, ama bunu nasıl yaratacağını bilmediğinden gizlice dehşete kapılıyordu—özellikle de babasından ve üvey kız kardeşlerinden yıllarca uzak kalmışken.

O korkunç dönemde Beth ile ilişkisi bile zorlu dönemlerden geçmişti.

Izar ona, tam bir kedi gibi bir bakış attı. “Senin Muhafızların gibi. Onlar da senin ailen, değil mi? Bir aile kurmayı biliyorsun.”

“Evet, ama çocuk söz konusu olduğunda durum farklı.” Adamın bunu anlayıp anlamayacağını merak etti; nispeten bakıldığında hâlâ çok gençti. “Çocuklar ebeveynlerine karşı gelmek, isyan etmek ister. Muhafızlarım benimle olmayı seçti; çocuğum ise bu seçeneğe ancak yetişkin olduğunda sahip olacak.”

Izar başını salladı, düşünürken yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Sanırım anlıyorum — ve cevabım var.”

“Öyle mi?”

“Bir zamanlar evcil hayvan olarak beslemek için vahşi bir kaplan yavrusu istemiştım,” dedi, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi. “O zamanlar bunun yanlış olacağını anlamamıştım ve böyle bir şey yaparsam babamı ne kadar inciteceğimi de anlamamıştım.” Sözlerinde dokunaklı bir duygu derinliği vardı.

“Bana kötü hissettirmeden bunu anlamamı sağlayan annemdi—sonuçta ben de sadece bir yavruydum. Bana, vahşi bir kaplanı kafese koyarsam, onun benim olmayacağını söyledi. Gerçek anlamda değil. Sahip olacağım şey, ruhu kırılmış başka bir varlık olacaktı ve o, benim arkadaşımın ruhunu kırmak istemediğimi biliyordu.”

Elena Andromeda'yı her zaman sevmişti, ama onu ilk tanıştığı genç kütüphaneci olarak görmeye alışmıştı — o kadın üç iri yarısı yetiştirmiş olsa bile. Izar'ın sözleri, Andi'nin oğullarının onu nasıl gördüğünü gösterdi — bilge ve nazik biri olarak.

“O haklıydı,” diye devam etti Izar. “Bu kadar hayran olduğum yavruyu incitmek istemedim. Onu kafese kapatmaya çalışmak yerine, onun nasıl yaşadığını öğrenmeye başladım, böylece vahşi doğada onunla birlikte olabilecektim. şimdi, onun torunları benimle birlikte dağlarda koşuyorlar.”

“Yavrumu kafese kapatma, o zaman bana geri dönmeyi seçecekler mi?” dedi Elena; çocuğunu pamuklara sarmamak, hayatında yapacağı en zor şey olacaktı ki, bu sözler kulağa o kadar basit geliyordu.

Bunun ironisi de onun gözünden kaçmadı; Raphael ile ilişkilerinin başlarında yaşadığı en büyük kavgaların bazıları, onun bağımsızlık ihtiyacıyla ilgiliydi.

“Tabii,” diye ekledi Izar, “yavrun, kanatları yeterince güçlü olmadan balkondan uçmaya çalışmazsa ya da öfkeli annesinden kaçmak için çatıya tırmanmaya çalışmazsa. O zaman yavruyu bir bebek kafesine koyup, neden hapsedildiğini tartışırken bir fincan çay içebilirsin.”

Elena, Andromeda'nın genç bir anne olduğu yıllara dair bu anekdota güldü. “Bütün bu olaylarda baban neredeydi?” Naasir'in tek bir hırıltıyla üçünü de hizaya soktuğuna şahit olmuştu.

“O zaman babam bir aylığına uzaktaydı—ve annemizi ilk kez böyle denemiştik.” Izar sırttı. “Eğer uslu durmazsak bizi tasmaya bağlayıp arkasında sürükleyeceğini söyledi. Bu utanç verici durumdan o kadar dehşete kapıldık ki uslu durduk... en azından o gün için.”

Elena başını geriye atarak güldü. “Zavallı Andi.” Izar sırttı. “Bizi seviyor.”

Elena, kendisinin ve Raphael'in bebeğinin de onların aşkından bu kadar emin ve kendinden emin olmasını her şeyden çok istiyordu.

Tam o sırada, İç Sığınak kuryesi olan, sadece seksen bir yaşında genç bir kadın, onlardan nazik bir mesafede yere indi. "Eşim." Sarı örgülü saçları, kahverengi tuniği ve daha koyu renkli pantolonuyla genç kadın saygıyla eğildi. "Kule'den, efendinin görmek isteyeceğinizi düşündüğü bir mesaj aldınız."

"Teşekkürler, Samara." Küçük bir çocukken tanıştığı kıza gülümsedi. "Bu görevi nasıl buluyorsun?"

Hızlı, utangaç bir gülümseme. "En sevdiğim görev bu. Mutfak işlerinden çok daha eğlenceli."

"Seni suçlayamam." Elena gülümseyerek Samara'yı başından savdı.

Izar, elbette, mektubu açarken utanmadan ona göz attı. "Greta kim?"

"Arkadaşım—ve Dmitri'nin sağ kolu. Onu tanırsın. Kızıl saçlı, yeşil gözlü."

"Ah evet, o beni ve kardeşlerimi sever."

Şaşırtıcı değildi; ne de olsa Greta kedileri severdi. Evdeyken, Elena'nın ona aldığı eğlenceli bir mektup kağıdı setini kullanmaya bile tenezzül etmişti; zarif, her sayfanın bir köşesinde bir kedi çizimi vardı.

Bu kağıt, kalenin iletişim merkezinde kullandıkları standart kağıttı. Mesajda şöyle yazıyordu: ***Elena, beni ara. Yoksa o cehennem gibi buzla kaplı bölgeye kadar yürümek zorunda kalacağım ve bu sırada ayakkabılarımı mahvedeceğim.***

"Greta pek kibar değil." Izar bunu onaylıyor gibiydi.

"Greta dilinde bu, yoğun bir duygu ifadesi." Mesajı elbisesinin cebine koyan Greta, Izar ile birlikte karla kaplı Sığınak'ın güzelliği içinde yürümeye devam etti.

Uzakta birkaç Lejyon üyesinin vadiye daldığını görünce kaşlarını kaldırdı. “Bunu onlara sen mi öğrettin?”

Izar masum görünmeye çalıştı, ama feci şekilde başarısız oldu. "Vadiye atlamak iyi bir egzersizdir," dedi, Elena'nın ilkokul müdürü gibi ciddi bir tavırla.

Gülerek, onun yüzünü kendine doğru çekti ve iki yanağına da öptü. “Git, katıl. Katılmak istediğini biliyorum.”

Ama o inatla onu Medica'ya kadar götürdü, sonra yeni arkadaşlarına katılmak için oradan ayrıldı.

“Elena.” Sabah güneşinin tadını çıkaran Keir, ellerini uzattı; kanatlarının altın kahverengisi, güneşin ışınlarıyla aydınlanan Medica'nın cephesine karşı çok güzel duruyordu. “Hannah, sana ziyaret etmeni istediğini söyledi.”

Elleri “normal” sayılmayacak kadar sıcaktı, ama bu ona Keir'in şifacı güçlerini kullandığını gösteriyordu. Genç bir delikanlı kadar ince ve ondan birkaç santim daha kısa olan Keir, dolgun dudakları, narin yüz hatları ve onu heybetli olmaktan çok sevimli kılan yukarı doğru kıvrık gözleriyle, doğuştan gelen yeteneklerinin çok ötesine geçen bir varlık hissi yayıyordu.

Cadre'nin tamamının Keir'e güvenmesinin bir nedeni vardı. "Bebeğimiz nasıl?" diye sordu.

"Enerjisi biraz azaldı, ama bunun tek nedeni artık daha az yerleri olması." Ellerini bıraktı, sonra güneş siyah ipeksi saçlarından parıldarken kaşlarını karanlık bir V şeklinde indirdi. "Seni ve Raphael'i tanıyorsam, çocuk uçarak doğacak gibi görünüyor."

"Hah!"

"Gel, seni Hannah'ya götüreyim."

Koridorlar sessizdi, o sırada Medica nispeten boştu. Elena, bir tarafta güneşin ışınlarıyla parıldayan yarı saydam mermerdeki karmaşık oymaları hayranlıkla seyretmeye vakit buldu

altlarında akan bir yeraltı deresi vardı — Medica, sırf bu huzurlu manzarayı görebilmek için bazı bölgelerinde şeffaf fayanslarla yeniden inşa edilmişti.

Yürürken, Elena ve Keir hayat hakkında konuştular; arkadaşlıkları bu noktada bin yıllık bir geçmişe sahipti. “Sevgili dostum Iosephina'yı hatırlıyor musun?” dedi Keir. “Michaela'nın topraklarında bir savaşçıyla birlikte yaşamaya başladı. Onu hiç bu kadar mutlu görmemiştim.”

Iosephina, yarım asır önce yollarını ayırana kadar on yıldan fazla bir süre Keir'in sevgilisi olmuştu. Yine de Elena, Keir'in ifadesinde kıskançlık görmedi, sesinde Iosephina için mutluluktan başka bir şey duymadı. “Sana kişisel bir soru sorabilir miyim, Keir?”

Yavaşça gülümsedi. “Sen kalbimin işleyişini anlamıyorsun.”

Omuzlarını kulaklarına kadar kaldırdı. “Mea culpa. Çok iyi, nazik ve güzelsin—ve çok sevgi dolu bir varlığın var. Ama tamamen yanılmıyorsam, sonsuza dek sürmesini istemiyor gibisin.” Hayır, zevki paylaşmaktan, hayatları paylaşmaktan memnun görünüyordu—ve sevgilileri başka hayatlara uçup gittikten sonra da aynı derecede memnun.

Keir cevap vermekte acele etmedi. “Ben öncelikle bir şifacıyım. Her zaman öncelikle bir şifacı olacağım. Mesleğimin önüne geçen tek aşk, kalbimin oğlu Gavriel’e olan aşkımdır.”

Gülümsemesi tüm varlığını aydınlattı. “Diğer tüm aşklar, ne kadar değerli olurlarsa olsunlar, şifa verme ihtiyacımın arkasında kalacaklardır ve kendilerini benimle paylaşacak kadar cömert birine bunu istemem. Bu, nezaketsizlik olur.”

Ellerini arkasına kavuşturdu. “İçini rahatlatmak için şunu bil ki Ellie, yaptığım seçimden dolayı hiçbir kayıp hissetmiyorum.

Benimle olmak isteyen güzel ruhlarla sevgiyi paylaştığımda mutluluk duyuyorum ve onların sonsuzluklarını bulduklarını gördüğümde de mutluluk duyuyorum. Benim sonsuzluğum içimde yatıyor — Medica bunun fiziksel bir temsilidir.”

Elena, ölümsüzlüğün karmaşıklığını eskisinden çok daha iyi anladı ve onun cevabını iyice düşünmek için zaman ayırdı. “Her zaman şifa vermeyi bir görev olarak hissettin mi?”

“Çok küçük bir çocukluğumdan beri.”

Elena yavaşça başını salladı. “Mutluluktan öte bir şekilde huzurlusun.” Keir huzur yayıyordu. “Sevgililerin hakkında bir şey bilmesem, seni tam bir sükûnete ulaşmak için meditasyon yapan bir keşişe benzetirdim.”

Keir düşünceli bir sesle cevap verdi. “Belki bir gün öyle olurum. Zaten, samimi bir dokunuş paylaşma ihtiyacını daha az hissetmeye başladım, ama paradoksal olarak bu dünyadaki her varlıkla bir bağ hissediyorum—ama bu konuşmayı başka bir zaman bitirmemiz gerekecek. İşte Hannah’nın odası.”

Oda tam da en sonda çıktı. Elena, doğum ve iyileşme odasının, Refuge’un sarp güzelliğine bakan bir duvarla çevrili olduğunu biliyordu.

Keir kapıyı hafifçe çaldı. “Elijah, orada acil bir işi halletmek için kalelerine gitti, yani sadece ikiniz ve bebek kalacaksınız.”

Bunu söyleyerek kapıyı açtı.

“O çok narin. Çok kırılgan.” “Çocuklar hep öyledir. Bu, göze aldığımız bir risk.”

—*Elena ve Raphael (Bir zamanlar, İyileştirilmiş Çocuklar için Medica'da)*

Hannah, tüylerinin üzerindeki şeftali rengini yansıtan hoş bir şeftali tonundaki hemşire önlüğünü giymiş, **yatakta oturuyordu**

. Battaniyeye sarılmış bir bebeği kollarında tutarken, kıvrırcık saçları parıldayan yüzünün etrafında dalgalanıyordu.

Dışarıdan içeri süzülen ışık odayı parıldatıyordu—ama hiçbir şey Hannah kadar güzel parlamıyordu.

“Han.” Elena, Keir’in diğer görevlerine dönmek için ortadan kaybolduğunu fark ederek parmak uçlarında yürüdü. “Uyuyor mu?” Bir fısıltı.

"Otur." Hannah bir eliyle yatağı okşadı. "Evet, uyuyor, ama az önce uyanıktı ve muhtemelen yakında tekrar uyanacak. Hala uykuyu öğrenmeye çalışıyor."

Teklif edilen koltuğa oturan Elena, hediye çantasını komodinin üzerine koydu ve battaniyenin içindeki minik yüze bakmak için eğildi. Bebeğin cildi annesinki kadar pürüzsüzdü, rengi Eli'nin soluk altın rengi ile Hannah'nın abanoz rengi arasındaydı ve... "Kafasındaki minicik bukleler mi?" Elena'nın tüm varlığı eridi.

“Evet, bizim Aanisa’mız oldukça gür saçlı doğdu.”

“Oh, ne kadar güzel bir isim.” Elena, arkadaşının ve Eli’nin, tıpkı Elena ve başmelek gibi, olasılıkları düşünmek için sayısız saat harcadıklarını biliyordu.

“Aile ve tarih teması üzerinde karar kıldık—Aanisa benim büyük büyükannemdi ve Elijah çocukken onu çok severdi. O artık aramızda yok, ama bir zamanlar, ben doğmadan yaklaşık yarım bin yıl önce, onun ilk savaş eğitmeni olmuştu.”

Elena bu bağlantıyı bilmiyordu, merakla başını kaldırdı. “O...

“...beni çocukken hiç görmüş müydü?” Hannah güldü ve başını salladı. “Ben doğduğumda o çoktan Sığınak’tan ayrılmıştı, şükürler olsun. Ya da, Eli’nin onur duygusunu bildiğim kadarıyla, ben büyüdüğümde bile benden sonsuza kadar uzak dururdu!”

Elena güldü çünkü Hannah yüzde yüz haklıydı. “Umarım büyük büyükannen bir gün bu sevimli adaşıyla tanışır.”

“Onu kucağına almak ister misin?”

Elena, bebeği sonsuz bir özenle kucağına aldı, ne kadar hafif olduğuna şaşırdı. “Merhaba,” diye fısıldadı. “Anneni epey uğraştırdığını duydum.” Hannah’nın doğumu iki günden fazla sürmüştü.

“Hepsi buna değdi.” Hannah, bebeğin kafasındaki yumuşak örgü şapkadan kaçmış minik buklelerden birine parmaklarıyla dokundu. “Lejyonun burada olması Eli’ye çok yardımcı oldu.” Camın yanına doğru başını salladı. Lejyonun birkaç üyesi, karla kaplı kayaların üzerinde çömelmiş, dışarıya bakarak Hannah’ya mahremiyet sağlarken, Medica’nın açıkta kalan yanını da koruyorlardı.

Hannah dinlenmek için karanlık bir ortam isterse, perdelerle Sığınak’ta çalışan sınırlı teknolojinin bir karışımı kullanılarak pencereler karartılabilirdi.

"Güzel," dedi Elena, dikkatini hâlâ bebeğe vermiş ve kalbi erimiş bir halde. "Neden seni ve bu tatlı şeyi terk etmek istemediğini anlayabiliyorum."

"Annesinin gamzeleri var," dedi Hannah neşeyle. "Bu çok değerli bir şey."

Elena, bu minik, değerli varlığı kucağında tutarken gülümsemeden duramadığı için aptalca bir gülümseme attı.

Tam o sırada bebek bir ses çıkardı ve gözlerini açmaya çalıştı. "Onu geri vereyim mi?" Elena henüz bebeği yeterince kucaklamamıştı. "Bir yabancıнын onu ürkütmesini istemem."

"Keir, henüz odaklanamadığını söylüyor—göz rengi bile belli değil. Kahverengi olmasını bekliyorduk, ama bazı yenidoğanlarda görülen bulanık mavi rengi var." Hannah geriye yaslandı. "Ve onu kucağında tutmaya devam et. Seni en başından tanıması daha iyi—sen onun hayatında hep var olacaksın."

"Evet, çocuklarımız birlikte büyüyecek." Hannah ve Elijah'ın Aanisa'yı kendi bölgelerinde yetiştirmeyi planlayıp planlamadıklarını ya da Aanisa yetişkinliğe erişene kadar Hannah'nın burada kalıp kalmayacağını henüz bilmiyordu, ama bunlar daha sonra konuşabilecekleri konulardı.

Bugün, sadece Hannah'nın muhteşem kızına sevgi gösterip, arkadaşıyla sohbet etmek istiyordu. "Merhaba, evet, sen," diye mırıldandı bebeğe. "O gamzeleri görmek için sabırsızlanıyorum."

Bebek gözlerini açmaya çalışmayı bıraktı; minik bedeni biraz daha dinlenmeye hazırды.

Hannah hediye çantasını eline aldığıında, Elena, "Bu seferki sadece küçük bir hediye ve senin için. Aanisa'nın hediyesi daha sonra gelecek," dedi. Elena ve Raphael, esenlik, sağlık, neşe dilekleri ve diğer güzel düşünceleri simgeleyen pürüzsüz kristallerden oluşan boncuklu bir bileklik seçmişlerdi.

Ayrıca, bebek elleriyle parçalanamayacak şekilde dizildiğinden emin olmuşlardı ve Aanisa'nın büyüdüğünde, bunun Hannah ve Eli için tatlı bir hatıra olmasını umuyorlardı.

Çünkü ölümsüz hayatlarının bu aşamasında, hediyeler maliyetle değil, yürekten gelen anlamla ilgiliydi.

Bileziği diğer çifte birlikte vermeyi planladılar. “Oh, Ellie” — Hannah dokundu omzuna omzuna dokundu—” en

hediye, bu yolculukta benimle birlikte olman.”

“İlk adımını attığın için teşekkürler,” dedi Elena, Hannah’nın yüzüne yansıyan duygusal bir anın etkisiyle. “Bunu tüm kalbimle söylüyorum. Onu görmek, ona sarılmak... Artık hiç endişeli değilim. Sadece sabırsızım.”

Hannah hediyesine dönmeden önce, ikisi arasında sözsüz bir anlayışla bakıştılar.

“Oh, bu çok güzel!” İçinde kurutulmuş çiçekler bulunan yarı saydam altın rengi sabun kalıbını ışığa doğru kaldırdı. “Ve kokusu da muhteşem.”

“Onları Sivya ile birlikte yapıyoruz. Bu onun hobisi, ama her mevsim beni de katılmaya davet ediyor. Açıkçası, ona bunu yapabilir miyim diye sormak istemiştim,” diye itiraf etti, “ama o kadar tatlı ki, ona baskı hissettirmek istemedim. Kendisi bana sorduğunda, tam anlamıyla onun önünde sevinç dansı yaptım.”

Gülerek, Hannah elini uzatıp başka bir kalıbı çıkardı; bu seferki, Hannah’nın kanatlarındaki pembeliği yansıtan yumuşak bir seftali rengindeydi; içindeki çiçekler ise narin bir pembeydi. “Çiçekleri sen yetiştirdin, değil mi?”

Elena, uyuyan bebeğin sıcak ağırlığını sallarken başını salladı.

"Onlara bayıldım, teşekkür ederim," dedi Hannah, tüm el yapımı sabunları ve losyonları inceledikten sonra. "Elijah da beni şımartıyor. Ne zaman arkamı dönsem, mutfağımızdan yeni bir ikram ya da en sevdiğim

tropikal meyvelerimden bir porsiyon çıkıyor ve sadece yüzümü buruşturmam yetiyor, bana tam bir masaj teklif ediliyor.”

Bebek yine ses çıkardı ve bu sefer Hannah kollarını uzattı. “Sanırım acıktı.”

Diğer kadın bebeği göğsüne yatırırken, Elena kendi göğüslerinin ağrıdığını, ağırlaştığını hissetti. Beklenti, umut ve hayranlık damarlarını doldurdu. Hannah gibi, o da yakında anne olacaktı.

48

Ölümlü doğar. Ölümlü düşer. Ölümlü kalp. Ambrosia'nın tatlı öpücüğü.
Şafak kanatları. Gece kanatları. 1 olacak.

—*Nte Legion'dan Elena'ya (Bir zamanlar, Cassandra'yı,*

)

Elena, tam olarak üç hafta sonra Medica'nın koridorlarında bir aşağı bir yukarı yürürken, **Raphael'in sırtında ter damlaları oluşmuştu**

neredeyse tam üç hafta sonra, berrak fayansların altından akan su, sinirlerini yatıştırmaya hiç de yardımcı olmayan huzurlu bir uyum yaratıyordu.

"Oof." Bir başka kasılma geldiğinde, Elena'nın eli Raphael'in elini sıkıca kavradı.

Raphael, ona yardım etmek için hiçbir şey yapamamaktan duyduğu hayal kırıklığının gücüyle kanatlarının parladığını biliyordu. Cascade'in verdiği şifa yeteneği bile bu durumda hiçbir işe yaramazdı — Elena doğum yapmalıydı, hepsi bu kadar.

Bu onu çileden çıkardı.

"Medica'yı havaya uçurma," dedi eşi. "Keir'in bize kızmasını istemeyiz."

"Ben aklımı kaçıırken sen şaka mı yapıyorsun?" Weaving
parmaklarını parmaklarını onunkilerle
parmaklarını dedi dedi, "Şimdi,
benimle nefes al. Nefes al, tut, ver."

O gözlerini gözlerini gözlerini ona ona "Çok
komik, Guild Hunter."

Kötü bir sırtış attı ve sonra ayağa kalkıp onu öptü. “Süper parazit ve ben iyi olacağız, Başmelek,” dedi. “Cassandra öyle söyledi.”

Raphael nefes verdi. Bir an durdu. O lanet olası huzur verici akan suya odaklandı. “Üzgünüm. Bu seninle ilgili olmalıydı, ama sen burada beni teselli etmek zorunda kalıyorsun.”

Kız, adamın yan tarafına dirsek attı. “Buraya geleli daha on dakika oldu. Asıl doğum sırasında elini kırana kadar bekle de görelim.”

“*Hbeebti*, eğer bu seni rahatlatacaksa, vücudumdaki her kemiği kırabilirsin.”

Parmaklarını onun parmaklarıyla birleştiren Elena yürümeye devam etti. Ve onun yanında olma ihtiyacında, kendi sükunetini buldu. Ayrıca, acı o kadar şiddetlendi ki, sert avcı yüzü bile solduğunda onu güldürmeyi başardı ve koridorlardan ayrılıp, Hannah'nın kısa bir süre önce kullandığı aynı doğum odasına doğru yola çıktılar.

Lejyon, camın önünde kalın bir kitle halinde sırtlarını dönmüş dururken, diğer kardeşleri çatıya çömelmiş, bir kısmı da Medica'nın geri kalan kanatlarını koruyordu. Buna gerek yoktu, Sığınak güvenli bir yerdi, özellikle de bu barış döneminde, ama onları görmek onu sakinleştiriyordu — tıpkı Eli'yi sakinleştirdiği gibi. Çünkü Lejyon, Hannah'nın doğumunda da aynısını yapmıştı.

Dmitri'nin kalelerinde nöbet tutarak halkını koruduğunu bilmek, gerginliğini daha da hafifletiyordu. Eli'nin bir ay önce diğer adam için yaptığı gibi bu görevi de onun yerine yapacağını biliyordu, ama durumları farklıydı. Elijah şu anda yeni doğmuş bir bebeğin babasıydı ve koruma içgüdüğü aşırı derecede çalışıyordu.

Ondan Hannah ve Aanisa'yı kısa süreliğine bile olsa bırakmasını istemek zalimlik olurdu.

Ancak Dmitri'nin iki gün önceki gelişi, bu pragmatik nedenden çok daha fazlası için hoş bir sürpriz olmuştu. Raphael'in en yakın arkadaşı, ölümlüyken bir baba olmuştu ve Ingrede ile bu süreci iki kez yaşamıştı. Ayrıca Raphael'i çok uzun zamandır tanıyordu. İkisi, Dmitri'nin geldiği geceyi bal likörü içip sohbet ederek geçirmişlerdi; bu, bir erkeğın ancak gençliklerinden beri tanıdığı bir arkadaşıyla yapabileceği türden bir sohbetti.

şimdi, Dmitri'nin Galen ve Jean-Baptiste'in desteğiyle her şeyi kontrol altında tuttuğuna ve Naasir ile Trace'in de sırayla New York'taki ekibe katıldığına emin olarak, sadece Elena'ya odaklandı. Alnında biriken teri sildi, ağrı çok şiddetlendiğinde sırtını ovdu ve eline bastırıldığında zihnine seslendi — çünkü Elena ondan bunu istemişti.

"Sen zihnindeki fırtına rüzgârları ve çığlık atan okyanussun," demişti Elena, nefesini yutarak. "Bunu hissettiğimde, evde olduğumu, güvende olduğumu biliyorum."

Kapı çalındı ve Majda içeri girdi. Onlara baş başa kalmaları için yürüyüşe çıkmıştı, ama Raphael onun geri dönmesine sevindi. "Acı çekiyor," dedi Elena'nın büyükannesine.

"Biliyorum, evlat." Onun nazik şefkati, gençlik halini rahatsız edebilirdi — ama o çok uzun zaman önceydi.

Bugün ise, onun anne şefkatine sadece minnettardı. "Keir, ölümsüzlerin doğumlarının acı verici olabileceğini ve Elena'nın vücudunda işe yarayacak hiçbir ilaç yokmuş. Ayrıca, şifa yeteneklerini fazla kullanarak onun doğal süreçlerini engelleme riskini de almak istemiyor."

Raphael tüm bunları biliyordu; şifacı bunu ona ve Elena'ya açıklamıştı. Ama Majda'nın bunu sakın sesiyle söylemesi yardımcı olmuştu. Elena yürümeye devam ederken onun da odada olması gibi.

Yaşlı kadın bir ara Elena'yı duvara yaslanmaya ikna etti, böylece ona özel bir teknikle sırtını masaj yapabildi ve o anda Raphael'e de öğretti, böylece Raphael devralabilecekti.

Sonra, sabahın yerini alacak şekilde gün batmaya başladığında, sevgiyle Elena'yı bir kase çorba içmesi için ikna etti.

Eşi hâlâ çalışıyordu.

Tüm dünya uykuya dalmış gibi hissedilen alacakaranlık saatine kadar. Majda başka bir köşede hazırlıklar yaparken şifacılarla konuşurken, Raphael Elena ile sessiz bir an geçirdi.

Çünkü avcısı neredeyse hazırды.

"Sen tanıdığım en güçlü kadınsın," dedi Raphael, Elena'yı arkadan kollarının arasına alarak. Elena, yatarak doğum yapmamaya karar vermiş ve ayakta duruyordu. "Bunu görmek mi? Bu, bunu benim için daha da netleştirdi, benim savaşçım."

Elena yorgun vücudunu ona yasladı, sesi kısılmıştı. "Hadi yapalım şunu, Başmelek."

Bir sonraki kasılma o kadar şiddetliydi ki, vücudunun titrediğini hissetti; ardından şifacılar, başta Keir olmak üzere, etrafına üşüştiler. Ama Elena'yı ayakta doğum rayına götüren Raphael'di.

O, Elena başının üstündeki raydan sarkan kayışlara ellerini dolarken onu destekledi. Meleklerin doğumları çeşitli şekillerde gerçekleşebilirdi, hepsi annenin rahatına bağlıydı.

Elena yaklaşık bir saat önce bu yöntemi seçmişti.

"Vücuduma uygun," demişti. "Ayrıca bu, sen de beni başından sonuna kadar tutabilirsin demek."

O da tam olarak bunu yaptı; Elena çocuklarını dünyaya getirmek için çabalarken, Keir onunla sürekli şifa bağlantısı kurarken, Majda ise ısınan tenini serinletip onu, Raphael'in Elena'nın sadece

a anne kaynak. O hatta şarkı nazik şarkılar Elena dikkatini başka yöne çekmek istediğinde ona Fas Arapçası ile şarkılar söyledi, böylece Elena'nın annesinin bir parçasını odaya getirdi. "Başarıyorsun, kızım," dedi sonlara doğru, gözlerinde yaşlarla. "Bir kez daha ıkın, Ellie."

Kayışları aşağı doğru çeken Elena çığlık attı ve itti!

Keir keskin bir sesle "Raphael" dediğinde, çocuğu kollarında yakalamak için Elena'nın önüne geçti.

Şifacılar gerekeni yaparken yüzünden gözyaşları süzülürken, titreyen eşine baktı ve düşmemesi için gücünü onun etrafına yaydı. Elena'sının düşmesine asla izin vermezdi.

Çocuklarını kollarında tutarken, "Hbeebti, bir erkek çocuk yaptık," dedi. On parmağı ve on ayak parmağı olan, yarı saydam kanatları olan, cildi annesi kadar altın rengi, saçları babası kadar siyah olan mükemmel bir erkek çocuk.

Elena da ağladı ve o, Elena kayışları bırakıp ona yaslanarak bebeği kucağına almak istediğinde, bir koluyla onu yakaladı; doğumun yorgunluğundan titriyordu, bu yüzden Raphael de onu desteklemek için altından tuttu.

"O muhteşem," diye hıçkırdı. "Bizim kendi buruşuk, yaşlı süper parazitimiz."

Gülümseyerek küçük ailesini kucakladı ve dünyanın enerjilerini yöneten her ne güç varsa, kendisine bu paha biçilmez armağanı bahsettiği için minnettar oldu. Cassandra onlara mahremiyet tanıyıp mutluluklarını paylaştığını hissettirirken, Lejyonun omuzlarında oturan ve hepsi de dışarıya dönük olan o ruhani beyaz baykuşlara bile kızgın değildi.

Bugün, sevgiyle dolup taşan Raphael, onu karşıladı.

* * *

Elena uykuya daldıktan **çok sonra** Keir, doğum sonrası testlerin sonuçlarını ona anlattı. “Bebegin

ölümsüz... ama vücudunda hala bazı ölümlü hücreler var, çoğu kalp bölgesinde.” Şaşkın bir bakış. “Bunların ne anlama geldiğini gerçekten bilmiyorum.”

Raphael anladı. “Elena’nın kalbi her zaman ölümlüydü.” Elena, kendisini *Elena* yapan o kısmını korumaya yönelik kararlılığından asla vazgeçmemişti. Hiçbir zaman yorgun bir ölümsüz olmak istememişti.

“Biliyorum,” dedi Keir, “ama bu mantıklı gelmiyor.” Raphael’in gördüğü kadarıyla, saçını başını yolmak üzereydi. “Onun kalbi *seninkinden* yeniden oluştu, Raphael. Bunun bir yana, bu kadar zaman geçtikten sonra, vücudunda çocuğa geçecek hiçbir ölümlü hücre kalmamış olmalı.”

"Bence Elena'nın inatçılığını anlamıyorsun, Keir. Uyanınca, eğer isterse, merakını gidermek için daha fazla test yapabilirsin—ama seni uyarıyorum, o da Naasir kadar gizemli kalmaya meyilli."

Keir, anne ve çocuğa baktı; bebek, Majda’nın Elena için ördüğü küçük bir beşikte, Elena’nın yanında yatıyordu.

“Annemin can kardeşi, tüm denizleri aşan bir gemiyle uzak diyarlardan geldi. Marguerite’imiz için tam da böyle bir uyku sepeti ördü,” demişti, ellerini şefkatle Elena’nın yüzünden saçlarını geriye doğru tararken. “Bu sayede bebeğini yatakta güvenli bir şekilde yanında tutabilirsin.”

Keir gittikten sonra Raphael, eşinin yanağına nazikçe bir öpücük kondurdu; bu, yorgunluktan uykuya dalmış olan kadını gülümsetti. Tam o anda bebekleri küçük bir ses çıkardı

, Raphael baktığında o minik ellerin yumruk yapıp havaya kalktığını gördü.

"Hadi ama." Çocuğunu kollarına aldı. "Ağlama. Annenin uykuya ihtiyacı var."

Bebek yüzünü buruşturdu, ama Raphael odada dolaşırken, ruhunu yatıştırıyor gibi görünen alçak bir mırıldanmayla ona konuşmaya devam etti. Küçük bir esnemeyle, oğulları tekrar sakinleşti, ama Raphael, bu kadar mükemmel ve kendilerine ait olan bu çocuğu yaratmaya yardım etmiş olmasına hayret ederek, onun kırılgan, sıcak ağırlığını kucağında tutmaya devam etti.

Yana'nın ördüğü küçük bir bere, onun gece yarısı rengindeki saçlarını örtüyordu; güzel koyu altın rengi teni ise az önce uykudan uyanmış olmanın etkisiyle yumuşak bir pembeye bürünmüştü. Şimdiye kadar ara sıra görebildikleri kadarıyla gözleri, Raphael'inkine benzeyen çarpıcı bir maviydi.

Kanatları bilinmezdi ve yıllarca da öyle kalacaktı. Tüm yeni doğan melekler gibi yarı saydam kanatları vardı; çocukları emekleme aşamasına gelene kadar kanatlarında tüyler çıkmayacak ve kendine özgü yetişkin desenine dönüşmeyecekti.

Desen, yürümeye başlayan çocukluk döneminde sabitlenecekti.

Legion, dedi, Medica'yı çevreleyen Legion savaşçılarının sırtlarına bakarak. *Çocuğumuz doğdu. Hem anne hem de çocuk sağlık durumları iyi. Elena uyanır uyanmaz onu size tanıtacağız. Çünkü bu, ikisinin de paylaşması gereken bir andı.*

Kafasında yedi yüz yetmiş yedi heyecanlı fısıltı vardı, ancak bu sayının sadece yarısı Sığınak'taydı; mesaj açıktı: *Bekliyoruz. Nöbet tutuyoruz. Senin adına... mutluyuz.*

Legion'un tereddütlü ama sürekli duygusal keşifleri karşısında kalbi kabardı. *Biz de senin bizimle olmandan mutluyuz.*

Pencereden dönerek Elena'nın yanına yürüdü ve doğumdan sonra şifacıların süite getirdiği sallanan sandalyeye oturdu.

Kanatlı varlıklar için tasarlanmıştı, kanat uçlarını kazara altında sıkıştırmazdı ve ona rahatça uyacak büyüklükteydi ama Elena için çok büyük olacaktı — bu yüzden pencerenin yanında, yerleştirilmesini istediği yerde kendi sandalyesi vardı. "Onu güneş ışığında emzireceğim," demişti uykulu bir sesle, sonra uykuya dalmıştı.

Sonra, "Vay canına, ben bir anneyim. *İnanılmaz.*"

Raphael, uykuya dalmadan önce Elena'nın şaşkın ifadesini hatırlayarak gülümsedi, sonra çocuğunu kucağına alıp eşinin yanına oturdu ve dünyasında her şey yolundaydı.

49

Anne ve çocuk hem güvende hem de iyiler.

—*Medica'dan Endişeli Bir Mülteciye Mektup (Raphael ve Elena tarafından onaylanmıştır)*
Elena tarafından onaylanmıştır)

Elena, Raphael'in çocuklarıyla konuştuğunu görünce uyandı.

Uykunun son sisli fısıltılarının içinde, onun ne dediğini tam olarak anlayamadı, ama sesinin derin tınısını, içindeki şefkat ve sevgiyi hissetti.

Gülümseyerek, sadece baba ve oğlunu izledi ve o dağ mavisini gözlerle ona baktığında, ona yeniden aşık oldu. Çünkü bu, sevgili başmelekinin yeni bir avatarıydı, koruyucu ve şefkatli bir baba.

"Merhaba, Başmelek." Uykunun son kalıntıları yüzünden sesi kısık çıkmıştı. "O nasıl?"

"Böylesine küçük bir varlık için fazlasıyla uyanık," dedi Raphael alaycı bir şekilde homurdanarak, ama dudakları yukarı doğru kıvrılıyordu. "Bence bu gelecekte olacakların bir işareti, Elena'm, o yüzden hazır ol." Ayağa kalkarak, oğullarını yatağın üzerinde kollarının kıvrımına yerleştirdi; küçük oğulları minik kollarını ve bacaklarını uzattı, sonra göğsüne kıvrıldı.

Elena neredeyse çıplaktı; üzerinde bol bir tişört ve bir eşofman altı vardı. Bebek hemen tenini bulmuş ve şimdi

göğsünü arıyordu. İçinde derin bir acı hissetti, tüm vücudu çocuğunun açlığına tepki veriyordu.

Kucağındaki oğluyla birlikte hareket ederek — o kadar küçüktü ki, ağırlığı neredeyse hiç yoktu — başlığa yaslanarak oturdu.

Raphael, arkasına bir yastık daha koydu.

Sonra... doğumdan sonraki ilk yarım saatte yaptığı gibi, çocuğunu yeniden emzirdi. O zaman Majda ve uzman bir şifacı ona yardım etmişti; tek başına başarabileceğinden pek emin değildi—şimdi ise bebeğinin doya doya emmesini izliyordu. İçinde bir parça, tüm bu sistemin işlediğine hâlâ şaşkınlık duyuyordu.

"Şok oldum," diye mırıldandı, bebeğin sırtını okşayarak; o narin kanatlar o kadar hassastı ki, bin yıllık eğitim boyunca oluşan nasırlara takılmasından endişe ediyordu — ölümsüz hücreler bile bazı tekrarlayan hareketlerin nasır oluşumunu hak ettiğine karar vermiş gibiydi. "Mutlu bir şok."

"Yalnız değilsin." Raphael, çocuklarına tutması için parmağını uzattı. "Onu biz yarattık."

Elena nefes verdi. "Vay canına." "Evet."

Gözleri buluştu. Gülümsediler. Sonra bebeklerini sevmeye devam ettiler.

Bir süre sonra, bebek uykuya daldıktan sonra, Elena düzgün bir şekilde duş alma fırsatı buldu. Uzun ve sıcak bir duşun ardından kendini yenilenmiş hisseden Elena, saçlarını bir toka ile toplayabilecek kadar kurutmak için zaman ayırdı, ardından kaşmir kadar yumuşak olan ayak bileğine kadar uzanan bir bornoz giydi.

Başmelekenden bir hediye.

Vücudunu esnetmek için odada yavaşça dolaşırken, Raphael ona bebeklerinin ölümsüzlüğünden ve ölümlü kalp hücrelerinden bahsetti.

Elena gülümsedi ve yumruğunu havaya kaldırdı. "İşte bizim süper parazitimiz."

Raphael kıkırdadı. “Keir, üzerinde daha fazla test yapmak istiyor, ölümlü hücrelerinin nereden geldiğini bulabilir mi diye.”

"Tabii, neden olmasın." Elena da meraklandığını fark etti. "Ama önce..." Gözleri Lejyonlarına kaydı.

"İstersek o duvarın tamamını açabiliriz," dedi Raphael. "Öyle tasarlanmış."

Elena başını salladı ve başmelek, pencere kanatlarını kilidinden açıp üst üste kaydırarak yana itti. Sığınak, burayı yuva olarak görenlerin çoğunun sürekli değişimi istememesi de dahil olmak üzere pek çok nedenden ötürü, hâlâ teknolojinin daha az kullanıldığı bir yer olmaya devam ediyordu.

Daha etkili olan ise, zaman zaman burada dönen enerjilerdi. Jessamy'ye göre, efsaneye göre bu enerjiler, Ataların dünyaya sızan rüyalarını temsil ediyordu. Kökenleri ne olursa olsun, bu enerjiler teknolojiye büyük zarar veriyordu. İletişim hatlarını açık tutmak sürekli bakım gerektiriyordu ve kimse bu yükü artırmak istemiyordu.

Bugün, duvar sessizce açıldı; eski moda mekanizması açıkça iyi bakılmıştı.

Bebeginin büyük büyükannesi tarafından örülmüş sepetinde uyuduğu yere doğru yürüdü ve onu tamamen uyanık buldu. "Bizi birkaç gece uykusuz bırakacaksın, değil mi?" dedi, tüm vücudu eşit ölçüde yumuşak ve ilkel bir sevgiyle doluydu.

Onu kucağına aldı ve Raphael'in artık açık olan duvarın yanında durduğu yere taşıdı. Raphael hemen kanadını kadının sırtına yaydı, bir kolunu da beline doladı.

"Kanatlarını yırtmaktan korkuyorum," diye itiraf etti. "Çok kırılganlar."

"Yakında bir şifacı gelecek," dedi ona. "Kanatlarını korumak için onu nasıl kundaklayacağımızı öğretecekler — melek bebekler kundaklanmanın rahatlığını severler." Sırtını okşadı. "Ama

bir bebeğin kanatları şu anda hassas değil ve göründüklerinden daha esnek. Yırtılması sandığından çok daha zor."

Elena, onun vücudunun sağlam sıcaklığına yaslandı. "İçeriden bilgi sahibi olman iyi oldu."

"Bebek odalarında nöbet tutmayalı uzun zaman oldu. Ben de en az senin kadar korkuyorum."

Kız güldü ve başını kaldırdı; adam öpüşmek için eğildiğinde, kız da ona doğru yükseldi. Etraflarında bir yangın patlak verdi; acıtmayan, havada patlayan havai fişekler gibi göz kamaştırıcı bir gösteriydi.

Çocukları, sanki yayılan enerjiyi yakalamak istercesine ellerini kaldırdı.

Elena bu manzaraya gülerek baktı. "Sanırım ismini kesinlikle doğru seçmişiz." Doğum zamanı geldiğinde kısa bir liste hazırlamışlardı, ancak oğulları doğduktan sonra son kararını vermişlerdi.

Hem ölümlü hem de ölümsüz olan, meleklerin tarihine değinen ve ikisini de karakterize eden asi ruhu barındıran bir isim.

Raphael'in gülümsemesi gururlu bir babanın gülümsemesiydi. "Dünyamıza hoş geldin, Phoenix Zakriel."

50

*Aeclari'*mizin kendilerine ait küçük bir varlığı var.
Bu varlık dünyaya tam bir varlık olarak mı girecek?
Yoksa öyle mi olacak?
Küçük bir varlığı olan *bir aeclari'miz* hiç olmadı.
Yüce İlk *aeclari*—
Hayır, biz derinliklere döndüğümüzde onların varlığı henüz dünyaya
gelmemişti. Hala eşin içinde oluşum aşamasındaydı.

— *e Legion*

Legion, gel, oğlumuzla tanış.

Lejyon heyecanla kıpırdanmaya başladı.
Sığınak'ta ya da New York'ta konuşlanmış olmaları fark etmezdi; bunu tek bir vücut olarak yaşıyorlardı.

Medica'nın yanında nöbet tutanlar hep birlikte dönmediler, çünkü bu *aeclari'lerini* açığa çıkaracaktı. Hep birlikte dönmelerine gerek yoktu. Onlar birdi.

Dönüp, eşinin kollarında minik bir bebekle durduğu büyük açık duvara doğru yürüyen, Başlıktı. Havada hâlâ yaban ateşi kıvılcımları dolaşıyordu, ancak bu *aeclari'yi* endişelendirmiyor gibi görüldüğü için, Başlık bunu bir tehdit olarak görmedi.

Elena'nın kollarındaki çocuğun yüzüne bakacak kadar yaklaştı. "Uyuyor mu?"

"Şu an için," dedi Elena gülümseyerek. "On saniye önce uyanıktı." Bebeği uzattı.

Başkan, Lejyon ve diğerleri bir adım geri çekildiler.

Başkan Raphael'e baktı, kanatlarında parıltı, yüzünde öfke görmedi.

"Siz benim Lejyonumsunuz," dedi Raphael. "Siz benim bir parçamsınız; bunu biliyorum. Çocuğumuza zarar vermeden önce kendinizi yok edeceksiniz. Bunu ikimiz de biliyoruz."

Başkan çocuğa tekrar baktı. "Nasıl yapacağımızı bilmiyoruz..."

"Benim tuttuğum gibi tutun," dedi Elena, "ama sadece kendinizi rahat hissediyorsanız."

Lejyon üyeleri aralarında öfkeyle fısıldaştılar. Bu yeni bir deneyimdi. Kimse onlara tutmaları için çocuk vermezdi, hele ki yeni doğmuş melekleri. Onlar bunun için tasarlanmamıştı.

İlk ortaya çıktığınızda hayal ettiğimizden çok daha fazlası oldunuz.

İlk *aeclari* bunu söylemiş, onlara amaçlarının ötesinde büyümeye devam etmeleri için izin vermişti. *Olmaya* devam etmeleri için.

Böylece Lejyon, Birincil'in şekline bürünerek kollarını uzattı; şimdiye kadar bildiklerinin ötesinde bir güveni simgeleyen o minik kucağı kabul ettiler ve tam da Elena'nın onlara gösterdiği gibi tuttular; sonra da *aeclari*'lerinden gelen çocuğa tek bir yürek olarak bakışlarını dikti.

Henüz oluşmadı, diye karar kıldılar. Bizim büyüdüğümüz gibi o da büyüyecek.

Bunu görmek isteriz.

Hayatları boyunca hiçbir yeni varlığın oluşumunu izlememişlerdi.

Bu onların ilgisini çekti. Ama bundan çok daha ötesinde, görevlerini hissettiler. *Aeclari'nin* çocuğunu korumak için ayağa kalkmışlardı. Ve yapacakları da buydu.

"Merhaba, *aeclari'nin* çocuğu," dedi Başkomutan, tüm kardeşleri adına konuşarak. "Biz Lejyon'uz. Sen olana kadar seni koruyacağız."

Çocuğun gözleri bir anlığına açıldı ve o anda Başkomutan, tanıdık olanı, *aeclari'yi* oluşturan yaşam kıvılcımlarını gördü.

Lejyon artık anladığını fark ederek iç geçirdi. *Aeclari değil, tam anlamıyla aeclari'nin bir parçası.* Değer verilen. Kıymetli. Sevmek için...

51

Phoenix Zakriel, Elena'nın oğlu, Melek Yaratılmış, Marguerite ve Jeffrey Deveraux'nun kızı, ikisi de zaman içinde kaybolmuş ölümlüler, ve Başmelek Raphael, şu anda düşmüş olan Başmelek Nadiel'in oğlu ve Başmelek Caliane'nin oğlu.

—*Nte İsim Kitabı (Melek Kütüphanesi Arşivleri, Sığınak)*

“Evet, **doğrulandı**,” dedi **Keir** beş gün sonra, Elena ve bebek hala Medica'dayken—

şifacılar, doğumdan en az iki hafta geçene kadar yeni doğan bebekleri veya annelerini taburcu etmekten hoşlanmazlardı.

“Sen sinir bozucu derecede anlaşılmaz bir yaratıksın.”

Elena, ellerini beline koyarak sıırttı. Rahat siyah eşofman altı giymişti; üzerine, ölümlü arkadaşları tarafından ilk kez yaratılan HUNTER ANGEL ambleminin işlendiği koyu gri bir tişört giymişti.

Bunu ona hediye eden Eve'di — tıpkı zaman zaman yaptığı gibi. “Senin küçük kız kardeşin olarak, çağlar boyunca seni sinirlendirme görevini üstlenmek benim işim,” demişti ilk seferinde.

Bu artık Elena'yı rahatsız etmiyordu; onu seven, onunla gülen, onunla şakalaşan insanların değerli bir anısıydı.

Onların pek çoğu, onun oluşumunda rol oynamıştı.

Eve'e gelince, o çoktan yeğenine sarılmak ve ona her türlü abartılı sözler vermek için uğramıştı. O da

Ayrıca, Majda ve Jean-Baptiste ile birlikte Elena'nın burada kalmayı planladığı bir yıl boyunca Sığınak'ta kalacağı için, bebek kundaklama ve diğer bebek bakımı derslerine de katılıyordu.

Ancak şu anda Keir'in odasında sadece Elena, Raphael ve bebek vardı. "Neden şaşırmış gibi görünüyorsun?" diye şaka yaptı şifacıya. "Ben hep tuhaftım."

"Kan dolaşımında ve özellikle kalbinde nasıl hâlâ insan hücreleri bulunabildiğini anlamıyorum." Şifacı somurtkan bir ifadeyle baktı; Elena, yüzünde bu kadar hoşnutsuz bir ifade gördüğünü ilk kez fark etti.

"Bunu açıklayamıyorum. Belki de bir hata yaptım ve bu hücreler ölümsüz olmalarına rağmen ölümlü hücreler gibi görünüyorlar diye düşündüm, ama hayır, bu hücreler ölümlü hücreler gibi ölüyorlar. Sonuçlarımı *beş* şifacı arkadaşım tarafından kontrol ettirdim."

Raphael duvara yaslandı. "Yenileniyor olmalılar; aksi takdirde en azından Elena'nın kalbinde sorunlar olurdu."

"Evet. Hücreler ölümsüz hücreler gibi yenileniyorlar—ama ölümsüz *değiller*. Onlar ölümlü." Keir ellerini ince ipeksi saçlarının arasına soktu ve çekti—ve evet, bu *kesinlikle* Elena'nın onu bunu yaparken gördüğü ilk seferdi. "Her gösterge ölümlü olarak çıkıyor."

Elena'yı işaret etti. "Senin sayende, bu gizemin yüzünden artık sonsuz geceler boyunca uykusuz kalacağım."

"Marduk adına, bu tür gizemler ölümsüzlüğü ilginç kılıyor." Raphael'in ağır aksak yorumları Keir'i eğlendirmemiş gibiydi.

"Ama annenin örneğine bakılırsa," dedi Keir, "çocuk tamamen sağlıklı bir ölümsüz olmalı." Uykudaki bebeğin parmağına dokunmak için yanına yürüdü, sesi

yumuşak bir sesle, “Büyüdükçe sen de beni şaşkına çevireceksin, buna şüphe yok.”

* * *

Bundan iki gün sonra, Elena Majda yanında yanında yanında
yanında Bebek bebekuykuya uykuya dalmıştı—o
aslında o ilk günden sonra daha uzun süreler uyumaya
başlamıştı. Sanki artık dünyaya olan merakını giderdiği için
dinlenmekten memnunmuş gibi.

Bugün, Majda'nın kollarında uyuyordu. Büyük büyükannesi onu sallayarak uyutmuş, şimdi de sıkıca kucaklamıştı. Elena, zamanı geldiğinde, bebeğin kucağa alışıp yürümek istememesi için çaba sarf etmesi gerekeceği hissine kapıldı.

Çocuğumuz sayısız sevgi dolu kolların arasında büyüyecek,
dedi zihninde, sabah New York'taki işlerini halletmek için
dışarı çıkan başmelekine.

Dmitri sadece bir saat önce çıkmıştı, henüz eve dönmemişti.

Dün gece vampir, Raphael'i kutlama için bir içkiye çıkarmıştı ve başmelek, onu gülümsetecek kadar mutlu ve rahat bir şekilde Medica'ya dönmüştü. Bu arada o da Hannah, bebek Aanisa, Majda, Hannah'nın annesi Eve ve Sığınak'taki en yakın kız arkadaşlarıyla kendi küçük partisini vermişti.

Ortam kadınsı bir enerjiyle doluydu, erkekler ise uzak duruyorlardı.

“Eli, Cristiano’nun yanında,” demişti Hannah, yüzünde derin bir gülümsemeyle. “Kutlama için kaçırıldı—ve sana söyleyeyim, bunu ancak Cristiano yapabilir. O bir kedi kadar tembel. Onu görünce, günlerini güneşlenerek

, hiç kıpırdamadan geçiriyormuş gibi gelir, ama o işini halleden bir adam.”

Elena bu tanıma gülmüştü. “İtiraf edeyim, onu ilk gördüğümde bir puma gibi dolaştığını düşünmüştüm.”

Daha fazla kahkaha ve pasta vardı.

“Ben parti düzenliyorsam, her zaman pasta olur,” demişti Eve. “Hatta ananaslı ters çevrilmiş pasta bile yaptım, bilesin. Kız kardeşimiz Beth’in tarifinden.”

Elena, Beth’in adını duyunca gülümsemişti; Bethie’nin de bu kutlamanın bir parçası olmasına çok sevinmişti.

Hannah’nın annesi, nazik bir kadın olan ve her halinden şefkat yayan biriydi, Eve ile sonsuza kadar arkadaş kalacaklarını ilan etmişti. “Pasta,” demişti, gamzeleri belirirken, “iyi bir ilişkinin temelidir.”

Illium’un bölgesinden bir günlük ziyaret için gizlice kaçmayı başaran Zoe — o, Illium’un silah ustasıydı, bölgesel zırhının vazgeçilmez bir parçasıydı — iki kadına pasta çatalını doğrultmuştu. “Doğru.” Sonra tabağındaki çikolatalı fudge kekinden bir ısırık daha almıştı.

Sıcaklık ve dostluğun hakim olduğu güzel bir öğleden sonraydı. Jessamy, Phoenix'e biraz daha sarılmak istediği için en son ayrılan kişi olmuştu. “Sen ve Raphael ona ne güzel bir isim vermişsiniz, Ellie,” diye mırıldanmıştı onu kollarında sallarken.

“Vahşi ateş ve isyanın çocuğu. Evet, kulağa hoş geliyor “Aynen öyle.” Bebeğin burnuna nazıkçe bir öpücük kondurdu.

“Marduk ve Tiamat hakkındaki efsaneleri bulmamıza yardım ettiğin için teşekkür ederim.” *Zakriel* adını buldukları yer, o dağınık kayıtlardı. Günümüzde pek yaygın olmayan bir melek ismiydi, ama çok uzun zaman önce, Marduk ve Tiamat’ın oğullarından birine ait olmuş olabilirdi.

Elena ve Raphael’in yakın geçmişi, bir çocuğun narin omuzlarına yüklemek için fazla duygusal yük taşıyordu

omuzlarına yüklemek için çok fazla duygusal yük taşıyordu, Phoenix'e soyunun derinlikleriyle bu bağı kurmak doğru gelmişti.

“Önemli bir şey değildi, gerçekten. Biliyorsun, o ikisine takıntılıydım ve hâlâ da öyleyim,” diye itiraf etmişti Jessamy. “Keşke binlerce yıl boyunca o kadar çok arşivi kaybetmemiş olsaydık.”

“Marduk demişti ki...”

“Biliyorum.” Kaşlarını çatı. “Ama ben bir *kütüphaneciyim*, Ellie. Hayatımın ilginç olmasını istemiyorum. Arşivlerimin eksiksiz ve düzenli olmasını istiyorum.”

Gülmemek için kendini zor tutarken midesi ağrıyan Elena, ikisi de Phoenix'e bakarken diğer kadına sarılmıştı. Elena, Gavriel'in Jessamy'yi üvey annesi olarak gördüğü için ne kadar şanslı olduğunu ilk kez düşünmüyordu. “Michaela haber verdi mi?”

“O muhteşem el yazısıyla yazılmış bir mektupla. Oğlunu sevdiğim, onun bir annenin şefkatli bakımını bilerek büyümesini sağladığım için bana teşekkür etti.” Sessiz ve ağır gözyaşları. “Henüz benimle tanışmaya hazır olmadığı için onu suçlamıyorum, Ellie. Ben, onun yaşayamadığı her şeyin sadece bir anısıyım.”

Phoenix'in yanağına bir kelebek dokundu. “Keir ameliyattayken pek çok gece Gavi'yi kucağıma aldım. Ağlamasını dindirmek için onu salladım. Ona ninni söyledim. Yürümeye başlayan bir çocukken onu kucakladım, kütüphanede ve evde ayaklarımın altında dolaştı. Her gece onu yatağına yatırdım. Bütün bunları, bir kalp atışının bir parçası dışında, o deneyimleyemedi.”

“Evet.” Sesim duygudan boğulmuştu. “Ama o bir şeyleri doğru yapıyor. Raphael bana Gavi'nin hâlâ Avustralya'da olduğunu söyledi.”

“Her hafta beni ya da Keir'i arıyor. Mutlu olduğunu görüyorum.” Jessamy'nin sesinde kıskançlık yoktu, sadece kan bağı dışında her yönüyle oğlu olan bu çocuk için en iyisini isteyen bir annenin rahatlaması vardı. “Umarım yetişkin oğlunun ona saygı duyduğunu ve onu sevdiğini görmek Michaela'yı iyileştirir.”

Sonrasında bir saat boyunca Gavriel ve başka konulardan konuştular, Jessamy ise Phoenix'i kucaklamaya devam etti.

Bütün gün çok güzel geçmişti, kendini evindeymiş gibi hissetmişti.

Elena, Greta'yı, Honor'u ve New York'taki diğer arkadaşlarını özlemişti, ama Dmitri görevlerini kademeli olarak ayarladığı için hepsi tek tek ziyarete gelecekti.

Ziyaretçiler sadece Tower ekibiyle sınırlı kalmayacaktı; örneğin Lady Sharine, bu hafta içinde geleceğini çoktan açıklamıştı. Elena onu görmek için sabırsızlanıyordu.

Ancak bu sabah... "Burada olduğun için çok mutluyum," dedi Majda'ya. "Sanki annemin bir parçası buradaymış gibi hissediyorum."

Büyükannesinin gözleri yaşlarla doldu. "O iyi bir anne miydi, Ellie? Benim Marguerite'im?"

"En iyisiydi." Elena sallanan sandalyenin yanındaki yere oturdu, sırtını pencereye dayadı ve bacaklarını uzattı. "Dördümüz olsak da, onunla yeterince vakit geçiremediğimi hiç hissetmedim; bizi sevmekte çok iyiydi. Verecek *çok sevgisi* vardı."

Kalbi sızlasa da, bu sızı hafif bir sızıydı. Artık annesi ve kız kardeşleri hakkında sevgiyle ve acı duymadan konuşabiliyordu.

"Okula gitmeyecek kadar küçükken onunla market alışverişine gittiğimizi hatırlıyorum. O sırada bebek Beth'i babama bırakırdı ve biz de kendi 'Mama-Ellie' zamanımızı geçirirdik—o hep böyle derdi. Tüm reyonları gezerdik ve eve dönerken arabada yemek için özel bir şey seçmeme her zaman izin verirdi."

Majda'nın sesi boğuklaşarak, "Bu tür hikayeleri dinlemek kalbimi dolduruyor," dedi.

Elena, bunu daha önce hiç yüksek sesle söylemediğini fark etti ve Majda, Elena'nın anlattıklarından fazlasını hiç istememişti

Kendi başına, Elena'nın yaralarını çok iyi bildiği için. Ama bugün konuşmaya hazırды. “Hepimize böyle davranırdı. Belle’i dans derslerine götürürdü, arabada sadece ikisi baş başa kalıp sohbet edip aralarındaki mesafeyi kapatabilsinler diye—ve sonra çikolata ya da kahve içmek için bir yere uğrarlardı.”

“Peki ya Beth ve Ari?” Majda, güç ve medeniyetin cüppesine bürünmüş acımasız bir narsistten korumak için terk etmek zorunda kaldığı sevgili çocuğu hakkında daha fazla bilgi edinme arzusunu gizlemeye çalışmadı.

“Beth, annemin pastacılık yardımcısıydı—yüzüne karışımı bulaştırdığı zamanı sana anlatmıştım, hatırlıyor musun?” Elena güldü. “Ama öğrenmeye devam etti, tıpkı annem gibi olmaya kararlıydı. Hâlâ tezgahın üzerinde oturduğunu, kek hamurunu karıştırırken dilini ağzının köşesinden çıkardığını görebiliyorum.

“Biz okuldayken birlikte vakit geçirirlerdi. Bir şeyler yapmıyorlarsa, pasta süsleri seçmek için pastacılık malzemeleri dükkanına ya da minyatür kekler yiyip fikir almak için şık bir pastaneye giderlerdi.” Bethie, malzemelerin bulunduğu plastik kabını düzenlerken nasıl da ışıldıyordu.

“Ari aramızda en akademik olanıydı; müzeleri ve kütüphaneleri severdi, bu yüzden annem gösteri ve sergi biletleri alırdı ve ikisi birlikte giderlerdi. Diğer zamanlarda kütüphaneye yürüyerek gider, rafları karıştırır ve eve dönerken dondurma alırlardı.”

“Kızlarını iyi tanıyordu.”

“Evet.” Elena bir bacağı dizinden büküp, ön kolunu üzerine dayadı. “Babamız da bizi tanırdı. Bizimle bire bir vakit geçirecek kadar çok zamanı yoktu, ama hiç aldırmazdık çünkü sahip olduğu boş zamanını ailemizle geçirirdi.”

Beklenmedik bir anı, yüzüne bir gülümseme getirdi. “Belle o isyankar yaşa geldiğinde, çok fazla kapı çarpılırdı—ablam, vahşi bir enerjiyle doluydu. Ama annem sadece ellerini havaya kaldırır ve şöyle derdi: ‘Bu özelliği benim ailemden almış, ne yapayım *azeetze*, fırtınalar boyunca onu sevmekten başka.’ ”

Majda şaşkın bir kahkaha attı; yanaklarında gözyaşlarının bıraktığı ıslak izler vardı. “Kendi annemin de tam olarak bunu söylediğini hayal edebiliyorum. Doğamızda her zaman fırtınalı bir yan olmuştur.”

Elena, Majda’nın bu yönünü hiç görmemişti; ama o, Majda’yı sadece büyükannesini olarak tanıyordu, genç bir kadın olarak hiç tanımamıştı. Ayrıca, Majda ile Jean-Baptiste’in ilişkisinin, Sığınak’ın taşları kadar sağlam olduğu dışında hiçbir fikri yoktu.

“Kapıları çarptın mı?”

“Ah, ama bu benim sırrım.” Elena’ya bakarken gözleri parladı. “Ama belki de benim öfkemi büyükbabana sormalısın. Onu, uysal ve yumuşak başlı bir kız olduğuma inandırdığımı söylerdi.”

Elena burnunu çektirdi. “Oh, bu kesinlikle yalan.” Büyükannesinin çelik gibi iradesi ilk tanışmalarından beri belliydi; kimse onun yaşadıklarını, içinde büyük bir “siktir git” ruhu olmadan atlatamazdı.

Majda gülerek gözyaşlarını sildi ve sonra, parlak kış ışığıyla dolu odada otururken, aile hikâyelerini paylaştılar. Sadece Elena’nın tanıdığı insanlar değil, Majda’nın çocukluğunun bir parçası olanlar da vardı. Tamamen farklı bir nesil.

Phoenix, diye düşündü Elena, tarihine dair güçlü bir bilince sahip olarak büyüyecekti.

Ve eğer evren onlara bir hediye daha vermeye karar verirse, o zaman o da ayrıca

iyileşiyorsundur, Caliane, diye düşündü, Raphael'in annesini kaybetmenin yaralarını hala sarmadığını bilerek. Delilik tehdidi, o bir kez daha aklı başında ve kendinde uyanana kadar onun üzerinde asılı kalacaktı.

Elena, başmelek için bundan nefret ediyordu, ama çocukluğundaki dehşetin onu sonsuza dek değiştirdiği gibi, Nadiel ve Caliane'nin cinai deliliğe sürüklenmesinin de onu derinden etkilediğini biliyordu.

Tek yapabilecekleri birbirlerine destek olmak ve oğullarını sevmekti.

52

Gitmeden önce Bluebell'i görmek istersin diye düşündüm.

—*Raphael, Elena'ya (Bir zamanlar, Enclave'de)*

Doğumdan **üç hafta sonra**, Elena, kalesinin balkonlarından birinde, yumuşak yastıklarla kaplı sallanan bir rattan sandalyede oturuyordu

, kollarında Phoenix'i tutuyordu ve alan kil çömleklerle ısıtılıyordu ki, bulut grisi gökyüzüne karşı belirgin mavi kanatlar gördü.

Halüsinasyon gördüğünden emindi; çünkü sınır gerginlikleri tırmanmaya devam ederken, Illium kesinlikle kendi topraklarına yakın kalacaktı.

Mavi renk giderek daha net bir şekilde görünmeye başladı.

Artık inkar edilemez hale gelene kadar. “Raphael! Illium geldi!”

Hemen arkasındaki çalışma odasında çalışan başmelek, balkona çıktı. “Elbette burada,” dedi alaycı bir ses tonuyla.

Illium, sahip olduğu tüm göz kamaştırıcı hafifliğiyle balkona indi.

Küçük mavi bir tüy havada süzülüyordu, Bluebell kadar hafif bir dansçı gibi.

"Bu civarda olduğuma inanır mısın?" dedi, saçları dağınık ve nefesi düzensizdi; bu da ne kadar hızlı ve zorlu bir uçuş yaptığını gösteriyordu.

Başmelekler kolay kolay nefes nefese kalmazlardı.

Onu sadece kucaklamak isteyen kadın, “Sen delisin,” dedi.

Illium, utanmadan sırttı ve Raphael'i, ikisi baş başa kaldıklarında her zaman yaptıkları gibi selamladı; savaşçıların yaptığı gibi ön kollarını birbirine kenetleyip sırtlarına vurarak kucaklaştılar. "Merhaba, benim babam olmayan başmelek dostum," dedi Illium, her zamanki gibi küstahça. "Yeğenimi ziyarete geldim."

"Yeğen mi?" Raphael kaşlarını kaldırdı, "Bunu nereden çıkardın?"

"Şey, ben kesinlikle Illium Amca olacağım, o yüzden o da benim yeğenim olmalı." Artık Elena'nın sandalyesinin yanındaydı, gözleri Honor ve Dmitri'nin hediye ettiği yumuşak sarı battaniyeye sarılmış, uyanık olan Phoenix'e dikilmişti.

Yüzü çatlayacak kadar gülümsüyen Elena, bebeği Illium'a doğru kaldırdı; Raphael'in aşırı koruyucu modunda olsa da olmasa da, Nix'leri Bluebell'in yanındayken asla endişelenmeyeceğini biliyordu. "Al," dedi, "onu tutabilirsin."

Ancak Illium önce Raphael'e baktı; Raphael hafifçe başını salladı. "Bekle." Illium deri ceketini çıkarıp yumuşak, eskimiş pamuktan yapılmış kolsuz bir iç çamaşırını ortaya çıkardı.

Sonra Nix'i özenle kucağına aldı ve onu göğsüne bastırdı; bebek ve Bluebell birbirlerinin gözlerine baktılar.

Elena'nın kalbi kabardı.

"Illium Amca" diyebilir misin? Derin bir mırıldanma. "Hatta 'Blue Amca'yı bile kabul ederim. 'Illium' biraz uzun *geliyor*."

"Nasıl kaçtın?" Raphael bir elini salıncak sandalyesinin üzerine koydu. "Aodhan bölgeyi elinde tutuyor mu?"

Illium bebeğe komik bir yüz yaptı. "Gizlilik büyüsü kullanarak karanlığın örtüsü altında kaçtım. O salak sınırda oturmaz, sadece askerlerini oraya yerleştirir ve bunu fark edebilecek tek kişi de odur, bu yüzden bölgem ani bir saldırıya karşı güvende. O benim gittiğimi fark etmeden geri döneceğim." Nix'e burnunu sürttü. "Blue Amca, Nixie," diye fısıldadı.

Elena, Raphael'e baktı. *Bluebell'in ona Nixie demesine şaşırمامalıydı.* O isim, şimdiye kadar o ve Raphael'in oğullarına taktıkları özel bir takma addı, ama Illium'un içgüdüsel olarak onu kullanması gayet doğaldı. *O asla değişmeyecek.*

Cadre 'ye ilk katıldığında tam da bunu söylemişti. Raphael, mavi kanatlı, neşeli ve sevgi dolu minik bir çocukken büyümesini izlediği bu adam için endişelenmişti; Illium'un, kalbi bu kadar açıkken Cadre'nin ölümcül politikalarından nasıl sağ çıkacağını bilememiştir.

Ama Illium birinci generaldi. Nasıl liderlik edileceğini —ve yırtıcılarla nasıl başa çıkılacağını biliyordu. Tesadüfen, o kadar mizahlı ve iyi huyluydu ki, halkı ona hayrandı.

Raphael'in Elena'sı da öyle.

Illium'a karşı şu anda Elijah'a karşı hissettiği kadar tehlikeli hissedeceğinden endişelenmişti, ama bu gereksiz bir korku olduğu ortaya çıkmıştı. Çünkü içindeki ilkel çekirdek, bir zamanlar mavi kanatlı bir çocuğun elini tuttuğunu, ağlayan bir bebeği göğsüne yasladığını, bu başmelek olacak çocuğun eline tahta bir alıştırma kılıcı verdiğini hatırlıyordu.

Sonra, zamanı geldiğinde, aynı çocuğa ilk gerçek kılıcını vermişti.

Onlarınki, Kadro'daki diğerlerinin ilişkilerinden farklı bir ilişkiydi; ancak baş başa kaldıklarında bile Illium hâlâ ona boyun eğiyordu.

Raphael'in, başmelek olmasa da Leydi Sharine'e yaptığı gibi.

Bazı şeyler meleklerin kanunlarının ya da geleneklerinin ötesindeydi.

"Buraya biraz yiyecek getireyim." Illium'un o yoğun uçuş hızıyla inanılmaz miktarda enerji harcadığının farkındaydı. "Ne zaman ayrılman gerekiyor?"

"Bir saat içinde. O salak askerlerini toplarken daha fazla risk alamam."

Raphael bu durum hakkında ona sormak istese de, bunu daha sonraki bir görüşmeye bırakmaya karar verdi. Bugün, bu ziyaret, neşeyle ilgiliydi — ve çocuklarının Illium Amcalarıyla ilk kez tanışmasıyla ilgiliydi.

Amca, ziyaretin tamamı boyunca Nix'i kucağında tuttu; çocuk, onun güçlü kollarında oldukça mutluydu. "Sana ilk antrenman kılıcını vereceğim," dedi Illium, sonra Raphael'e bir bakış attı; herkese açık, geniş kalbi orada, herkesin görebileceği şekilde duruyordu. "Tabii baban izin verirse."

Dün biri Raphael'e sorsaydı, oğluna ilk alıştırma kılıcını elbette kendisinin vereceğini söylerdi; ama bugün, bunun doğru olduğunu, olması gerekenin bu olduğunu bilmekle göğsü gururla doldu. "Evet," dedi, sesi boğuktu. "Artık bu bir gelenek oldu sanırım."

Gözleri parlayan Illium, Phoenix'e baktı. "Amcan Aodhan, onursal ikinci büyükannenle, çocukluk portrelerini hangisinin yapacağı konusunda şimdiden kavga etmeye başladı."

Gülümsemesi yanaklarını kırıştırdı. "Sanırım bir uzlaşmaya vardılar—sırayla yapacaklar." Sesini fısıltıya indirerek ekledi, "İkisine de güvenmiyorum, Nixie. Sözlerimi unutma, sen etrafta olduğunda gizlice eskizler yapacaklar."

Bu adamı ben yetiştirdim, Elena, dedi Raphael eşinin zihnine, gözleri alev alev yanarken elini sandalyesinin üstüne sıkıca bastırdı. *Ve o olağanüstü bir çocuk.*

Elena başını kaldırdı. *Evet, sen yetiştirdin ve evet, o olağanüstü.* Gülümsemesi onun dünyasını doldurdu. *Nixie'ye harika bir baba olacaksın, Raphael. Kanıtı tam önündedir.*

Raphael, soğuk ve temiz havayı kesik kesik soludu.

53

Benim yanımda kendi derinden başka bir deri giymediğin için çok mutluyum.

—*Andromeda, Naasir'e (Bir zamanlar, Gümüş Kanatlı
Uyuyan'ı Avlarken)*

Naasir daha önce Phoenix'e gitmişti, ama yine de uğradı tekrar . günü yeni yıldırım yıldırım mola Ve çocukları elden teslim edilenlerin yanı sıra haberciler ve kuryeler tarafından gönderilen hediyelerle boğulmuş olsa da, Elena hala kaplan yaratıklarının ne getireceğini görmek için diken üstünde bekliyordu.

Andi'nin "ilginç" hediyeler verme eğilimini biraz dizginlemesi mümkün olsa da, Elena öyle düşünmüyordu. Andi, Naasir'i tam da olduğu gibi seviyordu; bu da, Elena'nın en üst düzeyde bir destekçi olabileceği anlamına geliyordu.

Ancak, kimera Andromeda ve Izar ile birlikte içeri girdiğinde elinde hiçbir şey yoktu. "Hediyeyi daha sonra getireceğim," diye söz verdi; GQ dergisindeki modeller gibi düzgün kesilmiş, metalik gümüş rengi saçları şaşırtıcıydı. "Henüz tam olarak hazır değil."

"Saçına ne yaptın?" diye patladı Elena.

Andromeda ellerini havaya kaldırdı. "Gördün mü! Sana abarttığınızı söylemiştim!"

"Gözüme girip duruyordu, çok sinir bozucuydu." Naasir, somurtkan Andi'yi kendine çekip bukleleriyle oynamaya başladı, gürleyen bir mırıldanma sesiyle, "Senin için tekrar uzatırım. Ne kadar sevdiğini biliyorum..."

"Sus." Andromeda'nın illi bal rengi teninde kızarıklık belirmişti. "Misafirimiz var." Ama yine de onun yanına sıkıca yapışmış, kolunu onun omzuna dolamıştı.

Bu sırada Izar, Nix'i alıp uçarak kırışlerin üzerine oturdu. İkiisi ne konuştular, Elena bilmiyordu, ama Izar aşağı inmeye karar verdiğinde oğlu uykulu bir şekilde gülümsüyordu.

Naasir'in "daha sonra" dediğı zaman, gün batımı civarı olduğı ortaya çıktı; gökyüzü kararmaya başlamış, kale personeli de evi aydınlatmaya başlamıştı.

Bu sefer sadece Naasir ve Andi vardı ve Naasir kollarında bir kedi taşıyordu. "Küçük için bir evcil hayvan," dedi ve çizgili altın rengi yarattığı kalenin oturma odasının zeminine bıraktı; şömineden çıkan ateş, kedinin tüylerinde parıldıyordu. "Bir Bengal yavrusu."

Kedi patilerini uzattı ve sırtını kavisleyerek keyifle gerindi.

Elena, on dakika önce Nix'i beslemeyi bitirdiğı kanepeden kediye izledi. "Naasir, o bir ev kedisi *değil*. Ne Bengal, ne de başka bir şey."

"Evet, öyle. Yavru ile birlikte evde kalacak ve onu koruyacak. Bir ev kedisi."

Elena, yardım istemek için ateşin yanında duran Raphael'e baktı, ama omuzları o kadar titriyordu ki yardım edemezdi. "Ne yaptın sen, vahşi bir kedinin yavrusunu kaçırıp buraya mı getirdin?"

Kedi Naasir'e doğıru miyavladı, başını çevirerek kocaman bir kulağını gösterdi. Sivri ve içi tüylü olan bu kulak, bilinen hiçbir ev kedisinin kulağına *benzemiordu*.

"Kırıldı," diye fısıldadı Naasir. "Her ne kadar yavru kedi olsa da, kaçırılmasına izin vermeyeceğini belirtmemi istiyor."

Elena, Nix'i ihtiyaç duyduğu için değil, onu kucağında tutmayı sevdiği için sallıyordu; Nix derin bir uykundaydı. Bu sırada, ev kedisi olmayan kedi, ona kırıgın bir ifadeyle baktı. "Üzgünüm," dedi Elena, kediyle sanki onu anlıyormuş gibi konuştuğuna inanamadan; ama ne de olsa o, Naasir'in arkadaşıydı. "Bunu şaşkınlığa bağla."

Görünüşe göre yatışan kedi, bebeği görebilmek için devasa ön patilerini kanepenin koluna koymak üzere yanına geldi. Elena, Nix'i ona daha da yaklaştırdı, çünkü bildiği bir şey vardı: Naasir onlara ne getirmiş olursa olsun, çocuklarına zarar vermeyecekti.

Kedi bebeği kokladıktan sonra yere inip odada dolaşmaya başladı, hatta Raphael'in bacaklarının arasından geçip gitti.

"Cidden," diye fısıldadı Elena, Naasir'e, Andromeda ise dudaklarını sıkıca kapatıp masum görünmeye çalışıyordu. "Vahşi bir yaratığı evcilmiş gibi davranması için ikna mı ettin?"

Naasir omuz silkti. "Kale ve Kule'deki yaşamla ilgileniyor ve yavruları seviyor. Atalarından biri benim yavrularımın dostuydu ve hiçbirini yemedi."

Elena, ev kedisi olmayan hayvanın buna kıkırdadığını yemin ederdi.

Yanındaki kanepede uzanmış, bebeğin burnuna dokunabilecek mesafede duran Naasir, "Merak etme, Ellie. O, yavrunu koruyacak ve onun arkadaşı olacak. Söz veriyorum," dedi.

Elena iç çekerek, öngörülebilir bir gelecekte bir ev kedisi olmayan kediyle yaşayacağı fikrine boyun eğdi. "Adı ne?"

Naasir ona baktı ve hiç de insana özgü olmayan, ama çok kedi gibi sesler çıkardı.

Cevap geldi.

"Söyleyebileceğin bir adı yok," dedi. "Ama ona vereceğin bir isme seve seve cevap verecektir."

Elena, ev kedisi olmayan hayvan kanepeye atlayıp diğer tarafına kıvrılırken gözlerini kısarak baktı. “O zaman sana Bengal diyeceğim, madem öyle davranıyorsun.”

Bu sefer ev kedisi olmayan yaratık kesinlikle hıh hıh diye güldü, Naasir ise sırttı; gümüş rengi gözleri, koyu teninin altında dalgalanan kaplan çizgilerinin üzerinde parılıyordu. Uzun, çok uzun bir süre boyunca tam olarak hangi türe ait olduğu konusunda onu merakta bırakmıştı, ama artık onun bir kimera olduğunu bildiği halde bile, ona “kaplan yaratık” demeyi tercih ediyordu; bu, onun kişiliğini çok daha iyi yansıtıyordu.

“Artık evcil hayvan yok,” dedi Raphael sonunda, dudakları kıvrılmıştı ama ses tonu ciddi olduğunu gösteriyordu. “Bize danışmadan olmaz.”

Naasir başını salladı. “Çocuklara köpek yavruları getirdiğimde Andi de öyle demişti.”

“Onlar *kurt* yavrularıydı!” diye itiraz etti Andromeda.

Raphael yüzünü ateşten başka yöne çevirdi, tekrar gülmemek için elini şömüne rafına dayadı.

"Bekle," dedi Elena, dudakları seğirerek, "Bengal şehirde tek başına kalırsa yalnız hissetmez mi?" Şüphesiz ki Sığınak'ta ve çevresinde ailesi vardı — Naasir'de bir arkadaşı da.

“Hayır. Seyahat etmek, dünyayı görmek istiyor.” Naasir, minik elleriyle parmağını tutan Nix’e yine dokundu. “Sığınak’a dönmek isterse bunu açıkça belli edecektir.”

Bu noktada Elena, Naasir'in bilinçli kedi numarasıyla onu kandırmadığından emin değildi, ama sonra kedi başını kaldırıp ona mırıldanarak sanki her şeyin yolunda olacağını temin eder gibi davrandı ve Elena konuyu kapatmaya karar verdi. Bunun yerine bebeği Naasir'e verip, ev kedisi olmayan bu hayvanın yumuşacık tüylerini okşamaya başladı.

Kedi kuyruğunu tembelce salladı.

54

Burada kalacağız. Ailemizin yanında.

—*Majda (İlk torunuyla tanıştığı gün)*

Raphael'in o ilk yıl boyunca Tower'da kalmak zorunda olduğu **dönemlerdeki ayrılıkları**, her iki tarafta da çevrelerindeki destek ağı sayesinde daha kolay atlatıldı.

Elena, ayrı kaldıkları her gece başmelekini özliyordu, ama Eve, dedesi ve büyükannesi ve Zoe'nin —Aegaeon'un doğumların ardından biraz sakinleşmesiyle daha sık ziyaret etmeyi başaran—o yıl boyunca onunla birlikte olmak... tam bir nimetti.

Zoe, Nixie'nin kötü bir dönem geçirdiği günlerde onu bütün gün kucağında sallardı; uzun bacaklarıyla, Legion'un eşliğinde Sığınak çevresindeki yolları adeta yutardı.

Eve, yeğenine ailelerinin hikayelerini anlatırken bebeği kundaklıyordu.

Majda, Elena'ya Marguerite'i çok hatırlatan, memleketinden tatlı ninni şarkıları söylüyordu.

Jean-Baptiste, geceleri Nix'in yanında oturup, doğduğu ve büyüdüğü Amazon ormanındaki deneyimlerini anlatıyordu. "Bir gün seni oraya götüreceğim," diye torununa söz verdi. "Orayı deneyimlemek muhteşem bir şey."

Ayrıca, Elena'nın Hannah ile olan dostluğu,

Sığınak. Bir başka ilk kez anne olan kadınla birlikte ilk kez anne olmak, ikisinin de deneyimleyerek öğrenmesi, çok farklı iki kadın arasında kopmaz bir bağ oluşturdu.

Sonra Izar, ona eşlik etmek ve Nix'e çocukken kardeşleriyle birlikte yaptığı çılgın şeyleri anlatmak için uğradı. “Sen tek bir varlıksın, Aanisa da öyle. Güçlerinizi birleştirmelisiniz.”

Nasien de doğumdan iki ay sonra Sığınağa geri döndü; yanında çocuklar için özenle resimlenmiş bir peri masalları kitabı getirmişti. Izar yakınlarda uzanmış dinlerken, o da bebeğe bu kitabı yüksek sesle okudu. İkisi fiziksel olarak birbirinin aynısıydı; ancak kişilikleri açısından çarpıcı bir şekilde farklıydılar. Üçü arasında Nasien en ölçülü ve sakin olanıydı; çılgın planlarını baştan sona düşünerek kusursuz hale getiren çocuk oydu.

Sonra Misha, iki kardeşi de evdeyken Kule'den izin almayı başardı ve birdenbire, üçü de Nix'i kucaklarında dolaşmaya çıkmayı teklif etti. Izar en çılgın, Nasien ise çılgınlığın içindeki sükûnet ise, Misha tam bir yaramazdı.

Elena'nın yanağına öpücük kondurdu, gümüş rengi saçları onun tenine değdi ve şöyle dedi: "Senin muhafızların arasında yer almam gerektiğine karar verdim. Bir teknoloji uzmanına ihtiyacın var."

Elena'nın dudakları seğirdi. "Yedi'nin bir parçası olmayı planladığını söylememiş miydin?"

Boğazının derinliklerinden çok kedimsi bir ses çıktı. “Ben bir yavruydu. Yavrular ne bilir ki? Yedi, ön saflarda yer alır—ama ben kısmen kedyim. Arka planda dolaşmayı severim. Senin Muhafızların bana daha uygun. Ash ve Janvier zaten gri bölgede yürüyorlar ve Sameon ön cepheyi koruyor, Izzy de onun yedeği. Ben de tam o boşluğa sığacağım.”

Haklıydı. Muhafızları, Raphael'in ekibiyle el ele çalışırken, Yedi'den daha çok radarın altında işlev görmüştü.

Ayrıca Misha'nın işinde çok başarılı olduğunu da biliyordu; hem Jason hem de Vivek'in de belirttiği gibi, yaklaşımı benzersizdi, zihni farklı bir şekilde çalışıyordu — ama bu sadece çaba sarf etmeden diğerlerinden daha zeki olduğu anlamına geliyordu.

“O mükemmel,” diye yanıtladı Muhafızlarının mevcut üyeleri, Misha'nın onlara katılma fikrini ortaya attığında.

Böylece iş tamamlanmıştı; çocukluğundan beri hayran olduğu bir adam, kendisiyle Nixie'yi koruyan ekibin bir parçası olmuştu. Beklemediği şey ise, Misha'nın, kardeşlerini de bu göreve gayri resmi olarak atadığını belirtmesiydi. "Biz bir sürü olarak çalışırız." Misha, yavruyken yaptığı gibi burnunu ona sürttü; o kadar sevecen ve oyunbazdı ki, derisinin altında ölümcül bir avcı olduğunu asla tahmin edemezsiniz.

"Nasi ve Izar

artık Muhafızlarının gölge üyeleri." Ne sadakat. Ne yürek.

Elena en güzel şekilde duygulanmıştı.

Aile bağları, dostluk bağları, her yönden gelen sevgi... Geçen yılı asla unutmak istemezdi.

Yine de Tower'a, evine dönmüş olmaktan memnuniyet duyuyordu. Şifacılar, Phoenix'in Nisia'nın keskin gözetiminde orada olmasından oldukça memnundu. Phoenix, hassas yenidoğan dönemini büyük bir başarıyla atlatmıştı — gerçi vücudundaki ölümlü hücreler Keir'i hâlâ şaşkına çevirmeye devam ediyordu.

Bu günlerde, bebeğinin arka plan müziği New York'un sesleriydi ve farklı tanıdık kolların arasında olmaya çoktan alışmıştı.

Sivya ve Montgomery, Raphael ve Elena bir tür dadı tutmayı tartıştıklarında isyan çıkarmakla tehdit etmişlerdi — Elena ve Raphael'in görevlerini yerine getirmek zorunda oldukları ve Majda ile Jean-Baptiste'in müsait olmadığı zamanlarda devreye girecek güvenilir bir kişi. Belki de bir genç

Şehirde vakit geçirmek isteyen ama henüz tam görevlere hazır olmayan bir sığınak şifacısı.

"Zaten başın çok dolu," demişti Raphael ikisine karşı.

Stoik bir inatçılıkla.

Bu yüzden bebekleri mutfakta Sivya ve ekibi tarafından şımartılıp okşanarak ya da Montgomery tarafından bebek çantasında taşınarak vakit geçiriyordu. Nix bakıcılarını seviyordu ve henüz çok küçük olmasına ve bir yaşındaki bir insan kadar aktif olmamasına rağmen, seslerini duyar duymaz gülümsüyordu.

As for his great-grandparents, he saw them at *least* haftada iki kez.

O ve Raphael, Kule'deyken bir iki saatliğine ona bakacak birine ihtiyaç duyduklarında, şaşırtıcı bir şekilde ilk gönüllü olan Greta'ydı. "Ben her zaman buradayım," dedi o kuru tavrıyla. "Ayrıca, bebek nadiren ağlar, bu yüzden onu beşiğiyle birlikte masamın üzerine bırakabilirsiniz, döndüğünüzde hayatta olduğundan emin olurum."

Çok hevesli bir teklif değildi ama Elena arkadaşını tanıyordu. Greta, Phoenix'i korumak için ölümüne savaşırdı. Ayrıca çalışırken onunla konuşur, eğer huysuzlanırsa onu kucağına alıp sallardı. Çünkü Greta, sert görünüşüne rağmen küçük çocuklara ve hayvanlara karşı nazikti.

"Buna gerek yok," dedi Elena. "Bebekleri sevmediğini biliyorum." Arkadaşını zor durumda bırakmak istemiyordu. "Nisia, revir aşırı kalabalık olmadığı sürece bebeğin yanında olmasından memnun. O sırada Kule'de olurlarsa Dmitri ve Honor da öyle."

Elena'nın Muhafızları, Lejyon, gerekirse hepsi devreye girecekti

—ama mesele, ekipten kim bu kadar küçük bir melek bebeği nasıl idare edeceğini biliyordu. "Bebekler hakkında bir şey biliyor musun ki?"

Greta gözlerini devirdi. “Evet.” Bir duraklama. “Kimseye söylemezsen, yüzüne karşı yalancı dersin, ama *çok* uzun zaman önce melek ailelerin çocuk bakıcısıydım.”

Elena’nın ağzı açık kaldı. “Yalan söylüyorsun. Bana cadı olduğun dönemde çocuk yediğini söylemiştin.”

“Oh, sus.” O parlak yeşil gözlerde bir kahkaha. “Ve çocuğu bana ver. O benim en iyi arkadaşımın bebeği. Tabii ki benimle kalacak. Onu besleyebilmem için süt bırakmayı unutma.”

Greta, bu şekilde, yerden yükseltilmiş ve masasında çalışırken tek ayağıyla sallayabileceği şekilde tasarlanmış özel bir beşik sahibi oldu; böylece Nix uyanıkken ona bakıp onunla ilgilenebiliyordu. Elena ona o sallanan beşiği vermemiştii; Greta onu kendi başına sipariş etmişti.

Elinde, beşiğin üzerine asılı olan, dokunması yumuşacık hayvanlar ve tüylü oyuncaklarla dolu mobil vardı; bebek uyanıkken bu oyuncakları tutmaya bayılırdı.

Bir gün, Greta Nix'e bakarken Elena ofise girdi ve arkadaşının ona, Greta'dan duyduğu en yumuşak ve en tatlı sesle konuştuğunu duydu. "Evet, akıllı bir çocuk olduğunu biliyorum," diyordu Greta. "Aynı zamanda çok da çekicisin. Ama ben bağışıklığım, o yüzden deneme bile."

Ama sonra Nixie'yi kucağına alıp ona sarıldı.

Elena, Greta onu görmeden ortadan kayboldu; arkadaşı... en iyi arkadaşı... onun sırlarını hak ediyordu. Çünkü Nixie'nin doğumu, Elena'nın yaralı ruhunda bir açıklık yaratmış ve Greta'nın dostluğunu en üst düzeyde kucaklamasına olanak sağlamıştı.

Başardım, Sara. Sonunda başardım.

Gözyaşları yüzünden süzüldü, kalbindeki ağıt, her açıdan her zaman kız kardeşi olacak olan arkadaşına adanmış sonsuz bir şarkıydı.

55

Sevgilim, bir bebeğin ağladığını duyuyorum. Küçük bir çocuk, gözyaşları
dinmek bilmiyor.

Tehlikede mi, aşkım?

Hayır, o, ölümlülerin çocuklarını seven başmeleklerin kollarında
güvende.

—*Cassandra ve Qin (Bir Rüya Dünyasında)*

Dört yıl sonra, gömleksiz Raphael, yorgun Elena uyurken
göğsüne ağlayan bebeklerini sallayarak

Yorgun düşen Elena ise uyuyordu. Çocuğunun gözyaşları kalbini
parçalıyordu, ama sayısız gün boyunca uyanık kaldıktan sonra
artık daha fazla uyanık kalamıyordu.

Raphael onu kelimenin tam anlamıyla yatağa fırlatmış ve
üzerine bir battaniye örtmüştü. “Uyu,” diye emretmişti. “Bu
süreçte ikimizden biri akli başında kalmalı. Şimdi sıra bende.”

En sadık dostları Bengal bile bitkin düşmüştü; Nixie acı ve
kederden gözyaşları dökmeye başladığı andan itibaren endişeli
ve kaygılıydı.

"Sen de," diye emretmişti Raphael. "Onu korumak için
dinlenmen gerekiyor."

Bengal, Elena'nın sırtının alt kısmında kıvrılmış, horluyordu;
vücudu Elena'nın kanatlarıyla gizlenmişti.

Onlar yorgunluktan uykuya dalmışken, Raphael yürüyerek
üzüntü içindeki çocuklarıyla konuştu. “Her şey yoluna
girecek, Nixie.” Aynı anda bu sözleri oğlunun zihnine de
fısıldadı. “Acıyor, biliyorum, ama baban yanında.”

Oğlu minik yumruklarıyla ona sarıldı, sırtında güçlenmeye ve daha sağlam bir şekil almaya başlayan kanatlardan gelen acıyla mücadele ederken yüzünü buruşturdu.

“Bebekler için durumun böyle olduğunu bilmiyordum,” demişti Elena, her şeyin başladığı ilk gece, sesi kendi gözyaşlarıyla doluydu. “Benimki deli gibi kaşınıyordu.”

"Bu, ölümlü çocuklar için dış çıkarma gibi bir şey," demişti ona. "Bunu hiç hatırlamayacak ve onu rahatlatmanın yollarımız var. Unutma Elena, ölümlü terimleriyle o sadece birkaç aylık."

Ama yatıştırıcı merhemi kullanmış olsalar da, zavallı bebekleri teselli edilemez durumdaydı. *Nisia*, Raphael şifacısının zihnine seslendi, *Phoenix için yapılacak başka bir şey olmadığına emin misin?*

Üzgünüm efendim. Kontrol ettim ve ebeveynleri kadar inatçı olması ve durduramadığı bu acıdan öfkelenmesi dışında bir sorunu yok.

Raphael, gözyaşlarıyla kızarmış yanaklarından oğlunu öptü. *Hastalara karşı tavrın her zamanki gibi nazik.*

Çocuk yüzünden uykusuzken beni cezalandırmakla tehdit etme, diye emretti Nisia. *Vardiyaya girmemi ister misin?*

Hayır, dedi Raphael. Bunun için bizimle olması gerekiyor. Cezalandırma bekleyebilir.

Mükemmel.

Hıçkırıklarla karışık bir ağlama, bir başka hırıltılı nefes... ve Nix'in vücudundaki yumrukları gevşedi. Oğlu, Raphael'inkiyle aynı gözlerle ona sitem dolu bir bakış attı, kalın siyah kirpikleri ıslaktı, sonra yorgunluk sonunda onu alt etti.

Elena da aynı anda, sanki ani sessizlikten irkilmiş gibi, birdenbire uyandı. "Ne? Nerede?" diye bağırdı, saç telleri yüzünün yanlarına yapışmış, uyku tişörtü buruşmuştu.

Bengal birden ayağa fırladı, Elena'nın kanatlarının üzerinden geçerken boğazında bir hırıltı yükseldi.

"Şşş." Raphael, kollarında Nixie ile birlikte onların görüş alanına girdi.

Eller uçuyor ağzını , Elena gözlerini genişletmiş.

Uyuyor!

Sadece.

Bengal de sessizleşti.

Hepsi, Phoenix'i uyandırmaktan korktukları için yerlerinde kaldılar, ama o derin ve düzenli bir ritimle nefes almaya başladığında, Raphael onu yatağın yanındaki beşiğe yatırma riskini aldı... sonra da eşinin yanına yüzüstü yığıldı — Bengal ise yataktan atlayıp beşiğe doğru koştu ve bebeği görebilmek için ön pençelerini dikkatlice kenara koydu.

Elena ve Raphael, savaşlardan geçmiş ve başka hiçbir şey için enerjisi kalmamış iki insan gibi, orada gevşek bir şekilde uzandılar. "Bir Ölüm Şelalesinden kurtulduk," dedi Raphael sonunda, sırt üstü dönerken sesini alçak tutmaya özen göstererek "Bunu da atlatabiliriz."

"Doğru." Elena tavana bakmaya devam etti. "Ya da belki Ölüm Şelalesi sadece bir sınavdı ve asıl olay bu."

"Nixie bir çocuk. Ben bir başmelekim."

"Oğlunun o acı dolu ağlaması karşısında kalbi parçalanan biri." Elena, çarşafın üzerinde Raphael'in elini buldu. "Keşke onun acı çekmesini engelleyebilseydim."

Mesele şu ki, Raphael bunu yapabilirdi—ama yapmasına izin verilmiyordu; gelişmekte olan

Bir bebeğin zihninde, acıyı hafifletmek gibi küçücük bir şey bile melekler arasında yasaktı ve bunun haklı bir nedeni vardı. Kimse böyle bir müdahalenin çocuğa uzun vadede nasıl bir etki yaratabileceğini bilmiyordu.

"Bundan nefret ediyorum."

"Biliyorum." Parmaklarını onun parmaklarının arasına geçirdi.

"Ben de.

Ama bunu atlatacağız."

O, yüzünü ona çevirdiğinde, o da ona dönüp baktı.

"Birlikte." "Her

zaman."

56

Saat yedide görüşürüz, Evie.

—*Bir mesaj*

Altı ay sonra, Elena ve Raphael'in "Nix Şelalesi" olarak adlandırdıkları acı dolu ayların **ardından**, Phoenix erken kanat gelişiminin zorluklarını geride bırakmış ve yaklaşık on aylık bir insan yavrusuyla aynı büyüme aşamasındaydı — etrafındaki herkesi büyüleyen neşeli mırıldanmalarıyla birlikte.

Elena, kız kardeşi Enclave'deki evlerinin önündeki güneş ışığıyla benekli battaniyenin üzerinde uzanmış olan çocuğun yuvarlak minik karnını gıdıklarken gülümsedi. Elena, av kıyafetlerini henüz çıkarmamış olarak, onun yanındaki battaniyenin üzerine yan yatmıştı. Bugün kan dökmek zorunda kalmamıştı, sadece bir aptalı yakalamakla yetinmişti. Bir mor-mavi çiçek düştüdüſen ağaç ağaç altında Elena onu yerden aldı; Nix ise o bulaşıcı bebek kahkahasını atarak, tombul parmaklarıyla yüzüne dokunarak "gıdıklamaya" başladı.

Eve de aynı derecede yüksek sesle güldü, bu da onu tekrar güldürdü; mükemmel bir neſe döngüsü.

Eski bir kederin iplikleriyle iç içe geçmiş bir sevgi onu sarmıştı; çünkü Elena'nın hayatında yer almış beş kız kardeşinden geriye sadece bu tek, paha biçilmez kız kalmıştı. Eve, adamant bir vampir olmaya karar vermiş olabilir

Çünkü dünyada keşfetmek istediği çok daha fazla şey vardı, yapmak istediği çok daha fazla şey vardı, ama Elena, Elena'nın ölümsüzlüğünün bu kararında çok önemli bir rol oynadığını biliyordu.

Her zaman empatik olan Eve, hiç konuşulmasa bile, hepsi öldükten sonra Elena'nın ailesiz kalacağını anlamıştı.

"Seni seviyorum, Evie."

şaşkın bir gülümseme. "Ben de seni seviyorum, ama bu muhteşem minik parçasını daha çok seviyorum." Phoenix'in karnını öptü, bebek daha da kıkırdadı. "Evet, seviyorum, seni kucak dolusu b ceğim."

"Vampir olduğun için hiç pişman oldun mu?" Elena, ikisini de korumak için bunu hiç sormamıştı, ama bugün bu bir korkaklık gibi görünüyordu.

"Hayır," diye cevap verdi hemen. "Benim için pek de zor olmadı, Ellie. Sen bunu sağladın. Beni, var olan en havalı melek olan Jason dönüştürdü—bu da benim havalı olmama katkıda bulundu—ve zorunlu yüzyılımı, zaten tanıdığım ve sevdiğim insanların yanında Kule'de geçirdim." Phoenix'e yüzler yaptı, o da bunu şimdiye kadar gördüğü en komik şey olarak gördü.

Bebegi ve kız kardeşiyle birlikte gülen Elena, geniş koleksiyonuna eklemek üzere bir fotoğraf çekti.

"Zorlu ve büyüleyici bulduğum işleri yaparak S zleşmemi tamamladıktan sonra dünyayı dolaştım," dedi Eve, tekrar konuşabilir hale geldiğinde. "Sonsuz maceralar yaşadım —yeni bir başmelek hükümdarlığının başlangıcında yer almak da dahil. Çok büyük, renkli bir hayat yaşadım. Pişmanlık yok, Ellie." Sis grisi gözleri Elena'nın bakışlarıyla buluştu. "Bunu asla ama asla dert etme, abla."

Onun o kadar açık sözlü samimiyetine inanmamak imkansızdı. Elena sessizce nefes vererek endişesinin uzaklaşmasına izin verdi ve o ana odaklandı. Muhteşem, mutlu,

sağlıklı bebeğine ve onun kadar mutlu ve sağlıklı olan kız kardeşine odaklandı. Eve, kendisi için alışılmadık bir şekilde, dar bir korsajı ve geniş eteği olan koyu mavi keten, zarif, ayak bileğine kadar uzanan bir yazlık elbise giymişti; saçları her zamanki at kuyruğu yerine süslü bir örgü şeklindeydi.

Elena, yüzünde de makyaj izleri olduğunu fark etti. “Bir randevun mu var?” Bir nefeslik bir soru — randevu olduğu için değil

randevu yüzünden değil, Eve'in bunun için *giyinmiş olması* yüzünden. Elena'nın kız kardeşi kimse için yumuşayan biri değildi; aslında, kısmen kişiliğinden, kısmen de ölümsüzlüğündeki ilk ilişkisi olan o salak yüzünden, şiddetli bağımsızlığını aşırıya kaçırıyordu.

Bu olay, Eve'i uzun bir süre ilişkilerden soğutmuştu. “O her zaman
xml-ph

ayrılıktan sonra şarapla dolu bir gecede. “Yüzlerce yıl boyunca ona katlanmak zorunda kalacağım.” Titremişti. “Hayır, teşekkürler. Başka bir ölümsüz eski sevgili riskine girmektense bekar kalmayı tercih ederim.”

Bugün, Eve'in yanakları kızardı. “Sadece bir içki.”

“Oh, lütfen ama.” Elena, Nixie'yi eğlendirmek için ona bir çingirak salladı. O, Dmitri'nin eliyle oyduğu, bir babadan diğerine bir hediye olan o nesneyi hemen yakaladı.

Dakikada bir mil hızla konuşan oğlu, her yirmi kelimedenden sadece biri anlaşılrsa da, çingırağı coşkuyla salladı.

“İşte benim oğlum,” dedi Elena, elini onun tombul bacağına koyarak kocaman bir gülümsemeyle. “Yakında bir kılıç olacak.”

“Ya da bir kukri,” dedi Eve, sevdiği silahı kastederek.

Bir başka gevezelik patlamasıyla çingırağı bir kenara bırakan bebek, kendini ters çevirdi ve jakarandanın çiçek bolluğuyla mor renge bürünmüş yumuşak yeşil çimlerin üzerinde yarışırcasına emeklemeye başladı. Nix'in kanatları hâlâ onu rahatsız etmeyecek kadar küçüktü ve omurgasına doğru katlanmış halde duruyorlardı. Ancak, eskisi kadar saydam değillerdi ve artık minicik beyaz tüylerle kaplıydılar.

Süt dişlerinde olduğu gibi, bir noktada bu tüyleri dökecek ve yetişkin renklerine ve tüylerine kavuşacaktı.

Nixie'yi keşfetmesine izin verirken ona göz kulak olabilmek için oturarak Elena, "şanslı randevu kim?" dedi.

"Ugh." Eve yüzünü buruşturarak sırt üstü yattı. "Sanki bir bebeği ka ırıyormuşum gibi hissediyorum. Çok utanç verici."

"şimdi gerçekten meraklandım." Nix'in işaret ettiği böceği hayranlılıkla inceledi; Nix, ona böcek hakkında her şeyi anlatırken yüzü ciddiye. " ok güzel bir böcek, tatlım."

Mutlu olan oğlu, böceği kendi haline bırakıp emeklemeye devam etti.

"Sürekli sorup duruyordu, çok sevimli ve..." Eve inleyerek yüzünü elleriyle kapattı. "Izzy."

Elena'nın ağzı açık kaldı. "Sen *gerçekten*  ocuk avcısısın!" İlk şokun ardından şaka yaptı, sonra kız kardeşinin koluna dirsek attı. "O sadece bin yüz yaşında, seni cougar!"

"Oh, kes sesini." Eve, son derece huysuz bir şekilde doğruldu. "Onu daha yeni yetişkin olduğunda tanıyordum."

"Evie, Raphael doğduğunda ben daha kimsenin aklının ucunda bile değildim," dedi Elena gülerek; hem kız kardeşi hem de Kule'deki en sevdiği insanlardan biri olmaya devam eden Izzy adına çok seviniyordu.

Eve hiç de utanmış görünmüyordu. "Vampirliğe dönüştükten sonra onu gördüğüm anı hatırlıyorum, çok utanga tı ve sürekli kızarıyordu. O zamanlar ben *tam anlamıyla* bir *yetişkindim*."

"O, uzun zamandır o genç  ocuk değil." Elena, Nix'i çimlerin üzerinde duran engerek yeşili oyuncak arabaya bindirmek için ayağa kalktı. Venom ve Holly'nin hediyesi olan ve üzerine özel plaka takılmış olan araba, ona biraz büyük gelse de

o arabayı çok seviyordu ve yakında ona tam olarak uyacak hale gelecekti.

Düğmelere bastı ve araba eski moda motor sesleri çıkardığında güldü. “Anne! Vın!” dedi, telaffuzu hâlâ belirsiz olsa da, tam olarak öğrenmiş olduğu birkaç kelimeden ikisini söyleyerek.

İlk söylediği kelime "*Baba*" olmuştu ve Elena buna kızamadı bile; Raphael'in yüzünün, bir başmelek için imkansız olduğunu düşündüğü bir şekilde yumuşadığını gördüğünde.

Sevgilisi tamamen erimişti.

“Anne! Vın vın! Vın vın!”

Evet, elinde gelecekte bir hız canavarı vardı. “Hazır ol ya da olma, başlıyoruz! Hadi gidelim!”

Nix ittiği arabayı “sürerken” şöyle dedi: “Izzy, fark etmediysen, bütün bir birim sektöründen sorumlu kıdemli kanat komutanıdır. Artık kızarmıyor da – gerçi o sırtışı pek çok kalbi kırmıştır.”

“Biliyorum, biliyorum.” Eve oturarak yeğenine alkış tuttu. “Woohoo! Hadi, Nixie, hız ustası!”

“Zoom! Anny Ebi!”

Eve nefesini içine çekti, tuttu. “Duydun, değil mi? Evie Teyze mi dedi?”

Kendinden çok memnun olan Nix kollarını havaya kaldırdı. “Anny Ebi!”

"Evet." Elena gülümsedi. "Illium, ondan önce davrandığın için sana kızacak."

Oğlu coşkulu teyzesine kornaya basarken, Elena, “Senin adına sevindim, Evie. Sadece bir içki olsa bile. O, harika bir çocuktü ve inanılmaz bir adam oldu.” dedi. Nazik, sadık ve kocaman bir kalbi var.

“Şey, teknik olarak bu bizim ilk ‘sadece bir içki’ değil,” diye itiraf etti Eve, Elena’dan Nixie’yi itme ayrıcalığını çalmak için ayağa kalkarken. “Her şeyin sönüp gideceğini düşünüyordum, anlarsın ya? Puf diye.”

“Puf!” Nix bu kelimeyi tekrar ederken gururla gülümsedi.

“İşte benim akıllı oğlum.” Elena, köşeyi dönerken hız canavarının önünden çekildi. “Kelime dağarcığına bir tane daha eklendi. Konuşma becerisi geçen ay hız kazanmış gibi görünüyor.”

Ancak hiçbir şey, Misha ve misafir olarak gelen Nasien'in ona öğrettiği hırıltıyı geçemezdi. Dün gece, el yapımı peluş oyuncaklarıyla oynarken beşiğinde hırıldıyordu. Onları Majda dikmişti; büyük büyükannesi, hayatında sık sık yer alan, sevgi, kucaklaşma ve ninni dolu sonsuz bir kaynaktı.

“Kaç tane daha ‘randevu olmayan randevu’ dan bahsediyoruz?” Kollarını kavuşturup ayaklarını genişçe açarak, kız kardeşine gözlerini kısarak baktı.

Eve, şüphe uyandıracak kadar "on yedi"ye benzeyen bir şey mırıldandığında, Elena dramatik bir hareketle elini göğsüne bastırdı. "Ve bana söylemedin mi? Utanmalısın, Evie!" Öfke duymadan ona sert bir bakış attı. "Ayrıca, tatlım, bence artık bunu bir ilişki olarak adlandırmaya başlamalısın."

Eve onun bakışlarını karşılayamadı. "O ölümsüz. Aceleye gerek yok."

Elena, kız kardeşini yeterince iyi tanıyordu ve onu zorlamadı.

Bunun yerine, Nix arabadan inmek istediğini belli edince, onu çimlere indirip kelebeklerle kovalamaca oynayabilmesini sağladı, sonra Eve'i kollarına alıp abla kucaklamasıyla ona sarıldı. "Acele etme, küçük kardeşim. Dansın tadını çıkar."

Eve'in arkasından parmaklarını çaprazladı. Eve ve Izzy'nin birlikte olması fikri? Bu onu son derece sevindirmişti. O

en iyi türden bir adamdı ve kız kardeşi onun için mükemmeldi
— o hala biraz fazla yumuşakken sert, onun kadar sevgi dolu ve
Izzy'nin açık sevgi gösterilerine hazırды.

Senin baban olmaktan daha gurur verici bir başarıım yok, Raf.

—*Nadiel, oğluna (Bir zamanlar, bir Başmelek çocukken)*

Raphael **eğildi eğildi, küçük** **küçük** oğlunun sıkıca sıkıca tutarken, Nixie'nin ofisinin dışındaki Bengal ise kuyruğunu sallayarak yanlarında sessizce yürüyordu. Bir zamanlar yavru kedi olan Bengal büyümüştü, ancak yetişkin hali nispeten küçüktü; Maine Coon kedileri kadar büyüklükteydi, ancak Bengal bir Maine Coon değildi.

Ancak o, Nix'in en iyi arkadaşıydı ve şimdi boğazından cesaret verici bir mırıldanma çıkarıyordu.

Nix henüz ayakta duramıyordu, ama denemeye kararlıydı; bir ayağını diğerinin önüne koyarken yüzünü konsantrasyonla buruşturuyordu. Düştüğünde ya da tökezlediğinde gözyaşı yoktu, sadece yüzünü daha fazla buruşturuyor, daha kararlı adımlar atıyordu. Kanatlarının geliştiği yıllarda yaşadığı hayal kırıklığı ve acı dışında, pek ağlayan bir çocuk değildi.

Ona bu kadar ıstırap veren kanatlar, yürümeyi öğrenirken takılıp düşmeyeceği bir boyutta kalmıştı.

"İşte benim güçlü oğlum," diye mırıldandı Raphael, kalbi bir babanın gururuyla doluydu.

Evet, işte böyle, Rafi. Aynen öyle.

Hiçbir uyarı olmadan zihninin yüzeyine çıkan o anı parçası karşısında nefesi kesildi. O parça çok eskiydi. O kadar eskiydi ki, onu bilinçli olarak hatırlamıyordu... ama sesi tanıdı.

Nadiel.

Babası. Zeki, yakışıklı, kaderi mahvolmuş. Nix o anda başını kaldırdı. "Baba! Nissi uyandı!"

"Evet, yürüyorsun," dedi Raphael, sesi boğuktu. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Oğlu kocaman bir gülümsemeye geri dönüp kararlı adımlarıyla yoluna devam ederken, Raphael'in içinde koruyucu bir korku dalgası yükseldi. Çünkü Nadiel ona da böyle davranmıştı. Bunun bilincinde olmasa da, birden fazla kişiden bu hikayeleri dinlemişti; aralarında hiç şüphe duymadığı bir kişi de vardı.

"O seni seviyordu," demişti Leydi Sharine, o kalbi kırık bir halde yerde otururken saçlarını okşayarak; o sırada sırtını, o zamanlar evinin verandasında tuttuğu koltuğa dayamıştı. O, ona geldiğinde koltukta oturmuş dikiş dikiyordu ve ona tüm dikkatini vermek için işini hemen bir kenara bırakmıştı.

Bu, Aegaeon'dan önceydi, sevimli, nazik Hummingbird'ü yüzlerce yıl boyunca zihninin sisleri arasında kaybetmeden önceydi. Ve annesinin onu yere çarpıp kanlar içinde kalmasına neden olmadan önceydi.

O zamanlar o daha çok gençti; annesi ise sevdiği adamı idam etmek zorunda kalmanın bitmek bilmeyen kederiyle boğulmuş durumdaydı. O da kendi kederiyle annesine yük olmak istememişti. Bu yüzden annesinin en yakın arkadaşına, hayatında her zaman ikinci bir anne figürü olan kadına gitmişti.

"Eğer beni seviyorsa," diye sordu ona, elini dizinde yumruk yapıp, "neden deliliğe teslim oldu? Neden

Uykuya dalmadı? En azından hala hayatta olurdu!”

Havens, ama o gençti ve duygularının o kadar derinlerindeyken, cevaplanamaz bir soru sormuştu.

"Çünkü o mükemmel değildi, tatlı Rafa'm," demişti Leydi Sharine. "Hiçbirimiz mükemmel değiliz." Eli, onun saçlarında, çok nazik bir dokunuş. "O zeki, atılgan ve *gençti* ve her savaşı kazanabileceğini sanıyordu—kendi zihnine karşı olanı bile."

Raphael bunu duymaya, hatta anlamaya çalışmaya hazır değildi, ama şimdi, yürümeye başlayan oğlunu izlerken, deliye dönene kadar kendisine bir baba gibi davranan Nadiel'i düşündü... ve o son savaşı kazanamayan adama duyduğu sevgiyle kalbinin sızladığını hissetti.

* * *

*"Hayır, Rafi, öyle değil." Değişken yeşil, kaslı kollar
değişken tahtayı tahtayı*

Elinde dövüş sopasıyla, tüm dikkatini Raphael'e vermiş. "Bu taraftan. Görüyor musun?"

"Bir deneyeyim. Böyle mi?"

Geniş bir gülümseme, parıldayan gözler ve savaşçı hassasiyetiyle havaya kaldırılmış soluk altın rengi kanatları. "Aynen öyle. Yapabileceğini biliyordum." Raphael'in saçlarını okşadı. "Ne kadar da iyi bir savaşçı olacaksın, oğlum. Gücüne tam olarak kavuştuğunda seninle dövüşmeyi sabırsızlıkla bekliyorum—kendimi hazırlamam gerekecek!"

* * *

Nadiel o ana kadar gelememişti.

Raphael, boğazını yutkunarak Phoenix'e baktı; kalbi, onu sonsuza dek değiştiren o kadar büyük ve koruyucu bir sevgiyle doluydu. O halde bu sevgi, Nadiel ve Caliane'yi de değiştirmiş olmalıydı.

Çünkü tek bir şey kesindi: ne olursa olsun, anne babası onu sevmiştir.

Her ikisiyle de eşit zaman geçirmişti, ebeveynleri başmelek olmalarına rağmen, başka meseleler yüzünden bir kenara itilen bir çocuk olmamıştı. Bu, Nadiel'in oğluna uçmaya gideceklerine söz verdiği için önerilen Kadro toplantısı saatini reddetmesi anlamına gelse bile. Nixie için de durum aynı olacaktı — her iki ebeveyninin sevgisini bilecek, hayatlarında en önemli şeyin kendisi olduğunu her zaman anlayacaktı.

"Oh, şuna bak!" O neşeli kadın sesi, içindeki her şeyi hafifletip yumuşattı. Başını kaldırıp baktığında, Elena'nın koridorun uzak ucunda çömelmiş olduğunu gördü; savaşçı siyahı giyinmişti, bıçakları pazılarına ve uyluklarına bağlanmıştı — ve kolları, artık gülen Nix'e uzanmıştı.

"Anne!" Sol taraflarındaki pencerelerden içeriye süzülen güneş ışığı altında titrek küçük bacaklarıyla daha hızlı yürümeye çalıştı.

Elena oğluna cesaret verici sözler söylerken, Raphael geçmişin gölgelerinin uzaklaşmasına izin verdi ve bugünün sevincini yaşamaya başladı. O gölgelerin kendisini ele geçirmesine izin verseydi, hem kendisinden hem de ailesinden bugünü çalmış olacaktı. "Hey," dedi oğluna, "babam nasıl?"

Oğlan gülümsedi ve "Anne!" dedi.

"Gördün mü," dedi Raphael, o da gülümserken başını salladı, "aldığım teşekkür bu."

Oğlu, babasının ruh halini anlayarak kıkırdadı ve karşıdan Elena, Raphael'e bir öpücük gönderdi. *Hiç bu kadar seksi görünmemiştin, Başmelek.*

Raphael'in yanakları kırıştı. "İşte böyle," dedi, oęlu bacakları altından kayıp dūřecekken onu tutarak. "Annene neler yapabileceğini gōster."

"Anne! Nissi wak!" diye bağırdı Nix.

"Evet, Nixie, yūrūyor musun! Ve her adımda hızlanıyorsun. Yakında bu koridorlarda kořuřturuyor olacaksın."

Kūçūk oęulları gūldū... ve annesinin bekleyen kollarına dūřtı.

Onu kucağına alan Elena ayağa kalktı ve Raphael'i öptū. Raphael ise Kulesi'nin gūneř ışığı altında kanatlarını Elena ve Nix'in etrafına yayarken, ev kedisi olmayan bir kedi mırılayarak bacaklarının etrafında dolaşıyordu.

* * *

O gecenin çok ilerleyen saatlerinde, Raphael, adresindeki sitesinden ihtiyaç duyduęu kadar uykuyu alırken, rūyasında babasının

Caliane'nin ateşinde yanarken, Nadiel'in gōzleri delilikle çalkalanıyordu, gōrkemli kanatları ise yok olup gidiyordu.

Uyan, Raphael!

Eşinin endişeli sesiyle birden uyandı. "Elena, ne oldu? Tehlike nerede?"

Elena, üzerine eęilip yūzūnū avuçlayarak bařını salladı. "Yanımda kaskatı kesildin, ellerin yumruk olmuřtu." Elini boynundan omzuna doęru gezdirdi. "Ne rūya gōrūyordun?"

Titreyerek kaslarını gevşetmeye başladı. "Nadiel."

Cevabı üzerine Elena, kanatlarını onun üzerine yayarak koruyucu bir řekilde kolunu gōęsūne doladı. Çūnkū Elena onun korkularını anlıyordu, dehřetini gōrmūřtı. "Biliyorsun," hatırlattı,

“Biliyorsun. Sen her zaman tetikte oluyorsun. Asla o noktaya gelmeyecek.”

Bunu ona daha önce birçok kez söylemişti, ama ikisi de yardımcı olabilecek tek şeyin, annesinin aklı başında uyanıp uyanmayacağını görmek olduğunu biliyorlardı. “Beş yıl daha,” dedi, sesi zımpara kağıdı gibiydi. “Belki daha da uzun.”

Gezenin her dönüşü, bir ebeveynini, ardından diğerini sinsi bir hastalığa kaptırdığından beri onu rahatsız eden korku bıçağının bir kez daha bükülmesi gibiydi. “Babam buna zihindeki solucan derdi,” dedi Elena’ya. “Bunu unutmuştum. Ama bunu sonundan kısa bir süre önce, hâlâ aklı başında gibi davranabildiği sırada söylemişti.”

Raphael o anı şimdi gözünde canlandırabiliyordu; Raphael’in gayet normal bir soru sorduktan sonra babasının ona nasıl baktığını. Şüpheyle, hatta öfkeyle bakmıştı ki, bu bakışlar Raphael’i bir adım geri çekilmeye ve “Baba?” demesine neden olmuştu.

Gerçeğe geri dönmüş gibi görünen Nadiel başını sallamıştı; altın rengi mahogany rengi saçları dağınık ve biraz bakımsızdı. “Üzgünüm, Rafi. Aklımda bir solucan var, düşüncelerimi yiyip bitiriyor.”

"Bunu, yorgun olduğu anlamına geldiğini anladım," dedi şimdi eşine. "Yaşlı değildi, Kadro'daki diğerlerine kıyasla değil... Delilik ihtimalini hiç düşünmemiştim bile."

Zihnindeki bir solucan.

Elena yanağını onun omzuna dayadı ve onu kucakladı, sanki söyleyeceği hiçbir sözün, onun neye dönüşebileceğine dair endişesini dindiremeyeceğini biliyormuş gibi. Hayaletler onu rahatsız ederken olmazdı bu. Tıpkı bir zamanlar onun da rahatsız edildiği gibi.

Yatağın başucundaki masanın üzerinde duran küçük kristalden bir ses geldi.

“Nixie uyanmış.” Raphael, oğlunu rahat bırakması gerektiğini biliyordu—oğlunun uyanıp

oynadığı, sonra tekrar uykuya daldığı bir dönemden geçiyordu. Çocuk gelişimi konusunda uzmanlaşmış şifacılar, özellikle de herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermiyorsa, onu rahatsız etmemelerini söylemişlerdi. Ama bugün, Raphael oğlunu mutlu, sağlam ve sağlıklı görmek istiyordu.

O, bu ihtiyacının derinliğini dile getiremeden avcısı harekete geçmişti. “Yatağı sıcak tut,” dedi ve giydiği tişörtün altında esnek ve güçlü vücudu ile sessizce odadan çıktı.

Saniyeler içinde geri döndü; kollarında sevinçle parıldayan Phoenix vardı. Üzerinde, Raphael’in birkaç saat önce giydirdiği, ay ve yıldız desenli yumuşak gri kumaştan yapılmış esnek bir pijama vardı. Çünkü Holly, onu şık giydireceğine dair verdiği sözü tutmuştu ve sırf onun için yaptığı yeni eşyaları sürekli olarak getirip duruyordu.

Ev kedisi olmayan kedileri, en sevdiği kişinin peşinden içeri süzölmüş, çoktan yatağın ucunda kıvrılmıştı.

"Buna alışma," dedi Elena, oğluna burnunu sürterek ve kaşlarını çatarak. "Bu gece özel bir sürpriz var."

Elena, Nix'i Raphael'in yanındaki yatağa yatırır yatırmaz, Nix heyecanla parlayan mavi gözleri ve uykudan dağınık saçlarıyla Raphael'e tüm haberlerini anlatmaya başladı.

Elena, çocuğun diğer tarafına uzandı, elini Nix'in karnına koydu ve onun hikayelerine gülümsedi — hepsi, özellikle de hızlı konuşulduğunda henüz tam olarak anlaşılamayan o bebek dilinde anlatılıyordu.

"Papa uv!" Nix kollarını kaldırdı.

Gözlerinde sıcak gözyaşları biriken Raphael, oğlunu kucağına aldı ve Nix göğsüne uzanabilsin diye sırt üstü yattı. “Ben de seni seviyorum Nixie,” dedi ve bir eliyle Elena’yı kendine doğru çekti. “Her zaman seveceğim.”

Oğulları göğsüne sokuldu; bu yaşta olması gerektiği gibi küçük kanatlarını omurgasına sıkıca katlamıştı ve Elena'ya elini uzatırken kalbi hızlı bir ritimle atıyordu. "Anne sev," dedi uykulu bir sesle.

Elena o küçük eli öptü. "Annen de seni seviyor, oğlum."

Gördün mü, Başmelek? İyi gidiyoruz. Harika, empatik, yaramaz bir oğlan yetiştiriyoruz.

Raphael'in çenesine bir öpücük kondurdu, kanadı baba ve oğlunu koruyucu bir şekilde sardı.

"Şimdi dinlen," diye mırıldandı, onun varlığını sonsuza dek değiştiren avcı. "Sadece güzel rüyalar gör, canım."

58

Oğlum. O, Nadiel ve benim çocuğum, ama ikimizden de daha iyi.

—*Caliane (İlk Uyanıştan Sonra)*

Şu özelliklere sahip cesur bir çocuğunuz varsa, **on yıl** bir göz açıp kapayıncaya **kadar geçebilir**:

Birincisi: Kanatları yarı boyutta olmasına rağmen uçabileceğini düşündüğü için birçok kez Kule'nin balkonlarından düşmek üzereydi.

İkincisi: saklanmak için evin fırınına girmeye çalışmış — neyse ki kanatları onu ele vermişti.

Üç: bir şekilde annesinin *kilitli* kınlarından birinden bir bıçak çıkarmayı başarmış ve annesi onu bulduğunda yaptığı gibi bıçağı fırlatmaya çalışmış, bu yüzden annesi ölümsüz hayatından en az beş yüzyıl kaybetmişti.

Ve bunlar sadece en önemli üç olaydı.

Söylemeye gerek yok, Elena bu günlerde Leydi Sharine'e son derece sempati duyuyordu. Çünkü görünüşe göre, Illium ve Aodhan daha da *kötüydü*.

“Eğer sessiz bir arkadaş edinirse dikkatli ol,” demişti Leydi Sharine, Elena ve Raphael'in ıslah edilemez yaramazını kucağında tutarken. “Asıl tehlike budur. Sessiz olanın dikkatini dağıtırken, bu çocuk hayal edebileceğinden çok daha fazla yaramazlık yapacaktır.”

“Oh hayır,” diye inlemişti Elena. “Aanisa sessizdir. Aodhan kadar sessiz değil, ama Nixie'den daha sessizdir. Hannah'ya çekmiştir.”

"Anise, dostum," demişti Nix gururla Leydi Sharine'e.

"Öyleyse, korkarım ki sen ve Raphael'in işi bitti."

Lady Sharine gülerek Phoenix'e burnunu sürttü. "Zavallı anne babana epey dert çıkaracaksın, ufaklık. Belki ara sıra yaramazlıktan bir gün izin verirsin, hmm?"

Nix, o kadar çok gülüyordu ki, onunla birlikte gülmek imkansızdı.

Şimdi, söz konusu yaramaz çocuk, Kagoshima'daki bir ormanın içindeki açık bir alanda Elena ve Raphael'in arasında duruyordu, ikisi de onun ellerinden birini tutuyordu. Bacaklarını havaya kaldırıp ara sıra ikisinin arasında sallanıyordu, henüz sabırsızlanmıyordu çünkü bu bir maceraydı.

Zaten vahşi atlardan birini yakalamaya çalışmış, "Atcık!" diye bağırmıştı.

Şimdi bu kelimeyi sorgulayan bir tonla tekrarlıyordu, babasına bakarken yüzü hüzünlüydü.

"Melekler ata binmez," dedi Raphael, dudakları kıvrılmıştı. "Kanatlarımız çok büyük ve ağır."

"Nixie küçük," diye hızlıca cevap verdi çocuk; dil becerisi artık iki-üç yaşındaki bir insaninkine benziyordu.

On, on beş yıl daha geçerse, Elena'nın Muhafızlarının bir parçası olarak büyüyen Sameon'la ilk tanıştığı zamanki gibi olacaktı. "Kanatların büyük," dedi Elena, kanatların yere süründüğünü işaret ederek. Bu, ona Sam'i ve Jessamy'nin kanatlarını kaldırması için ona dürttüğünde nasıl iç çektiğini bir kez daha hatırlattı.

Phoenix omzunun üzerinden geriye baktı, ardından güneş ışığında parıldayan beyaz altın iplikçiklerle süslü o muhteşem siyah kanatlarını açmaya çalışırken yüzünü iyice buruşturdu. Tüylerindeki en koyu indigo tonları yalnızca belirli bir ışıktaki görülebiliyordu; daha da derine gizlenmiş ve

sadece kanatlarının sırtından çıktığı yerin yakınındaki alt tarafında soluk altın rengi tüyler görünüyordu.

"Bunlar babamın tüyleriyle aynı," demişti Raphael, onları ilk keşfettiklerinde. Sesi boğuktu, eli onun elini sıkıca tutuyordu. "Onları tekrar gördüğüme sevindim."

"Grr," dedi Phoenix şimdi, Japonya'daki evlerinde bırakılmaktan duyduğu rahatsızlığı sesli bir şekilde ifade eden Bengal'i taklit ederek, sürüklenen kanatlarını kaldırmaya çalışmaya devam ederken.

Elena'nın kalbi eridi. Görünüşe rağmen, bebeklerinin kanatları aslında henüz tam olarak gelişmemiştir. Ayrıca, çabasında başarılı olacak kas gücüne sahip olmak için çok küçüktü, ama kararlılık bir para birimi olsaydı, çocuk şimdiye kadar milyarlarca birikime sahip olurdu.

"Ugh." Derin bir nefes verdi, sonra Raphael'e, sonra tekrar Elena'ya baktı; siyah pantolon ve Holly'nin bir tarafını onun kanatlarına mükemmel uyum sağlayan boyalı tüylerle süslediği siyah yakasız tunik giymiş, saçları dağınık, muhteşem bir küçük çocuktur. "Büyükanne?"

"Evet," dedi Elena. "Büyükannenizi bekliyoruz." Gözleri Raphael'inkilerle buluştu ve onlarda, Nix'in doğduğu günden beri belirgin olan şiddetli bir kararlılık gördü.

"Nadiel harika bir babaydı," demişti ona uykusuz bir gecede, o zamanlar bebek olan oğulları gece yarısından beş saat sonra nihayet başmelekinin çıplak göğsünde uykuya daldıktan sonra. "Delirmeden önce, iyi bir adam olmak için ihtiyacım olan her şeyi bana öğreten bir babaydı. Ben de Phoenix'e aynı türden bir baba olacağım. Kendi endişelerinde kaybolmamış, her zaman yanında ve hazır olan bir baba."

Böylece, o kendi içindeki şeytanlarla savaşırken, o da oğlunu pamuklara sarmak için duyduğu içgüdüyle mücadele ediyordu; ikisi de

ikisi de ona sevgi ve macera dolu bir çocukluk yaşatmaya kararlıydı.

"Ben olsam endişelenmezdim," demişti Leydi Sharine, Elena aşırı koruyucu olmaktan duyduğu korkuyu itiraf ettikten sonra. "Çocuğun bir zamanlar Illium kadar vahşi, ve bunu bir azarlama olarak değil, bir iltifat olarak söylüyorum."

Şimdi, zeki ve vahşi oğulları bacaklarını tekrar havaya kaldırdı, aralarında sallanırken kendi kendine "Büyükanne" diye mırıldanıyordu. Bir süre sonra, ayaklarını yere indirip Raphael'e baktı, bakışları düşünceliydi. "Baba, büyükanne'nin *bebeği* mi?"

Raphael, kanatları arkasında görkemli bir şekilde dururken, oğlunun boyuna çömelerek kocaman bir gülümsemeyle baktı. "Evet, Phin, ben de bir zamanlar bebekmişim," dedi, oğullarına sadece kendisinin kullandığı bir takma adla hitap ederek. Bu, kendiliğinden gelişmişti, ama daha sonra, bir babanın çocuğuna özel bir isim vermesi geleneğini sürdürmenin onun için ne kadar önemli olduğunu görmüş ve bu konuyu ikisine bırakmıştı.

Başmelek ile oğullarının birbirleriyle etkileşimlerini, sevgiyle çelik gibi sağlamlaşan bağlarını görmek, tek bir kalp atışında kalbini üç kat büyüttü.

"Vay canına," dedi Phoenix. "Anne" —yukarı baktı— "Baba da bir zamanlar bebekmiş."

Elena bu önemli bilgiye ciddiyetle başını sallarken, Raphael açıklamaya devam etti: "Büyükanne benim annem, Caliane. Tıpkı Shari-büyükanne'nin Illium amcanın annesi olması gibi."

Ona her şeyi çoktan açıklamışlardı, ama o daha küçüktü ve Caliane ile hiç tanışmamıştı. Şimdi, ciddiyetle başını salladı. "Büyükanne," dedi kararlı bir sesle. "Cali-büyükanne mi?"

"Hayır," dedi Raphael yumuşak bir sesle, "o sadece büyükanne."

Bu konuda dikkatli davranmışlardı, hiçbiri Caliane'nin, çocuğunu korumak için Uykuya daldığında

—o çocuğun isteği üzerine. Direnmemişti, gerçeği saklamak için manipülasyona başvurmamıştı.

Sadece bir söz verdiği için Uykuya dalmıştı.

Nix, Marguerite'i de tanıyordu: Elena'nın kayıp annesi, onun için *Grand-mère*'ydi.

Elena, ailesinin fotoğraflarını ve kayıtlarını zaman içinde aktarmıştı, bu yüzden oğulları bu görüntüler aracılığıyla onun tüm ölümlü ailesiyle tanışmıştı — ve tabii ki, o, Eve'in şımartılmış ve sevilen gölgesi ydi.

Elena, o yürümeye başladıktan sonra onu bir kezden fazla disipline etmek zorunda kaldığında, o iletişim sistemine doğru sendeleyerek gider ve "Anny Ebi!" derdi; sistem onu doğrudan teyzesine bağlardı (bu otomatik bağlantıyı kuran da teyzesiydi), o da annesinden şikayet ederken teyzesine bebeke gevezelik eder ve el kol hareketleri yapardı.

Eve başını sallar, kaşlarını atar ve Elena'nın gerçekten berbat biri olduğu konusunda ona hak verirdi.

Elena onu bunu yaparken kaydetmişti ve genç halinin bu kısa görüntüleri, her izlediğinde yüzünde kocaman bir gülümseme belirmesine neden oluyordu. Tabii ki Eve'i aramayı bırakmış değildi; Eve her zamanki gibi onu dinlemeye hazırdı.

Ancak son günlerde, oynadığı oyunlar hakkında onunla sohbet etmeyi seviyordu ve bazen, onu Bengal ve Bengal'in kızıyla birlikte yürüyüşe çıkarabilmek için, boynuna taktıkları mobil kristal iletişim cihazını istiyordu. Evet, iki yaz önce Sığınak'ı ziyaret ettiklerinde Bengal bir kız arkadaş edinmişti.

Elena, ev kedisi olmayan kedilerin ilişkilerinin nasıl yürüdüğünü bilmiyordu, ama ertesı yıl tekrar ziyaret ettiklerinde, o yine vahşi doğaya gitmiş ve Naasir'in

'in onun olduğunu doğruladığı bir yavru kedi ile geri dönmüştü. O yavru kedinin de babası kadar maceracı olduğu ve Kule'ye taşınmaya hazır olduğu ortaya çıktı.

Nix, kimseye bilinmeyen nedenlerden dolayı ona Tigress adını vermişti — ancak Elena, Nix'in Bengal'in dilini öğrendiğinden ve Tigress'in adını kendisinin koyduğundan şüpheleniyordu. Bu günlerde, Greta'nın hediyesi olan ışıltılı bir kaplan gözü halhalını gururla takıyordu.

Tasma değil. Bu bir hakaret olurdu.

Üçlü, her zaman ve sonsuza kadar hoş karşılandıkları Lejyon ormanında koşup oynamayı severdi.

Zoe de Nix'in hayatında önemli bir yer tutuyordu, ama o bir şımartıcıdan çok bir arkadaşı — bu kadar küçük bir çocuğa olabileceği kadar. “Onun yetişkin olduğu zamana hazırlık yapıyorum,” demişti Sara'nın kızı Elena'ya. “Çünkü sen onu ben çocukken doğurmuş olsaydın, birlikte büyür ve arkadaş olurduk. Bu yüzden ona sadece Zoe olacağım ve büyüdüğünde onu içmeye götüreceğim ve ona tuhaf kötü alışkanlıklar öğreteceğim.” Kötü bir gülümseme.

Nixie, Zoe'sini çok seviyordu... ve Elena da Sara'nın ruhunun kızında bu kadar parlak bir şekilde yansımalarını seviyordu. Phoenix ve Zoe'nin yetişkin olduklarında bir barı kapattıkları ya da birlikte başlarını belaya soktukları düşüncesi onu gülümsetmişti.

O ve Sara birlikte pek çok barı kapattılar.

Bir saat oldu, dedi Raphael, Nix'i kollarında tutarak ayağa kalkarken. Kıkırdayan çocuklarını omzuna bırakıp bir eliyle ayak bileklerini sıkıca tutarken, başmelek ona baktı. *Güneş batmıştı, ufukta gri bir çizgi kalmıştı.*

Onuncu Bahar Ekinoksu'ndaki gün batımı, yeniden buluşmak için seçtikleri zamandı.

O hala iyi. Elena, şu anda ara sıra yarasa gibi ağaçlara asılan Lejyon'dan biri gibi davranan, baş aşağı duran Nix'i sevgiyle kucakladı.

Çok sıkılırsa, o atıştırmalık ve oyun çantamız var.

Çocuğumuz asla sıkılmaz, dedi Raphael, gözlerinde bir parıltı ile. Bu beni oldukça korkutuyor. Bugün erken saatlerde onu parmaklarının arasından güç okları fırlatırken yakaladığımı söylemiş miydim? Sadece küçük yaylar, ama kaşlarını yakacak kadar sıcaktı.

Bunu ne zaman yaptığını merak ettim. İkisi de evlatlarının yaramazlıklarına o kadar alışmıştı ki, bu durum bana son derece doğal bir gelişme gibi geldi.

Ta ki Elena'nın beyni, başmelekleri oğullarıyla kovalamaca oynarken, onun söylediklerini nihayet kavrayana kadar. "Güç okları mı dedin?" Ona baktı. "Nixie daha bir bebek!"

59

Bunu çocuğumuz için saklayacağız.

—*Raphael, Elena'ya (Once in Brooklyn)*

"Bebek değilim, anne!" diye hemen şikayet etti mutlu mutlu
nefes nefese çocuğu şu anda şu anda
çocuk,

Nix kendi kanadına takıldı, düştü ve beyaz altın iplikçiklerle süslenmiş o çarpıcı siyah tüylerin arasında gizlenmiş, yanardöner *koyu* indigo rengindeki birkaç zarif tüyünü kaybetti.

Elena tepki veremedi ayağa kalkmış ve üzerindeki tozu silkeliyordu.

"Oops!" Yoluna devam etmeden önce ellerini havaya kaldırdı. "Bak, anne!" Ellerini avuç içleri dışa bakacak şekilde kaldırdı.

En sevimli güç dalgası onu "vurdu". Gıdıklanma gibi bir his uyandırdı.

Yine de bunu bir yürümeye başlayan çocuktan duymamalıydım.

"Vay canına," dedi içten içe panikleyerek. "Sen çok zekisin."

Ama başka bir şey çoktan oğlunun dikkatini çekmişti: mavi bir çiçek. Oğlan, tombul yumruğuyla çiçeği kapmaya karar verdi. Oturdu ve dikkatlice yapraklarını yemeye başladı.

Elena ve Raphael, oğullarının gözlerinin önünde olduğunu ve "kılıç dövüşü" yapmak için Kule'nin silah dolabına girmeye çalışmadığını gördükleri için mutlu olan ebeveynlerin hafif merakıyla ona baktılar.

"Lezzetli mi?" diye sordu Raphael.

"Ben bir atım," diye cevapladı, ağzından bir taç yaprağı sarkıyordu.

"Ah, tabii ki, bu her şeyi açıklıyor. Merak etmiştim." Raphael, Elena'ya bakarken dudaklarını kıvırdı. "Güç patlaması konusunda endişelenme, Elena'm. Annemin, bunu bebekken yaptığımı ama büyüdükçe bıraktığımı söylediğini hatırlıyorum... ta ki yetişkin olarak tekrar yapmaya başlayana kadar, sanırım."

Elena alnını ovuşturdu. "Umarım annen uyanır. Senin minik kopyana nasıl davranmam gerektiği konusunda biraz tavsiye almak güzel olurdu."

Ama dakikalar geçiyordu ve Amanat'tan hiçbir iz yoktu.

Elena, oğulları en sevdiği oyuncağı –tekerlekleri üzerinde sürülebilen ahşap bir arı– peşinden sürükleyerek yanında koşarken, Raphael'in Nix'le gülümseyerek konuştuğu yöne doğru bir göz attı.

"Gittikçe hızlanıyorsun, Phin," dedi. "Yakında sana yetişemeyeceğim!"

Başmelek için kalbi parçalandı.

Deliliğin gölgesi onu takip etmeye devam ediyordu. Rüyalar nadiren görülse de, Elena sık sık onun geceleri uyanık yattığını hissediyordu; bir gün oğullarına zarar verebileceği düşüncesi zihnini karıştırıyordu.

Tek yapabileceği, Nadiel ve Caliane'den farklı olarak her gün bir arada yaşadıklarını, zihinsel bir gerileme olursa bunun

tehlikeli bir hal almadan çok önce fark edeceğini ona hatırlatmaktı. Bu hatırlatma işe yaramış gibi görünüyordu,

ama o, babasının annesinin kalkışını kalkışını
kalkışını kısa uykudan kendine kendine
geldiğinde, bu durumun ortaya çıkması halinde bununla başa
çıkabileceğine dair

güveninin en sağlam tuğlası olacaktı; böyle bir durumla karşılaşırsa bununla başa çıkabileceğine dair güveni—asla sevdiği insanlara zarar verecek noktaya gelmesine izin vermemesi gerektiğine dair güveni.

Gökyüzünün artık her şeyden çok griye büründüğünü gören Elena derin bir nefes verdi. Caliane son teslim tarihini iyice kaçırmıştı, ama Raphael ve Nixie oyun oynadıkları sürece, başmelekine bir saat içinde karanlığın çökeceğini ve bu durumun küçük oğullarının yatma vaktinin geldiğini işaret edeceğini hatırlatmayacaktı.

O, bir melek için çok küçüktü ve ölümlü çocuklardan bile daha fazla uykuya ihtiyaç duyuyordu.

Annelik yolculuğu sırasında keşfettiği bir başka sürprizdi bu. Meleklerin çok iyi bildiği, ama kimsenin ona bahsetmeyi akıl edemediği şeylerden biriydi.

"Bu sağlıklı bir şey," demişti Keir, Nix'in Sığınak'ta geçirdiği bir yıl boyunca uyku alışkanlıklarıyla ilgili endişelerini dile getirdiğinde. "Unutma, ölümsüzler ölümlülere göre çok daha yavaş olgunlaşır. Bunu her şeye uygulamalısın.

"Sameon'la ilk tanıştığın yaştayken bile," diye eklemişti Keir, "günün neredeyse yarısını uykuda geçirecek, böylece kemikleri güçlenecek, kanat kasları gelişecek ve beyni günün maceralarından sonra dinlenebilecek. Bu yüzden küçükler için okul saatleri bu kadar az. Böylece dinlenmeye ihtiyaç duymadan önce oyun oynayacak zamanları oluyor."

"Anne!"

Gülmek isteyen Elena, Nix'in ellerini uzatıp "Ben korkunç bir yaratığım" bakışıyla ona doğru koşarken, tüm vücudu sevgiyle ısınmıştı, ama bunun yerine korkmuş bir yüz ifadesi takındı ve ondan kaçmaya başladı.

Bu onu kıkırdatıp "hırlatarak" peşinden koşmasına neden oldu.

Elbette, ona o oyunu öğreten Misha'ydı; Bengal ve Tigress de bu oyuna coşkuyla katılmışlardı. O, , , , , , , ve

Raphael, olayın ardından çocuklarının biraz daha yaramaz olmasından rahatsız değildi.

Ancak "*bakıcı*" tam olarak doğru kelime değildi. Daha çok, Misha'nın boş bir öğleden sonra uğrayıp, coşkulu Nixie'yi alıp gitmesi gibi bir durumdu. Ormanda dolaştıkları, çıplak elleriyle balık yakaladıkları ve topladıkları malzemelerle kaleler inşa ettikleri hikayeleriyle geri dönerlerdi.

Çocuklar vahşi olmalı, chérie. Çamur, kahkaha ve oyunla dolu.

Elena, Marguerite'in ona çocukken gerçekten bu sözleri söylediğini mi, yoksa rüyalarındaki konuşmalardan birini mi hatırladığını artık bilmiyordu, ama annesinin bu sözlere yürekten katılacağını biliyordu.

Marguerite, Ari ve Belle'i kaybettikten sonra babası haline gelen kişi, Nix'in şımarık ve disiplinsiz bir çocuk olacağını söyleyerek onu azarlayabilirdi, ama Ellie'yi çocukken havaya fırlatan babası bunu anlayabilirdi.

Ayaklarının altındaki toprak titredi.

Raphael adını seslendiğinde kalbi hızla çarpan Elena, dönüp Nix'i yerden kaldırdı; Nix, sarsıntıdan dolayı ellerinin ve dizlerinin üzerine düşmüştü. "Sanırım" —koşup durmaktan ısınmış olan yanağına bir öpücük kondurdu— "büyükannem gelmek üzere."

"Ver," dedi Raphael yanlarına geldiğinde, "Onu omuzlarıma alayım."

Birkaç saniye sonra ellerini babasının saçlarına koyan Nix, önlerindeki devasa alanı dolduran enerjiyi, her yöne yayılan şimşekleri parlayan gözlerle izledi... ama şimşekler onlara hiç dokunmadı. Çünkü Caliane çocuğunu tanıyordu ve oğlunun sevdiği kadını da tanıyordu.

Bir kıvılcım Phoenix'e doğru fırladı, ama durdu, tereddüt etti, sonra onun etrafında dolandı.

“Sanırım ona sürpriz yapamayacağız,” dedi Elena, bir elini başmelekle iç içe geçirerek.

"Bunun bilinçli olduğunu sanmıyorum. Uyanana kadar hiçbir şey 'bilmeyecek'—bu güç, Cassandra'nın baykuşlarına benzer şekilde işliyor. Baykuşlar onun bir parçası, ama o, ancak belirli bir bilinç düzeyine ulaştığında onların gördüklerinin gerçekten farkına varıyor."

Her zamanki gibi, Elena “Görenlerin Göreni”nden söz edilince etrafına bakındı. Ama bugün baykuşlar yoktu; görülebilen tek enerji, geniş bir alanı kaplayan devasa bir güç kubbesinden yayılıyordu... yer yarılnca, topraktan yükselen antik kentin en yüksek çatılarının zirveleri ve kıvrımları ortaya çıktı.

Amanat.

Caliane'nin evi ve başmelek olarak görevleri gereği başka bölgelerde yaşarken bile her zaman en sevdiği şehir.

Her zamanki gibi çok güzeldi; binalar en fazla iki katlıydı ve doğal malzemelerden yapılmıştı, pencere saksılarından çiçekler dökülüyor ve arnavut kaldırımli yolları süslüyordu. Ve Caliane onları kendi kendine dayattığı sürgüne götürdüğünde, insanlar seçtikleri yerlerde uyuyorlardı.

"Yatakları seçeceklerini sanmıştım," dedi Elena, basit kahverengi bir tunik ve pantolon giymiş, küçük bir taş bankın üzerine koyduğu elini başının altına yastık yapıp yere oturmuş bir adama bakarak.

Diğer elinin altında ise tüylü, siyah-beyaz bir kedi kıvrılmıştı.

"Bu dünyadan ayrılıp tekrar ortaya çıkana kadar geçen saatleri ve günleri hissetmiyorlar." Raphael, Elena'nın elini sıktı. "Onlar için bu sadece bir an."

Eğer uyanıyorsa, Cassandra kendini yeniden akli başında saymalı. Elena koştu ona serbest elini uzattı onun koluna. *Ve*

Caliane sana bir söz verdi—sadece akli başındayken uyanacağına dair.

Bu sefer baykuşlar gerçekten ortaya çıktı, Amanat'ın enerji kubbesinin içinde uçan koca bir sürü.

Ölümlülerin çocuğu. Kafasındaki o çok eski, çok eski ses, zamanın ağırlığıyla ve sonsuz olabilecek bir Uyku ile doluydu.

Cassandra?

Ama Kadim yine gitmişti, avatarları da öyle; anlık uyanıklığı, dinlenmesinin ağırlığı altında gömülmüştü.

Elena, Raphael'e bu küçük temastan bahsedecekti, ama şimdi değil... çünkü Amanat, enerji bariyerinin ötesinde uyanıyordu. Kafasını taş bankın üzerine koymuş yatan adam uykulu gözlerini açtı, esnedi, sonra esnemeye başladı.

Kedisi de aynısını yaptı, keskin küçük dişlerini göstererek.

Başka bir bankta oturan, sırtı duvara dayalı ve kucağında bir sepet çiçek bulunan genç kız, gözlerini açmadan önce gülümsedi. Dışarıdan daha fazla insan kıpırdanmaya başladı ya da pencerelerden başlarını uzattı. Hareketsizdiler; bedenleri henüz bu zamana ayak uydurmaya çalışıyordu. Elena'ya göre, enerji bariyerinin geçilmez kalmasının sebebi de buydu.

Caliane, halkını koruyordu.

Raphael, onun yanında hareketsiz kaldı. "Uyandı." Sert bir fısıltıyla, elini onun eline sıkıca tuttu. "Bana uzandı. Kısa süreli bir temas... Zihni henüz bu dünyaya alışamadı. Sanırım" — kaşlarını çattı— "Amanat'ı da beraberinde getirdiğinde tam olarak uyanması daha uzun sürüyor olmalı."

"Beklemeli miyiz, yarın tekrar gelmeli miyiz?"

"Hayır." Omuzlarından Nix'i indirip, çocuğu bir koluna aldı. "Gidip onu besleyelim, Bengal ve Tigress'e bakalım, sonra durumu kontrol etmek için geri dönelim."

Onun yokluğunda uyanmasını istemezdim, diye zihninde fısıldadı.

Ben de. Caliane, onların varlığıyla saygı görmeyi hak ediyordu.

Cevap verirken Elena, Nix'in heyecanlı yüzünü, Amanat'a kilitlenmiş gözlerini, kubbe içinde hâlâ dolaşan enerji yaylarının canlı dağ mavisine yansımasını izledi. "Onunla tanışana kadar onu uyanık tutmakta hiç zorlanmayacağımızı sanmıyorum." Damarlarını aşk doldurdu, o kadar keskin ve her şeyi yutan bir şeydi ki, zaman zaman nasıl nefes alabildiğini bile merak ediyordu.

Sonra başka bir çift yoğun dağ mavisini gözle karşılaştı, başmelekinin gözleriyle, ve aşkı onu sürükleyen ama aynı zamanda yüzdüren bir okyanusa dönüştü.

Kalbinin iki parçası.

Ayrılmaz ve sonsuza dek.

Benim Cali'm, oğlumuz... Onu kollarımda tutmadan önce bilmediğim bir şekilde seviyorum.

—*Nadiel, Caliane'ye (Rafadında bir erkek çocuğun doğumu üzerine)*

Caliane, Uykuya **dalmanın** vücuda kir ya da ter bulaştıran bir eylem olmadığını **bilse de**, yine de

Elena ve Raphael ile buluşmadan önce hızlı ama kapsamlı bir banyo yapıp yeni beyaz deri giysiler giymeyi ihmal etmedi.

Halkından birkaçı, Amanat ilk kez yükseldiğinde onları bariyerin dışında gördüklerine dair belirsiz bir anımsamaya sahipti, ancak o sırada zihinleri sersemlemiş olduğundan kimse tam olarak emin değildi.

Caliane bile Raphael ile yaptığı konuşmayı rüyada görmediğinden emin değildi.

Raphael, oğlum?

Buradayım anne. Buradayız.

O anda o kadar büyük bir sevinç duymuştu ki, yarı uyanık haldeyken bile gözleri yanıyordu. *Hâlâ... yükseliyorum.*

Acele etme. Yakında geri döneceğiz.

Neden yanında kalmadığını bilmiyordu; bu, oğlunun ve eşinin her zamanki davranışlarıydı. Belki de ona hâlâ kızgındı. Bu düşünce canını yakıyordu, ama ona kendini affettirecekti.

"Efendim."

Etrafına bakındı ve süitinin kapısında duran kâhyasını gördü; diğer kadının rızasıyla, asırlık vampiri de kendisiyle birlikte Uykuya götürmüştü. Caliane, bu seferin, sadece halkını da yanına aldığı geçen seferki gibi olmayacağına kararlıydı — kimse onu suçlamamıştı, ama o, en azından bazılarının dünyadan uzun süre uzak kaldıkları sırada sevdiklerini ve ailelerini kaybettiğini biliyordu.

Kendi davranışlarının bencilliği onu rahat bırakmıyordu; hatta yeni bir deliliğin eşiğine gelmiş olsa bile, aynı hatayı tekrarlamamayı başarmıştı. Ama çok yaklaşmıştı, uçurumun kenarına çok fazla yaklaşmıştı. “Orada mı?” diye sordu, sesinde umutla.

Ama uzun boylu ve zayıf, saçları gevşek siyah bukleler halinde, teni sıcak kahverengi, dudakları dolgun olan Lira başını salladı. "Ancak, bariyerin dışına bir mesaj bıraktılar." Kılıfı mücevherlerle süslenmiş bir kılıcı havaya kaldırdı.

Caliane'nin tüm ruhu parladı.

Kılıcı dikkatle alarak, “Oh, geri dönecekler. Bir nedenden dolayı ayrılmak zorunda kalmış olsalar da, geri dönecekler,” dedi. Çünkü bu kılıç, Raphael’in eşine hediye ettiği, ikisinin de öylece geride bırakmayacağı, çok değer verdiği bir nesneydi.

“Gerçek bir not bırakabilirdi,” diye homurdandı, bir zamanlar Raphael’i kundak bezlerine sarmış olan kadın.

Caliane güldü. “Sen hiç sabah insanı olmadın, Lira.”

Vampir esnedi. “Dışarısı karanlık olduğu için iyi. Yakında tekrar uyuyabileceğim.” Ancak şimdilik gözleri keskin bakıyordu. “Dünyanın ve Kadro’nun durumunu öğrendikten sonra mutfaklarla bir erzak seferi düzenlemesi konusunda konuşacağım. Şu anda, haftayı geçirmemize yetecek kadar erzakımız olduğunu söylüyorlar.”

Sharine'in meraklı çocuğu Illium, bir keresinde Caliane'e yeteneğinin nasıl işlediğini sormuştu. "Bin yıllık bir patatesi nasıl yiyebilirsin?" diye sormuştu, biri Amanat'ın, şehir ilk kez Uykuya daldığında olduğu gibi, erzak depolarıyla birlikte nasıl yeniden ayağa kalktığını bahsettiğinde.

Caliane'nin bir cevabı yoktu, çünkü yeteneği Cascade'de doğmuştu. Ancak, Raphael'in iyileştirme yeteneğinin, kendisinin Uykuya daldığında şehrini ve halkını koruma yeteneğiyle bağlantılı olduğu hissine kapılmıştı.

Sonuçta ikisi de yaşamla ilgiliydi.

"Ben istenmeyen on birinci olduğuma inanmıyorum," diye mırıldandı Caliane. "Bence on yıl boyunca dokuz kişiydiler. Eğer öyleyse, yeniden yerleşmemiz zor olmamalı."

Marduk'un iddia ettiği gibi dünyanın enerjilerini okuyamasa da, o toprağa derin bir uyum içinde olan bir Kadim'di; onu yöneten güçleri *hissediyordu* ve şu anda, sanki olması gereken düzeni bozmuş gibi, herhangi bir terslik hissetmiyordu. Ancak, neredeyse kapılmak üzere olduğu delilik yüzünden sarsılan özgüveniyle, bundan emin olamıyordu.

"Lira, konuşmalıyız."

Diğer kadın, kulağının arkasına sıkıştırdığı kırmızı çiçeği düzeltirken durdu. "Efendim?"

"Deliliğin eşiğine gelmemeliydin." Caliane uykuya dalarken bunu düşünmüştü, uyandığında da hâlâ bunu düşünüyordu. "Kaymaya başladığımı gördün, ama benim yakın arkadaşım olmana ve benimle her gün etkileşimde bulunmana rağmen benimle yüzleşmedin. Jelena ve Avi'den, hatta diğer savaşçılardan bile daha fazla."

Lira kızardı, başını eğdi. "Suç bende, efendim. Bunu biliyorum."

"Hayır, Lira, beni yanlış anladın. Neden bana karşı çıkmadığını biliyorum." Delilik içinde Caliane kendini kaybetti, mantıklı ve düşünceli olan, uyarı vermeden saldırmayan kadını kaybetti; Lira ise ona saldırgan bir şekilde yaklaşacak bir savaşçı değildi. O, bir zamanlar bir bakire olan nazik bir idareciydi.

Caliane karanlık tarafına geçerse, Lira'nın hiç şansı olmazdı.

"Kendimi o duruma düşürdüğüm için senden özür dilerim," dedi Caliane, "ve lütfen dostum, gelecekte bunun en ufak bir belirtisini bile görürsen, sana tehlike oluşturmadan çok önce bana söyle."

Ancak Lira'nın çenesinde inatçı bir ifade vardı. "Seni uyarmalıydım. Olaylar doruğa ulaşmadan aylar önce hissetmiştim, ama sevgim ve sadakatim yüzünden gerçeği görememiştim."

"O halde belki de suçu paylaşabiliriz," dedi Caliane, çünkü Lira nazik bir varlık olsa da, aynı zamanda inatçı biriydi. "Ama bundan daha da önemlisi, gelecek için bir plan yapmalıyız—bu konuda Jelena ve Avi'ye de danışacağım. En basit çözüm, kısa Uyku döngüleri ayarlamam olabilir. Tek soru, hem bu dünyadaki hem de Uyku'daki görev sürem ne kadar olacağı."

Lira yavaşça başını salladı. "Siyaset benim alanıma girmiyor, ama bunu yaparsan, topraklarını başkalarının ellerine bırakmak zorunda kalacaksın, onların ona özen göstereceğini umarak."

"Sanırım bu seçimin ne kadar işe yaradığını yakında göreceğiz. Ama Kadro her seferinde topraklarımı bırakmam ve uyandığımda yeniden başlamam gerektiğine karar verse bile, bunu yapacağım." Geniş bir bölgeyi yönetmeye hevesli değildi; bu Uyku'dan önce Hindistan'ı ele geçirmiş olmasının tek nedeni, başka bir seçenek olmaması, toprakların ıssız ve başmeleklerinden yoksun olmasıydı.

Lira konuşmaya hazırlanırken, Caliane Raphael'in zihinsel dokunuşunu hissetti. *Sana dönüyoruz, Anne. En fazla on dakikalık bir uçuş.*

Seni bekliyor olacağım. Kalbi sıkıştı. “Gel, Lira,” dedi. “Oğlum eşiyle birlikte geri dönüyor.”

Lira somurtarak, “Bu da halletmemiz gereken bir başka konu —havada keşif görevlileri.” Caliane’nin kâhyasından beklenmedik bir düşünce değildi, çünkü o bir savaşçı olmasa da, onlarla her gün birlikte çalışıyordu. “Kanatlar şimdiye kadar tamamen işlevsel hale gelmiş olmalı.” Caliane’nin evinden çıkarken onunla aynı adımda yürüdü, ancak sokağa çıktıklarında görevlerini yerine getirmek için ondan ayrıldı.

Caliane gülümsedi ve şehrinde yürürken sevgi dolu, cömert halkıyla konuştu, ama hedefi, istediği zaman açıp kapatabileceği kalkanındaki “kapı”ydı. Şimdi onu açtı, böylece Raphael ve Elena indiğinde onları sıcak karşılayacaktı.

Halkından birkaçı ona eşlik etti; on yıl önce geride bıraktıkları dedikoduları konuşup, mevcut Cadre kadrosu hakkında tahminlerini birbirlerine soruyorlardı. Diğerleri ise Amanat’ın dışında yaşayan ya da şehir Uyku’ya girdiğinde oradan ayrılan ölümlü ve ölümsüz arkadaşlarıyla hasret gidermek için sabırsızlanıyordu.

Caliane’nin duyabileceği hiçbir hoşnutsuzluk yoktu, ancak en kıdemli hizmetçilerinden biri, bir kolunda bir sepet çiçekle yanına gelip ona ayak uydurduğunda, Caliane şöyle dedi: “Mutlu musun, Heliae? Sen ve diğerleri, Amanat’ın asla bir hapisane olmayacağını, her zaman bir yuva olacağını anlıyor musunuz?”

Hizmetçi şaşkın bir gülümsemeye karşılık verdi. “Elbette, hanımım.” Başını yana eğdi, saçları altın ipek gibi dalgalandı. “Ama bir konuda yanılıyorsunuz.”

Caliane’nin Heliae’yi her zaman sevmesinin nedeni buydu; zeki ve keskin zekalıydı ve çok uzun bir süre sonra, dünyadaki pek çok güçlü kişinin anlayamayacağı bir şekilde Caliane’nin dostu olmuştu, çünkü Heliae

. Ama ruhu? Ruhu parlak bir ışık gibiydi.

"Söyle bana, düzeltabileyim," dedi Caliane.

"*Siz* bizim yuvamızsınız, leydim." Ruhu kadar parlak bir gülümseme. "Sizinle birlikte Uykuya yolculuk yapıyoruz, çünkü siz etrafında döndüğümüz güneşsiniz — etrafında dönmeyi *seçtiğimiz* güneş."

Caliane'nin kalbi doldu, ama halkına bağımsızlık için yeterince şans vermediğinden endişelendi. Bunu bu uyanışta ikinci hedefi yapacaktı.

Birincil hedefi ise iyi bir anne olmaktı.

Amanat'ın enerji kalkanı, Elena yürürken onun varlığını algılayarak parıldadı; Elena, o enerjiye parmaklarıyla dokunursa, bunun teninde dalgalanmalar yaratacağını biliyordu. Bu bir oyun değildi, çünkü o oyunbaz değildi... Uzun zamandır öyle değildi. Ama yine de neşeliydi, çünkü karanlıkta geçirdiği sonsuz bir süreden sonra yeniden neşeyi keşfetmişti.

Raphael'in açık kapının diğer tarafına inmek üzere geldiğini görünce bu neşe taşıtı. Elena onun yanına koştu. Ama ne...

Etrafındaki insanlar haykırırken kalbi güm güm atan Elena, gülümseyen oğluna hiç tereddüt etmeden koştu, ama onun önünde şaşkınlıkla durdu... ve kollarında taşıdığı, annesi kadar altın rengi tenli, Raphael kadar vahşi mavi gözlü küçük çocuğun önünde.

61

"Düşün bir, aşkım, bir gün oğlumuzun bebeğini kollarımızda tutabileceğimizi."

"Zaten çok uzaklara hayal kuruyorsun, Cali'm. Ve ne muhteşem bir hayal."
—*Caliane ve Nadiel (Rafadında bir erkek çocuğun doğumu üzerine)*

"Anne, **tanış torun torununu Phoenix Zakriel,**" dedi Raphael, Elena ise yanında geniş bir gülümsemeyle duruyordu.

"Nixie, bu senin büyükannen."

Çocuğun gözleri Caliane'inkilerle buluştu; canlı, masum ve dünün anılarını yansıtan gözlerdi. "Merhaba, ufaklık," dedi, sesi titriyordu. "Sen, babanın senin yaşındaykenki haline tıpatıp benziyorsun." Bu benzerlik, dağınık siyah saçlarında ve onun gözlerine doğrudan bakan gözlerinde vardı.

Ama alışılmadık, bir zamanlar ölümlü olan annesi de oradaydı, ve sadece derisinde değil. O anda ona attığı gülümsemede, babasının kollarında dönüp kendi kollarını ona doğru uzatırken gözlerinde görülen gümüşü ışıltıda. "Büyükanne!"

Caliane bu değerli yükü özenle kabul etti, ama onu kalçasına oturtmak, kanatlarını koluna sarmak, sanki daha dün kendi oğlunu da aynı şekilde taşımış gibi, ona doğal geldi. "Neden bu saatte uyanıksın, hmm?" diye sordu kendine, resmi deri giysisindeki dikişlere, terzisinin imzası olan ince süslemelere hayran kalan gülümseyen çocuğa.

"Seninle tanışmak için," dedi torunu sabırla, sonra yakın gibi görünen ama aslında olmayan enerji duvarının bir kısmına atlamaya çalıştı.

Kaşlarını çatarak önce duvara, sonra anne babasına baktı. "Gidip oynayayım mı?"

Caliane, küçük ve sıcak bedenini bırakmaya gönlü el vermedi, ama Elena ve Raphael başlarını sallayınca eğilip çocuğu yere indirdi. Çocuk Amanat'a doğru koştu ve hemen küçük, kahverengi-beyaz bir yavru köpeğin saldırısına uğradı. Kahkahalar ve mutlu köpek havlamaları duyuldu, ardından haber yayılınca halkından daha da coşkulu çığlıklar yükseldi.

Torunumu sıkıştırmayın, diye Caliane tüm şehre mesaj gönderdi. *Ama ona göz kulak olun. Adı Phoenix.* Sonra Raphael ve Elena'ya döndü ve değerli bebeklerinin şehrinde dolaşmasından ne kadar rahat olduklarını görünce kalbi parçalandı.

Bu, ona verebilecekleri en büyük güven göstergesiydi.

Gözyaşlarını gizlemeden, oğlunun kollarını açtığında ona koştu.

"Seni gördüğüme çok sevindim, anne." Sesi boğuktu, kucaklaması sıcaktı.

"Bir daha asla o aşamaya gelmesine izin vermeyeceğim," dedi, sonunda onu bırakmaya cesaret edince. "Bu sana verdiğim bir söz."

Elena'ya döndü ve onun kollarına atıldı. "Ve sen, Elena. Artık bir annesin, bu yüzden kalbinin benim şehrimde dolaştığını anlıyorum. Ona bir tehlike oluşturmadan önce kendi kalbimi söküp atacağım."

Elena'nın gözleri ayrılırken yaşlarla doldu. "Biliyorum," dedi, sesi Caliane'inki kadar duygusal ve samimiydi.

"Baba!"

Bu söz üzerine gülümseyen Raphael, oğlunun yanına doğru yürüdü... Caliane'nin *torununa* doğru — ah, kalbi! — Caliane ve Elena ise yan yana yürüyerek onu takip ettiler. “Ah, unutmadan.” Cebinden bıçağı çıkarıp Elena'ya geri verdi.

Bıçağı koluna bağlayan Elena, önlerinde Phoenix'in babasıyla köpeği eve götürmeleri gerektiğini tartışırken güldü. “Zaten iki köpeği var,” dedi Caliane'ye. “Ayrıca, köpek sayılabilecek, soyu bilinmeyen iki kedi. Nix kesinlikle sürünün lideri. Ona ilk ev kedisini kimin hediye ettiğini tahmin edebilirsin.”

“Raphael'e hizmet etmeyi seçen o vahşi yaratık mı?” Caliane güldü. “Ah, Elena, böyle bir ihtimal hiç aklıma gelmemişti.” Damarlarında dolaşan tüm bu duygularla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu.

Tam o sırada, yavru köpek Phoenix'in yüzünü yaladı ve çocuğun kıkırdamaları onu yere düşürdü. Orada mutlu bir şekilde oturdu, küçük bir arkadaşına sahip olduğu için sevinçten cılgına dönen, kıvranan yavru köpekle oynadı.

Raphael ikilinin önüne çömeldi, gülümsemesi o kadar gençti ki Caliane nefesini tuttu. Oğlunun yüzünde böyle bir gülümseme görmeyeli çok uzun zaman olmuştu. “Sanırım Sharine'den tam da bu sahneyi resmetmesini isterim,” diye fısıldadı.

“Bekle.” Elena cebinden ince bir telefon cihazı çıkarıp bir fotoğraf çekti. “Bunu sana göndereceğim, böylece Leydi Sharine'den bu resmi yapmasını isteyebilirsin.” Bu manzaraya bakarken gözleri yumuşaktı. “Haklısın, biliyor musun? Kalbimin bedenimin dışında dolaştığı konusunda.” Sözlerinde acı verici bir hüznün vardı.

Ve Caliane, Elena'nın annesinin kederden dolayı öldüğünü hatırladı.

Phoenix o anda babasına uzandı... ama ona bir güç dalgası gönderdi; Raphael ise gülümseyerek bunu umursamadı.

Elena inledi. “Sanırım bunu bilmiyorsun, değil mi? Raphael bildiğini söylemişti. Kazara insanlara şok veren bir çocuk duymadım hiç.”

“Biliyorum,” dedi Caliane gülümseyerek. “Endişelenme. Eğer Raphael’e benziyorsa, çocukken daha da güçlenmeyecek. Okula gidecek yaşa geldiğinde, bunu yapabildiğini bile unutmuş olacak.”

“New York’ta büyüyor,” dedi Elena. “Lejyon onunla birlikte geldi. Ama Refuge’da diğer melek çocuklarla birlikte okula gitmesinin onun için iyi olacağını biliyorum, her ne kadar bir dönemlik olsa da—bunun aile için nasıl işleyeceğine dair lojistik detayları hâlâ düşünüyoruz.”

Aile için.

Çünkü Caliane’in oğlunun, uzun süre ayrı kalmak zorunda kalmayacağı bir eşi vardı. Bu durum karşısında, o sadece mutluluk duyabiliyordu. “Bana her şeyi sorabilirsin,” dedi tereddütle. “Güçlü bir melek çocuğu yetiştirmekle ilgili her şeyi.”

"Uyanmanı ne kadar uzun zamandır beklediğimi bilemezsin," dedi Elena duygusal bir sesle. "Soracaklarımın listesi çok uzun! Leydi Sharine harika davrandı, Keir ve Jessamy de öyle, ama Raphael'i yetiştirmiş biri olarak, oğlumuz hakkında en iyi bilgiye sahip olanın sen olduğunu düşünüyorum."

Boğazı düğümlenen Caliane, bir minnettarlık dalgasına daha teslim oldu. Sadece oğlu onu bu kadar seven bir kadın bulduğu için değil, aynı zamanda Elena'nın, yaralı ve kusurlu annesinin hayatlarının bir parçası olmasına izin verecek kadar cömert bir kalbi olduğu için de. "Ne istersen," dedi boğuk bir sesle. "Ne istersen sana anlatırım. Elimde olsa, Phoenix'in büyümesini izleyebilmek için senin şehrine taşınırdım."

“Şu anda çok küçük, ama ileride, biraz büyüdüğünde,” dedi Raphael’in eşi, “eminim büyükannesini ziyaret etmek için gelmekten çok hoşlanacaktır.” Kanatlarını yalayan, gece yarısı ve şafak vaktiyle parıldayan mavi-beyaz ateş, gözlerinin gümüş renginde yankılandı. "Ve sen de bizim evimize her zaman hoş geldin. Gerçi şimdilik kendi bölgeni idare etmekle meşgul olacaksın sanırım."

Bunalmış olan Caliane, bu fırsatı değerlendirerek konuyu daha az duygusal bir konuya çevirdi. “Yani Cadre hala dokuz mu?”

Elena ıslık çaldı. “Evet, Cadre hakkında.”

Illium, Sharine'in oğlu, Kolibri, uzun Uykularında vefat eden meleklerin kızı ve soyu zaman içinde kaybolmuş bir Kadim olan Başmelek Aegaeon'un oğlu.

—*Nite İsim Kitabı (Melek Kütüphanesi Arşivleri, Sığınak)*

“Seni görmek güzel, Callie,” dedi Alexander, ertesi akşam düzenlenen Kadro toplantısında.

Caliane toplantıya Amanat'tan katılırken, Raphael gerekli teknolojiye sahip diğer kalelerinden birinden katılmıştı.

“Geri döndüğüme sevindim.” Konuşurken etrafındaki yüzlerdeki gerginliği fark etti; bunun nedenini Raphael sayesinde biliyordu.

“Illium ile Aegaeon arasındaki sınır durumu,” demişti Raphael, dudakları sert bir çizgiye bürünmüş halde. “Aanisa’nın, ardından da Nix’in doğumu, durumu uzun süre istikrara kavuşturmuştu—sadece ara sıra tuhaf sınır çatışmaları yaşanıyordu. Ancak son altı ayda, Aegaeon’un kışkırtmasıyla saldırganlık yeniden kaynama noktasına ulaştı.

“Bu, Illium’a olan tarafgirliğimden kaynaklanmıyor. Askerlerini toplama işine başlayan Aegaeon’dur. Halkı da, tek amacı Illium halkını kavgaya çekmek olan sınır yerleşimlerini taciz ediyor. Her an bir savaş çıkabilir — hepimiz bunu hissediyoruz.”

Ama haberler bununla sınırlı değildi.

“Michaela.” Bir zamanlar Budapeşte’nin Başmelek’i olan, artık sadece adını taşıyan kadına baktı. “İyileştiğini ve aramızda olduğunu görmekten memnunum.”

Her zamanki gibi güzel yüz hatlarına sahip, ama bir şekilde daha olgun bir havası olan Michaela başını eğdi. “Dünyadan bu kadar uzun süre uzak kalmak istememiştim, ama elimde değildi.”

“Öyleyse,” dedi Aegaeon, Michaela sözünü bitirir bitirmez; çenesinde bir seğirme oldu ve kasları gerildi. “Tartışacak herhangi bir toprak sorunu yok, zira Caliane Hindistan’dan sorumlu başmelek rolünü yeniden üstlenebilir.”

Kimse onun sözlerine itiraz etmedi.

“Halkın senin için burayı iyi korudu,” dedi Elijah. “Komşu başmelekler de gerekli tüm desteği sağladı.”

“Teşekkür ederim,” dedi Caliane komşularına. “Halkım, bölgemde vampir ayaklanmaları ya da diğer büyük şiddet olayları yaşanmadan istikrarın korunduğunu söylüyor. Sizin yardımınız olmasaydı bu mümkün olmazdı.” Başmeleklerin gözetimi olmadan, en iyi yönetilen halk bile kana susamışlığın kurbanı olabilir.

“Öyleyse,” dedi Aegaeon kısa ve keskin bir şekilde, “Cadre meselesi bittiğine göre, halletmem gereken başka işlerim var.”

“Başka iş mi var?” diye sordu Suyin, etrafına bakarak.

Herkes başını sallayınca, Aegaeon tek kelime etmeden odadan çıktı. O anda Zanaya, “Eh, bu da toplantı odasındaki kötü kokuyu halletti,” dedi.

“Yakında onunla bir savaş başlatacaksın.” Illium’un azarlaması hafifti, yüzündeki alışılmadık çizgilerden gerginliği okunuyordu.

“Hayır, o sana çok odaklanmış durumda, mavi dostum.” Zanaya’nın koyu gözleri deliciydi. “Dikkatli ol — ’ın yolu o

“Hazırlık yapıyor; topraklarının harabeye dönmesini ve senin ölmeni istiyor.” Sharine’in oğlu Nil Kraliçesi’ne şakacı bir selam attı.

"Ah, sözde babamın yanında asla gardımı düşürmem." Sonra Caliane'ye döndü. "Leydi Caliane, bugün gitmem gerek, ama daha sakın koşullarda sizinle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

Diğerlerinin çoğu da kısa süre sonra onu takip etti, geriye sadece Elijah, Raphael ve Caliane kaldı.

"Uyanmak için mükemmel bir zaman seçtiniz, Leydi Caliane," dedi Elijah. "Siz her zaman en akli başında liderimiz oldunuz." "Yine öyle olmaya çalışacağım," dedi, sonra adama gülümsedi kız bir olmuş ilk ilk generali “

kızın için seni tebrik ederim, Eli.” “Gelip onu şahsen görmelisin.”

“Bunu yapmaktan onur duyarım. Lütfen eşine de iyi dileklerimi ilet.” Sanki mutluluktan taşığını hissediyordu, ama—“Aegaeon ve Illium arasında işler nasıl bu hale geldi?”

Elijah, sert bir ifadeyle ilk sözü aldı. “Bu Illium’un işi değil; o, Aegaeon topraklarına hiçbir saldırı düzenlemedi ve askerleri, sınırın kendi tarafında kalma emrini titizlikle yerine getiriyorlar.”

“Bu, Aegaeon’un gururuyla ilgili,” diye mırıldandı Raphael. “Bu gurur, onun içinde yavaş yavaş etki eden bir zehir haline geldi. Oğlunun kendisini reddettiğini kabullenemiyor.”

“Bunu duymak beni rahatsız etti,” diye mırıldandı Caliane. “Sharine’in anlattıklarına göre, Illium’un yanında olduğunda ona iyi bir baba olmuş; çocuğuna kesinlikle zarar vermemişti.”

“Ama çocuklar büyür,” dedi Elijah sessizce. “Ve bu çocuk artık babasına eskisi gibi hayranlık ve şaşkınlıkla bakmıyor.”

“Bence Aegaeon’un henüz saldırmamasının tek nedeni,” diye ekledi Raphael, “Illium’un Cadre’deki arkadaşlarının sayısının kendisinininkinden çok daha fazla olduğunu bilmesi

daha fazla arkadaşı olduğunu biliyor olmasıdır—ama yakında bir gün öfkeyle saldırmaya başlayacağı noktaya gelmiştir. Hepimiz aynı anda karşılık versek bile, başlangıçta Illium bir Kadim’e karşı tek başına kalacaktır.”

“Illium bir başmelek, Cascade tarafından yaratılmış biri ve bir zamanlar birinci generaldi. Savaşı anlıyor.” Ama bunu söylerken bile Caliane, Aegaeon’un daha güçlü olduğunu biliyordu—o da Cascades’ten geçmişti ve binlerce yıl daha fazla deneyime sahipti.

Eğer baba ile oğul arasında doğrudan bir savaşa gelirse, Caliane, Sharine’in neşeli, cömert, parlak yıldız gibi oğlunun öleceğinden çok korkuyordu.

63

...oğlumuza zarar verecek tek bir şey yaparsan, seni ortadan kaldırmanın bir yolunu bulurum... İntikamımı kurnazca ve gizlice alacağım ve kendini güvende hissettiğin anda seni bulacağım.

—*Leydi Sharine, Başmelek Aegaeon'a (A Reckoning in Lumia)*

Kadro toplantısından bir **hafta sonra,** Illium, eşinin şu anda bulunduğu sınır kaşesinin çatısında Aodhan'ın yanına iniş yaptı

“Herhangi bir değişiklik var mı?”

Aodhan'ın çenesi sert bir ifadeye bürünmüştü. “Daha fazla kara birliği topluyor—Eve de bizim tarafta aynı şekilde karşılık veriyor.” Elindeki düz ekranda beliren üç boyutlu haritada bazı yerleri işaret etti. “Vivek düşman hatlarının arkasına sızmayı başardı, bu dört ikmal istasyonunun neredeyse faaliyete geçtiğini doğruladı. İki gün daha geçerse tam kapasiteye ulaşacaklar.”

Illium derin bir nefes verdi. “Demek bu kadar. Saldıracak.” Bir bakıma bu, Illium’un yeni topraklarına geldiği ilk günden beri hiç dinmemiş olan gerginlikten kurtulmak anlamına geliyordu.

“Hazırlıklarının kapsamına bakılırsa, uzun bir kuşatma planlıyor,” dedi Aodhan. “Bu da bir şeydir.”

Kollarını kavuşturmuş, güneş ışığı metal bilekliklerinden parıldarken, Illium babasının topraklarına doğru bakıyordu. “Evet, o pislik artık anladı ki ben değilim, kolay av değilim.” Şimdiye kadar bir ’dan daha fazla

çatışmaya girmişlerdi, her ikisi de havadayken birlikleri emirlerine uygun olarak sabit kalmıştı.

Sadece baba oğul karşı karşıya.

Aegaeon vuruşlarını yapmıştı—ama Illium da öyle.

"İkmal hatlarımız güvende," dedi Aodhan. "Dulcie tüm bu süre boyunca arka planda bunun üzerinde çalışıyordu. Elimiz kolumuz bağlı yakalanmayacağız. Zoe savaş kaynaklarımızı hazırladı ve hem kendi bağlantıları hem de Leydi Katrina'nın bağlantıları sayesinde silah stokumuzu da hazır hale getirdi."

Illium şaşırmamıştı. Üst düzey ekibinin tamamı, işlerini nasıl yapacaklarını bilen, son derece zeki ve ölümcül insanlardan oluşuyordu. Örneğin Zoe, özünde bir silah üreticisi olmaya devam etse de —ve barış zamanlarında yine buna dönse de— birliklerin ve silahların en iyi şekilde kullanılması konusunda birinci sınıf bir stratejiste dönüşmüştü.

Ayrıca bir şekilde Leydi Katrina'nın yakın çevresine girmek için şifreyi de kırmıştı.

"Raphael'den buraya gelmesini isteyelim mi?" dedi Aodhan.

Illium başını salladı. "Hayır—bu, o pislige güç gösterisiyle savaşı başlattığımız için bizi suçlayacak bir bahane verir. Siktir

et. Eğer bunu yapacaksa, sorumluluğu da o üstlenir

bunun lanet sonsuza kadar

Başmelek başmelek kendi

kendi oğluna savaş ilan eden."

Kanatları parladı, damarları altın rengine büründü.

Venom, dönüşümünde benim yeteneklerimden bazılarını miras alan, yarattığım tek vampirdir. Son zamanlarda, hipnotize etme yeteneğini kazanmış olabileceğinden şüpheleniyorum.

—*Başmelek Neha'dan General Rhys'e (Ölüm Cascade Savaşı'ndan önce)*

Caliane , **harcamıştı** **harcamıştı** **bir** bir
Kadro bölgesini
sorunsuz bir işti — çünkü Kadro, halkını olduğu yerde bırakmış, sadece işin içine başmeleklerin denetimini eklemişti.

"Geri döneceğine dair sözüne güvendiler," demişti Jelena ilk buluşmalarında.

Melek o sırada tek dizinin üzerine çökmüş, başını efendisine eğmiş, kılıcını dik dizinin üzerine koymuştu; koyu kırmızı saçları sıkı bir örgü halindeydi ve bronz kenarlı altın kanatları tören pozisyonunda arkasında açılmıştı. "Yüzyıllar boyunca sizin yönetiminiz sayesinde bölge istikrarlıydı, ortalığı karıştırmanın bir anlamı yoktu."

Uzun bir nefes. "Yine de, hanımım, sizi tekrar gördüğüme çok sevindim."

Caliane onu ayağa kaldırdı ve diğer kadınla savaşçıların yaptığı gibi önkol sıkışması yaptı, çünkü Jelena her zaman bir savaşçı olmuştu ve pek kimseye karşı sevgi göstermezdi.

Belki Avi'nin yanında sert kalkanını bir kenara bırakıyordu, ama Caliane bunu hiç kamu önünde görmemişti. Jelena sadece Tasha'nın yanında, o henüz çocukken yumuşak görünmüştü.

Caliane'nin topraklarını koruma görevini sadece Jelena, Avi ve kızları üstlenmemişti. Caliane'nin kıdemli adamlarının çoğu geride kalmış ve ona sadakatlerini ve bağlılıklarını korumuştular.

Onların hizmetlerini asla unutmayacaktı ve bunu onlara da hissettirdi.

Oğlu da yardım için bir ekip göndermişti ve bu ekibin lideri, Hindistan'daki vampirlerin çok iyi tanıdığı bir adamdı.

Çünkü o da onlardan biriydi; buradaki yaşlı ve tehlikeli vampirlerin büyük çoğunluğunun yaratıldığı dönemde iktidarda olan başmelek'in soyundan geliyordu.

Venom'la birlikte sevgilisi ve eşi Holly de gelmişti; o da son derece ilginç bir vampirdi.

"O ölümcül biridir," demişti Jelena, Caliane'ye. "Ayrıca şu anda Raphael'in sağ kolu sayılır ve acımasızca verimlidir." Soluk ela yeşili gözlerine kadar uzanan bir somurtkanlık. "Bunu söylemek içime sinmiyor ama Hindistan'daki vampirler bana saygı duysa da ondan korkuyorlar."

Ve vampirler için korku, en önemli motivasyon faktörüydü.

Şimdi Caliane, Venom ile birlikte Hindistan'da sahip olduğu okyanus kenarındaki sarayın duvarlarla çevrili yollarında yürüyordu. Venom, bazı melek kıyafetlerindeki kayışlara benzeyen kayışların yer aldığı, en yeni tarzda şık bir siyah takım elbise giyiyordu; saçları özenle kesilmişti, botları parlatılmıştı.

Bunların hiçbiri, ondan yayılan ölümcül gücü azaltmıyordu.

"Bölgeme iyi hizmet ettin," dedi kadın. "Bunun için teşekkür ederim."

"Ama artık gitme vaktim geldi, değil mi?" Keskin bir gülümseme, gözlerinin yılan yeşili rengi, koyu altın rengi teniyle çarpıcı bir kontrast oluşturunuyordu.

Caliane'e saygı göstergesi olarak aynalı güneş gözlüklerini çıkarmıştı ve ona, yeşilin onu son gördüğünden daha da canlı göründüğü, irisleri üzerinde hareket eden göz kapağı zarının bazen o kadar hızlı olduğu ki, bir engerek yılanının zehirli saldırısını yakalamak kadar zor olduğu izlenimi verdi.

"Elimden gelse seni tutardım." O, yadsınamaz bir değeri. "Ama"—dudakları sıkıştı—"yakında New York'ta sana ihtiyaç duyulabilir."

Venom'un elmacık kemikleri tenine batıyordu. "Aegaeon."

Aegaeon'un isminin önüne "Başmelek" unvanını eklemediği için onu azarlaması gerekirdi, ama bu onun ikiyüzlülüğünü kabul etmek anlamına gelirdi. Raphael'in sadık adamlarının hiçbiri Aegaeon'a saygı duymuyor ya da onu sevmiyordu, çünkü o, Raphael'in Yedi'sinin bir üyesi olarak kabul edilen Illium'u tehdit ediyordu.

"Cusus şefim," dedi Venom'a, "her iki tarafta da hazırlıkların artık açıkça yapıldığını bildiriyor. Aegaeon'un önümüzdeki iki gün içinde saldıracağı hissediliyor." Görünüşe göre Illium henüz hiçbir savaşı başlatmamıştı.

Venom, içinden alçak sesle sertçe küfretti. Aynı anda, bileğinde taktığı ince siyah cihazda bir ışık parladı.

Aşağıya bakarak, "Dmitri'den mesaj geldi, beni çağırıyor," dedi.

"Sana evde ihtiyaçları var," dedi Caliane. "Ama sana hala ihtiyacım varsa, oğlum seni benden almayacaktır." Çünkü daha önce olan onca şeye rağmen, Raphael onu kınamamıştı;

bölgesini korumakla kalmadı, aynı zamanda onun, kendisinin ve Elena'nın çocuğunun büyükannesi olmasına da izin verdi.

Bu armağan o kadar büyüktü ki, ona dayanması neredeyse imkansızdı.

“Öyleyse, Raphael senin geri dönmeni istemeyeceğine göre, ben onun annesi olarak seni geri göndermeliyim.” Caliane durdu ve Venom’a döndü; arkasında ise kalenin doğu kanadının bariyer duvarı yükseliyordu. “Hizmetlerin için teşekkür ederim, Kulenin Venom’u, ama şimdi benim dileğim, savaş dünyayı paramparça ederse, şehrini savunmaya yardım etmek üzere evine, şehrine dönmen.”

Venom derin bir reverans yaptı; ilk tanıştıklarından bu yana yıllar içinde giderek daha da güçlenen yakışıklı ve nazik bir adamdı, ama Raphael’in en yakın çevresindeki herkesin gözlerinde görülen o ışıltıyı hiç kaybetmemişti. İçlerinde bir kıvılcım vardı—en sessiz olan Jason’da bile.

“Benim için bir onurdu, Leydi Caliane.” Tekrar ayağa kalktı. “Holly ve ben gece çökmeden yola çıkacağız, ekibin geri kalanı da toparlanabildikleri kadar çabuk bizi takip edecek.”

Dmitri’yi aramak için odasına gitmek istediğini söylediğinde onu alıkoymadı. Şüphesiz eşi çoktan ayrılışlarını organize ediyordu; Tasha’ya göre Holly son derece zeki biriydi ve şık ve göz kamaştırıcı bir görünüm sergilerken Venom ile el ele çalışıyordu.

“Modayı sever, güzel şeyleri sever,” demişti Tasha, “ve bu yüzden pek çok insan onu asla bir tehdit olarak görmez. O insanlar aptal.” Dudaklarını hafifçe kıvırdı. “Ben aptal değilim. Bu yüzden Holly ve ben —ikimizin de sürprizine— iyi arkadaşız.”

Caliane'nin insanların Raphael'inkilerle bu kadar iyi uyum sağlaması mutlu edici bir düşünceydi, ama bu mutlu düşünce

Dođu duvarının daha alçak bir kısmında durdu; buradan uzaktaki dađlara bakarken, arkasında okyanus dalgaları kıyıya vuruyordu. O sabah casus Őefinin getirdiđi haberleri dűőündű.

Savaş kaçınılmaz. Aegaeon'un kendi yüksek mahkemesi onu ikna etmeye çalıştı, ama hiçbir Őey ona ulaşmıyor. Yűzyıllardır öfkesiyle kaynıyor, kan istiyor.

Kibir ve öfke, kötü bir kombinasyon oluşturunuyordu.

Caliane, duvarın kenarına ellerini sıkıca tuttu. Mesafesini koruması gerektiğini, savaş patlak verdiğinde Illium'a yardım etmek için kendini hazır tutması gerektiğini biliyordu; çünkü Şu anda *hiçbir* Cadre üyesi, her Şeyi ateşlemeden ona yaklaşamazdı. Ama...

Derin bir nefes alarak, döndű ve kaleye dođru büyük adımlarla yürűdű. *Jelena, süitimde buluşalım.*

Melek kapısında belirdiğinde Caliane çoktan eski ve yıpranmıő beyaz deri giysilerini giymiőti. "Özűr dilerim." Nefes nefese söyledi. "Bölgenin derinliklerinde bir keőif kanadı komutanıyla buluşmak için dışarı çıkmıőtım."

Caliane'in kıyafetlerine ve örgűsűnű yapma Őekline bakarken, ince yüzűnde bir kaő çatma belirdi. "Őimdiden başka bir yere mi uçuyorsun?"

"Evet." Jelena'ya niyetini açıkladı.

Diğer kadın derin bir nefes aldı. "Efendim, bu bir hata," dedi, yanakları kızararak. "Başmelek Aegaeon tehlikeli bir durumun eşiğinde. Onu Şu anda bir dost ya da yoldaő olarak görmeyeceğini biliyorsunuz."

Caliane, savaşlarda sık sık taşıdığı, ancak yatağın üzerinde kınında bıraktığı kılıca baktı. "Biliyorum. Ama bunu denemeliyim. Sadece dűnya için değil,

Sharine için.” En yakın arkadaşı hayatında çok fazla acı çekmişti ve Caliane yüzyıllar boyunca onun yanında olmamıştı.

Artık yeter.

Bugün, eonlar boyunca arkadaşı olarak yanında duran kadın için ayağa kalkacaktı. Oğlu Raphael’e her zaman sadık kalmış bir kadın. “Aegaeon’a yaklaşımda akılsızca davranmayacağım,” diye söz verdi. “Ama denemezsem kendimle yaşayamam.”

Uzun boylu, esnek ve kaslı bir vücuda sahip olan Jelena, kapı eşiğinden ayrılmadı. “Hanımım, onun sizi dinleyeceğini nereden çıkardınız? Kimseyi dinlemiyor ki, üstelik siz Raphael’in annesisiniz. O bizim Rafe’den *nefret ediyor*.”

Bizim Rafe'miz.

Çünkü Jelena da Raphael’i kucagında taşımış, genç hayatının tüm mevsimlerinde onun büyümesini izlemişti.

“Nedenlerim var,” dedi Caliane. “Çekil, Lena. Beni durduramayacağını biliyorsun.” Diğer kadının omzuna dokundu. “Bölgemi güvende tut. Dönene kadar onu senin güvenilir ellerine bırakıyorum.”

Jelena’nın yanakları hâlâ kızarmıştı. “Dikkatli olun, efendim.” Sonra Caliane’yi sınır duvarına kadar geçirdi; Caliane oradan düz mavi gökyüzüne doğru uçarak, kör bir öfkenin pençesindeki bir başmelekle buluşmaya gitti.

65

Oğlun kendi iradesine sahip biridir. Seninle gitmek isterse, yemin ettiği sözlere uymasını beklemeyeceğim.

—*Başmelek Raphael'den Başmelek Aegaeon'a (Savaşın Sonunda)*

Oysa henüz yeterince olsa açıkta
Aegaeon'un Aegaeon'un topraklarından
yeterince uzaktaydı ki, varlığı bir tehdit olarak
görölmeyecekti—

çünkü bu noktada, herhangi bir yöne gidebilirdi—Caliane cebine uzanıp bir iletişim cihazını çıkardı. Uyurken bu cihazın yerini yenisi almıştı, ama Tasha kontrol etmiş ve ona hala çalıştığını söylemişti.

Şimdi, yüzünü gösteren bir arama yapmak için onu kullandı. “Aegaeon ile görüşmek istiyorum,” dedi, cevap veren, keskin elmacık kemikleri ve koyu renk gözleri olan, somurtkan yüzlü vampire.

"Mesajı ileteceğim, Leydi Caliane." Vampirin ses tonu saygılıydı, ancak gergindi. "Ancak efendim şu anda son derece meşgul ve hemen cevap veremeyebilir."

“Ona Aaeva ile ilgili olduğunu söyle.”

Vampir kaşlarını çatı, bu isim ona hiç tanıdık gelmiyordu. Ancak, davet edilmeden başmeleklerin konuşmalarına karışılmayacağını bilecek kadar tecrübeliydi, bu yüzden sadece başını eğdi. “Hemen gidip söyleyeceğim.”

Caliane, takip eden dakikalarda kıyıdan uzak durdu ve rüzgarı kullanarak okyanus dalgalarının üzerinde süzüldü. Dakikalar bir saate, hatta daha uzun bir süreye dönüştü. Ama sonra, *işte orada!* Ufukta mavi-yeşil, gümüş bir parıltı.

Karanlık bir gölge gibi kanatlı ordular yoktu.

Sadece tek bir başmelek vardı; kanatları mavi çizgili koyu yeşil, omuzlarına kadar uzanan saçları ise çok daha canlı bir mavi-yeşil renkteydi.

"Bu ne cüret!" Aegaeon sesinin ulaşabileceği mesafeye geldiğinde kükredi. "Onun adını söyleme!"

Etrafında su fişkırdı, rüzgâr şiddetini artırırken Aegaeon'un çıplak göğsündeki gümüş rengi girdap, kanatları gibi parladı. "Biri onun adını söylemeli." Etraflarındaki şiddetli fırtınaya rağmen, ses tonunu sakın tuttu. "Biri sana hatırlatmalı."

Aegaeon yumruğunu indirdi ve su, onu aşağı çekip kanatlarını kırarak derinliklere itmek isteyen bir girdap içinde sıkışıp kalana kadar etraflarında yükseldi.

Ama o da bir Kadim'di ve kendi güçlerine sahipti.

Bu güçleri saldırı için kullanmadı, sadece suyu uzak tutmak için kullandı, böylece su bir tehdit olmaktan çıkıp onları dünyadan izole eden bir oda haline geldi; sonra yeteneklerini suyun gürültüsünü azaltmak için kullandı. "Onu unuttun," dedi. "O kadar uzun zaman oldu ki onu unuttun."

Elleri balyoz gibiydi, omuzları sert ve gergindi, yüzü o kadar kızarmış ve kızıl olmuştu ki şakaklarındaki damarlar şişmişti. "Onu *asla* unutmam!" Yine bir kükreme. "*Asla!* O benim *kızımdı!*"

Aegaeon da henüz çok gençken dünyaya gelen bir kızı vardı. Kollarında ölen bir kız; minik bedeni çok zayıf ve henüz olgunlaşmamış bir . Aegaeon

neredeyse devam etmemişti, kederi onu içine çekmekle tehdit eden kara bir bataklıktı.

O zamanlar çok zayıftı, yakın gelecekte babalık yapmayı hiç beklemediği, şaşkın bir fidan gibiydi. Ancak o an geldiğinde, bunu kucakladı. Aegaeon'un başmelek olmadan binlerce yıl önce doğan bu değerli bebeği, Aaeva'yı kucakladı.

O zamandan bu yana sonsuz bin yıllar geçmişti. Bu dönemde Aaeva'yı tanıyan ve *hatırlayan*, Aegaeon'a yakın insanları bir elin parmaklarıyla sayabilirdi: kendisi ve Sharine. Alexander, Caliane ile aynı yaştaydı, ancak hamileliğin tamamı boyunca uzak bir sarayda bulunmuştu.

Sharine, Aaeva'dan bahsetmeyi asla aklına bile getirmezdi, hele ki yaklaşan bir savaşın ortasında, ama Sharine'in kalbi sonsuz derecede yumuşaktı.

Ancak Caliane, oğlunu neredeyse kaybetmişti. Aegaeon'un anlamadığını o anlıyordu.

Buğun, Aegaeon'un öfkeli tepkisi, Caliane'e haklı olduğunu gösterdi. Aegaeon yaşlıydı. Caliane kadar yaşlı değildi, ama hafızanın esnek olduğu ve ipliklerin kaybolabileceği kadar yaşlıydı... Özellikle de bir kişinin hatırlamak istemediği acılar söz konusu olduğunda.

"Bir keresinde çocuğuma zarar verdim," dedi ona. "Onu o kadar kötü bir şekilde kırdım ki, medeniyetten uzak, yardımdan uzak bir tarlada, parçalanmış kemikler ve kan dışında hiçbir şey kalmadı."

Gözlerinde bir anlık bir anı, Aaeva'nın doğumundan sadece birkaç dakika sonra son nefesini verirken çektiği ıstırabın yankısı vardı; ama etraflarında su kasırgası hiç dinmeden devam ediyordu.

Caliane, kalın yumrukları kanatları ve göğsündeki gümüş kıvrım kadar sıcak bir şekilde parlamaya başlasa da, o tehlikeli alanda hiç tereddüt etmeden havada asılı kaldı. "Gözlerimi her kapattığımda,

gelebilecek rüyadan korkuyorum. Kollarımda kucakladığım değerli oğlumun, bana mutlak güvenle elimi tutan o küçük çocuğun, nefes nefese kalıp ciğerlerinde sadece kan bulduğunu görmekten korkuyorum.

"Benim yüzümden. Bunu ben yaptım. Başka kimse değil." Gözyaşlarının akmasına izin verdi, Aegaeon'un zayıflığını görmesine izin verdi. "O gün kavga ettiğimizde bana çok kızgındı... ama o da ağladı."

Raphael hatırlamayabilirdi, ama o hatırlıyordu.

"Oğlum benim için endişelendiği için ağladı—ve kalbini kırdığım için." Titremesini durdurmak için alt dudağını sertçe ısırды, ama konuşurken sesinde yine o titreme vardı. "Çünkü yaptığım onca şeye, dünyaya salıverdiğim onca dehşete rağmen, annesinin ona asla zarar vermeyeceğine inanmıştı."

Aegaeon'un ellerindeki güç, şiddetli rüzgârın vurduğu bir mum gibi titredi. "Oğlum beni babası olarak bile *kabul* etmiyor!" Şiddetli, gürültülü, öfkeli. "O daha yeni doğduğunda onu kollarımda tutmuştum. Onu kollarımda tüm okyanusları aşarak uçurmuştum! Ve o bana Baba bile demiyor! Bu aynı şey *değil!*"

Caliane gözyaşlarını silmedi. Oğlu bunu hak etmişti. Tıpkı Aegaeon'un oğlunun Aegaeon'un acısını hak ettiği gibi—ve kendi hatalarına gözlerini dikip bakamayacak kadar kibirli olduğu için hissetmeyi reddettiği suçluluk duygusunu.

"Ona ilk kılıcını sen mi verdin?" diye sordu, işleri tehlikeli bir noktaya ittiğinin farkında olarak, ama itmek zorundaydı, ona bunu göstermek zorundaydı. "Kanatlarını nasıl güçlendireceğini ona sen mi öğrettin? Sana ilk aşkından bahsettiğinde ona bilgece öğütler verdin mi?"

Aegaeon'un gözleri parladı. "Ben onun *babasıyım*."

"Hayır, Aegaeon. Bir zamanlar öyleydin. Artık değilsin." O yine ona öfkeyle saldırmaya kalkıştığında, kadın başını şiddetle salladı. "Tıpkı Raphael'in annesi olduğum gibi, ilk uyandığımda uzun

Uyku. Oğlumun bana güvenmesi ne kadar sürdü biliyor musun? *Gerçekten* güvenmesi?” Sesi artık titriyordu, boğazı yırtılmıştı. “Deliliğin hayaletleri ulumaya başladığında tekrar Uykuya dalana kadar sürdü.”

Aegaeon, Aaeva’nın perdenin ötesine yolculuğu için düzenlenen Sığınak töreninde kırmızı çerçeveli, şaşırtıcı mavi-yeşil gözleriyle ona baktı. Törenden sonra, o ve Aaeva’nın annesi, minik bedenini ilk tanıştıkları bölgenin derinliklerinde, huzurlu ve gizli bir mağaraya götürmüşlerdi.

“Bebeğimizin dinlenmesi için çok güzel bir yer,” demişti Aaeva’nın annesi ayrılmadan önce hepsine. “Vahşi orman çiçekleriyle çevrili, asırlık bir meşe ağacının gölgesinde uyuyacak.”

Aegaeon'dan daha yaşlıydı, ama çok daha kırılgandı. Caliane ona ne olduğunu bilmiyordu, ama tahmin edebiliyordu; çünkü cenaze töreninden geri dönmemişti.

Çocuğunun yanında uyuyakaldı.

"Bana yalan söyleme." Aegaeon'un hırlaması, anının acı dolu huzurunu paramparça etti. "Yüzyıllardır Raphael'in hayatının bir parçasısın. Bunu gözlerimle gördüm."

“Bu gerçek bir güven değil. Bu, bir oğulun annesine hayatına biraz erişim izni verirken, onu sonsuza dek gözünün ucunda tutmasıdır. Böyle yapmakta haklıydı.” Kalbi yine parçalandı. “Çünkü ikinci kez neredeyse deliye dönüyordum ve *bunu fark etmedim.*”

Aegaeon’un fırtınalı bakışlarına karşı koydu. “Bir kez daha canavara dönüştüğümün, onun benim hakkımdaki tüm endişelerini canlandırdığımın farkında değildim.

“Senin yaptığını yapsaydım, kibrim kapılsaydım, onu kaybederdim!” Bu sefer sesinin yükselmesini engelleyemedi. “Torunumu kucağıma alma

torunumu kucağıma alma ya da onun bana büyükannem demesini duyma şansım asla olmazdı.”

Aegaeon’un kanatlarının ya da ellerinin etrafında hiçbir güç parıltısı yoktu; daha önce engellediği güneş ışığı, artık deniz suyunun fırtınalı fışkırışını delip geçiyordu. “Bana hiç saygı göstermiyor,” dedi, sesi ezilmiş taş gibi sert çıkıyordu.

“O kızgın,” dedi Caliane. “Tıpkı oğlumun bana uzun, *çok uzun* bir süre kızgın olduğu gibi.” Derin bir nefes verdi. “Ve sen ona kızgın olmak için sürekli bir neden veriyorsun, Aegaeon.

Ona bir zamanlar tanıdığım devlet adamını değil, dalkavuklarla çevrili huysuz ve kibirli bir Kadim’i gösteriyorsun. Onun sevgisini ve saygısını zorla elde etmeye çalışıyorsun; oysa o bir *başmelek*. Öyle olmasaydı bile, şu anda sana saygı duyar mıydı? Yoksa en iyi ihtimalle senden korkar ve seni hor mu görürdü?”

Su çekildi, güneş onları ışığıyla yıkadı. Aegaeon’un saçları doğal bir esintiyle geriye savruldu, gözleri sert ve mücevher gibi parıldıyordu, bakışları onun ötesine dalmıştı. “Uykuya daldığımda onu düşündüm,” diye tırmandı. “Hayatının bir kısmını kaçıracağımı biliyordum, ama sorun olmayacağını düşünmüştüm. Kaldığımız yerden devam ederdik.” Boğazı hareket etti, sertçe yuttu. “O zamana kadar onun artık her sözüme sarılan bir çocuk değil, yetişkin bir adam olacağını hatırlamayı unutmuştum.”

Omuzlarında bir yorgunluk hissi vardı. “O kadar mı kötüyüm, Caliane? Sen de bana saygı duymuyor musun?”

Bir seçim yapması gerekiyordu: diplomatik davranıp onu sakinleştirmek

—ya da acı gerçeği söyleyip belki de öfkesini yeniden alevlendirmek. “Evet,” dedi. “Sen ve ben hiçbir zaman birbirimize benzemedik. Seni her zaman çok küstah buldum, ama bir zamanlar... bir zamanlar, farklılıklarımıza rağmen sana saygı duyuyordum.

“Sen iyi bir başmelekdin ve çevrende iyi insanlar vardı. Güçlü insanlar. Ama bir noktada, kendi şanına tapınaklar inşa etmeye başladın ve büyük generallerin

sarayını terk ettiler ya da Uykuya daldılar. Onları aynı güç ve onura sahip insanlarla değiştirmek yerine, sana boyun eğenlerle çevrili olmaya başladın.”

Yanakları yine kızardı, omuzları gerildi. “Neden buradasın?” diye sordu açıkça. “Kesinlikle arkadaş edinmek için değil.”

“Oğluma yaptığım şey yüzünden mi? Bu beni sonsuza dek rahatsız edecek—ne kadar uzun yaşarsam yaşayayım, bunu *asla*, *asla* unutmuyacağım.” Titreyen bir nefes verdi. “Bunu kimseye dilemem, Aegaeon, sana bile. Başlatmak istediğin bu savaşı kazanırsan, sonsuza dek kanayan... belki de ölen çocuğunun görüntüsüyle yaşarsın.”

O irkildi... ve sonra, ona bunu yüzüne vurduktan sonra bile, ondan asla duymayı beklemediği tek şeyi söyledi. “Daha önce de ölmek üzere olan bir çocuğu kollarımda tutmuştum.” Sesi acı ve ıstırap doluydu. “O kadar narindi ki, cildi saydamdı ve vücudu o kadar küçüktü ki, onu tek avucumun içine sığdırabilirdim. Onu sıcak tutmaya, hayatta tutmaya çalıştım, ama hiçbir şey yapamadım.”

“Bunun senin hatan olmadığını biliyorsun—o tatlı çocuk sadece çok erken doğmuştu,” diye mırıldandı Caliane, annelik duygusuyla onun için üzülyordu. “O yaşta baba olman bile, şifacılar dahil herkes için bir şoktu.”

Aegaeon cevap vermedi, bakışları uzaklara dalmıştı.

Ama Caliane henüz bitirmemişti. “Bunu sorduğumda seni kızdıracağım,” dedi, “ama yine de soracağım. Çünkü cevap vermen önemli.”

Aegaeon kaşlarını kaldırdı. “Fazla zorlama, Caliane. Karşılıklı olmasa da sana saygı duyuyorum, ama sen benim efendim değilsin.”

Caliane şaşkınlıkla gülümsedi. “Biliyor musun, bir zamanlar efendilerimiz olduğumu unuttum.”

Onun karşılık verdiği gülümseme, bir zamanlar olduğu adama, onun belirsiz bir şekilde hatırladığı genç adama neredeyse benziyordu. “Evet, bir zamanlar

bir zamanlar çocuktuk.”

Eğer o her zaman bu adam olsaydı, diye düşündü, şimdi onu hor gören bir oğlu olmazdı. “Nasıl,” dedi, “zaten sevgili bir çocuğunu ölümün kollarına kaptırmışken Illium’u geride bırakabildin?”

Kanatları yeniden parladı, rüzgâr şiddetini artırdı.

"Cevap benim için değil, Aegaeon," dedi sessizce. "Senin için. Çünkü o yarada, inanıyorum ki, dönüştüğün her şeyin cevabını bulacaksın."

Derinliklerin Başmelek'i uzun bir süre ona baktıktan sonra başını geriye atarak kükredi. "Sularımdan çık," dedi, oysa kız onun egemenlik sınırlarının çok ötesindeydi. "Yeterince karıştın!"

Caliane onu daha fazla zorlamadı. Elinden geleni yapmıştı. Gerisi Aegaeon'a kalmıştı.

Aodhan, bunu görüyor musun?

—*Vivek Kapur, Başmelek Illium'un Casus Şefi (Düşman Hatlarının Arkasında)*

Raphael yürüyüş kule Kule çatısında
enerjisi enerjisi derisi altında zar zor
tutuyordu.

Illium'un yardımına koşamamaktan nefret ediyordu. Hepsi Aegaeon'un saldırmak üzere olduğuna inanalı üç gün olmuştu — her şey, düşmanlıkların kritik bir şekilde tırmandığını gösteriyor gibiydi.

Ufukta gece yarısı ve şafak vakti, Elena, stres atmak için Sameon'la yaptığı uçuştan sonra inişe geçiyordu. Bu sırada Sam, sola doğru yöneldi ve Raphael, buradan bile kıdemli kanat komutanının yüzündeki sert ifadeyi görebiliyordu.

Illium'u seviyordu; hepimiz seviyorduk.

"Haber var mı?" Elena, kanatlarını katlayarak çatının üzerinde büyük adımlarla yürüdü.

"Dün öğleden sonra Aodhan, Aegaeon tarafında sınırda yoğun bir asker yığılması olduğunu bildirdiğinden beri yok. Illium, oradaki varlığını artırmak zorunda kaldı; bunu yapmamak aptallık olurdu."

Elena onunla birlikte ileri geri yürüyordu; kanatları, yüzyıllardır birbirlerini seven iki insanın rahat samimiyetiyle birbirine değiyordu. "O pislik neyi bekliyor?" diye mırıldandı. "Illium ama

Aegaeon saldıracaksa, neden lanet olası saldırısı yapmıyor da hepimiz o tarafa gidip onu bitirelim?”

Raphael elini saçlarının arasına geçirdi. “Jason bile bir duvara çarptı, oysa Aegaeon’un sarayında birçok adamı var. Kesin olarak tespit edebildiği tek şey, Aegaeon’un üç gün önce odasına kapanmış olduğu; nedenini ya da bunun ne anlama geldiğini kimse bilmiyor.”

“Belki de Uykuya dalmıştır ve bir daha yüzünü görmek zorunda kalmamamız için bizi bu sıkıntıdan kurtarmıştır.” Elena parmakları arasında bir bıçağı çeviriyordu.

Tam da doğru anda silahı elinden alan Raphael, bıçağı havaya kaldırdı ve bıçak ucu önde tekrar yere bıraktı... ama Elena, hiç duraksamadan parmakları arasında bu ölümcül aleti çevirmeye devam etti.

Ama bu küçük oyun bile dikkatlerini uzun süre dağıtmaya yetmedi.

Bıçağı ön kol kılıfına geri sokan Elena, arkasına uzanıp at kuyruğunu sıktı. “Dövüşmek ister misin?”

"Evet, neden olmasın." Eşi, onun tam hızına yetişemiyordu, ama kurnaz ve zekiydi ve dövüşler her zaman eğlenceliydi.

"Neden Enclave'de yapmıyoruz?" diye önerdi. "Muhtemelen halkımızın bizi bu şekilde stres atarken görmesi iyi olmaz."

Başını sallayan Raphael, Dmitri'ye nereye gideceklerini söylemek üzereyken, yardımcısı çatıya çıktı. "Az önce Aodhan aradı."

Raphael'in gücü yükseldi, kanatları parladı. “Başladı mı?”

Ancak yüzündeki ifadeyi okumak zor olan Dmitri başını salladı. “Aegaeon’un birlikleri geri çekiliyor.”

"Hıh." Elena ellerini beline koydu. "Bunu kimse tahmin etmiş miydi?"

"Kesinlikle hayır." Dmitri kollarını kavuşturdu, ince zırhının kısa kollu üstünün altından pazıları belirgin bir şekilde görünüyordu. "Bu hoşuma gitmedi. Neyin peşinde bu adam?"

Raphael de aynı derecede şüpheliydi. "Onun çift blöf yapacağını hiç şaşırmam."

"Illum da aynı şekilde düşünüyor; her yerde gözcüleri var." Dmitri ellerini ceplerine soktu. "Bekleyip göreceğiz. Kahretsın."

* * *

Bir sonraki şaşırtıcı haber Jason'ın kendisinden **geldi**. "Aegaeon inzivaya çekildiği gün, Leydi Caliane bölgede görüldü gizlenmeye başladığı gün bölgede görülmüş. Söylentilere göre okyanusun üzerinde karşılaşmışlar, ama henüz kesin bir kaynak bulamadım, yani hiçbir şey olmayabilir."

"Onunla konuşacağım."

Ama Raphael bunu yaptığında, ona hüzünlü bir gülümseme attı. "Evet, oradaydım, ama konuştuklarımızla ilgili olarak, Aegaeon'a çocuğunu incitmenin telafisi olmadığını hatırlattığımdan başka hiçbir şey söylemeyeceğim."

Sanki onun yanağını okşayacakmış gibi elini kaldırdı. "Bunun getirdiği suçluluk, keder ve acı, varlığının bir parçası olur, her günün her anında seninle birlikte olur."

Raphael kaşlarını çattı. "Bu yeterli değil, Anne. Alexander da aynı konuyu konuşmaya çalıştı ama bir sonuç alamadı." Bir oğlunu kaybetmiş bir baba olarak —her ne kadar düşmanın elinde ölmüş olsa da— Pers Başmelek, böyle bir kaybın getirdiği acı konusunda karanlık bir deneyimden yola çıkarak konuşmuştu.

"Bu konuda söyleyeceklerimi söyledim, Raphael." Sesi kesin bir tondaydı. "Söylenenler sonsuza dek Aegaeon ile benim aramda kalacak."

Onun ifadesini, elik gibi sert bir çekirdeğin üzerine serilmiş keder ve acı çizgilerini inceledi ve onun fikrini değiştirmeyeceğini anladı. Bu her ne idiyse, siyasetten daha fazlasıydı. “Sence gerileyecek mi?”

Bir duraksama, bakışları uzaklara kaydđ. “Bunu söyleyemem, ama... umarım gerilemez. Bazen hafıza bir kafestir, bazen de bir aydınlanmadır.”

Raphael bununla yetinmek zorunda kaldđ.

“Bazen unutuyorum,” diye Elena’ya bir sonraki karşılaşmalarında söyledi, “annemin Aegaeon’u gençken tanıdđđını.” Kulesi’ndeki ofisinin dışındaki korkusuz balkonda dururken hafif bir esinti vucutlarını okşadı.

“Seni suçlamıyorum—o, Alexander’la olduğu gibi onunla etkileşime girmiyor.” Eşi omuzlarını gererken, ikisi de Raphael’in ofisindeki özel köşesinde Tigress’le atlama oyunu oynayan Phoenix’e kulak kabartıyordu; Bengal ise her zamanki gibi onun yanında, hem arkadařđ hem de koruyucusu olarak duruyordu.

Bengal'in son uykusuna dalma zamanđ geldiğinde, Raphael ve Elena oğullarının kalbi için endişelendiler. Tigress bu geçişi kolaylařtıracaktđ, ama bu kayıp yine de onu paramparça edecekti.

“Hayır,” dedi. “Annemle Aegaeon’un hiç arkadaş olduğunu sanmıyorum. Onun ve Alexander’ın biraz daha büyük olduklarından oldukça eminim—Aegaeon’la çocukluk arkadařlıėđ yapamayacak kadar büyükler. Yine de, onun hakkında hiçbirimizin asla bilemeyeceėđ şeyler biliyor.”

“Ayrıca, onun kalın kafasına bir şeyler sokmak için kullandıėđ her neyse, bunu kendine saklayacak kadar onurlu biridir.” Elena, Bengal’in uyarıcı hırıltısını duyunca gülümsedi. “İşte geliyor.”

Balkonda olmasalardı, kedi Nix’in dışarı çıkmasını fiziksel olarak engelleyecekti. Artık bunu yapmak için

bunu yapmak zorunda değildi; oğulları artık, uçuş kanatları çıkıncaya kadar korkuluksuz balkonlara tek başına çıkmaması gerektiğini anlayacak kadar büyümüştü.

Çünkü Phoenix Zakriel, kalplerinin en kırılgan parçası, hâlâ ölebilirdi. Bu yükseklikten düşüp hayatta kalacak kadar güçlü değildi—ama aynı zamanda uçmaya can atan kanatlı bir varlıktı. O açlığı gidermek için Raphael ve Elena onu her gün kendileriyle birlikte uçuruyorlardı.

Bir de Kule'deki Nix'in en sevdiği, sayıları son derece sınırlı olan kişilere verdikleri özel izinler vardı. Sameon bu sevdiklerinden biriydi; Nix'i göğsüne bağlar, Nix'in yüzü dışarıya bakacak şekilde, sonra da birlikte yola çıkarlar; Raphael, birlikte dalıp yükselirken Kule'nin çevresinden gelen çığlıkları sık sık duyabilirdi.

Nix'i kendi ilkel dürtülerinden korumak için, hayatının ilk dokuz yılı boyunca balkonuna koruyucu bir kalkan takmışlardı ve bu kalkanı, kuralların neden konulduğunu anlamaya başlayacak yaşa geldiğinde kaldırmışlardı. Ayrıca Lejyon'a, düşerse onu yakalayacaklarını söyleyerek onu rahatlatmak yerine, tehlikeli kenarlardan uzak durması gerektiğini tekrar tekrar hatırlatmalarını emretmişlerdi — ki bunu yaparlardı da, çünkü Lejyon her zaman oğullarının yanındaydı.

Koruma olsun ya da olmasın, o hiçbir zaman tehlikeye girmede, ancak tüm işaretler Phoenix'in güçlü bir genç ve erkek olacağını gösteriyordu. En başından itibaren disiplin öğrenmesi gerekiyordu.

Bengal'in erken uyarı sistemi olması — Tigress'in de çabucak kavrayışı — çok yardımcı olmuştu.

Bugün, Nix kapının eşiğinde durdu. “Anne, baba, ben de gelebilir miyim?”

Kalbim. Elena'nın zihnindeki ses, sevginin sesiydi. "Evet," dedi oğluna yüksek sesle ve Nix ona doğru koştuğunda

ona doğru koştuğunda, onu kucaklamak için çömeldi. “Kurallara uyduğun için aferin.”

Oğulları gülümsedi, Raphael'e baktı.

Oğlunun saçlarını okşamak için elini uzattı ve “Kanat egzersizlerini yaptığını görebiliyorum,” dedi. Phoenix son iki haftadır bir büyüme patlaması yaşamıştı—özellikle kanat kaslarında.

“Yaptım, baba!” Yüzü ışıl ışıl oldu. “Görüyor musun?”

Raphael, zavallı oğlunun kanatları yorgunluktan sarkmış olsa da ciddiyetle başını salladı. “Seninle gurur duyuyorum, Phin.”

Phoenix'in yüzü küçük bir güneş gibi ydi... ve Elena'nın Raphael'e bakarkenki ifadesi...

Sen harika bir babasın, Başmelek. Öyle olacağını biliyordum, ama bunu yaptığını görmek? Belki tekrar hamile kalırım bile.

Gülümseyerek, Raphael oğlunun bir elini tutarken Elena da diğer elini tuttu ve Nix'in güvenli bir şekilde aşağıya bakabilmesi için birlikte kenara doğru yürüdüler. *Bebeği uzak tutacak yaprakları rüzgara atmaya hazır mısın?* Eşi, sanki bunu düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturdu ve Nix, Izzy'nin kanadının havalandığını görünce heyecanla öne doğru atıldı

Onlar onu tutmasaydı, boşluğa yuvarlanıp düşecekti. Aşağıda birdenbire ortaya çıkan çok sayıda Lejyon uçucusunun da gösterdiği gibi, onlar da gargoyle gibi takılıp duruyorlardı... ama Phoenix'i hiç gözden kaçırmadılar.

Elena *bir an düşündü* ve kuru bir sesle, “Önce bunu atlatalım,” dedi.

“Oops.” Oğlan dengesini yeniden kazandı, sonra iç geçirdi. “Uçmak istiyorum.”

Elena'nın yüzü birden yumuşadı. "Biliyorum, bebeğim. Kanatlarımla ilk uyandığımda, tek istediğim uçmaktı. Kanatların varken yerde kalmak çok zor."

"Anne pratik," dedi Nix. "Nixie pratik." Bir duraklama. "Anise?"

"Evet, Anise de pratik yapmalı," diye onayladı Elena.

"Muhtemelen seninle aynı kanat egzersizlerini yapıyordur," diye ekledi Raphael. "Bir sonraki görüşmenizde ona sorsana?"

Phoenix ve Aanisa, beşikten beri sıkı dostlardı. Bebekken birlikte gülmüşlerdi ve bu dostluk, her iki çocuk da kendi bölgelerine döndükten sonra da hiç azalmadan devam etmişti; çünkü ebeveynleri, onlara konuşma ve buluşma fırsatları sunmaya özen göstermişti.

"Uçup Anise'i göreceğim!" dedi Phoenix. "Keşifçiyim Phin, Baba!"

Raphael gülümsedi. "Evet, bence sen bir keşif eri olacaksın. Bunda gerekli mizaca sahipsin." *Meraklı, cesur ve zaman zaman pervasız riskler almaya istekli.* Gümüş ateş gibi parlayan gözlerle karşılaştı. *Bu özelliğini tam olarak kimden aldığını biliyorum.*

Elena göz kırptı. *Rica ederim.*

Bu sefer Raphael başını geriye atıp güldü; oğlu da onunla birlikte güldü. Etraflarında, tüm şehir parlak öğleden sonra güneşinin ışığında ıslıl ıslıl parlıyordu.

67

Onu seviyorum, Ellie.

—*Beth Deveraux-Ling (Once, between Sisters)*

Elena, ertesi gün Ashwini ile buluşmaya giderken **Harrison'a** rastladı.

Kayınbiraderi, herkesin şaşkınlığına, onun hamile olduğunu ilk fark ettiği günün ertesi günü bir dönüş yapmıştı. O zamanlar, aralarındaki bu etkileşimin ne kadar belirleyici olduğunu tam olarak kavrayamamıştı, ama yine de o anın her saniyesini hatırlıyordu — çünkü Harrison'ı son kez göreceği anlardan biri olacağından emindi.

Özel revir odasının kapısı açıktı ve içeri bir göz attığında, kalbi sıkışarak gerçeği fark etmişti: Odayı kendine göre düzenlemek için hiçbir şey yapmamıştı; duvarda bir poster ya da komodinin üzerinde birkaç kitap bile yoktu.

Harrison ise köşedeki bir sandalyede heykel gibi oturuyordu.

Hiçbir şey

yapmıyordu.

Sadece

bekliyordu.

Nisia, sadece birkaç gün önce Harrison'ın tıbbi müdahalenin ötesinde olduğunu söylemişti; ne vampir sistemlerinde işe yarayan birkaç ruh hali dengeleyici ilaçla ne de sadece kendisinin değil, Suyin'in bölgesinden çağırdığı uzmanın iyileştirme yetenekleriyle.

"Ona bir yıl boyunca danışmanlık vermek istedim, belki ileriye doğru bir yol bulabilir diye," diye mırıldanmıştı Nisia. "Bin yıllık sınırı aşmış bir adam için bu, aşırı uzun bir süre sayılmaz. Ama şimdi, biz—onunla çalışmış olan hepimiz—bunun bir zulüm olacağı konusunda hemfikiriz.

"İki hafta sonra, zihin ve ruh yaraları konusunda uzmanlaşmış kıdemli bir şifacı tarafından son bir değerlendirme yapılmasını ayarladım. O da bugüne kadarki teşhise katılırsa, yani Harrison'ın seçimini yaptığına ve buna sadık kalacağına dair, o zaman dilekçesini onaylayacağım."

O gün, duygular boğazını tıkayan Elena, "Selam, Harrison," demişti.

Harrison başını yavaşça kaldırdı, boş bakışları odaklanana kadar iki uzun saniye geçti ve sonra Elena'nın kucağında tuttuğu şişkinliğe takıldı. "Ellie!" Harrison birden ayağa fırladı. "Bebeğin olacak!"

Yüzünde böyle bir canlılık görmekten mutlu olan Elena, sesini neşeli tutmak için çaba sarf etmişti. "Her şey planlandığı gibi giderse, iki aydan az bir süre sonra."

Karnına bakakaldı. "Beth yedi aylıkken daha büyüktü. Şişmanladığından endişelenirdi ama çok *güzeldi*."

Elena sarsak bir hareketle başını salladı. "Bethie adeta çiçek açmıştı—yüzü ıslıl ıslıl parlıyordu, hatta daha da fazlası vardı." Tatlı, mutlu, huzurlu; hayalleri gerçek olan bir kadın. "O hep anne olmak istemişti."

"Evet. Üçüncü randevumuzda bu konuyu açmıştı." Hafif bir kahkaha. "Ben çocuk istemiyorsam, ilişkimizi sürdürmenin bir anlamı olmadığını söylemişti."

Şaşkınlıkla Elena, "O yaşta bu kadar kararlı olduğunu hayal edemiyorum," demişti.

Gülümsemesi o kadar çok sevgi içeriyordu ki, canını yakmıştı. “Önemli olduğunda, Beth kararlı davranabilirdi.”

Elena, kayınbiraderiyle tam otuz dakika geçirmişti ve o, bu süre boyunca hiç ilgisiz davranmamıştı. Umut etmişti, ama bunun ötesini düşünmeye cesaret edememişti... ta ki beş gün sonra Nisia ona son gelişmeleri bildirene kadar.

“Son değerlendirmesini iptal ettim,” demişti şifacı. “Kayınbiraderin odasına ilgi göstermeye başladı. Geçen gün penceresine bir bitki aldı. Bugün de bana herhangi bir şekilde yardım edebileceğini sordu.”

Bir ay sonra başka bir haber geldi: “Harrison iyileşme eğilimini sürdürüyor. Ayrıca sonsuz bir sabrı var — bu oldukça olağanüstü. Hasta isterse saatlerce oturup bir kitabı yüksek sesle okur.”

Elena Sığınak’tan döndüğünde, Harrison revirden ayrılmış ve Kule’nin alt katlarındaki bir odaya taşınmıştı. Ayrıca Elena ve Phoenix’i görmek için daha güvenli katlara çıkma izni istemiş ve almıştı; ancak her zaman gözetim altındaydı — ve bunu kötü karşılamaması onun için bir artıydı.

“Uzun bir süre ruh halim çok kötüydü,” demişti. “Ben de kendime bir bebekle baş başa kalmamı güvenmezdim. Bana güvenmen ne kadar sürerse, o kadar sürer.”

Bugün, selam vermek için elini kaldırdı, yüzü zayıf ama sağlıklı görünüyordu. “Merhaba Ellie, Nixie buralarda mı acaba? Öğleden sonra boşum ve yan dairede oturan arkadaşımın yeni kurduğu akvaryumdaki balıkları gidip izleyebiliriz diye düşündüm.”

“Üzgünüm Harrison, bugün Majda ve Jean-Baptiste ona bakıyor. Birkaç torunla oyun günü var. Birlikte kurabiye pişiriyorlar.” Etkinlik, Enclave’deki evlerinde gerçekleşiyordu ve Legion da gizli bir güvenlik görevlisi olarak oradaydı. “Peki ya gelecek hafta? Aynı saatte?”

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. “Tabii, harika olur.”

* * *

“Yap sence sence dikkat dikkat Nix’e endişeendişe verici mi?” diye sordu Elena o gece yatakta Raphael’e. “O

“Hiç sınırları aşmadı ve Nixie onunla vakit geçirmeyi çok seviyor ama... sanki oğlumuz onun mutluluğunun dayanak noktası gibi.”

“Ben de aynı şeyi fark ettim. Bence bu konuda Nisia’ya danışmalıyız.”

Danıştıklarında şifacı şöyle dedi: “Phoenix için tehlikeli değil; öyle olsaydı sizi uyarırdım. Hayır, korkarım tam tersi.” Kollarını kavuşturup derin bir nefes aldı. “Doğrusu, hâlâ kırılgan. Ayrıca karısının aileye olan sevgisini sürdürmeye kararlı.”

İşte o anda Elena anladı. “Phoenix, Beth’e doğrudan bağlanan bir kol. Aralarında nesiller yok—ve o ölümsüz olduğu için her zaman öyle kalacak.”

“Aynen öyle, Ellie.” Nisia’nın gülümsemesi hüzünlüydü. “Ama kayınbiraderinin bağlılığı tehlikeli bir saplantı değil. Onu yeterince danışmanlık yaptım ki bunu kesin olarak söyleyebileyim—o sadece Phoenix’in dünyada var olmasından ve onunla etkileşime girmesine izin verilmesinden memnun.”

Elena, Raphael ile baş başa kaldıklarında, “Nisia’ya güveniyorum, ama bence durumu gözlemlemeliyiz. Yine de... Ondan herhangi bir tehdit hissetmiyorum.” dedi. Ve içgüdülerini bir avcı ve bir anneninkiler gibiydi. “Ya sen?”

“Hayır,” dedi Raphael. “O, bizden aldığından fazlasını hiç istemedi. Phin’le geçirdiği her anın, en ufak bir parçasına bile sahip olmaktan mutlu görünüyor—ama madem bu kadar sadık, o zaman bunu iyilik için neden kullanmayalım?”

Elena kaşlarını kaldırdı; başmeleklerinin acımasız olduğunu biliyordu, ama o artık, uzun zaman önce o çatı katında elini kılıcının üzerine kapatmasına neden olan adam kadar acımasız değildi. "Dinliyorum."

"O mükemmel bir bürokrat," diye hatırlattı Raphael. "Ve çocuğumuz bu yaşta şimşekler fırlatıyor, bu yüzden bir gün büyük olasılıkla bürokratlara ihtiyaç duyacak. Tamamen sadık ve onun tarafında olan birine sahip olması onun için çok daha iyi olur."

Elena bunu düşündü. "Bunda bir sakınca göremiyorum. Harrison mutlu olacak ve Nixie'nin ekibinde iyi bir adam olacak." Dalgın dalgın bileziğiyle oynadı. "Ona birkaç saldırı ve savunma becerisi öğretmeye ne dersin?"

"Savaşı anlayan ölümsüz bir bürokrat mı?" "Yani... Dmitri." Gülümsedi.

"Yardımcımı bürokrat olarak nitelemek sana kalmış, *hbeebti*," diye uyardı Raphael, ama dudakları kıvrıldı. "Yine de ne demek istediğini anlıyorum."

İşte böylece, sıska bürokrat Harrison Ling, takip eden aylarda bir güçlendirme programına sokulmuş oldu. Artık o kadar kırılğan olmadığından, her gün yer dövüşü eğitmenlerinden birinin elinde ezilmeye başladı; üstelik bu kadın vampir, bir milim bile taviz vermeyen sert biriydi.

Elena'yı şaşırtan şey, Harrison'ın tek bir şikayet bile etmemesiydi.

"Bir gün Phoenix'e hizmet edeceksen," dedi ona bir seansın ardından, vücudu terden sıırılsıklam halde, "o zaman onun sağ kolu olabilmem gerekir. Dmitri'nin Raphael'in sağ kolu olduğu gibi—o tüm bürokratik ve politik işleri hallediyor, *ayrıca* ölümcül bir dövüşçü ve parlak bir savaş stratejisti. Takip etmesi zor bir örnek, ama benim hedefim bu."

Artık depresyon yoktu, sadece kararlılığın ateşi vardı.

Çocuğunun ihtiyaçlarını düşünerek ve Harrison'ın bu konudaki akıl sağlığını ölçmek isteyen Elena, "Ya Nix senin yanında olmanı istemezse?" dedi.

“Öyle olsun,” dedi tereddüt etmeden. “Ona hizmet etmek için yanında olmam gerekmez. Düşman sarayında bir köstebek olamam da—kimse evrak işleriyle uğraşanlara pek dikkat etmez.”

Elena, Nix'in bir gün tahta çıkacağı yönündeki varsayımı nedeniyle Harrison'ı azarlamadı; o, bu düşünceyi yeğeninin duyacağı bir yerde asla dile getirmemesi gerektiğini biliyordu. Ancak bu teori, ölümsüzler dünyasında yaygın bir görüşüydü. Görünüşe göre herkes, tek bir ailede üç nesil başmeleklerin ortaya çıkmasını bekliyordu.

Bu da Elena'nın Nix'i New York'ta yetiştirdiklerine memnun olmasının bir başka nedeniydi. O ve Raphael, oğullarının önemli bir gücün açık belirtilerini gösterdiği konusunda hemfikir olsalar da, ona asla ve asla başmeleklerle yakışır bir beklenti yüklemediler; çevrelerindeki insanlar da onlara uydular.

Burada, o sadece yaramaz bir çocuktü. Ama onu sonsuza kadar şehirde tutamazlardı.

“Áy yapmayı öğrenene kadar planlarını hayata geçiremezsin.” “Bana öğretin. Hazırım.”

—*Raphael ve Elena (Bir Zamanlar, Kanatlı Bir Avcı Uyanmışken)*

Elena, küçük oğlunun artık on beş yaşında olduğuna ve uçmaya hazır olduğuna **inanamıyordu**. Bu da Sığınak'ta uzun bir süre geçireceği anlamına geliyordu. Ona öğretmek için en güvenli yer orasıydı. Sadece ölümlülerin sorgulamaları ve spekülasyonları olmadan düşebileceği için değil, aynı zamanda Aanisa ile birlikte öğreneceği için de.

İkisinin başka sınıf arkadaşları yoktu, ama takip eden dört yıl içinde beş çocuk doğmuştu—bu, Ölüm Şelalesi Savaşı'nın hemen sonrasında beri yaşanan ilk büyük bebek patlamasıydı. “Son doğumdan bu yana seksen yıl geçti,” demişti Jessamy onlara. “Sığınak çok uzun zamandır çok sessizdi.”

Jessamy'ye göre, çocuklar otuz yaşlarına geldiklerinde yaş farkı önemsiz hale gelecekti; bu yüzden Phoenix'in her halükarda meleklerin kalesinde düzenli olarak zaman geçirmeye başlaması iyi olacaktı.

Çünkü bu bebekler, o büyüdükçe onun yoldaşları olacaktı.

Nix, arkadaşını göreceğ olmas ve *uçacak olmas* nedeniyle o kadar heyecanlıydı ki, ayrılma sabahı saat dörtte uyanmıştı;

O da odasında parmak uçlarında dolaşarak, uykulu Bengal'e ve tamamen uyanık olan Tigress'e fısıldadı.

"İkimiz de uyanığız," diye fısıldadı Elena başmelekine. "Çıkalım mı?"

Raphael burnuna hafifçe dokundu. "Yine Bengal'in dilinde ev kedisi olmayanlarla mı konuşuyor?"

"Artık akıcı konuşuyor, sanırım." Elena, üçünün ne sır sakladığını merak etti, ama bunlar vahşi bir çocuk ve evcil hayvanlarının bilmesi gereken şeylerdi.

İki kedi de bugün onlarla birlikte gelecekti.

Elena, Raphael'in uçaklarda bulunmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiği için – ne kadar yüksek teknolojikli olurlarsa olsunlar, onun gözünde yine de teneke kutulardan ibaretti – Nix ve ev kedisi olmayan kedilerle birlikte uçağa binmeyi teklif etmişti; ancak başmelek başını sallamıştı. "Ailemle birlikte seyahat edeceğim."

Yolculuk, Phoenix'in aynı derecede heyecanlı Tigress'in peşinden uçağa doğru koşmasıyla büyük bir coşkuyla başladı; ancak Phoenix, en eski dostunu beklemek için kapının eşiğinde durdu. Yaşlı ev kedisi artık yaşlanıyordu, ancak Naasir onlara onun hala hayatının baharında olduğunu ve onu yakın zamanda kaybedeceklerinden endişelenmelerine gerek olmadığını temin etmişti.

"Hadi, Ben!" Phoenix kapı eşiğinden seslendi.

Tüm evrendeki tüm insanlar arasında, sadece Nix'e Bengal'e takma ad takma şerefi verilmişti. Ev kedisi olmayan kedi, bunu deneyen başka hiç kimseye cevap vermezdi. Bugün, en sevdiği kişinin peşinden sanki yeniden bir yavru kediymiş gibi koştu, kuyruğu vücudunun üzerinde kıvrımlı ve gür bir şekilde sallanıyordu.

Elena ve Raphael onların ardından içeri girdi ve çocuğu ve ev kedisi olmayan kedileri, ulaşım aracını heyecanla keşfederken buldu. Nix'in binlerce sorusu vardı, ancak pencere kenarına bağlandıktan sonra sessizleşti.

Sonra yüzünü şeffaf siperliğe dayadı, uçağın kalkışında gözleri kocaman olmuştu.

Tigress, pençelerini pencerenin kenarına dayamış, Nix ise kolunu onun vücuduna sıkıca dolamıştı.

"Ben!" diye seslendi Nix. "Gel de bak!"

Ama Bengal uçmayı pek sevmezdi ve uçuş sırasında Elena'nın koltuğuna kıvrılıp, Elena'nın onu okşayıp rahatlatmasına izin verdi. Elena onu okşarken, "Onu koruduğun, her zaman yanında olduğun için teşekkür ederim. O seninle olduğunda hiç endişelenmiyoruz," diye mırıldandı.

Bengal başını Elena'nın bacağına dayadı ve mırıldandı.

Raphael, uçağın diğer tarafından onunla göz göze geldi; ikisi, kanatlı varlıklar için özel olarak tasarlanmış koltuklarda birbirlerinin karşısında oturuyorlardı. *O zaman Naasir'e teşekkür edecek misin? Ev kedisi olmayan kedi için?*

Eğer teşekkür edersem, sonunda kurt yavrularımız olur. O yüzden Bengal'i ve kızını sevdiğim gerçeği bizim sırrımız.

Başmelek, Nix'in yanına gitmek için ayağa kalkarken yanaklarında kırışıklıklar oluştu. Oğullarının üzerine eğilip, bir kolunu koltuğa dayayarak, ona önemli yerleri gösterdi ve uçağın nasıl uçtuğunu, bunun meleklerin uçuşundan farklı olduğunu anlattı.

Işığın önünde, tam orada, onun kalbi duruyordu.

!!

Eeeee!"

Raphael yakaladı Nix'in vücudunu için dördüncü kez ki

Sabah. Oğlu sırtıyordu; çılgılığı korkudan değil, coşkudan geliyordu. "Baba, uçuyorum!" Bazı melek gibi çocuklar, yüksek yerlerden atlamaktan korkmaya başlamadan önce uçuş becerilerini geliştirmeleri için nazikçe açık havaya itilmeleri gerekirken, Raphael ve Elena'nın karşılaştığı

tam tersi bir sorunla karşı karşıya kalmıştı: Phoenix'in boşluğa atlamasını engelleyemiyorlardı.

En azından artık, biraz daha pratik yaptıktan sonra havada kalmasını sağlayacak kanatları vardı.

"Birkaç adım daha var, Phin," dedi Raphael, cesur oğluna gerçekçi davranması gerektiğini biliyordu, aksi takdirde sırtını döner dönmez Phoenix uçuşuma atlayacaktı. "Bu sefer daha uzun bir süzülüş yaptın." Oysa o, üç tane daha gri saç çıkarmıştı.

En azından tek başına değildi.

Elijah, küçük kızını kontrolsüz bir dalıştan kurtarmıştı — ama Phoenix gibi, Aanisa da “uçmaktan” çok heyecanlıydı.

Elijah, Raphael'in zihninde şöyle dedi: *“Bölgesel bağlılıkları ne olursa olsun, neden bu kadar çok ebeveynin Galen'in çocuklarına uçmayı öğretmesinden memnun olduğunu anlamaya başlıyorum. Bu stresi kaldırabileceğimden emin değilim.”*

Sanırım sana katılıyorum. Ve daha sadece üçüncü gündü. *Eğer sen de kabul edersen, bu öğleden sonra onlarla temel bilgileri gözden geçirmeyi teklif etti.* Sert ve açık sözlü silah ustası, çocuklarla iyi anlaştığını kabul etmeyi reddediyordu ve sık sık onları kovuyordu... ama bebekler her zaman geri geliyordu.

Çünkü o sert tavırların altında, eşi kadar büyük bir kalbi olan bir adam vardı.

Bu noktada, ben fazlasıyla istekliyim. Eğer izlersek, aklını kaçırmadan bunu nasıl başardığını anlayabiliriz.

Aslında, Galen'in öğretim tarzının sert olduğunu söylemek, durumu fazlasıyla hafifletmek olurdu. “Boğazın dibinde ezilmiş bir yumurta mı olmak istiyorsunuz?” diye sordu o günün ilerleyen saatlerinde önünde duran iki çocuğa; kolları göğsünde kavuşturulmuş, pazıları gergin bir halde.

Aanisa ve Phoenix, kendileri için bir dev olan adama gözlerini kocaman açarak baktılar ve ikisi de aynı anda başlarını salladılar.

"Güzel. O zaman gözetimsiz antrenman yapmayın. Ebeveynleriniz ezilmiş yumurta olduğunuz için üzülürler, ama ben sizi toplayıp tekrar aşağı atarım çünkü size yapmamanızı söylediğim halde aptalca bir şey yaptınız."

Raphael, çocuklar neden Galen'i seviyor? Elijah'ın sesi yumuşaktı, ama Raphael onun bir şahin gibi tehlikeli bir dikkatle izlediğini biliyordu.

Çünkü o da tıpkı onlar gibi bir barbar. "Ee," diye sordu Galen, "aptal mısınız?" "Hayır!" diye bağırdı iki küçük ama kararlı ses.

"Hmm, hadi bunu kanıtlayın bakalım. Arkamda, uçuş antrenmanını güvenli bir şekilde yapabilmeniz için hazırlanmış bir alan var. Burada yüz kez düşerseniz de fark etmez, kırılmayacaksınız. Yani uçmayı denemek istiyorsanız, o alanda yapın.

"Ama," dedi, iki çocuk o bölgeye doğru kıpırdamadan önce, "mesele sadece düşmek ya da süzölmek değil—mesele kas yapınızı öğrenmek." Silah ustası, ikisine sanki yetişkinlermiş gibi konuştu ve onlar da aynı dikkatle dinliyor gibi görünüyordu.

"Şimdi," dedi Galen, "bir dizi kontrollü iniş yapacağız; kablolarla bağlanacaksınız, yani öylece dalış yapamayacaksınız. Bu neyle ilgili...?" Kaşını kaldırdı.

"Mas-ku-cha öğrenmek!" Aanisa ve Phoenix neredeyse aynı anda söylediler.

"Güzel. Peki, kim ilk?"

İkisi de ellerini kaldırdı, Galen de bir bıçak attı. "Ucu aşağıya düşerse Aanisa, düz düşerse Phoenix."

Aanisa kazandığında zıpladı. Tavan pencerelerinden gelen güneş ışığı,

—ki bunlar daha sonra kısa bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.
“Nixie, uçacağım!”

Raphael, Nix'in kurayı kaybetmesine rağmen hayal kırıklığına uğramış olsa da, bunun üzerinde fazla durmadığını görmekten memnun oldu. Bunun yerine, Galen'in onu Raphael'in daha önce hiç görmediği tel sistemine bağlarken arkadaşını tezahüratla destekledi.

O da bu özel eğitim alanına daha önce hiç girmemişti — Sığınak'ın korunaklı bir köşesindeki devasa, kapalı bir depo; zemini, düşen küçük bedenlerin darbesini onlara zarar vermeden emen köpüklü bir malzemeye kaplıydı.

Bunu ne zaman buldun, Galen? diye sordu deponun diğer tarafından — o da Eli gibi, büyüünün etkisiyle sarılmış halde duruyordu.

Birkaç yüzyıl önce. Times Meydanı'ndaki canlı bir sergiyi gören bir çatıya çıktım ve insanların sahne gösterilerinde nasıl "uçtuklarını" gördüm. Bu bana genç kasları eğitmek için bir şey yapma fikrini verdi. Aanisa'nın güvenli olduğundan emin olmak için bir kayışı çekti. Eli?

Dikkatli ama henüz seni öldürmeye niyetli değil.

Dışarıdan bakıldığında ifadesi hâlâ sert olsa da, Galen'in zihnindeki ses gülüyordu. *Buna bayılacak.*

Yüksek sesle, "Hazır mısın, Aanisa?" dedi.

Kızın başını sallamasıyla, adam bir düğmeye bastı; kız yavaşça yerden yükselerek çatının tepesindeki boşluğa doğru süzüldü. Artık ayağa kalkıp zıplayan Nix'e heyecanla el salladı. “Anise, ne kadar yükseksin!”

Galen parmağını ona doğrulttu. "Otur. Onun dikkatini dağıtma."

Nix, bastırılmış heyecandan tüm vücudu gergin bir halde yakındaki bir bankta oturdu. Ancak Galen, Aanisa'ya hangi kasları çalıştırması gerektiğini anlatmaya başlar başlamaz, Nix hareketsizleşti ve dinlemeye başladı.

"O kas kontrolünü kazandığında," silah ustası diyordu, "kanatlarının o kısmını tutan kayışları gevşeteceğim. Kendi başına inene kadar, kas grubu kas grubu."

Şimdi anlıyorum, Raphael. Elijah'ın sesi oldukça ısınmıştı. Nazik olmayabilir, ama iyi kalplidir.

Küçük Anise'yi ona tamamen güvenebilirsiniz, dedi Raphael. Galen'in yıllar boyunca eğittiği pek çok kişinin, Sığınak'ta oldukları zaman hala onu ziyarete gelmelerinin bir nedeni var.

Sana inanıyorum, ama yine de bu seansları izlemeye geleceğim. Elijah'ın dudakları kıvrıldı. *Sadece kızımın uçtuğunu görmek için.*

Çünkü Galen onu yere indirirken Aanisa sevinçle bağırıyordu. "Bak, Nixie!" dedi, gamzeli yanakları parıldayarak. "Bak!"

Nix alkışladı, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. "Uçuyorsun!"

Galen, gerçek apaçık ortada olsa da çocukların heyecanını kırmadı; işin çoğunu donanım yapıyordu. Çünkü bu ilk dersti ve bu derste çocukların sadece neşe ve heyecan bulması gerekiyordu.

Ve bunu bolca yaptılar.

Phoenix, sıra kendisine geldiğinde Raphael'i şaşırttı. Galen, Aanisa'ya ders verirken, onun ve Elena'nın oğlunun dikkatle dinlediği belliydi ve şimdi ekipmanda doğru pozisyona geçmişti.

Çok zeki bir çocuğunuz var, efendim. Galen'in sesinde eğlence vardı. *Büyüdükçe size acıyacağım.*

Raphael gülmemek için kendini zor tuttu. *Kapa çeneni ve oğlumun uçuşmasına izin ver, Barbar.*

Yanaklarında bir gülümseme beliren Galen tam da bunu yaptı ve Raphael, oğlunun coşkulu heyecanını dinlemeye başladı.

halatla aşağı inerken. “Ben de uçuyorum, Anise!” diye aynı derecede heyecanlı arkadaşına seslendi. “Uçuyorum!”

69

"Zoe, az önce Izar'ı öptüğünü mü gördüm?"

"Bu senin suçun, biliyorsun. Nixie ile vakit geçirmek için gelmiştim ve birdenbire karşımda o belirdi. Nasien'le ara sıra karşılaşmıştım, Misha'yla da Kule'de tanışmıştım, ama neden kimse bana en seksi kardeşi söylemedi?"

—*Elena ve Zoe (Phoenix Zakriel'in Doğduğu Yıl)*

Phoenix uçuşu içinde gerçek için altı ay sonra

Raphael ve Elena, ikisi de geçidin kenarında havada asılı kalmışlardı — çünkü elbette oğulları oradan uçmayı denemek için izin istemişti: "Sadece bir kez!"

İkisi de oğlunun bir gün kendi başına deneyeceğinden emin oldukları için, evet demişlerdi.

"Bebek melekler her zaman bunu dener," demişti Caliane, iki ay önce ziyaret ettiklerinde. "Bu bir geçiş ritüelidir. *Benim* çocuğumun, izin verilmeden çok önce bunu yapmaya karar verdiğini biliyorum — neyse ki, babası onun planını fark etti ve daldığında onu yakaladı." Sesinde, hem babaya hem de oğula eşit derecede duyduğu sevgi dolu bir şefkat vardı.

Şimdi Raphael oğluna seslendi: "Tüm derslerini hatırla!" Sadece Galen'le olanları değil, Raphael'le olanları da.

Elena ona bu hediyeği vermişti. "Sen Cadre işleri için uzaktayken ya da New

." Yanağına nazikçe dokunan avucunda, gözlerinin gümüş rengi ateşinde sonsuz bir sevgi vardı. "Uçuş dersleri baba-oğul zamanı olabilir. İkinizin de çok seveceğinizi biliyorum."

Öyle de oldu, gün be gün saatlerce birlikte vakit geçirdiler, Nix'in uçma azmi bitmek bilmiyordu. Bir ara, nefes nefese kalan Nix, sonbaharın tüm renklerini barındıran kuru yaprak yığınının geriye doğru düşmüş ve "Uçmak zor, baba" demişti.

Raphael, kalbinin bu kırılğan parçası olan oğlunun yanına uzanmıştı. "Annenin uçmayı nasıl öğrendiğini anlatayım mı?"

Nix başını çevirip gülümsedi. "Annem, onu ittiğini söylüyor! Tıpkı bir yavru kuş gibi!"

Gülerek, yaprakların üzerinde yan yana uzanan ikisi, Raphael ona Elena'nın uçmaya giden yolculuğunun tüm hikâyesini anlattı. "O da senin çalıştığın kadar çok çalıştı," dedi. "Asla pes etmedi."

"Tıpkı benim gibi!" Nix, saçlarına ve kanatlarına yapraklar yapışmış halde oturdu.

Koyu altın rengi teni ve irislerinin maviliğine ince beyaz bir ateş saçan gümüş halkalı gözleriyle bu çocuğa bakarken, Raphael sevginin somutlaşmış halini görmüştü. Phoenix Zakriel, bir ölümlü ile bir ölümsüzün, bir avcı ile bir başmelek arasındaki aşkın meyvesiydi.

"Evet," demişti, göğsünde kabaran devasa duyguların arasında. "Sen de annen kadar kararlısın."

"Bu beni korkutuyor, *hbeebi*," o gece Elena'ya, yatakta birbirlerine bakarak uzanırken demişti, "onu ne kadar çok sevdiğim. Seni ne kadar çok sevdiğim. Ne kadar mutlu olduğum." Sanki evren bunun fazla olduğuna karar verip onu elinden alacakmış gibi.

Parmaklarını onun saçlarının arasından geçirmiş ve kendisinin de aynı şekilde hissettiğini itiraf etmişti. "Ama sonra, birlikte yaşamaya başladığımız o çılgın günleri hatırlıyorum ve

karmada, hayatımızın geri kalanı boyunca kullanabileceğimiz kadar kredi biriktirdiğimizi düşünüyorum.”

Her zamanki gibi, avcısının olaylara bakış açısı tam da doğrudu.

"Ölüm Şelalesi," demişti.

"Ürkütücü yeniden doğuş," diye eklemişti. "Uram."

"İyy, Her Batshitness'in benimle uğraşmak için yetiştirdiği o şey."

"Bir koza içine sarıldın."

"Evimiz havaya uçtu. O evi gerçekten çok seviyordum." "O patlamada en sevdiğim kılıcımı kaybettim."

Göğsünde ezici bir yük olarak başlayan şey, kahkahalara ve yaşadıkları, hayatta kaldıkları ve fethettikleri her şeyi keşfetmeye dönüşmüştü.

Birlikte. Her zaman.

Şimdi, oğullarının derin bir nefes almasını, sisli bir Refuge gününde güzel kanatlarını açmasını... ve uçmaya başlamasını izliyorlardı. Sevinç çılgılığı vadiyi doldurdu, Raphael'in tüm varlığını doldurdu.

O da Elena gibi heyecanını haykırdı, sonra —ellerini birbirine kenetleyerek—oğulları uçarken gururla havada süzöldüler. Oğlan havada uzun süre kalamadı ve kısa sürede süzülerek aşağıya doğru inmeye başladı, ama Raphael, çok uzağa gitmeden onu yakalamak için oradaydı.

Oğlunun yumuşacık saçlarına burnunu sürttü. "Aferin sana, Phin!" "Uçtum, baba! Gördün mü beni?"

"Evet," dedi Raphael, boğazı düğümlenmiş bir şekilde. "Seni gördüm." "Anne! Uçtum!"

"Uçtun, bebeğim!" Elena gülümsedi. "Harikaydın."

Orada, Sığınak'ı ikiye bölen mağara gibi geçidin sisli çevresinde, Raphael tüm

* * *

* * *

Bir yıl sonraydı; Phoenix ve Aanisa, sarhoş yaban arıları gibi görünseler de, Sığınak'ta uçacak kadar iyi havada kalabiliyorlardı

—sarhoş yaban arıları gibi görünseler de—çocukların yolculuklarında bir sonraki adıma geçme zamanı gelmişti.

Raphael bir yandan oğlunun elini sıktı; diğer yandan ise Elena, uzanıp Nix'in saçlarını düzeltti. Raphael, oğluna her şeyin yolunda gideceğini, Refuge okulunda keyifli vakit geçireceğini söylemek istiyordu, *ama—sanırım gergin olan sadece biziz.*

Elena'nın kahkahası gözlerinde gümüş bir dans gibiydi. *Oh, kesinlikle gergin olan sadece biziz. Bana zaten Anise'nin yanına oturacağını ve teneffüste "büyük çocuk" arkadaşlarıyla oyun oynayacaklarını söyledi.*

Aanisa ve Phoenix'in doğumlarından önceki on yıllarda doğumların azlığı göz önüne alındığında, bu "büyük çocuklar" ya yeni yetişkin melekler ya da yüzüncü doğum günlerine yaklaşan gençlerdi; okulda geçirdikleri zaman, şimdi aralarında bulunan küçüklere duydukları sevgiden ve Sığınak'taki beş küçük çocuk, Nixie ve Anise ile birlikte okula başlayacak yaşa gelene kadar oyun arkadaşı olmalarını isteyen öğretmene duydukları saygıdan kaynaklanıyordu.

Phoenix ellerinden çekerek, “Daha hızlı, anne! Baba!” dedi. “Öğrenmeye heveslisin,” dedi Raphael. “Belki de ailemizde bir akademisyen çıkar.”

Nix duraksayarak ona baktı. “*Çok ders çalışmam gerekecek mi?*” Bu hüznü soru, okulun belki de memleketindeki ölümlü arkadaşlarının – torunların çocuklarının – anlattığı kadar harika bir yer olmayabileceğine dair ilk endişe belirtisiydi.

“O kadar da değil,” diye onu rahatlattı Raphael. “Sen küçük bir meleksin, bu yüzden çoğunlukla oyun oynayacaksın. Ama bizi gururlandır ve öğretmen konuşurken onu dinle. O çok zeki ve nazik biridir.”

Nix cevap vermek üzereydi ki, o sırada okulun önünde kendi anne babasıyla duran Aanisa'yı gördü. “Anise!” Heyecanına rağmen, ellerini bırakmadı; bu da Raphael'e, okula gitmeyi ne kadar çok istese de, bunun oğlan için yine de büyük ve korkutucu bir adım olduğunu gösterdi.

Aanisa kocaman bir gülümsemeyle onlara baktı, elleri Elijah ve Hannah'nın ellerine tutunmuştu — onlar, küçük kızlarını okula başlatmadan önce Phoenix'in okul çağına gelmesini beklemeyi tercih etmişlerdi.

Bu, melekler arasında aynı yaş grubundaki arkadaşlar arasında yapılan bir şeydi, çünkü mümkün olduğunca hiçbir çocuğun tek başına başlamaması anlamına geliyordu. Bir ay, hatta bir yıl, çocuk mutlu olduğu sürece, ölümsüz bir hayatta önemi yoktu.

"Raphael, Elena." Hannah'nın yüzü sevinçle parlıyordu. "Ne kadar önemli bir gün bu."

Sonra Jessamy gelip yeni öğrencilerini içeriye götürdü.

“Şimdi siz dördünüz,” dedi, ellerini çocukların omuzlarına koyarak, “önümüzdeki iki saat boyunca kendinizi eğlendirmelisiniz.”

Bu, meleklerin en küçükleri için okul “gününün” tamamıydı, ama Elena'nın gözünde sonsuzluk kadar uzun sürmüş gibi geldi; o, dünyadaki hiçbir şeyi umursamadan el sallayan oğullarına veda etmek için kendini zorluyordu.

O günün onun için daha iyi geçmesini sağlayacak tek şey, Bengal ve Tigress'in okula gelmelerine izin verilmesiydi. Ancak Naasir, bu iki ev kedisi olmayan kedinin birkaç haftalığına dağlara ziyarete gideceklerini söylediğinde, o neşelenmişti.

"Ailelerini görmek için," demişti Naasir. "Haberleri öğrenmek için."

"Maceralar mı?" diye sormuştu Nix özlemle.

Naasir vahşi bir gülümsemeyle, "Elbette. Döndüklerinde hikayelerini paylaşabilirsin, onlar da okul hakkında çok meraklılar," demişti.

Hepsinin birlikte maceralara atılacağı düşüncesi, Nix'in okula olan hevesini taçlandıran son mutlu dokunuş olmuştu. Bir dönemi Sığınak okulunda, bir sonraki dönemi ise New York'ta Jessamy'nin ona verdiği ödevleri yaparak geçirecekti. O dönemde bir özel öğretmenin gözetimi altında olacaktı, ancak her iki yerde de özel etkinlikler için esneklik sağlayacak şekilde, Aanisa ve Jessamy ile bir *obsitru* odasında dersler de alacaktı. Aanisa da aynı programı uygulayacak ve yılın yarısını Güney Amerika'da geçirecekti.

İki ailenin ebeveynleri, çocukların sık sık birbirlerini ziyaret etmeleri konusunda çoktan anlaşmıştı.

"Hep birlikte gergin bir şekilde oturup bir şeyler içelim mi?" Elijah'ın esprili yorumu, dördünü de gülümsetmişti.

Sonunda, içki içmeye karar verdiler; ancak bu, çocuklarının hayatlarındaki bu yeni dönüm noktası için bir kutlama içkisiydi.

Hannah kadehini kaldırdı. "Barış dolu, kimsenin aptalca davranmadığı, hepimizin burada olup çocuklarımızı okulun ilk gününde okula götürebileceğimiz bir döneme kadeh kaldırıyorum."

"Buna kadeh kaldırırım." Elena, son yarım milenyumda Refuge'da ortaya çıkan restoranların bulunduğu caddede yer alan küçük bir barda otururken, kadehini Hannah'nın kadehine dokundurdu.

Bundan önce melekler yakındaki köylere uçarlardı ve köylülerin ürettiği eşyalar için hâlâ oraya gidiyorlardı, ancak artık Sığınak'ın içindeki küçük restoran ve barların keyfini çıkarmaya başlamışlardı. Bu, onların ve burada güvenilen güçlü

vampirler, ölümlülerin hassasiyetlerini dert etmeden kendileri gibi davranabiliyorlardı.

Elena'nın büyük gurur kaynağı olan Sığınak'taki bu tür ilk mekanın kurulmasına yardım eden Sam'di: Sığınak Tavernası. Bu, New York'un mahalleler içindeki geniş mahalle yelpazesine olan sevgisinden doğmuştu; hepsinin kendi canlı restoran ve bar ortamı vardı.

Refuge'da yaşayan üç sınıf arkadaşını da bu işe dahil etmişti.

Tavernanın ilk müşterileri, "gençlerin tuhaf girişimi" olarak gördükleri bu işe destek olmak için gelen arkadaşlar ve aile üyeleri idi, ancak haber yayıldı —özellikle Sığınak'taki gençler arasında— ta ki mekan dolup taşana kadar.

Bugün Elena, Raphael, Hannah ve Elijah tavernanın köşesindeki bir masada oturuyorlardı. Sohbetleri başmelekler ve eşleri olmakla hiçbir ilgisi yoktu, tamamen zeki ve enerjik küçük çocukların ebeveynleri olmakla ilgiliydi.

Ne hayat yaşıyorum ben, diye düşündü Elena. *Maman, benimle gurur duyardın. Ve Nixie'yi çok severdin.*

Havada gardenya kokusu, çoktan aramızdan ayrılmış bir annenin hayalet gibi öpücüğü.

Artık kaybıyla barışık olan ve ailesiyle geçirdiği tüm güzel anıları hatırlayabilen Elena, başmelek kolunu omzuna doladığında ona yaslandı ve Hannah'nın, Aanisa'nın kalenin aşçısının burnunun dibinden çikolatalı turta çalmaya teşebbüs etmesiyle ilgili anlattığı hikâyeye gülerek dinledi.

Ne hayat ama... ne güzel bir hayat.

70

Biz meleklerin tarihinin hazinesiyiz. Binlerce yıllık paha biçilmez anıları yazıp saklayabilseydik ne güzel olurdu, ama ne yazık ki bu bizim gücümüzün ötesinde, bu yüzden seçimler yapmak zorundayız — ve görüyorum ki bu sana da bana olduğu kadar acı veriyor. Bence Andromeda, işinde doğru yolu seçtin.

—*Jessamy'den Andromeda'ya (Bir zamanlar, bir Arşivci henüz bir Çırakken)*

Yedi yıl yıl yıl anlaşılmaz
açıktanamayan düşmanlıkların sonrasında,
dünya barış içinde kaldı

—biraz şaşkın olsa da. Çoğu insan, Derinliklerin Başmelekine ne olduğunu ve onu saldırgan ve öfkeli birinden düşünceli ve içe dönük birine dönüştürenin ne olduğunu bilmiyordu.

Raphael'e göre, Kadro toplantılarda hâlâ gürültü ve tartışmalarla karşı karşıya kalıyordu, ancak Kadim'de bazı temel unsurların değiştiği açıktı. Kimse, Illium'a bağırmayı bıraktığını ve onun sözünü kesmeye çalışmak yerine gerçekten dinlediğini görmezden gelemezdi.

Raphael'in o zamanlar Caliane ile yaptığı konuşmada hafıza hakkında söylediği bir şey, Elena'nın aklından çıkmıyordu. “Sence bazı şeyleri unutacak mıyız?” Bu düşünce onu tedirgin ediyordu. “Ölümlüken sevdiğim tüm insanları unutmak istemiyorum.”

“ ’daki bitkilerini beslediğin gibi bu anıları da beslersen unutmazsın.” Parmaklar yanağını okşadı.

“Ve sen, avcım, tüm evrendeki en inatçı varlıksın— çocuğumuzdan bile daha inatçı. Hatırlamak istersen, hatırlayacaksın; bundan hiç şüphem yok.”

İşte o konuşma yüzünden Elena, yumuşak ve tatlı çimlerle kaplı serasının zemininde oturmuş, anılarını dünyanın en güvenli depolama sistemine yükleyecek bir veri kristaline anlatmaya başlamıştı; bu sisteme sadece Elena ve Raphael erişebiliyordu.

Başmelekenden dinlememesini istemişti, onun isteğini yerine getireceğini biliyordu — çünkü o, onun geçmişini zaten biliyordu. Bu, kendisi içindi, asla unutmamak için anılarını dile getirmesi. Bir kez değil, ölümsüz yaşamı boyunca yapmayı planladığı bir eylemdi; geçmişle bağlantılı bir düşünceye her kapıldığında yeni bir kayıt yapacaktı.

Bugünkü ilk anısı beklenmedikti.

Annesinden, Belle ve Ari'den ve Jeffrey'den bahsetmeyi, tarihinin başlangıcına kadar geri gitmeyi düşünmüştü. Ama bitkileriyle çevrili bu nemli sıcaklıkta otururken, Ransom'ın onu burada ziyaret ettiği günün hikâyesini anlatırken kendini gülüyor buldu.

“Oğlunu kollarında tutuyordu. Hudson o zamanlar daha birkaç aylık bir bebektir; Ransom'a, oğlunun şimdiden babasının o çekici gülümsemesine sahip olduğunu söyleyerek takıldığım mutlu bir bebektir. Meğer haklıymışım. Çocuk büyüdüğünde kalpleri çalan bir delikanlı oldu.”

Kendi gülümsemesi kalbini sızlattı. “Sadece ikisi vardı. Nyree kız arkadaşlarıyla dışarı çıkmıştı, bu yüzden Ransom bebeğini göğüs taşıyıcısına koyup motosikletiyle buraya getirdi. Nyree'nin çılgına döneceğini söylediğimde, bebek boyu bir kaskını kaldırıp, ‘Lanet olası bir büyükanne gibi sürdüm. Fasulye, sütle beslenen hayatının en güzel anlarını yaşıyordu,’ dedi.”

Hudson, hâlâ göğüs taşıyıcısındaydı ve sanki babasının doğruyu söylediğini onaylamak istercesine tombul bacaklarını tekmeliyordu. Babasının bakır rengi tenini ve İrlandalı yeşil gözlerini almış, muhteşem bir bebektir.

“Ayrıca, sence bebek kaskını kim aldı?” Minik kaskı Elena’nın saksı masasına koyduktan sonra etrafa bakındı. “Güzel bir düzenleme. Demarco gelip görmem gerektiğini söyledi, ama ben onun sadece dövme sanatçısının gözüne girmek için geldiğini düşündüm. O da bitkileri sever.”

"Biliyorum. Kesimlerini takas ettik."

“Benim elimde sadece tombul bir bebek var. Onu biraz kucağına almak ister misin?”

Elena bebeklere alışık değildi, ama Hudson ona dişsiz bebek gülümsemesiyle sırtınca, riski göze almaya karar verdi. Ve hemen saçını çeken o mutlu çocuğa aşık oldu.

“Ah evet, seni uyarmalıyım,” demişti Ransom, deri ceketini çıkarırken, bebek taşıyıcısını kaskın yanındaki saksı masasına koymuştu bile. “O bir tutucu.”

“Bunu yapabilecek kadar sevimli.” Saçını onun ellerinden kurtardıktan sonra, Elena Hudson’ı neşeli gürültüler eşliğinde gezdirmeye başladı... ve geri döndüğünde, Ransom’ın serada işleriyle uğraşırken onunla vakit geçirmek isteyen ziyaretçiler için bir köşede tuttuğu rahat koltukta derin uykuda olduğunu gördü.

"Tamamen uykuya dalmıştı," dedi sanal hafıza kutusuna. "Uzun, deri kaplı siyah bacaklar, koyu yeşil tişört, pazı çevresinde dövme, arkaya atılmış at kuyruğu saç, bir orduyu donatmaya yetecek kadar silah... ve elinde bir çocuğun doldurulmuş oyuncağı.

“O kadar sevgiyle bakılmış ki, bunun Hudson’ın en sevdiği şey olduğunu anladım. O gün, arkadaşımı

bir baba olarak gördüğüm gündü.” Bu, zihninde sonsuza kadar taze tutmak istediği değerli bir anıydı.

Gözleri yaşardı. “Onu uyutmaya bıraktım ve Hudson da memnuniyetle kabul etti. Hiç ağlamadı ve acıkmış olabileceğini düşündüğümde, Ransom’ın gölgeye park ettiği bisikletin yanına gittim ve üzerine bağlanmış bir bebek çantası buldum; içinde, sütü Hudson için ideal sıcaklıkta tutan bir termal tutucu vardı.”

Bu, bir bebeğe ilk kez kendi başına biberon veriydi. İkisi, Enclave evinin arka terasındaki salıncakta birbirlerine sokulmuşlardı; Ransom ise biraz uzakta, serada uykusunu tamamlıyordu.

Öğleden sonra güneşi sıcaktı, gökyüzü kabarık beyaz bulutlarla doluydu ve biberonunu içtikten sonra Hudson’ı sallayarak uyutmayı başarmıştı. Yaşamadan önce hayal bile edemeyeceği bir gündü bu, ama ah, ne kadar da keyif almıştı.

“Ransom uyandığında,” dedi, “Hudson da uyanıyordu, ikisinin de gözleri uykulu ve yüzlerinde aynı gülümseme vardı. Sonra Nyree, eve giderken akşam yemeği alması gerekip gerekmediğini sormak için Ransom’ı aradı ve günü uzatıp onları masamıza davet etmek doğal geldi.

“Harika bir gece geçirdik, özellikle de Montgomery bir anda Hudson için bir beşik çıkardığında. Raphael cömertçe viski dolduruyordu, Sivya bize lezzetli şeyler ikram ediyordu ve birbirimize anlatacak o kadar çok hikayemiz vardı ki. Hiçbirimiz gecenin bitmesini istemiyorduk.”

Ertesi sabah, güneş açık kapılardan içeri süzülürken kütüphanede birlikte kahvaltı yaptılar.

O gece, her şeyin anında yerine oturduğu ve silinmez anılar bıraktığı gecelerden biriydi. Ransom ve ailesiyle ilgili pek çok anısı vardı; ayrıca Hudson’ın babasının yüksek elmacık kemikleri

ve alaycı gülümsemesi ile bir erkeğe dönüşmesini izlemişti. O da Loncaya katılmış, hatta Elena ile tuhaf bir ava bile çıkmıştı.

Ama o gece, o daha bir bebektir ve hepsi birlikte gençtir — yaş olarak çok daha büyük olan Raphael bile. “Ransom, en iyi türden kötü bir etkiydi,” dedi gülümseyerek. "Raphael daha sonra bana Ransom'ın ona gençliğindeki Dmitri'yi hatırlattığını söylemişti. Tüm avcı arkadaşlarım arasında, sonunda Raphael'in en rahat vakit geçirebildiği kişi Ransom'dı."

Kristal elinde sıcaktı, söylediği sözler içinde yumuşak altın rengi bir spiral halinde dönüyordu. Bu, iyi bir arkadaşın güzel bir anısıydı. Bir gün Phoenix'e Ransom'dan bahsedecekti: Enclave'in bahçesinde bir başmelekle birden fazla kez bira içmiş olan tehlikeli ve sadık avcıdan.

Ayrıca Nixie'ye, Ransom'ın sevdiği sıcak kalpli kadından da bahsedecekti; Ransom'ın neşeyle itiraf ettiği gibi, ikisi arasında daha akıllı olan kadından. Nyree ise Elena'ya, Ransom'ın dünyayı onun hiç anlamadığı şekillerde anladığını söylemişti.

Birbirlerini ve oğullarını çok sevmişlerdi.

"Ben çok şanslıyım, Ellie." Ransom'ın sesi kafasında yankılanıyordu; yağmurlu bir günde, avdan sonra Guild HQ'nun merdivenlerinde otururken, ikisi de sırlıslıkla haldeyken, Ransom ona dönüp yeşil gözleriyle gözlerine bakmıştı.

"Beni seven bir eş, lanet olası bir mücevher gibi bir çocuk, tereddüt etmeden benim için savaşacak arkadaşlar ve beni hayata bağlayan bir iş." Ellerini yüzüne ve saçlarına sürmüş, gülümsemesi muhteşemdi. "Bu lanet olası güzel bir hayat, Ellie, ve bu sokak çocuğunun sahip olabileceğini hiç düşünmediği bir hayat."

Aktif avcı kadrosundan ayrıldığında bile, Guild'de eğitmen olarak kalmıştı ve bundan da büyük keyif alıyordu.

“Avcılar hâlâ senden bahsediyor, Ransom,” dedi Ellie gülümseyerek. “Özellikle de bir vampir ordusunun pusuda seni beklediği o avdan. Bu, nesilden nesile aktarılan bir efsane.”

Ransom, onun anısına sırttı ve göz kırptı. “Ben bir efsane olarak doğdum, Ellie.”

71

Lonca Direktörü Sara Haziz ve Silah Ustası Deacon Grange'in sevgili kızı Zoe Elena Haziz-Grange ile Meleklerin Arşivcisi ve Yedi'nin Naasir'i Andromeda'nın sevgili oğlu Izar'ın düğününe davetlisiniz.

—*Davetiye*

İlk anısını yüksek sesle anlattığından üç yıl sonra, **muhteşem bir bahar gününde** Elena, ve Illium's Refuge kalesinde düzenlenen törende Zoe'yi Izar ile evleneceği düğün törenine götürme onuruna hazırlanmaya başladı.

Sara'nın kızı, Sara ve Deacon'ın anısına resmi Loncası üniformasını giymesini istemişti ve Elena bunu gururla yaptı.

Avcının vücuduna tam oturan şık siyah bir takım olan bu üniforma, sol göğsünde altın rengi bir *G harfi* taşıyordu ve hafif zırhtan yapılmıştı. Siyah botlar ve sol ön kola bağlanmış tören kılıcı, üniformayı tamamlıyordu. Şık görünmesinin yanı sıra, gerektiğinde av ekipmanı olarak da gayet iyi işlev görecektir şekilde tasarlanmıştı.

Zoe ise omuzlarını ve kollarını açıkta bırakan muhteşem bir gelinlik giymişti. Üst kısmı vücuda oturan gelinlik, aşağıya doğru genişleyen ve katmanlı bir eteğe dönüşüyordu.

Elena, onunla birlikte tüm seçim ve prova sürecini yaşamış, vaftiz kızının gelin olarak güzelliği karşısında bolca gözyaşı dökmüştü. Kumaş, sert görünmeden A kesim silueti koruyan, Zoe'nin boyuna ve esnek vücuduna mükemmel uyan, yeterince şekilli bir sıvı satındı.

Zoe'ye yakışmayacağı için süsleme veya nakış yoktu. Sadece saf zarafet.

Bileklerinde, ebeveynlerinin hediyesi olan dövme metal bilezikler vardı; bu keskin dokunuş Zoe'ye yakışıyordu. Bu keskinliğe ek olarak, sol omzunda hareket ediyor gibi görünen, gözleri tanıdık bir altın kahverengi olan, dolaşan beyaz bir kaplanın geçici holografik dövmesi vardı.

Sağ başparmağında, "ödünç alınan şey" olarak Deacon'ın Loncası yüzüğünü takıyordu; elbisesi ise "yeni"ydi; Elena ve Raphael'in ona hediye ettiği tanzanit küpeler ve kolye ise "mavi şey"di. "Eski"ye gelince... o, Sara'nın duvağıydı; anne ve kızı, kumaş uzmanıyla uzun vadede nasıl korunacağı konusunda konuşmuşlardı.

Bunun için belirli ortam koşulları gerekiyordu ve Elena, Enclave evinde özel olarak tasarlanmış bir odada yüzyıllardır bu koşulları sağlamıştı. Bunu sonsuza kadar yapmaya hazırdı, ama her zaman Zoe'nin sonsuza dek birlikte yürüyeceği birini bulmasını ummuştu.

“Küçük kızın daha iyisini seçemezdi, Sara,” dedi arkadaşına törenin başlamasına bir saat kala, Sara'nın çok sevdiği kızının nihayet takacağı duvağı parmaklarıyla okşayarak. “Onu tüm o coşkulu yüreğiyle seviyor—kız, onun dağları ve gökyüzü, bir insan bedeninde somutlaşan özgürlüğü.”

Elena, düğünün yapılacağı bahçede daha önce Izar'ı görmüştü; o kadar kusursuz bir takım elbise giymişti ki

kusursuz bir takım elbise giymişti ki, sanki hayatında hiç vahşi bir davranışta bulunmamış gibi sanılabilirdi. Naasir, oğlunun koyu gri ceketini tam oturması için düzeltiyordu; kendi kaplan yaratıkları da aynı derecede şık bir takım elbise giymişti, saçları mankenlerinki gibi mükemmel bir şekilde taranmıştı.

Izar'ın iki kardeşi sağdıçtı; Zoe'nin tarafında ise bir melek ve bir vampir duracaktı, biri tulum, diğeri elbise giymiş, her iki kıyafet de aynı koyu altın rengindeydi. Zoe, Dönüşümünden kısa süre sonra arkadaşlarıyla tanışmıştı; biri henüz yüz yaşında bile olmayan bir melek, diğeri ise Zoe'den bir yıl önce Dönüşüm geçirmiş bir vampirdi.

"Birlikte büyüdüğ, Ellie Teyze," dedi Zoe bugün. "Tıpkı ben ve Sara gibi," dedi Elena, Zoe'nin duvağını takarken gözyaşlarıyla mücadele ederken Zoe'nin duvağını takarken. "Annen onlarla tanıştı mı?"

"Evet. Onları bırakırsam aptal olacağımı söylemişti." "Bu tam Sara'ya göre bir söz."

Hep birlikte ıslak kahkahalar attılar ve sonunda o günkü makyözleri Holly, acil düzeltmeler yaparken ikisini de azarladı. Ama o da burnunu çekiyordu.

Ancak gözyaşlarının ardından neşe ışığı parladı; Zoe, Elena'nın kolunda kaderine doğru yürürken yüzü ıslık ıslık parlıyordu ve Izar – o tatlı, yaramaz delikanlı – sanki hayatta kazanmış gibi ona bakıyordu. Zoe'nin elinde, Izar'ın dağların dört bir yanından kendi elleriyle topladığı çiçeklerden oluşturduğu bir buket vardı; gelinine sunduğu tatlı bir hediye.

Yüzük taşıyıcısı Nixie, büyük bir konsantrasyonla koridordan yürüdü, küçük Aanisa ise onun yanında sevimli bir çiçek kızdı. Zoe artık Hannah'yla da arkadaş olduğu için, Hannah ve Elena'nın Sığınak'ta geçirdikleri o yıl içinde tüm çevreleri bir araya gelmişti.

Yüzükler de çift kadar benzersizdi; titanyumdan yapılmış ve içine kehribar gömülmüş olan yüzükler

Zoe tarafından yapılmıştı ve hem yarı kimera olan müstakbel kocasına hem de silah ustası olan kendisine yakışıyordu.

Yeminler tamamlandıktan sonra gözyaşları dinmek bilmedi ve çift, hoş kokulu çiçek yapraklarının yağmuru altında koridordan koşarak indi.

Andromeda, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmış halde Elena'nın elini sıktı. "Izar için çok mutluyum. O, tam da onun için istediğim gibi biri; Izar ona nasıl bakıyorsa, o da Izar'a öyle bakıyor." Yutkundu. "Oğullarım tıpkı babaları gibi seviyorlar. Kendilerini tamamen adıyorlar. Kalpleri için endişeleniyordum, ama artık Izar için endişelenmeme gerek yok. Çünkü Zoe de onu aynı şekilde seviyor."

Andi'yi sıkıca kucaklayan Elena, kızın buklelerine öpücükler kondurdu. "O, sadece Deacon ve Sara'nınki gibi olabileceği biriyle birlikte olmak istemişti — sonsuz, sadık ve gerçek bir aşk."

Bu, Andi'yi daha da ağlattı, bu da Elena'nın gözlerini yaşarttı.

* * *

Daha sonra, etkinliğin **parti** bölümünde—küçük melekler yemeğini yataklarına yataklarına yataklarına —Elena ışıklarla süslenmiş iç avludan

ışıklarla süslenmiş iç avludan geçerek Illium'un Naasir'e somurtarak baktığını gördü. "Lanet olsun, Naasir! Senin yavrun benim silah ustamı çaldı! Onun yerini doldurmanın ne kadar zor olacağını biliyor musun?"

Sırıtarak, Naasir Illium'un omzuna bir şaplak attı. "Onun özünde bir silah ustası olduğunu hep biliyordun—Izar da öyle. Bu yüzden onu, kendi elleriyle inşa ettiği özel bir atölyeyle baştan çıkardı." Sesinde bir babanın kendini beğenmiş gururu vardı.

Naasir'e yaslanarak, kolunu onun beline dolayan ve Naasir'in kolunu da omuzlarına saran Elena da söze karıştı. "Ama—ve bu

çok önemli—Zoe'yi mutlu edecekse senin topraklarına taşınmayı da teklif etti.”

Illium içkisini bir dikişte içti. “Ugh, gerçek aşk,” dedi, tam da Aodhan’ın duyacağı bir anda.

Kanadını açarak Illium’unkinin üzerine kaydırıldı ve “Ah, balayı dönemi bitmiş galiba,” dedi.

Daha fazla kahkaha, daha fazla sohbet, ama tüm bunların merkezinde Sara’nın kızı ve sonsuz hayatının aşkı vardı.

“Ne güzel bir çift,” dedi Raphael, Elena’ya bakarak; ikisi de avlunun ortasında slow dans eden çiftin üzerinde parıldayan ışıkları izliyorlardı. “Bence, sevgili Elena, bu aşk hikâyesi sonsuza dek sürecek. Birbirleriyle tam bir uyum içindeler; birbirine mükemmel şekilde uyan, güçlü ve eşsiz iki kişilik.”

"Evet, birbirleri için yaratılmışlar," dedi Elena, tam o sırada iki kayan yıldız gece yarısı gökyüzünde çizgiler çizerek geçti.

Aanisa, Sanatçı Hannah'nın kızı, Dokumacılar'dan Shamilissa ile Kanat Komutanı Eragian'ın çocuğu ve Başmelek Elijah, General Eventhine ile General Rathnael'in oğlu.

—*Nle İsim Kitabı (Melek Kütüphanesi Arşivleri, Sığınak)*

Bir yıl sonra **düğünden**
düğünden bir küçük mavi gözlü yüz,
 Legion ormanındaki bir daldan sarkarak,

“Boo!”

Elena irkilmiş gibi yaptı. “Gah!”

Nix sıırttı... tam o sırada Elena'nın arkasından ikinci bir küçük ses “Boo!” dedi.

Elena bu sefer gerçekten sıçradı... ve tuzağa düşürüldüğünü fark etti.

Bir adım geri çekilip, iki yaramazın arasına baktı. “Annemi, Nixie, ve üvey annemi, Anise’i korkutmak hoş bir şey değil.”

Hiç çekinmeden, gülüşen iki çocuk yere atlayıp ona sarılmak için koştular. Aanisa'nın ombre kanatları —beyazdan yumuşak şeftali rengine, oradan da aynı tonun daha koyu bir tonuna akan kanatları, Phoenix'in siyah ve altın rengi kanatlarına karşı çok hoş bir görüntü oluşturuyordu.

"Seni yakaladık, Eh-ma!" Aanisa'nın gözleri parılıyordu; göz rengi sonunda sabitlenmişti — Hannah'nın Elena'ya Eli'nin soyundan geldiğini söylediği mavimsi ela rengine. Nesiller atlayan

nesiller atlayıp kan bağı içinde kalan bir özellik; o güzel gözlere sahip son kişi Aanisa'nın büyük büyükannesi olmuştu.

"Evet, seni bulduk, Mama!"

Onların neşesine gülümseyerek, çocukça enerjileriyle Legion'un özel ormanındaki maceralarına devam etmek için kıvranıp uzaklaşmadan önce, onlarla aynı boya inip sarılmak için eğildi.

"Onlara göz kulak olduğun için teşekkür ederim," dedi yakınlardaki bir ağaca çömelmiş olan Lejyon üyesine.

"Kahkahaları evimizi dolduruyor," diye cevap verdi adam. "*Aeclari*'nin çocuğu gelene kadar çocukları bu kadar sevdiğimizi bilmiyorduk. Artık Aanisa da var."

"En azından bir aylığına," dedi Elena. "O zaman ailesinin yanına, Nix'le birlikte eve dönecek."

Nix ilk kez evden uzaklaşırken kalbi çarpmıştı — üstelik bu, oğlunu korumak için adeta imparatorlukları yerle bir edebilecek Lady Caliane'in yanındayken olmuştu. Nix ise, Amanat'a koşarak bekleyen arkadaşlarına katılmak için neşeyle ve kendinden emin bir şekilde onlara el sallamıştı — çünkü Caliane, o zamanki melek gibi çocukların tümüne davet göndermişti.

Raphael'in de aynı zorluğu yaşaması yardımcı olmuştu.

"Ama," demişti, "bunu yapmalıyız. İkimizin de derin koruma içgüdülerimiz var—onların oğlumuzu boğmasına izin vermem, *hbeebti*."

"Evet." Midesi burkulmuştu. "Bu, işi hiç de kolaylaştırmıyor."

Ama bunu yaptılar ve Nix'i onun çok sevdiği "Mimi"siyle baş başa bıraktılar. Çünkü ona Caliane için "büyükanne" demesini öğretmiş olsalar da, tüm çocuklar gibi, ona alıştıktan sonra ona ne diye sesleneceğine kendi kararını vermişti. Hiçbiri, bu ismi nereden bulduğunu bilmiyordu

, çünkü bu isim Sığınak, Amanat veya Manhattan'da yaygın olarak kullanılmıyordu, ama Caliane, onun sevgili Mimi'si olmaktan çok memnundu.

"İnsan çocukların nasıl olduğunu unutuyor," demişti. "Torununun kendisine kesinlikle Fifi diye hitap edeceğini kararlaştırdığında çok yakın bir arkadaşımın hayrete düştüğünü hatırlıyorum." Kahkahalar. "Fifi'den daha az Fifi olan birini hiç tanımadım — ve torunu dışında biri ona öyle seslendiğinde nasıl da ters ters bakardı."

Elena ve Raphael, oğullarının evini özlemesi ihtimaline karşı birkaç günlüğüne yakındaki bir şehirde kalmışlardı; ancak Nix, hem şımartıldığı hem de sevgiyle bakıldığı, üstelik sıradan bir çocuk gibi muamele gördüğü büyükannesinin şehrinde adeta cennette gibiydi. Sevilen, ama sakinlerin evcil köpekleriyle özgürce koşmasına, çeşitli şefkatli yetişkinler tarafından kurulan çadırlarda arkadaşlarıyla yatıya kalmasına ve aynı arkadaşlarla savaş oyunları oynamasına izin verilen bir çocuktur; hepsi Amanat'ın koruyucu kubbesinin içinde, güven içinde.

Arada bir, Caliane tarafından doğrudan onaylanmış savaşçılar onları dışarı çıkarıp atların yanında uçururlardı. Hepsi uzun süredir Caliane'nin yanındaydı, ama yine de uçuşlar için Raphael ve Elena'nın onayını almayı ihmal etmemişti.

Tigress elbette onunla birlikte Amanat'a gitmişti.

Onların şaşırtıcı, harika Bengal kedisi gitmişti. İki yıl önce Sığınak'ı ziyaret ederken, Naasir'in yanında dağlara doğru yürürken veda ederek onları terk etmişti.

"Doğduğu karlı vahşi doğada vakit geçirmek istiyor," demişti kimera, ağlayan Phoenix'e, Nix'in saçlarını okşarken elini şefkatle. "Yol boyunca ona göz kulak olacağım, en sevdiği güneşlenme yerine sağ salim ulaşmasını sağlayacağım."

"Söz mü?" Nix, mırıldanan Bengal kedisini kucaklamak için diz çökerken gözyaşları arasında sordu.

"Söz veriyorum... O beni kabul ettiği sürece onu ziyaret edeceğime söz veriyorum." Naasir'in sesi daha da yumuşamıştı. "Seninle macera ve oyun dolu, en harika hayatı yaşadığını söylüyor. Artık yaşlandı ve dinlenmeye ihtiyacı var."

"Y-yalnız kalacak mı?"

"Hayır." Naasir gülümsedi. "Klanı onu bekliyor."

Nix, evcil hayvanını uzun süre kucakladı, gözyaşları Bengal'in yumuşak kürküne sızdı, sonra başını kaldırıp Bengal'i son bir kez okşadı. "Seni seviyorum, Ben." Titrek bir sesle, alt dudağı titriyordu. "Büyüdüğümde seni ziyarete uçacağım."

Bengal elini kokladı, sonra dönüp Naasir'in yanına, diğer tarafında kızıyla birlikte yavaşça uzaklaşmaya başladı. Elena, Nix ve Raphael onları Sığınak'ın kenarına kadar takip ettiler.

O anda baba ve kızı yanaklarını birbirine sürttü, sonra Bengal dönüp Nix'e gizli dillerinde son bir şey söyledi; bu, Elena ve Raphael'in ağlayan oğlunu güldürdü... Ardından Bengal, Naasir'in yanında, uzaklara sıçrayarak gitti.

Elena, son haftalarda kucağında uyurken bu ev kedisi olmayan hayvanın yorgunluğunu ve kemiklerinin yaşını hissetmişti ve onun, genç dostunun kendisi için endişelenmemesi için Nixie'ye çeviklik gösterisi yaptığını biliyordu.

Elena'nın gözyaşları aralıksız ve şiddetle akmıştı.

Nix hâlâ Ben'in dağlarda eğlendiğinden bahsediyordu ve Elena onu bu düşünceden asla vazgeçirmeyecekti. O da Bengal'i karla kaplı kayaların üzerindeki güneşli yerinde hayal etmeyi seviyordu; diğer tüylü ev kedisi olmayan kediler de onun yanında uzanmış, gizli ve ilkel bir dilde konuşuyorlardı.

Tigress'in yanında olması yardımcı oluyordu; o, babasından her zaman daha oynak bir kişiliğe sahipti ve bu oynaklık hem Nix'i güldürüyor hem de onu Amanat'ta oldukça sevilen biri yapıyordu. Hatta kendi küçük kedi sarayı bile vardı; kadife bir uyku yastığı ve hizmetçilerin isteği üzerine değiştirdiği farklı ayak bilezikleriyle donatılmıştı.

Caliane, Elena ve Raphael'in derinliklerden gelen savaşçıların Phoenix'te kalmasını istemeleri halinde Lejyon'u da kabul etmişti, ancak Nix'in onların sürekli varlığından biraz uzak kalmasının iyi olacağına karar vermişlerdi. En son istedikleri şey, onun bu varlıklara olan sevgisinin kin dönüşmesiydi.

Nix'in Amanat'ta geçirdiği süre boyunca ailesiyle yaptığı telefon görüşmelerinden de anlaşıldığı üzere, o burayı çok sevmiştir.

Ama iki haftalık kalışının ardından onu almaya geldiklerinde, o da koşarak kollarına atılmıştı. “Anne! Baba!”

Saçları dağınık ve yeni giysileri şimdiden kirlenmiş haldeyken, tatlı bir eve dönüş olmuştu. Elena'nın kolları onu sıkıca sarıp bir daha asla bırakmamak istiyordu... ve işte bu yüzden bırakmak zorundaydı. Çünkü oğlu ruhundaki parlak kıvılcımı, kendi yıkıcı korkusuyla ezip yok etmek istemiyordu.

Bu yüzden o zamandan beri Blue Amca ve Adi Amca'nın yanı sıra Leydi Sharine ve Titus'la da kalmıştı — ona göre Shari-büyükanne ve Tito. Ve tabii ki, Elena ve Raphael, Zanaya'nın topraklarındaki bir etkinliğe katılmak için Sığınak'tan ayrıldıktan sonra, Zoe, Izar ve Nasien ile bir hafta geçirdiğinde sevinçten çılgına dönmüştü. Onlarla birlikte gelebilirdi — ama Zoe ile kılıç yapmayı, Izar ve Nasien ile kar kaplanlarını nasıl takip edeceğini öğrenebilecekken neden gelsin ki?

Sonra Naasir ortaya çıkıp onların vahşî küçük çetesine katılmıştı ve Elena, geri döndüğünde karşısına hiç kurt yavrusu çıkmamasını ummuştu.

En iyi arkadaşı Aanisa ile birlikte Elijah ve Hannah'nın topraklarına yapacakları bu ziyaret, Nix'in özgürce uçuşmasına izin verme yeteneklerini bir kez daha zorlayacak ve oğullarının daha da dayanıklı ve uyumlu hale gelmesini sağlayacaktı.

"Eli ve Hannah'nın çocuklarını ilk olarak bize emanet etmeleri büyük bir nezaket," demişti Raphael, diğer çift yaz başında Aanisa'yı bir aylığına bırakıp şehirden ayrıldığında.

"Çoğu zaman," demişti Elena, çocukların oyun sesleri havayı doldururken, "onların benden ne kadar büyük olduklarını unutuyorum, ama onları küçük Anise'in yanında görünce... daha dengeliler, daha az endişeliler—ve güvenmeye çok daha istekli." Eli geride sadece küçük bir koruma ekibi bırakmıştı.

"Lejyonun onu korumaya istekli ve muktedir olduğunu zaten kanıtladı," demişti diğer başmelek. "Ve biz çoktan sadece Kadro'nun üyeleri olmanın ötesine geçtik."

Raphael diğer adamın ön kolunu kavramıştı. "Biz bir aileyiz, Eli. Eşim gibi ben de hayatım pahasına Aanisa'yı koruyacağım."

Tüm başmelekler gibi, Elijah da okunması kolay bir adam değildi, ama Elena, Raphael'in açık sözlü ifadesine karşılık gözlerinde şaşkın bir mutluluk gördü. "Aile," diye onayladı. "Umarım Phoenix'i de aynı şiddetle koruyacağımızı biliyorsundur."

Bugün, Nix Tigress'in arkasındaki bir ağaç gövdesine tırmandı, Aanisa da onu yakından takip ediyordu. Onlara kanatlarıyla nasıl etkili bir şekilde tırmanacaklarını öğreten Misha'ydı ve tırmanma oyunlarına en sık katılan da Misha'ydı. Elena ve

Raphael dışında, Elena, Naasir ve üç oğlunun Lejyonun en sevdiği yetişkinler olduğundan oldukça emindi.

"Onlar dünyayı bizim gibi görüyorlar," demişti Birincil ona bir keresinde, ama başka bir açıklama yapmamıştı.

Elena'm—yağmurla hırpalanmış denizler zihnine çarpıyordu—

o iki vahşi canavar nerede?

Sırıtarak, Lejyonun Evi'nden çıkıp Kule'nin en yüksek balkonuna doğru baktı. Ama bugün gökyüzü çok parlak maviydi, gözlerini yakıyordu ve onun orada olduğunu bildiği halde başmelekini göremiyordu. *Ağaçların arasında, elbette,* diye cevapladı havaya yükselirken... ve işte oradaydı, o olmadan dünyasının eksik kalacağı adam.

"Keir sürpriz bir ziyaret için uğradı," diye söyledi kız yanına indiğinde. "Gavriel ve Michaela'yı ziyaret ediyordu, Sığınak'a dönmeden önce bizi de görmeye karar vermiş."

"Bu, zaten harika olan bu güne bir de çilek koydu." Şifacıyla hasret giderme düşüncesiyle gülümseyerek, "Acaba Gavi ile Michaela'nın ilişkisi nasıl gidiyor diye bir ipucu verir mi?" dedi. Bir anne olarak Michaela'ya acıyordu, ama Gavi'nin çocukluğundan beri yanında olan bir kadın olarak sadakati ona idi.

Onun mutluluğu her şeyden önce geliyordu.

Onu seviyordu. Onun entrikacı zihnini ve acımasız hırsını görüyordu, ama yine de onu seviyordu. O güldüğünde, sonsuzluğun o kadar da sıkıcı olmayabileceğini düşünüyordu.

—*Holly Chang, Uram, Archangel Bloodborn (Once, in Mountains)*

Daha önceki yorumuna rağmen, **Elena** aslında Keir'in konuşacağını onlarla onlarla konuşmak durum durum Avustralya

Avustralya'daki durumu anlattılar. Şifacı, mahrem bir adamdı ve bu mahremiyeti başkalarına da yansıtıyordu.

Ama kütüphanede onunla bir içki içmek için oturduklarında, oğlundan bahsetme ihtiyacı duyduğu ortaya çıktı.

"Söylediklerin bu odanın duvarlarını aşmayacak," dedi Raphael, o konuyu açtığında ona güvence verdi.

Keir'in gülümsemesi sakin ve bilgeydi. "Bunu biliyorum, genç Rafe."

Elena sırtıttığında Raphael'in dudakları yukarı kıvrıldı. "Bunu söyleyip paçayı kurtarabilecek birkaç kişiden birisin." Elinde bir kadeh konyakla koltuğuna yaslandı. "Peki Gavi nasıl?"

"O ve Michaela arasında bir bağ oluşuyor. Henüz kırılgan bir bağ, ama umut ve sevgiden oluşan bir bağ." Alkollü içkiler yerine tercih ettiği şaraptan bir yudum aldı. "Onu, her zaman ona emanet edildiğini bilerek büyüttüm. Yine de, o dirildikten sonra kıskançlık duyup duymayacağımı merak ettim."

Gözleri, onlarınkiyle buluştuğunda sıcak bir ifade taşıyordu. “Şimdi, içtenlikle söyleyebilirim ki değilim. Çünkü onu, bunu onun için isteyecek kadar seviyorum—ve Gavriel kendi sevgisini cimri davranarak saklamaz. Bana babası gibi davranırken, Michaela’ya da annesi olma fırsatını tanıyor.”

“Zor olmalı.” Raphael kanatlarını yeniden düzeltti. “Onu sadece yetişkin bir erkek olarak tanıdığı halde böyle bir ilişki kurmak.”

“Phoenix ile olan ilişkinizle aynı değil,” diye onayladı Keir, “ama arkadaş ya da kanat arkadaşlığı ilişkisi de değil. Tamamen kendilerine ait bir şey.”

Elena, Michaela ile uyanışından bu yana sadece bir kez yüz yüze görüşmüştü ve bu, ikisinin de aynı anda Sığınak’ta olduğu iki yıl önceydi. “Hâlâ ilk uyandığında olduğu gibi mi?”

Keir, sorusunu düşünmek için biraz zaman ayırdı; başını hafifçe yana eğdiğinde, ipeksi siyah saç telleri alnına düştü. “Evet ve hayır. Ölüm Şelalesi Savaşı’ndan önce tanıdığımız Michaela sonsuza dek değişti—ama bu değişmiş Michaela, tutkusunun daha fazlasını, onu böylesine güçlü bir savaşçı yapan ruhunun daha fazlasını geri kazandı.”

“Garip gelse de, bunu duyduğuma sevindim.” Elena kendi şarabını bırakıp, Sivya’nın hazırladığı tepsiden bir avuç tuzlu fındık aldı. “Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim, ama onu o kadar... kırık görmek hoşuma gitmiyordu, sanırım.” İçine kapanık ve sessiz. “Yanlış geliyordu.”

“Evet. Ben de onu bu halde görmekten hoşlanmıyordum.” Keir, başmelek Raphael şifacının şarabını doldururken ona teşekkür etmek için gülümsedi. “Ancak artık daha neşeli olsa da, eskiden ona zevk veren acımasız oyunlar ya da o tür saçmalıklara ayıracak vakti yok.

“O... çocuğunun iyiliğine odaklanmış bir anne. Bence ilişkilerinde etkili olan bir güç varsa, bu Michaela’dan gelmiyor. Oğluyla çok gurur duyuyor ve bu konuda onu suçlayamam.” Bu sefer sesi tıpkı bir babaninkine benziyordu. “Yaptığı her şeyi, oğlunu hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağı ya da hayal kırıklığına uğratıp uğratmayacağı açısından değerlendiriyor.”

“Gavi nazik, zeki ve onurlu biri,” dedi Elena. “Açıkçası, onu ölçüt olarak kullanarak doğru şeyi yapıyor.”

“Gavriel için mutluyum.” Raphael, konyağını çalkalarken derin sesiyle düşünceli bir şekilde konuştu; içki, ince kristal kadehinde ateşli bir kırmızı-kahverengi renkte parlıyordu. “Michaela’ya gelince... bunu sadece zaman gösterecek.”

* * *

Ancak daha sonra, Lejyon Ormanı'nda baş başa kaldıklarında uzun sonra sakat sığındıktan çocukları yataklarına yataklarına yataklarına

onları Sivya ve Montgomery'nin gözetimine bırakarak—başmelek şöyle dedi: “Uram, kanındaki toksinleri temizlememeyi seçen bir yetişkindi ve bunu yaparak, dönüştüğü korkunç varlığın zamanlayıcısını çalıştırdı. Bunun için affedilme olamaz.”

Elena’nın tüm vücudu, o acımasız avın anılarıyla gerildi.

Parçalanmış bedenler, parıldayan iç organlar, gözlerin olduğu yerde kanlı delikler... ve köşelerde yığılmış uzuvlar, yere damlayan ve yavaş, kabus gibi akıntılar halinde zemini kaplayan kan... Uram’ın suçları canavarca idi.

“Ama”—Raphael elini tuttu—“Michaela’nın onu son sınırdan ittiğine, onu cinayet çılgınlığına götüren kritik kararı vermesi için dürttüğüne her zaman inanacağım.”

Elena kendini zorlayarak soğuk gece havasını derin nefeslerle içine çekti. “Tetikte olmak iyidir.” O, en azından bu bin yıl içinde başmelekle en iyi arkadaş olmak için gönüllü olmayacaktı.

“Yine de sana bir şey söyleyeyim, Başmelek, bir çocuk doğurmak beni temel ve değiştirilemez bir şekilde değiştirdi. Belki ona da aynısı olmuştur? Ama kesin olarak bildiğim bir şey var ki, Michaela ilk günden beri Gavi’yi sevdi.” Yaralı ve ölmek üzereyken son düşüncesi ondan ibaretti. “Bu tek başına bile onu etkilemiş olmalı.”

Raphael kanadını onun arkasına salladı. “Onu savunacağını hiç düşünmemiştim, *hbeebti*.”

“Savunmak değil, sadece... ona kim olabileceğini bize göstermesi için bu şans verelim.” Elena da yıllar içinde olgunlaşmıştı — savaşın hemen ardından Michaela’ya böyle bir nezaket gösterebileceğinden emin değildi — ama o zamanlar, bin yıl yaşamamıştı.

“Tıpkı anneme bir şans verdiğimiz gibi.” Raphael’in sesi düşünceliydi. “Evet, bunu yapabilirim. Sonuçta, seninle tanışmamış olsaydım, beni acımasızlığın çok ötesine geçecek eylemlere sürükleyebilecek acımasız ve karanlık bir yolda yürümüş olurum.”

“Sen, hiçbiriniz” —Elena elini sıktı— “tek boyutlu değilsiniz. Bunu anlamam zaman aldı. O Tüyler Ürpertici Kadın bile bir zamanlar başka biriydi, değil mi?”

“Evet, hükümdarlığımın başlangıcında, kötü niyetli olmadan bana rehberlik eden bir bilgeliği vardı.” Raphael, yıldız ışığı altında yürürken, yukarıdaki ağaç tepelerine çömelmiş olarak onları takip eden Lejyon’dan birini fark etmek için başını kaldırdı.

Dinlemiyorlardı, casusluk yapmıyorlardı. Sadece *aeclari*’leriyle birlikteydiler. “Ayrıca,” diye ekledi Raphael, “uzun süre halkının içten sevgisini kazanmıştı. Sığınak’taki yaşlılardan, onun

ve bir zamanlar halkını cahil bırakmayıp gelişmelerini engellemediğini söylüyorlar.”

“Hayal edemiyorum,” diye mırıldandı Elena. “O her zaman sanki ‘hanımefendi ve serfleri’ gibi görünüyordu, anlarsın ya.”

“Gerçekten de öyle.” Raphael gülümsedi; bu kez Michaela kanatlarını Raphael’in kapalı gözlerinin üzerine serdi; tüylerin tüylerle temas etmesi, sessiz bir samimiyet yaratıyordu. “Ama büyükler bana, bir zamanlar Çin’in kültür ve entelektüel arayışların merkezi olduğunu söylemişti. Dünyanın önde gelen bilginlerinin çoğu onun sarayından çıkmıştı.”

“Bir insanın nasıl bu kadar yoldan sapabileceğini sorardım, ama cevabı biliyorum,” dedi Elena, çünkü Michaela’nın artık uzun süredir içinde bulunduğu kalıba —içinde bulunmaktan *hoşlandığı* kalıba— uymadığını anlayacak kadar olgunlaşmış olsa da, bu dünyada affedilemeyecek kötülükler de vardı. “Kibir ve ego. Kendini bir tanrıça olduğuna inandırmasına yol açan aşırı hırs.”

“Garip bir şekilde, onun düşüşü beni aynı nedenden dolayı rahatsız etmiyor,” dedi Raphael. “O deliye dönmedi. Uram’da olduğ u gibi, o da seçim üstüne seçim yaptı.” Ona dönerek elini bıraktı, ama sadece yüzünün yanını avuçlayabilmek için; eli sıcak bir iz bırakıyordu. “Onu küçük bir ölümlü yapmaya tehdit eden insanı öldürmek gibi.”

Elena parmaklarını onun kalbine koydu, güçlü atışını hissetti. Derin bir nefes aldı. “Raphael, Keir *senin* kanını hiç test etmedi.”

Başını yana eğdi. “Benim Elena’m mı?”

“Sence sen *aslında* biraz ölümlü müsün?”

Raphael’in gözleri fal taşı gibi açıldı. “Şey, şimdi...” Sonra gülümsedi. “Eğer öyleyse, bu hayatımın en büyük hediyesi olur. Çünkü biliyorum ki, kalbimde senin ölümlü kalbinin bir parçasını taşıdığım sürece, asla bir canavar olmayacağım.”

Başını eğdi. Sıcak bir nefes. Ve Elena, binlerce parlak çiçekle ışıldamaya başlayan bir ormanda başmelek tarafından öpüldüğünü fark etti — bu, sadece *aeclari'leri* için olan Lejyon'un gizli bir armağanıydı.

o seni öldürecek. Seni ölümlü yapacak.

—*Unutulacak Olan'dan Raphael'e (Bir zamanlar,
Ölüm Şelalesi Savaşı'ndan çok önce)*

Nisia ve Keir, Elena ve Raphael'in Raphael'in vücudundaki ölümlü hücreler hakkındaki sorusu konusunda aynı fikirdeydiler.

"Sınırların ötesinde," diye mırıldandı Nisia.

Keir başını salladı. "O kadar öte ki, gülünç bile."

Şifacılar birbirlerine baktılar, sonra tekrar Elena ve Raphael'e döndüler.

Konuşan Nisia oldu. "Ama siz ikinizle kim bilir. Hadi öğrenelim."

İşte bu şekilde, adı melek tarihinden silinmiş ve bir ibret hikayesi dışında asla bilinmeyecek olan başmelek'in bu konuda haklı olduğunu keşfettiler.

"Ambrosia tek yönlü bir transfer değildir." Keir, içinde minik parlayan hücrelerin dans ettiği kan şişesini havaya kaldırırken fısıldar gibi konuştu. Sadece birkaç tane. Keir ve Nisia'nın Raphael'in kalbinden aldıkları numuneye ekledikleri reaktifle reaksiyona girenler.

Çünkü bir başmelek söz konusu olduğunda, kelimenin tam anlamıyla kaynağa, iğneyi çekerken bile iyileşmiş olan o ince yaraya doğrudan gidebilirlerdi.

"Ama ben Raphael'e hiçbir şey vermedim," diye itiraz etti Elena.

“O sana bir öpücükle ambrosia verdi—öpüştüğünüzde hiçbir şeyin değişmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?” Nisia her zamanki alaycı tavrıyla sordu, kaşını kaldırarak.

Raphael'in cevabı bir sırıttı. "Asla değişme, Nissie."

"Başmelek olman umurumda değil—bana bir daha öyle dersin,

seni zehirlemenin bir yolunu bulurum."

Gülerek, Raphael tek dizinin üzerine çöktü ve Nisia'nın daha önce sadece Illium'un yaptığını gördüğü, o kadar gösterişli ve güzel bir tören selamı yaptı. "Affedersiniz, Kishtwar Dağları'ndan Leydi Nisiantha Sparrowing. Beni affeder misiniz?"

Nisia şişeyi kafasına fırlatmakla tehdit etti, ama gözleri gülüyordu. "Oh, kalk hadi. Ailemin bana yüklediği o saçma sapan ismi nereden biliyorsun ki? İsim kitabının o sayfasını yırttığımı sanıyordum."

O, kaynaklarını asla ele vermeyeceğini söyleyerek ayağa kalkarken, Elena, vücudunda nasıl başmelek hücreleri bulunduğuna dair ona anlattıklarını düşündü. "Raphael, ölmekte olan ölümlü kalbimi kendi içine koydu," diye fısıldadı.

Onu öylece terk edemezdin, hbeebti.

Onun sözlerinin hatırası, bugün bile göğsünü sızlatıyordu. "Transfer orada mı gerçekleşti acaba?"

"Olası değil." Keir çenesini ovuşturdu. "Adını vermediğimiz merhumun böyle bir şeyi hayal etmesi için hiçbir neden yoktu. Bildiğim kadarıyla, Raphael tüm ebediyette kelimenin tam anlamıyla kalbinin bir parçasını başkasına veren tek Cadre üyesidir."

"Bir saniye bile düşünmeden yine yapardım." Raphael elini uzattı, sesi boğuktu.

Parmaklarını onun parmaklarının üzerine kaydırırken, eve dönmüş gibi hissetti.

"Aktarım aracı olarak Ambrosia bana da en mantıklı geliyor," dedi Nisia, dikkatini bir kez daha

standın üzerine koyduğu şişe. “Bu, kritik ve belirleyici bir dönüşüm anıdır.”

"Ve," diye ekledi Keir, "bu, melekler arasındaki kalıba uyuyor. Toksin de iki yönlü bir aktarım."

Elena, bu soruya bir cevap gerekmediğini fark etti; bu sadece bir merak meselesiydi, daha fazlası değil. Ama bir şey onu endişelendiriyordu. “Onu daha zayıf mı yaptım?”

“Asla, avcım,” dedi Raphael, Keir ise şöyle ekledi: “Eğer öyle olsaydı, Ölüm Şelalesi Savaşı’nda bunu fark ederdin. Hayır, Ellie, bence onu sonsuz derecede daha güçlü hale getirdin.”

Kollarını kavuşturup testleri yaptıkları laboratuvar tezgahına yaslanan Nisia, kaşlarını kaldırdı. “Bence buradaki Rafe, sen olmasan iyileşme yeteneğini kazanamazdı, Lejyon’u çağırma yeteneğini ise hiç kazanamazdı.”

Keir’in göz bebekleri büyüdü. “Ah, Nisia, sen bunu çok net görüyorsun.” Elena’ya döndü. “*Sen* bahçıvansın Elena, her şeyi yetiştiren, kanı sayesinde Lejyon bahçelerinin en soğuk, en yalnız zamanlarda bile çiçek açmasını sağlayan kişisin. Bir kış günü, sen bahçeyle ilgilenirken yanında oturduğumda bunu böyle gördüm.

“Ve bizim Rafe’miz” —Nisia’ya doğru gülümsedi—“Lejyon işaretini taşıyor olsa da, Lejyon her zaman yalnızca *aeclari*’ye hizmet ettiklerini belirtmiştir.” Şişeyi eline aldı. “Bunun ne anlama geldiği konusunda pek çok kez tartıştık, değil mi? Peki ya asıl mesele *buysa*—*gerçek* bir bağ kurmuş bir çift, her birinin diğerinin bir parçasını elinde tutması?”

Raphael’in Lejyon işareti parladı, savaştan bu yana hiç olmadığı kadar parlak bir şekilde... ve bu olurken, numunedeki ölümlü hücreler, şifacıların eklediği kimyasal maddeyle hiçbir ilgisi olmayan bir reaksiyonla, orman yangını gibi parladı.

Keir ve Nisia ikisi de nefeslerini tuttular, ama Raphael gülüyordu ve eşini öpüyordu, mutluluğu kanında parıldıyordu. *Beni biraz ölümlü yaptın, benim Elena'm.*

Elena'nın gözleri yaşlarla doldu. Anlamıştı.

Elena'nın ölümlü hücreleri, ölümsüzlüğün sinsi zararlarıyla savaşıırken, Raphael nasıl delirebilirdi ki? İkisi de, iş o noktaya gelirse, o nadir birkaç hücrenin onu kendisinden kurtarmak için ölümüne savaşacağını biliyorlardı.

Keir onu havaya kaldırıp sıkıca sararken Elena kollarını onun boynuna doladı; ikisinin kanatları o kadar genişçe açıldı ki, Nisia başını eğmek zorunda kaldı; Keir ise elindeki değerli parıldayan kan şişesiyle geriye sıçradı.

Bu, ikisini de tekrar güldürdü; başlarının dönmesi, aşkın bir yan etkisiydi.

* * *

İkisi **dans ettiler** **en** **en** **samimi** dans **en**
o o gece, Catskills'in üzerindeki gökyüzünde.
Ciltten cilde

büyünün koruyucu mahremiyetinde, göğüsleri onun sert göğsüne sıkışmış ve çıplak uylukları beline dolanmış, içindeki ona olan sert arzuyu tutuyordu.

Düşerken, birbirine dolanmış uzuvlar ve birbirine kenetlenmiş dudakların oluşturduğu bir alev topu içindeydiler; Elena, yükselip alçalırken, nefeslerini kaybederken ve nabızları düzensizleşirken, başmeleklerinin onları havada tutacağına güveniyordu.

Her öpücük başka bir davetti. Her
titreme bir teslimiyetti.

Her fısıldanan söz, sonsuz bir şefkatti.

Tüm bunlar, içinde buldukları o ilkel zevkin etrafında
şekillenmişti başka birbirlerinde buldukları ilkel
 zevk etrafında dönüyordu. Terden cilt ve misk,
okyanus okyanus

zihninde çalkalanıyordu, kolu onu saran çelik bir bant gibiydi; ne olursa olsun, onu asla düşürmeyeceğini söylüyordu.

Onun hoşuna giden sert dokunuşla kanatlarının kavisini okşadığından emin oldu.

O, onu inleterek zevke getirecek şekilde boynunu öptü.

O, sınırda kalmaya çalışırken çenesini gerginleştiren acımasız bir hassasiyetle onun üzerinde sallanıyordu.

Önce sen. Zihninde sert bir öpücük, sonra o arkadan uzanıp bacaklarının arasına dokundu.

Elena, ona sıkıca sarılırken inledi, zevk damarlarını yakıyordu. Ve onun zevkinde, o da kendi zevkini buldu, son bir kez düşerken onun içine derinlemesine girdi, kanatları çılgın bir ateşle alev alev yanıyordu.

* * *

Eve dönmüşlerdi ve yataktaydılar — önce oğullarını ve en yakın arkadaşını kontrol etmek için Nix'in odasına sessizce girmişlerdi

arkadaşını kontrol etmek için Nix'in odasına sessizce girmişlerdi —Elena'nın aklına bir düşünce geldi.

“Marduk ve Tiamat,” diye mırıldandı uykulu bir sesle, “ikisi de hiçbir zaman ölümlü olmadı.”

“Keir sadece ‘gerçek bir bağ kurmuş çift’ demişti.” Omzuna, kanadının üzerine uzanmışken başmelek sesiyle yanağına fısıldadı. “Ayrıca bu dönemin meleklerine benzemiyorlar; nasıl bağlandıklarını, nasıl bağlanabildiklerini bilmiyoruz. Tek bildiğimiz, onların *aeclari* olduğu.”

Aeclari.

Elena, zihninin derinliklerinde yankılanan Lejyon'un mırıldanışları ve avucunun altında hissettiği başmelekinin birazcık ölümlü kalbinin atışları eşliğinde uykuya daldı.

Sonuç olarak, ölümlülerin dünyamızın yenilikçileri olduğu açıktır ve sınırlı sayıdaki melek istisnaları bunu daha da belirgin hale getirmektedir. Melekler zaman içinde ilerlemeye devam etmek istiyorsa, yenilik konusunda ölümlülerle birlikte çalışmalı ve bu imkânlardan yoksun ancak hepimize fayda sağlayabilecek çığır açıcı fikirleri olan mucitlere finansman sağlamalıyız.

—*Kaynak: Ölümlülük, Ölümsüzlük ve Yenilik Üzerine Bir Deneme,*
Phoenix Zakriel

Raphael'in

çok genç olduğundan beri üzerine çöken delilik hayaletini silip süpüren o geceden birkaç on yıl sonra, Elena uzun boylu ve çok güçlü "genç" oğlunun kafasına yönelik tekmesini kaçırdı. Ardından kendi bacağını uzatarak oğlunun bacağını altından kaydırıldı.

Oğlan homurdanarak sırt üstü yere düştü ve hemen suratını astı. “Ugh! Bunu tahmin etmeliydim.”

Elena elini uzattı. “Öyle olsaydı, bunu bir hakaret olarak algıladım.”

Genç Raphael'e özgü o kocaman gülümsemeyle sırıtan Nix, elini tuttu ve atletik bir gencin rahatlığıyla ayağa fırladı — yetmiş yaşına yeni basmış olmasına rağmen, boy konusunda onu geride bırakmak üzere olan bir genç.

Eskiden bu ona imkansız derecede uzun bir süre gibi gelirdi, ama o yılları çocuğunun büyümesini izleyerek geçirdikten sonra

çocuğunun büyümesini izleyerek geçirdiği için, bu ona hiçbir şey gibi, bir göz açıp kapama kadar kısa bir süre gibi geliyordu.

Melek gibi çocuklar, kendilerinden beklenen sonsuz ömürleri kadar hızlı gelişıyorlardı.

"En azından Anise'in babası da onu hâlâ kış üstü yere seriyor." Ellerini beline koyarak nefesini topladı. "Eh-ma Hannah'nın kavga etmemesi haksızlık ama... Anise sadece bir ebeveyni tarafından dövölüyor."

Elena güldü. "Büyükannene böyle mi söylüyorsun? Seni dövdiğümüzü mü?" Caliane, Phoenix'le ilk tanıştığı günden bu yana tamamen hayran bir büyükanne moduna geçmişti—hiçbir hatası olmayan bir torunu olan bir büyükanne.

"Bu sadece gerçek," dedi pişmanlık duymayan yaramaz çocuğu. "Ayrıca, Mimi bana ikinizi nasıl yeneceğimi öğretiyor. Bana sizin bilmediğiniz hileler öğretiyor. Dmitri de öyle." Alaycı bir gülümsemeyle burnunun yanına dokundu. "Dikkat et, anne."

Elena çocuğun saçlarını karıştırdı. "Hadi bakalım." Oğlunun onu seven pek çok insanla bu kadar iç içe olmasını çok seviyordu.

Bu arada, "Büyük büyükbaban aradı. Strateji toplantısından bahsetti."

Nix'in gözleri parladı. "Öğleden sonra onu görmeye gidebilir miyim lütfen? Büyükbaba, kara birimiyle yapılacak planlama toplantısına katılmama izin vereceğini söyledi."

Elena, kibar ve saygın Jean-Baptiste'in büyük torununa kendisini tekil olarak "Greats" diye çağırmasına izin vermesine her zaman şaşırdı. Bu, Nix'in çocukluğunda "büyükbaba" diyemediği zamanlarda başlamış ve hiç bitmemişti.

"Ödevlerini bitirdiğin sürece," dedi. "Öğretmenin söylediğine göre, kompozisyonlarını iki kez üst üste geç teslim etmişsin."

Sessizce "Annene bir açıklama yap" der gibi kaşlarını kaldırdı. Raphael en kıdemli kanatla dışarıda olmasaydı, "Ailenize bir açıklama yap" derdi. O saldırgan rolünü üstlenmişti, böylece manevralar üzerinde çalışabilsinlerdi.

" olacaktı. Raphael, en kıdemli kanatla dışarıda olmasaydı. Manevralar yapabilmeleri için saldırgan rolünü üstlenmişti.

Nix, annesinin önünde yüzünü buruşturdu. "Mazeretim yok. Blue Amca ziyarete geldiğinde uçuş tatbikatlarına kapıldım."

Elena gülümsemesini zorlukla bastırdı. Aslında o da bunu tahmin etmişti; Raphael'le birbirlerine şöyle demişlerdi: En sevdiği amcası şehirdeyken ve yükselişinden önceki günlerden kalma savaşçı arkadaşlarıyla eğlenmeye can atarken, oğulları kadar hareketli ve enerjik bir çocuğun içeride oturup ders çalışmasını kim bekleyebilirdi ki?

"Öyleyse," dedi Elena, "ödevlerini *bitirip* Jessamy'ye Illium'dan öğrendiklerinle ilgili ekstra bir kompozisyon yazacaksın."

Nix inledi. "Ama Büyükler?"

"Gidebilirsin," dedi Elena, ama parmağını kaldırdı. "Ancak yarın tam bir okul günü." Ayrıca karla karışık yağmur yağacağı tahmin ediliyordu, bu da oğlunun içeride kalmasını çok daha kolay hale getirecekti. "Anlaştık mı?"

"Anlaştık." Bir gülümseme, ardından kocaman bir kucaklaşma, Nix'in sıska uzuvları ve yeni gelişen kasları. "Seni seviyorum, anne."

"Ben de seni seviyorum, Nixie," dedi, yine bir inilti bekleyerek — çünkü görünüşe göre bu takma ad son zamanlarda fazla "bebeksiydi".

Ama o sevgi dolu bir ruh halindeydi, sadece gülümsedi.

"Şimdi," dedi sevgi dolu bir sesle, "seni , böylece teknik ekiple dersine gitmeden önce o tatbikatı yapabilirsin."

Nix'in, Jessamy ile aldığı derslerin yanı sıra birçok Tower öğretmeni vardı; bunların bir kısmına, altı yoldaşıyla birlikte bir *gözlem* odasında "yüz yüze" katılıyordu.

Elbette Aanisa bunlardan biriydi; ardından da onun ve Nix'in doğumlarından sonraki dört yıl içinde dünyaya gelen diğer beş kişi

. Aralarında çok sıkı bir bağ vardı ve Jessamy'ye göre, içlerinden biri ödevine yetişemediğinde ya da çok geç kalmışsa, diğerleri onun yerine ödevini yaparak birbirlerini kolluyorlardı.

"Birbirlerinin ödevlerini yaptıklarında bunu fark edemeyeceğimi sanıyorlar, ama bu kırıksıklıkları tesadüfen almadım," demişti Jessamy, kusursuz cildini işaret ederek. "Ama yaptıkları bu şeyler, tüm çocukların iyi arkadaşları için yaptığı şeylerdir, arkasında kötü bir niyet yoktur."

"Hanaeis'i kullanmıyorlar mı?" Genç, gruptaki en nazik kişiliğe sahipti ve Nix doğası gereği koruyucu olsa da, o da hala bir çocuktü; eylemlerinin önemini fark etmemiş olabilirdi.

"Hani inanılmaz zeki ve kendine bakabilecek kapasitede, inan bana—geçen gün bana büyüyünce Ozias gibi olmak istediğini söyledi."

Hanaeis, başmelek Ozias'ın casus şefi ile birlikte Titus'un sarayından gelmişti.

Jessamy sessizce güldü. "Bence o genç hedefine ulaşacak — ve eğer başkalarının işini yaptığından endişeleniyorsan, korkma, hepsi birbirlerinin işlerini paylaşıyor gibi görünüyor. Senin Nix, Hani Lumia'daki arşivleri ziyaret ederken zamanın nasıl geçtiğini unuttuğunda, Hani'nin en son denemesini yazdı."

Diğer kadın eklemişti: "Denemelerden bahsetmişken— Nix'in son denemesi, ölümlülük ve yenilikçilikle ilgili olan? Mükemmel ve şimdiye kadar öğrettiğim melek çocuklarının seçtiği hiçbir konuya benzemiyor. Nix'in ölümsüz olduğu halde, sana ve ailenin soyuna teşekkürler, ölümlü dünyayı derinlemesine anladığı ve ona empati duyduğu açık."

Elena, bugün Nix'e pratik yaparken, çocuklarını kendine güvenen, sadık, şefkatli ve disiplinli bir genç adam olarak yetiştirdiklerini düşündü.

O günün ilerleyen saatlerinde, adam büyük büyükbabasını görmeye uçup gittikten sonra bile, kız hâlâ bunu düşünüyordu. Lejyon, elbette, kendilerine özgü o ince gözetim yöntemiyle, çeşitli çatıların ve ağaçların üzerinde konuşlanmış olarak onu izliyordu.

Asla boğucu bir varlık değillerdi, asla ezici bir koruma değillerdi.

Nix'in onları hâlâ oyun arkadaşları ve dostları olarak görmesi, görevlerini ne kadar iyi yaptıklarının bir kanıtıydı. Çocukların tüm grubu en son şehre geldiğinde, grup oyunu heyecanlı hale getirecek kadar oyuncu olmadığını söyleyince, Lejyon onlarla gökyüzü oyunları oynamayı bile öğrenmişti.

Söylemeye gerek yok, tüm olay haberlere çıkmıştı... ve bu, Elena'ya başka bir gökyüzü oyununu, tüm şehrin meleklerin oyununu izlediği başka bir zamanı hatırlatmıştı. Bir zamanlar, bu anı kaybettiği her şey yüzünden onu derinden sarsardı, ama bugün gülümsüyordu çünkü o gün harika bir gündü, Nix'in ona "Hafıza Kodeksi" adını verdiği, sürekli genişleyen kataloğuna ekleyeceği bir anıydı.

Nix sık sık Hafıza Kodeksi'nin yeni bir bölümünü dinlemek isterdi, ama sormadan asla denememesi gerektiğini bilirdi. Çünkü bazı anılar, o anda onun için çok özel ya da çok karanlıktı. Oğulları, Belle ve Ari'yi, Beth ve Marguerite'i ve Jeffrey'i bilerek büyümüşü.

Ayrıca Ari ve Belle'i bir haydut vampirin öldürdüğünü de biliyordu. Ama konu orada kalmıştı. Elena'yı yıllardır rahatsız eden o kabus gibi görüntülerin ayrıntılarını bilmesine gerek yoktu; Elena, onun o dehşeti asla yaşamasını istemiyordu, özellikle de kendi sözleriyle. Anılarını sadece güzel olanlarla sınırlayamayacağını fark ettiği için bunları Kodeks'e kaydetmişti, ama iş o kadarla kalmıştı.

Her şeyi doğru yapıyoruz, Başmelek, dedi şimdi, zihniyle Raphael'e ulaşarak. Harika bir çocuk yetiştiriyoruz.

Gerçekten de öyle, hbeebti. Okyanusun üzerindeki konumumdan onu görebiliyorum — bir savaşçı gibi uçuyor. Uçuş becerileri geçen yıldan bu yana büyük ölçüde gelişti.

O kadar hızlı büyüyor ki. Kalbi sıkıştı. Yakında onu bırakmak zorunda kalacağız.

Hala birkaç on yıl var, Elena'm. Onları endişelendirip kaçırmayalım.

Hayır. Diye nefes verdi. Bahçede çalışacağım, ardından yeni Lonca müdürüyle bir toplantım var.

Bugüne kadar, Sara'nın her zaman onun için sahip olduğu pozisyonda başka birini görmek ona hâlâ yanlış geliyordu, ama bu onun özel mücadelesiydi. Kamu önünde, her yeni direktöre statüsüne yakışır bir saygıyla davranarak en iyi arkadaşını onurlandırıyordu.

Tüm direktörler, görevlerine başladıklarında onu tanıyorlardı; bunu, Loncada aktif bir rol üstlenerek sağlamıştı. Buna rağmen, önceki direktörlerden birkaçı ona başvurmakta tereddüt etmişti, ama gerçek şu ki, Elena avcı olarak doğmuştu, avcılık kanında vardı. O becerileri, o enerjiyi kullanması *gerekiyordu*, yoksa tatmin edilemeyen dürtü onu paramparça ederdi.

Bu yüzden bu toplantıları yapmayı bir ilke haline getirmişti.

"Bir vampirin elinde ölemem," derdi, zamanla öğrendiği açık sözlülükle. "Ağız köpüren canavarları yakalamak için ölümlü avcılarınızdan birini göndermeyin. Beni gönderin."

"Kanatla birlikte uzun bir süre dışarıda olacağım," dedi Raphael. "Izzy, yarın Illium'un topraklarına dönmeden önce bize göstermek istediği yeni bir teknik geliştirdi."

bize göstermek istediği yeni bir teknik buldu.

Elena, Izzy'nin Muhafızları'nda olmamasını özlüyordu, ama bunu hiçbir şeye değişmezdi; çünkü Elena'nın kaybı, Eve'in kazancıydı.

Sert avcı kız kardeşinin sadık, samimi ve kendini tamamen adayan sevgilisine aşık olmasını izlemek büyük bir zevkti. Eve hâlâ sert bir kadındı, ama General Eve Deveraux'nun Sektör Komutanı Izak'ı sevdiğinden kimsenin şüphesi yoktu. Ara sıra onu herkesin gözü önünde öperek, dünyaya sahip olduğunu ilan ettiği biliniyordu.

Izzy tüm bunlardan her zaman büyük keyif alırdı.

Tarielle aynı zamanda Kule'ye katılmak için başvurmuş olmasaydı, New York'tan ayrılması yeteneklerinde bir boşluk bırakacaktı. Caliane'nin sarayında eğitim almış olan Sameon'un kuzeni, daha sonra Zanaya'ya, ardından Elijah'a ve en son Suyin'e hizmet etmişti; sonra da şifacılarla çalışmak üzere bir yüzyıl boyunca Sığınak'a taşınmaya karar vermişti — meğer onda küçük bir şifa yeteneği varmış.

"Ama içindeki savaşçı daha güçlü," demişti Keir, o Kule'ye katıldıktan sonra. "Yine de, artık mükemmel bir saha şifacısı. Bir savaş komutanında alışılmadık bir özellik, ama yararlı bir özellik."

Elena, Tarielle'i çocukluğundan beri tanıyordu ve artık yetişkin olan melek, eksik bir parça gibi ordularına uyum sağlamıştı.

"Bence bizimle kalacak," demişti Sam kuzeni hakkında. "Bana başka hiçbir sarayda kendini bu kadar evinde hissetmediğini söyledi."

Elena, Sam'in haklı olabileceğini hissediyordu.

Saçlarını at kuyruğu şeklinde topladıktan sonra, Kule'den uçup şehri gözden geçirdi. Şehir, gökyüzüne yükselen kuleleriyle yemyeşil bir yere dönüşmüştü, onların

Bitkilerle kaplı duvarlar, ilkbahar ve yaz aylarında çiçeklerle dolup taşan balkonlar. Kış ise, birkaç yüzyıl önce etkisini göstermeye başlayan aşırı, *aşırı* soğukta, nehirlerin buz kütleleriyle kaplı, kar beyazı bir manzara anlamına geliyordu.

Ancak, az önce yanından uçtuğu yüzen yaşam alanları, onları koruyan kalkanlar sayesinde kış aylarında da yeşilliğini koruyabiliyordu. Ancak, yaşam alanları ilk kurulduğunda keşfedilen bir şey vardı: New Yorklular mevsimlerin olmadığı bir yerde yaşamayı sevmiyorlardı.

Bu nedenle, melek olmayanlar için yaşam alanlarını yaşanabilir tutmak amacıyla kalkanlar sadece kenarlarda yükselecek şekilde değiştirilmiş, üst kısım ise doğa şartlarına açık bırakılmıştı. Bu aynı zamanda kanatlıların, kalkanlarda “kapılar” açan küçük cihazlar takmak zorunda kalmadan, istedikleri zaman içeri girip çıkabilecekleri anlamına geliyordu.

Karın ağırlığı da hesaba katıldığında teknoloji daha da geliştirilmişti; acil bir durum olmadıkça şehre fazladan kar atılmayacaktı ve acil durumlarda bile bu işlem sıkı bir şekilde denetlenecekti.

Vivek, ziyaret ettiğinde her zaman bir yaşam alanında vakit geçirirdi. Elena'nın avcı arkadaşı ve Illium'un casus şefi, ilk olarak Raphael'in topraklarında hayata geçirilen ve bu alandaki en yeni yeniliklerin yapılmaya devam ettiği teknolojiye hayran kalmıştı.

“Ellie! Ellie!”

76

Olduk mu?

Hayır, hâlâ dönüşüyoruz.

Belki de varlık budur? Sonsuzluk boyunca bir dönüşüm?

Biz...bunu seviyoruz. Biz...oluşmayı seviyoruz.

— *e Legion*

Elena, adresinden adresine, adresinden adresine, adresindeki habitat okullarından birinde ona el sallayan **minik** çocukların görüntüsüne **gülümsedi**. O, onları duyamıyordu ama dudaklarında adının şeklinin ne olduğunu biliyordu. Zamanı olduğu için, yaşam alanına daldı ve onu fark etmeden önce oynadıkları alana indi.

Bebekler etrafını sardı, hepsi ona haberlerini anlatmak ve yumuşak, nazik elleriyle kanatlarını okşamak için can atıyordu.

Çömelerek, sırayla onları kucakladı ve öptü, birbirinin üzerine gelen yüzlerce nefes nefese anlatılan hikayeyi dinledi ve yaklaşan yetenek gösterilerine katılacağına ciddiyetle söz verdi. *Viale*, dedi Amanat'ta doğmuş ve uzun zaman önce yardımcısı olan tatlı genç kıza, *lütfe**n** bunu programıma ekler misin?* Tarih ve saati gönderdi.

Bunu öncelikli hale getireyim mi, Ellie?

Evet. Artık, sadece çok acil bir durum onun sözünü geçersiz kılabilirdi.

"Gelin çocuklar," diye seslendi bir ses. "Sanat dersinizin zamanı geldi!" Müdür yaklaşırken eller çırpıldı.

Çocuklar Elena'ya el sallayarak veda ettiler, ama içeri koşmadan önce son dakikaya kadar oyalanıp durdular. Zaman ve tecrübeyle kırıışmış koyu altın rengi tenli müdürleri, ona bir aile üyesi gibi rahatça gülümsedi. "Ellie," dedi ve onu kucakladı. "Onları şımartıyorsun, biliyorsun. Ailelerine, eşinle arkadaş olduklarını söylüyorlar."

Elena güldü. "Öyle de olmalı. Yetenek gösterinize geleceğim, o yüzden bir çift kanat için yer açın."

Gülümsediğinde gözleri parladı, tıpkı Elena'nın kollarında tuttuğu küçük bir bebekken olduğu gibi. "Her zaman yer açarız, Lejyon hâlâ ara sıra uğruyor. Çocuklardan çok etkileniyorlar gibi görünüyor."

Elena bunun nedeninin çocukların sürekli büyümekte, gelişmekte olmaları olduğunu düşünmüştü; Lejyon da eve döndükleri günden beri bir değişim sürecindeydi. "Öyleyse belki bir çift kanattan fazlası olur."

Bir zamanlar, yaramazca oynarken düşen ve ona yardım ettiği tatlı bir çocuk olan adama veda ettikten sonra, Elena vedalaştı ve şehrinin gökyüzüne yükseldi.

Onun New York'u.

Değişmiş ama sonsuza dek renk ve enerji dolu bir yer — ve keskin iş becerilerine sahip satıcıların olduğu bir yer. Şehri boydan boya geçen yolcuları yakalamak için en iyi noktaya konumlandırılmış kahve arabası gibi.

Sessiz bir soru işareti olarak ona doğru boş bir fincan uzattı, ama kız başını salladı ve nehrin karşısındaki evlerine doğru uçup gitti. O ev zamanla olgunlaşmış, artık eskiden olduğu gibi yeni bir yapı değil, bitkilerle sarılmış eski

ve zarif bir yapıya dönüşmüştü; pencereler ve Aodhan'ın onlar için tasarladığı günkü kadar şaşırtıcı olan nefes kesici tavan penceresi hariç her yeri bitkilerle kaplıydı.

Hâlâ her on yılda bir evi bizzat inceliyor ve gerekli onarımları kendi elleriyle yapıyordu.

"Sen bir eşsin!" Illium'un bağırdığı biliniyordu. "Layıkıyla davran!"

Bu sözler her zaman hepsinden kahkahalar koparırdı — çünkü daha az nezaketli bir başmelek kimse hayal edemezdi; Illium, gücüne ve sorumluluklarına alışmış olsa da, sonsuza dek onların vahşi ve eğlenceli Bluebell'iydi.

Aegaeon ile sınırındaki barış, ikisi neredeyse savaşa girecekleri on yıllardır devam ediyordu, ancak ilişkilerinde hiçbir değişiklik olmamıştı — Aegaeon'un tekrar öfkelenmesini bekliyordu, ama Caliane ona ne söylemişse, sözleri etkisini göstermiş gibi görünüyordu.

"Bakalım ne kadar süre uslu kalabilecek," demişti Illium, serasında bulunan minik bir bitkiden minik meyveleri yerken. "Eğer yarım milenyum boyunca öfke nöbeti geçirmezse, onunla bir içki içebilirim."

İçeri girerken evin dışından Montgomery'yi gördü; her zamanki gibi dik ve zinde duruyordu ve evin çevresini dolaşırken notlar aldığı küçük bir deftere dikkatini vermişti.

Onarım denetimi yapıyor, diye düşündü Elena.

O bir içeriye yönüne yönüne yönüne
sanki sanki hissetmiş gülümsedi.

İniş birbirkaç metre on , dedi dedi,

“Karar Karar ne oldu? Başımıza yıkılma tehlikesi var mı?”

“Henüz değil,” dedi adam. “Ama sanırım asmalardan birinde bir sorun var. Bakmaya vaktin var mı?”

“Evet, biraz bitki terapisi yapmak için geldim.” Başını kaldırıp, üstündeki havanın hafif bir hareketiyle dikkatini çeken şeye baktığında, iki Legion üyesinin çatıya iniş yaptığını gördü—merkezdeki çatı penceresinden dikkatlice uzak durarak.

"Bitkilerle uğraşıyoruz," dedi onlara, içlerinden birinin kızıl saçlı olduğunu fark ederek.

Bu yeni bir değişiklikti; şimdiye kadar Lejyon üyeleri sadece siyah, kahverengi ve sarı saçlıydı.

Aldığı cevap sözsüzdü ama ilgi çekiciydi ve Montgomery ona ölmek üzere görünen asmayı gösterirken ikisi çatı boyunca sessizce ilerledi. Kaşlarını çatarak Elena, kendi tahminine göre elli yıllık olan bitkiyi incelemek için çömeldi; Lejyon üyeleri de yanına gelip bitkiye yakından baktılar.

"Hastalık," diye mırıldandı, belirgin izleri fark ederek. "Tedavi edilebilir, sanırım. Derine inmemiş." Legion arkadaşlarına bir göz attı. "Ne düşünüyorsunuz?"

"Hastalık," diye aynı anda mırıldandılar ve seslerinde yüzlerce kişinin mutabakatı vardı. "Tedavisi var."

"Harika." Lejyonun bitkiler konusunda doğuştan yetenekli bilim insanları olduğu ortaya çıkması hiç de şaşırtıcı değildi. "Bence gecikmeden tedaviye başlamalıyız."

"Gerekli olanları getiriyoruz," diye cevap verdiler, ancak ikisi de yerinden kıpırdamadı. "Tedavi edeceğiz, Ellie."

"Teşekkür ederim." Ayağa kalkarak, Montgomery'ye baktı; Montgomery, tüm yeteneklerine rağmen bitkilerle pek ilgilenmezdi. Elena bu günlerde evden uzak kalmak zorunda kaldığında, bitkilerine göz kulak olan Legion'du. Onlar dönmeden önce, Montgomery'ye adım adım talimatlar bırakmış ve her şeyin yolunda gitmesini ummuştu.

Ne kendisinin ne de Raphael'in yakın çevresinden ya da güvendiği ev personelinden hiçbiri gerekli becerilere sahip değildi ve evlerine girip çıkacak yeni birini işe almak istememişlerdi

. Montgomery de bu görüşe tamamen katılıyordu.

"Bir süre serada olacağım," dedi şimdi uşaka. "Başka bir şey olursa seslen."

"Bir tepsi getireyim," dedi Montgomery. "Sivya en sevdiğin hamur işlerini yaptı." Şehre doğru bir bakış. "Nix?"

"Büyükbabamla birlikte." O da şüphesiz, Raphael'in oğlu olan ve tıpkı kendisi gibi tıka basa yiyen çocuğu doyuruyordu. "Ama akşam yemeği için eve dönecek."

Birkaç dakika sonra seraya doğru yürürken, o ile
iki iki iki savaşı gölgesinde gölgede.

Diğerleri asmanın tedavisi için geleceklerdi, bunu biliyordu, yapılması gerekeni yapacaklardı. Çünkü kendilerini bulsalar da, tek bir bütün olarak kalıyorlardı, Lejyon olarak kalıyorlardı. Birkaç kişi isim deniyordu, ama kavramı ya da amacını anlamış gibi görünmüyorlardı. Buna Birincil de dahildi. Ona verilen ismin bir unvan olduğunu anlıyordu, ama isim kavramı kafasını karıştırıyor gibiydi.

"Biz Legion'uz," kimlikleri sorulduğunda derlerdi. "Biz biriz."

"O koyu kırmızı sana yakışıyor," dedi Elena, seranın nemli sıcaklığına girerken.

Kızıl saçlı adam saçlarına dokundu. "Ben... beğendim," dedi sonunda ve Elena, gözlerinde hafif bir yeşil ton olduğunu fark etti. "Galen'den kopyaladım." Bu bir itiraf gibi görünüyordu.

Elena gülümsemesini zor tuttu. "Eminim gurur duyacaktır." Büyük olasılıkla şaşkına dönecek, ama sonra omuz silkip geçiştirecekti. Onların Barbar'ı işte böyleydi.

Diğer Lejyon savaşçısı, seranın cam panellerini içeriden silmek için çoktan bir bez kullanmaya başlamıştı. Onlar geri döndüklerinden beri serası baştan aşağı pırıl pırıl olmuştu. İlk başta, bunu bir görev olarak gördüklerini düşünmüş ve onlara sorun olmadığını, bu işle uğraşmalarına gerek olmadığını söylemişti

—her döngüyü tamamlamak ve yeniden başlamak aylar sürse de serayı bakımını yapmaktan memnundu.

Lejyon kafası karışmıştı. “Ama bu... eğlenceli,” demişlerdi. “Bize... eğlenmemizi söyledin.”

Açıkçası, eğlence konusunda farklı fikirleri vardı, ama Elena o andan itibaren onları kendi hallerine bıraktı. Bugün yaptığı gibi.

Bu arada o, saksı masasına gitti ve yeni filizlenmiş bir dizi fideyi daha büyük saksılara aktarma işlemine başladı.

İşine başlayalı yaklaşık kırk dakika geçmişti ki, bileğindeki dar siyah bant cildine değerek titremeye başladı. Kontrol ettiğinde, havada beliren mesaj Ashwini'den gelmişti: *Bu gece içmeye ne dersin? Ben, sen, Honor ve Nisia, Habitat Beş'teki Moonlight'ta. Ve eğer onu kaçırmaya karar verirsek, muhtemelen Greta da gelir. Nisia'nın söz konusu kaçırma için uyuşturucusu var.*

Uyuşturucuya gerek yok, diye yanıtladı Elena. *Onu bağlayıp yanımda getiririm.* Arkadaşı ölümsüz bir işkolikti.

Şimdiden cenazeni planlıyorum. xo

Ey imanı zayıf olanlar. Akşam görüşürüz.

Kısa sohbeti bitirirken, ışık küçük parmağında taktığı küçük yüzüğe vurdu. Bu yüzük, iki sezon önce bir kıdemli kanadın kuryesi olarak çalışıp kendi parasını başarıyla kazandıktan sonra Nix'in ona verdiği bir hediye idi. Ve o anda, bunun güzel bir hayat olduğunu düşündü: eşi ve oğlu tarafından sevilen, yükselişini ve düşüşünü gördüğü, ama her seferinde daha güçlü ve daha yürekten yeniden yükselen bir şehirde, ailesi ve dostlarıyla çevrili bir hayat.

Bu, nazik ve güzel bir düşünceydi.

Phoenix Zakriel, artık bu sarayın Kurye Kolordusu'nun bir parçasısın. Yedi gün sonra Kurye Mareşali'nin huzuruna çık.

—*Önceliği Yüksek Bildirim*

Elena, çocuğunun büyümesini izlerken zamanın ılık hızında geçtiğini **öğrenmişti**.

Nix ile yüz yıl geçirmişti, *tam yüz yıl*. Bu, herhangi bir ölümlü annenin sahip olabileceğinden çok daha fazlaydı... ve yine de...

İri yarısı oğlunun iki yanına da öpücük kondurdu, sonra onu sıkıca kendine çekip kucakladı. Oğlu, babası kadar uzun ve omuzları da onunki kadar geniş olmasına rağmen inledi. "Beni ezeceksin anne!"

"Bu, annen olarak benim hakkım." Sonunda kendini zorla ondan ayırdı—ama bu kez onu yakalayan, kendine sıkıca çeken o oldu.

Seni seviyorum, anne. O, zihninde okyanus dalgaları üzerindeki yeni bir meşe ağacı ve taze yeşil yapraklar gibiydi, ama arka planda belirgin bir çelik izi vardı. "Beni dövmeni özleyeceğim," diye mırıldandı yüksek sesle, sonra onu bırakıp Raphael'e döndü.

Savaşçıların el sıkışması, ardından babadan oğula ve oğuldan babaya şiddetli bir kucaklaşma. "Başaracaksın, Phin," dedi Raphael, ve bu ne bir emir ne de bir soruydu. Sadece bir gerçektir. Çünkü Phoenix Zakriel uzun zaman önce onlara

kim olduğunu göstermişti; o, onların her zaman gurur duyacağı onurlu ve cesur bir varlıktı.

Oh, o mükemmel değildi — ve ne Elena ne de Raphael ondan bunu beklemiyordu. Güçlü iki ebeveynden gelmişti, kendisi de aynı derecede güçlü bir kişiliğe sahipti. Ama gençliğinin en kötü anlarında bile, asla acımasız ya da kaba olmamıştı, her zaman sıkı sıkıya bağlı grubunun kalbi olmuştu, diğerlerinin anlaşmazlıkları çözmek için başvurduğu kişi.

Bebeğimiz büyüdü, Başmelek.

Ve iyi büyüdü, Elena'm. Şimdiden bir savaşçıya benziyor.

Evet.

Nix'in saçları kısa ve keskin hatlarla kesilmişti. Caliane'nin hediye ettiği koyu gri uçuş ceketini giymişti; sırtında ise Raphael ve Elena'nın Zoe'ye yaptırdığı çırak kılıcı duruyordu. Zoe ayrıca Nix'e en kaliteli fırlatma bıçaklarından bir set hediye etmişti; Nix bu bıçakları ön kollarına ve uyluklarına bağlamıştı. Jean-Baptiste ve Majda'dan aldığı botları ve çorapları vardı; çoraplar büyük büyükannesinden el yapımıydı.

Eve, kanatlarının arasında omurgasına yapışan ince sırt çantasını sağlamıştı; çantanın içindeki yiyecekler ise Sivya ve Montgomery'nin sevgi dolu elleriyle hazırlanmıştı. Çift, gözleri yaşlarla dolmuş bir şekilde, ona çoktan veda etmişti.

Greta ve Dmitri, Nix'in sırt çantasına koyduğu iletişim cihazının mevcut en yüksek özelliklere sahip olduğundan emin olmuşlardı; Galen ise Nix uykusunda bile ezberleyebilecek hale gelene kadar ona gökyüzü yolları hakkındaki bilgisini sorgulamıştı. Ve bu, onun oluşumunda payı olanların sadece sınırlı bir listesiydi.

Kule, Enklav ve Sığınak, herkes o çocuğu özleyecekti.

Ancak Nix gitmeye hazırdı, gözleri heyecandan parlıyordu ve teni her zamankinden daha koyu bir altın rengindeydi. Titus'un topraklarında yaz güneşinin altında günler geçirmiş, bir kanatta hizmet edebilecek beceriye sahip bir savaşçı olarak nitelendirilmesini sağlayan son eğitim seanslarını tamamlamış ve geçmişti; ancak resmi unvanı şimdilik kurye olacaktı.

Bu, güçlü genç melekler için vazgeçilmez bir görev olarak görülüyordu; hem uçuş dayanıklılıklarını geliştirmelerine hem de gökyüzündeki yolları çaprazlayarak geçtikleri anılarını kullanarak dünyayı dolaşma becerilerini kazanmalarına yardımcı oluyordu.

Ayrıca onlara dünya çapında bağlantılar kurma fırsatı da veriyordu.

Nix'in durumunda, yılda birkaç kez Sığınak'tan geçmekten özellikle heyecan duyuyordu; bunlardan bazıları şüphesiz gecelemeli olacaktı. Bu, ona Bengal'in klanına uğraması için bir fırsat verecekti. Onların bastırılmaz Tigress'inden sonra, aynı klandan iki sevimli ev kedisi daha gelmişti, ancak artık klanda dağları terk etmek isteyen kimse kalmamış olsa da, efsanevi ataları Bengal'in hikayelerini anlattığı çocuk olarak Nix'i sıcak bir şekilde karşıladılar.

Geleceğe doğru uçmaya hazır bir çocuk.

"Sizi gururlandıracağım," diye söz verdi ve çatıdan geriye doğru adım attı... sonra ani bir düşüşle havalandı, heyecanla bağırarak suya doğru süzüldü — gerçi iki kez geriye dönüp onlara el salladı.

"Cevherimiz yuvadan uçuyor." Elena, oğullarının New York'tan ayrılışını izlerken gurur, endişe ve heyecanın karışımı bir duygu dalgasıyla nefes verdi.

"Ben de o yaşlarda kuryeydim," diye mırıldandı Raphael. "Yine de ona bakıp, beni bilinmeyen yerlere dolaşmaya gönderenlerin ne düşündüğünü merak ediyorum."

Gölerek elini tuttu. “Bunu kesinlikle belli etmedin.”

Yanakları kırmıştı. “Bir baba oğlunu cesaretlendirmeli. Ve... o hazır.”

Elena başını salladı. “Evet.” Nix’in kararlılığının kendisine Illium’u hatırlattığını söyleyen Aodhan’dı; ikisi de zorlanmaya gerek duymamıştı; kendilerini zorlamışlardı. “Askeri ve düzenli yapısıyla, bence Alexander’ın sarayı ona uygun olacak.”

Çünkü öngörülebilir gelecekte oğullarının yeni yuvası orası olacaktı. Nix, yeteneği ve kararlılığıyla bu yeri hak etmişti. Ayrıca, hiçbir anlamda “aile” sayılmayacak bir saraya kasten başvurmuştu.

“Başmelek Alexander bana hiç müsamaha göstermez,” demişti. “Kazara bile. Tıpkı Başmelek Suyin’in Anise’ye göstermediği gibi.”

Raphael, oğullarının kararına katılmıştı. "Aksi takdirde, pek çok kişi onun yolunun kolay olduğunu söylerdi."

Bu son derece haksız bir suçlama olurdu; Nix'in kendi arkadaşları bile hava savaşında onu grubun en iyisi olarak görüyordu, ancak strateji konusunda Aanisa ondan üstündü.

Şimdi, gelecek maceralara tek başına uçuyordu.

Bugün erken saatlerde ormanda onunla vakit geçirmiş olan ve onun ayrılışını izlemek için havaya yükselen Lejyon, zihinlerine seslendi: *Aeclari?*

Evet, eminiz. Takip etmeyin. Raphael ikisi adına konuştu. *Artık kendi kanatlarını bulma zamanı geldi.*

Lejyon itiraz etmedi, ama Raphael gözden kaybolana kadar hiçbirini kıpırdamadı.

"Kalbim hem sıkışmış hem de mutlu." Elena yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Onunla *çok* gurur duyuyorum..."

“...ve aynı zamanda çok korkuyorum,” diye tamamladı Raphael.

Elena, gözleri hâlâ ufka bakarken iç geçirdi. “Evet.” Başını Raphael’ın pazısına yaslayarak, parmakları hâlâ birbirine dolanmış halde, “O güçlü, mutlu ve yetenekli bir adam,” dedi. Artık bir çocuk değildi, sadece Elena’nın kalbinde öyle kalmıştı.

“Kendi yolunu bulacağına güvenmeliyiz.” Raphael elini sıktı. “Şimdiden birliğin sevgilisi haline gelmiş durumda. Eğer tüm bu söylentiler gerçeğe dönüşürse, oğlumuz bir gün tahta çıkarsa, bunu kendisine kan bağıyla bağlı dostlarla çevrili olarak yapacaktır.”

Elena yavaşça nefes verdi ve göğsündeki düğüm biraz gevşedi. Ama o anda, o acının bir parçasının sonsuza dek içinde yaşayacağını, oğluna olan sevgisinin bir kanıtı olarak kalacağını da anladı.

“Hayatında neler yapacağını görmek için sabırsızlanıyorum,” dedi gülümseyerek.

“Bu konuda, her zamanki gibi, aynı fikirdeyiz, *hbeebti*.” Şimdi nefes verme sırası ondaydı. “Onu kan ve deliliğin gölgesinden uzak bir şekilde yetiştirdik. Acı ve korkunun ateşinde büyümedi.”

Elena boğazını yuttu. “Evet.” Zaman içinde onunla birlikte yürüyen başmelek’in Prusya mavisini gözlerine döndü. “İyi iş çıkardık, Raphael. Oğlumuz her çocuğun sahip olması gereken çocukluğu verdik. Sevgisiz bir gün *bile* yaşamadı.

“O dirençli ve uyum sağlayabilen biri ve onu çok ileriye götürecek bir iç disipline sahip.” Başlangıçta, onur ve sevgiyle çevriliyken kötülüğü ve ihaneti anlamayacağından endişelenmişlerdi, ama ortaya çıktı ki, bir çocuğu hem aile tarihini hem de dünya tarihini derinlemesine anlayacak şekilde yetiştirip, soru sormasını teşvik ederseniz, o çocuk kimsenin alay edemeyeceği bir adam olarak büyür.

Phoenix Zakriel, bilginlerden ve savaşçılardan çok şey öğrenmişti. İki yılını Hindistan’da, diğer iki yılını da Çin’de geçirmiş ve

dönüşünde Elena'yı sıkıca kucaklamıştı. "Anıtları gördüm," demişti, sesi kısılmıştı. "Tüm o işkence görmüş ve öldürülmüş çocuklar, anne. Hepsi bir başmelek kendini tanrıça sanmış olduğu için."

Geri çekilirken yüzü asık bir ifadeye bürünmüştü. "Cephede savaşıyor, kimsenin asla yapmak zorunda kalmaması gereken şeyleri yapmak zorunda kalan melekler ve vampirlerle konuştum." Mavi gözleri yaşlarla dolmuş, öfkesi bir fırtına gibiydi; o, koruyucu olan oğulları. "İyilik için bir güç olmak, gölgelerdeki bu tür karanlıkları gözetlemek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Daha sonra, Gavriel ile Avustralya'da altı ay geçirdi ve geri döndüğünde daha da düşünceli bir hal almıştı. "Başmelek Michaela ile pek temas kuracağımı sanmıyordum, ama benimle birkaç kez konuştu."

"O... ilginç, değil mi baba?" demişti Raphael'e. "Hakkında anlatılanlardan bu kadar farklı biriyle hiç tanışmadım sanırım. Bu konuda da çok açık sözlü, ne kadar kulağıma fısıldasalar da, kendimi asla zulüm ve kibir tarafından yönetilmeye izin vermememi söyledi."

Genç bir adamın omuz silkmesi. "Anise, Başmelek Michaela'nın o da orada görevliyken özellikle onunla konuşmaya özen gösterdiğini söylüyor. Ona da benzer tavsiyelerde bulunmuş, ama fazlasıyla." Yaramaz bir sırıtış. "Güzelliğini manipülasyon için kullanmamasını söylemiş."

Elena, onun bunu neden komik bulduğunu biliyordu: Aanisa çarpıcı derecede güzeldi; ama baştan çıkarmak için tasarlanmış kıyafetler giymektense, savaş stratejileri çalışırken giydiği savaş kıyafetleri ya da metal heykellerle çalışırken giydiği yıpranmış koruyucu giysiler içinde görülmesi daha olasıydı.

Yine de Elena ve Raphael, Michaela'nın yaptıklarını, zorlu bir süreç sonunda edindiği yaşam bilgisini ve olgunluğunu aktarmaya çalışmasını takdir ediyorlardı. Özellikle de bunca yıldır bu tutumunu sürdürmüş olması – Gavriel'in

onun bölgesine kalıcı olarak tayin edilmeyi talep etmesinin ve artık ilişkilerini açıkça yaşamasının bir nedeni vardı.

Nix de Illium'un Kulesi'nde sayısız mevsim geçirmiş ve en beklenmedik bir dostluk kurmuştu: Illium'un baş şifacısı Laric ile. "O çok genç," demişti Laric Elena'ya, "ama yine de onda bir aslan yüreği görüyorum. Şimdilik, onun bilge bir dostu olacağım, ama zamanla, o büyüdükçe, eşitleneceğimize inanıyorum, ta ki bana öğüt veren o olana kadar."

Gülümsemesi soldu. "Bana Luminata hakkında bir şey biliyor muyum diye sordu; çalışmalarının bir parçası olarak onlar hakkında bir tarih makalesi okumuş. Nix, benim bir zamanlar Lumia ile belirsiz bir bağlantım olduğunu biliyor sadece. Ona gerçeği söyleyeyim mi? Bu konuyu konuşmaktan çekinmiyorum."

"Evet, eğer senin için sorun değilse," demişti Elena. "O çocukken onu korumak zorundaydık. Şimdi, bir erkek olarak büyüdüğüne göre, ona ihtiyacı olan araçları ve silahları vermeliyiz. Özellikle de bilgi konusunda."

Evet, sevgiyle büyütülmüş oğulları karanlığı anlıyordu ve her zaman ona karşı durmayı seçecekti.

Raphael bugün alnını onun alnına dayarken gözleri duygu dolu bir şekilde parlıyordu; güneş, kanatlarından altın rengi bir ateş saçıyordu. "İyi iş çıkardık," diye sertçe tekrarladı. "Ölümlü kalbi olan oğlumuz... Keir bizim ne olduğumuzu söylemişti?" Dudakları hafifçe kıvrıldı. "Ah evet, nesiller boyu sürececek bir baş belası. Sanırım dünya, üzerlerine salıverdiğimiz şeye henüz hazır değil."

Elena'nın kahkahası biraz ıslak çıktı. "Umarım herkesi şaşırtır, sürprizler yapar ve sevindirir; ve vahşi ve olağanüstü bir hayat yaşar."

"Nasıl olmasın ki, *hbeebti*? Annesi böylesine korkusuz bir avcıyken." Öpücüğü damarlarında bir yangın gibiydi, kanatları ise

muhteşem bir şekilde açılıyordu. “Benimle uçacak mısın, Elena'm?” diye fısıldadı dudaklarına, nefes nefese.

Evinde, onun kollarında Elena kendi kanatlarını açtı. “Her zaman, Başmelek. Sonsuza dek ve ötesine.”

Sevgili Okuyucu,

Vay canına, ne macera dolu bir yolculuktu! 2006 yılının Kasım ayında Angels' Blood'u yazmaya başladığımda (bilgisayarımdaki ilk Guild Hunter dosyasına göre), 2025 yılında burada oturup size bu mektubu yazacağımı hiç düşünmemiştim.

Zihnimde hayat bulan bir avcı ve bir başmelek hakkında yazmaya başladığım o ilk günden itibaren sayarsak, o günden bu kitabın yayınlanmasına kadar geçen süre neredeyse tam yirmi yıl geçecek. Öyle gelmiyor. Sanki dün ve bugün gibi geliyor — bu karakterlerle yirmi yıldır yaşıyorum; onlar benim varlığımın bir parçası ve bir daha asla oturup onlar hakkında bir kitap yazmamak... kalbimi kırıyor.

Yine de, tüm bu hayatta kalma ve zaferlerden sonra, bu karakterlere ve bu dünyaya hak ettikleri sonsuzluğu sunmaya her zaman kararlıydım. Bu yüzden, kalbimi kırsa da, onları şu anki halleriyle görmek bana sonsuz bir mutluluk veriyor—karanlık bir ara sokakta Elena'yı ilk karanlık bir ara sokakta gördüğüm ilk halinden çok uzaklar.

Bu kitabın ithafından da anlaşılacağı üzere, Archangel's Eternity'yi yazarken, esprili, her an kucaklaşmaya hazır babamı kaybettim. Bu ani ve beklenmedik bir kayıptı; tüm ailem hâlâ bununla başa çıkmaya çalışıyor.

Size babam hakkında anlatmak istediğim o kadar çok şey var ki, kendi anı kodeksimiz geniş bir arşiv gibi, ama sanırım onunla ilgili bu küçük anıdan hoşlanacaktır: Gençliğinde,

— Ah, kimi kandırıyorum ki? Babam o çekici gülümsemesini ya da insanları güldürme yeteneğini hiç kaybetmedi.

Onu her gün özliyoruz.

Kendi kaybımızın bir sonucu olarak, Elena'nın sevdiği ölümlülerden hayatta kalmış olmanın verdiği keder, daha şiddetli ve daha derinden hissedildi. O sahneleri çoktan yazmıştım, ama

sonrasında düzenlemesi inanılmaz derecede zordu — ama Elena ile birlikte ağlamak bana biraz rahatlama sağladı. Sara'nın hayat, aşk ve insan olmanın ne anlama geldiği konusundaki, dizi boyunca sergilediği kesinlik de öyle. O asla

ve hayattan ne istediğini her zaman biliyordu.

Bengal beni mahvetti, ama o da tam olarak istediği hayatı yaşadı.

Seriye sonsuza dek veda mı ediyorum?

Beni tanıyan herkes, dünyaları geride bırakmakta zorlandığımı bilir

— aşık oluyorum ve her zaman keşfedilecek çok daha fazla yol, girilecek çok daha fazla sokak var. Kendim hakkında bunu bildiğim için, kapıyı bir aralık bırakın—zamanın akıntıları tam da doğru şekilde kesiştiğinde

Zamanın akıntıları tam da doğru şekilde çarpıştığında ilhamın içeri süzülmesi için. (Açıkça belirtmek gerekirse, haber bültenim için Guild Hunter dünyasında geçen ücretsiz kısa öyküler yazmaya kesinlikle devam edeceğim.)

Ama şu anki durumda, serinin —özellikle Elena ve Raphael'in hikayesi—tam ve bütün olduğunu, iki çok farklı başlangıçla mükemmel bir şekilde çerçevelendiğini hissediyorum. Biri kanla, diğeri hayatla.

Bu, veda ve keder gibi ham duygularımın arasında bile beni gülümsetiyor... ama bu bir veda değil, değil mi? Bu karakterler sonsuza dek

*ve kitapları her zaman bir kez daha kendimi
kaptırabileceğim bir yerde duruyorsa, bu bir veda
değil, değil mi?*

Umarım siz de aynı şekilde hissediyorsunuzdur.

*Bunca yıl boyunca bana güvendiğiniz, tüm bu
hikayeler boyunca sizi
Ölümsüzlük, aşk ve savaşın olduğu bir maceraya. Diziye
verdiğiniz destek sayesinde Blood'dan Eternity'ye
geçebildik, bin yılı kapsayan bir hikayenin parçası
olabildik.*

Şimdi, uçalım ve bizi bekleyen yeni ufukları görelim.

*Sevgilerimle,
Nalini*

Yazar Hakkında

Nalini Singh, en son *Archangel's Ascension*'ın da yer aldığı Guild Hunter serisinin *New York Times* en çok satan yazarıdır. Ayrıca *Atonement Sky*, *Primal Mirror*, *Resonance Surge*, *Storm Echo*, *Last Guard* ve *Alpha Night* gibi kitapları da yazmıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma
*listenizde sırada ne
var?*

**Bir sonraki harika
kitabınızı keşfedin!**

**Kişiselleştirilmiş kitap önerileri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.**

Şimdi **kaydolun.**